

Giới thiệu Ông Chủ! Quan Tâm Thêm Chút Nữa Đi

Nhân duyên đừng hỏi chi ông trời, cũng đừng hỏi vì sao thế này, thế kia. Là do ông tơ bà nguyệt se tơ, nối sợi, nên nếu đã là của nhau thì dù có thế nào đi nữa cũng sẽ mãi luôn thuộc về nhau. Anh về cô, chỉ một lần tình cờ vướng vào nhau đã hóa thành duyên nợ. Đó chính là chuyện tình yêu của nam nữ chính trong truyện Ông Chủ! Quan Tâm Thêm Chút Nữa Đi.

Cô cũng chỉ tình cờ, ngồi chán nản quá lên weibo dạo chơi, phát hiện lại có thêm một người Following, cho nên cô tò mò mở ra trang chủ Weibo của đối phương ra, nhưng lại thấy một nick name cực kỳ thú vị, trên tag còn ghi dòng chữ rất có cá tính.

Anh Không Phải Trời Sinh Đã Ngốc : Đừng kích Following, nếu không sẽ bị band nick.

Liêu Bắc Bắc không tin, kích vào Following.

Không tới một phút đồng hồ, Liêu Bắc Bắc quả nhiên bị ‘người phi phạm’ này dòi qua cột fan.

Cô lại tiếp tục trêu chọc, chỉ vì thế mà không thoát ra được, lại vô tình rước thêm chút rắc rối vào mình.

Truyện tình cảm ngày càng dây dưa, yêu chẳng thể dứt nhưng bỏ thì lại nợ vương, cô và anh cả hai cùng bước nhưng liệu có thể bước đến gần nhau không, theo dõi truyện để biết kết quả nhé !!!

Bạn đang đọc truyện Ông Chủ! Quan Tâm Thêm Chút Nữa Đi được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Chuyện xưa phát sinh vào một buổi sáng của một ngày nào đó.

Liêu Bắc Bắc trước sau như một ngồi ở trong góc mò mẫm đi dạo (*ý nói lướt net*).

Cô phát hiện lại có thêm một người Following, cho nên cô tò mò mở ra trang chủ Weibo của đối phương ra, nhưng lại thấy một nick name cực kỳ thú vị, trên tag còn ghi dòng chữ rất có cá tính.

Anh Không Phải Trời Sinh Đã Ngốc : Đừng kích Following, nếu không sẽ bị band nick.

Liêu Bắc Bắc không tin, kích vào Following.

Không tới một phút đồng hồ, Liêu Bắc Bắc quả nhiên bị ‘người phi phạm’ này dòi qua cột Fan.

Không có việc gì làm, cô bắt đầu trêu chọc.

Ưu Thương Phụ Nhị Đại (*nick name Weibo của Liêu Bắc Bắc*): mở Weibo mà không cho phép người khác Follow, anh xác định Anh Không Phải Trời Sinh Đã Ngốc sao?

Năm phút đồng hồ sau

Anh Không Phải Trời Sinh Đã Ngốc trả lời

@ Ưu Thương Phụ Nhị Đại: cô tên gì, trong sản nghiệp của Đường thị cô thuộc khu nào? Tôi là ông chủ của cô.

Đôi con ngươi của Liêu Bắc Bắc mở lớn hơn gấp ba, lúc này mới phát hiện mình đã làm một việc cực kỳ ngu ngốc, ở trong tài liệu cá nhân của cô điền tên đầy đủ của công ty, Oh my God, may là không sử dụng tên thật.

Cho nên, Liêu Bắc Bắc nhanh như chớp xóa bỏ những nội dung nói chuyện phiếm liên quan đến tài liệu cá nhân. Tìm kiếm một lần nữa đối tượng follow của “Anh Không Phải Trời Sinh Đã Ngốc”; quả nhiên chỉ nhằm vào các loại bất động sản của công ty để quan tâm. Sẽ không thật sự xui xẻo như vậy đi?

Cô hồi hận không dứt, gục xuống bàn, một khắc sa ‘tay’ thành hận thiên cổ, không biết có phải là thực sự đắc tội vị anh lớn kia hay không.

Liêu Bắc Bắc là một nhân viên bán nhà (*nhân viên mô giới nhà đất*), hiện đang làm việc cho tập đoàn khai phá bất động sản Đường thị. Tập đoàn khai phá bất động sản Đường thị là tập đoàn thuộc kiểu công ty gia đình, hiện có ba vị anh lớn, chủ tịch Đường Sâm (55 tuổi), con trai lớn của Đường Sâm là Đường Diệp Hoa (28 tuổi), con thứ Đường Diệp Trạch (26 tuổi). Và một vài cổ đông nhỏ.

Nhưng mà, ông chủ lớn đức cao vọng trọng thật sự sẽ đặt cho mình nick name khôi hài như thế này sao? . . . . . Liêu Bắc Bắc lo lắng nhìn trời, ừ, cô hẳn là bị lừa rồi.

Song, thời điểm cô đang chuẩn bị buông lỏng tâm tình, thì có tin nhắc nhở từ trong điện thoại di động truyền đến ——

Anh Không Phải Trời Sinh Đã Ngốc trả lời

@ Ưu Thương Phụ Nhị Đại : trong vòng mười phút tôi sẽ bắt được cô.

“?”. . . . . Liêu Bắc Bắc đang sử dụng mạng nội bộ của công ty để vào mạng, cô cấp tốc ngắt Internet, con ngươi khê di chuyển, lén lút ở trong biển người mờ mịt tìm kiếm nhân vật khả nghi.

Đầu tháng, chính là ngày họp đại hội công nhân viên, hội nghị ngày đó, chủ tịch Đường cùng cán bộ cao cấp của công ty cùng nhau tham dự. Trừ ban bố kế hoạch tiêu thụ mới nhất ra, cuộc họp còn hướng đến công nhân viên có thành tích bán nhà tốt nhất và kém cỏi nhất đưa ra “Yêu khích lệ” (*yêu cầu+khích lệ*). Lúc đó, toàn thể nhân viên đứng dậy, giơ cao hai tay lên, phát ra tràng vỗ tay đinh tai nhức óc kéo dài đến hơn năm phút đồng hồ—— hành động lần này đối với người xuất sắc áp lực tăng lên gấp bội; đối với kẻ rớt lại phía sau (*người kém cỏi*) thì không đất dung thân.

Người xuất sắc có thể nhận được tiền thưởng tương ứng, nếu như duy trì tốt, có nhiều khả năng được thăng chức lên làm tổ trưởng tổ bán hàng.

Mà người rớt lại phía sau cho cơ hội một tháng để sửa đổi. Nếu như thành tích bán hàng như cũ không thể tăng lên, thì trước sự chứng kiến của toàn thể công nhân viên thu lại bát com rồi đi (*ý nói bị đuổi việc*). Đây cũng là quy định trong ngành bán hàng: vị trí cuối bị đào thải. Tàn khốc, tàn nhẫn, đã thương lòng tự tôn. Chính bởi vì thành tích của mỗi vị nhân viên bán nhà vừa xem là hiểu ngay, cho nên Liêu Bắc Bắc cùng với đồng nghiệp khác tâm tình là giống nhau, chờ đợi thành tích của mình “Cao không tới, thấp không xong”.

Cho nên nha, ngàn vạn đừng. . . hăm mộ ghen tỵ và hận các cô gái làm nghề bán hàng, bởi vì chi phí chống lão hóa chống rụng tóc mà các cô ấy bỏ ra ở các cửa hàng làm đẹp tuyệt đối gấp hơn hai lần so với phụ nữ khác .

Liêu Bắc Bắc đánh bậy đánh bạ tiến vào nghề bán hàng, chức vụ cô phỏng vấn ban đầu chính là thư ký nhưng không cẩn thận điền sai bảng khai nguyên vọng, khi cô chuẩn bị điền vào bảng một lần nữa, một cô bán hàng mỹ lệ xách một chiếc túi xách kiểu LV mới nhất, mang kính mắt Chanel đi ngang qua cô, cho nên, cô lập tức đâm lao phải theo lao.

May mắn chính là, đúng lúc tập đoàn Đường thị muốn phát triển nghiệp vụ nên tuyển dụng với số lượng lớn, gặp phải tình hình tốt như vậy, cô thuận lợi thông qua phỏng vấn, trải qua nửa tháng huấn luyện sau đó vội vàng trở về cương vị.

Nhưng mà, thông qua công việc thực tập một tháng, Liêu Bắc Bắc rốt cục hiểu được bán ra một căn hộ không chỉ có dẫn khách hàng đi xem phòng, giảng giải một cách máy móc, điều quan trọng hơn là kỹ xảo nói chuyện, nói trắng ra, chính là che dấu lương tâm, đối mặt với căn hộ nát nhất cũng có thể tự biên tự diễn (*ý nói tự tung bốc giá trị của nó lên*).

Ví dụ như, khách mua nhà nói: tầng lầu quá thấp, ánh sáng không tốt lắm.

Nhân viên bán hàng nhìn về phía song cửa sổ có một mảnh bụi đất nhô lên do công trường đang thi công hất lên, giảng giải nói: mặc dù tầng lầu thấp một chút, nhưng chỗ này sau này có xây dựng một cái hồ, Thủy đại biểu cho tài, Thủy là nguồn gốc của sinh mệnh, làm ăn cần nhìn tới gần Thủy, phù hộ an khang cũng cần Thủy, hơn nữa đến ban đêm, ngọn sóng lăn tăn non sông tươi đẹp, ngai đây là bỏ ra giá tiền mua nhà ở trung tâm thương mại mua ngay được một căn biệt thự thật hiệu quả a. Huống chi, tầng lầu này vô cùng thích hợp cho người lớn tuổi ở, đi lại dễ dàng, không phải ngồi thang máy phiền não, ngai nói có đúng hay không? (*chân tướng: ai biết một mảnh phía trước là xây phòng thương phẩm hay là bãi đậu xe.*)

Khách mua nhà lại nói: nhà vệ sinh quá nhỏ.

Nhân viên bán hàng trả lời: công ty của tôi đảm bảo thiết kế phòng tắm là kiến trúc sư nổi tiếng, ngai bây giờ nhìn nhỏ, thật ra là bị thị giác đánh lừa, không tin ngai cầm thước đo lại một lần, tuyệt đối là phân phối không gian hợp lý, bố trí bồn tắm hoặc lắp đặt nhà tắm hơi loại nhỏ cũng không có vấn đề gì. Huống chi, phòng vệ sinh là nơi khó quét dọn nhất bên trong gian phòng, diện tích hơi nhỏ một chút dễ dàng tẩy rửa. Nếu như ngai có cần, chúng tôi có thể cung cấp dịch vụ tu sửa bên trong, bảo đảm tu sửa của chúng tôi được ngai khen không dứt miệng, gặp nhau tất nhiên là duyên phận, phương diện tu sửa chúng tôi sẽ tính giá hữu nghị cho ngai, ưu đãi 8%. (*chân tướng: ký kết hợp đồng mua đã bao gồm phẩm trăm tu sửa*)

Khách mua nhà lại hỏi nữa: tầm nhìn của sân thượng không được tốt lắm, diện tích cũng hơi nhỏ.

Nhân viên bán hàng trả lời: sân thượng thuộc về diện tích bên trong phòng. Hơn hai vạn đồng một mét vuông, tại sao có thể để cho ngài lãng phí ở trên ban công đây? Ngài theo tôi sang đây nhìn một chút, bên này sân thượng còn có một góc nhỏ, nửa mét vuông này hoàn toàn có thể sử dụng được, ngài chỉ cần bỏ ra mấy trăm đồng tiền mua giá phơi tổng hợp, phơi áo, phơi chăn cũng không có vấn đề gì, mầu chốt là, haizz . . . . . nửa mét vuông này không tính vào bên trong giá tiền mua, miễn phí biếu tặng nga. (chân tướng: cái này vốn là chính sách ưu đãi, bởi vì tầng lầu ánh sáng không tốt.)

Những ví dụ như thế, dẹt nói thành tròn, tròn nói thành 3D, đây chính là kỹ xảo bán hàng cơ bản nhất.

Có thể nghĩ, chưa từng đứng ở tuyến đầu của bán hàng, nên bạn học Liêu Bắc Bắc khẳng định “Tài nghệ không bằng người”, cô hiện tại đã biết rõ rồi, không có bán lĩnh nói “Bách chuyển thiên hồi”, ngay cả cô há to mồm hai mươi bốn giờ chờ người từ trên trời rơi xuống, thì ông trời cũng sẽ không chiều cô cô, à, phản chim ngược lại có đủ.

Lúc này, giọng nói cao vút của quản lý bán hàng kéo thần trí của Liêu Bắc Bắc về .

“Hoan nghênh Đường chủ tịch tự mình kiểm tra công việc ——”

Nương theo tiếng vỗ tay, Đường chủ tịch cùng hai vị thiếu gia của Đường gia đi vào hội trường. Liêu Bắc Bắc theo bản năng cong đầu gối, cô cũng không quên chuyện “Anh Không Phải Trời Sinh Đã Ngốc”, tuy nói biểu hiện của hai vị thiếu gia tạm thời không có gì khác thường. Đại công tử Đường Diệp Hoa khí phách vẫn lộ ra ngoài như cũ, Nhị công tử Đường Diệp Trạch vẫn ôn văn nho nhã, mặc dù xem ai cũng không giống như “trời sinh đã ngốc”, nhưng nói đi nói lại, cô cũng không có cơ hội thăm dò thế giới nội tâm của anh em Đường gia.

Thời điểm toàn thể công nhân viên ngồi yên vị, Liêu Bắc Bắc chú ý tới Đường Diệp Hoa động tác rất mờ ám, anh ta đang lục lọi cái gì đó ở trong túi áo trên. . . . . Không phải là tìm điện thoại di động chứ?

Liêu Bắc Bắc không có thời gian nghe quản lý bán hàng nói gì, một đôi mắt một lát lại nhìn chằm chằm Đường Diệp Hoa, một hồi nhìn về phía Đường Diệp Trạch, thuận tiện ngắm chủ tịch Đường Sâm mấy lần. . . . .

Đúng lúc này, Liêu Bắc Bắc bị điểm danh rồi.

“Phía dưới, chúng tôi hoan nghênh tháng này chỉ bán ra vền vền một căn. Một phòng, nhân viên. . . . . Liêu Bắc Bắc, Liêu tiểu thư lên đài lên tiếng.”

Bộp bộp, tiếng vỗ tay liên tiếp, như dùi núi lấp biển.

“ . . . . . ”

Khuôn mặt Liêu Bắc Bắc đầy hắc tuyến, cô lấy tay vuốt bảng tên, nhẹ nhàng đựng đồng nghiệp bên cạnh, hỏi: ” Tồn tiểu thư một căn cũng không bán ra đi đâu rồi?”

“Cô không biết sao? Tiểu Tôn ngày hôm qua từ chức rồi.”

“ . . . . . ”

Vì vậy, ở trong thiên hồ vạn hoá, Liêu Bắc Bắc kiên trì đi lên “Lên đài nhận khen ngợi”, mặt hướng các vị lãnh đạo cúi người chào, sau đó từ trong tay Đường Diệp Trạch nhận lấy “Bảng khen” tên là: ” Bán hàng tệ hại”.

Liêu Bắc Bắc nhìn về phía một số khuôn mặt tươi cười hơi châm biếm, thật muốn quay đầu bỏ chạy.

“Cảm tạ, cảm tạ Đường tổng giám đem bằng khen quan trọng như vậy ban phát cho. . . . . Cho tôi, vì không phụ sự kỳ vọng của những người lãnh đạo, tháng sau tôi. . . . . Cố gắng bán ra. . . . .” Liêu Bắc Bắc không có dũng khí nói ra khỏi miệng, chậm rãi giơ lên hai ngón tay bày ra quyết tâm.

“Hai căn?” quản lý bán hàng khó có thể tin nhìn cô, quyết tâm sao lại nhỏ như vậy a? .

Liêu Bắc Bắc chột dạ lắc đầu: “Một căn hai phòng . . . . .”

Lời này vừa nói ra, dẫn đến một trận cười vang.

“ . . . . . ” Đường Diệp Hoa hơi thờ đã chìm xuống, thật có lòng giúp vị tiểu thư “Khả ái” này đào cái hố.

Đường Diệp Trạch thì lười biếng giương mắt lên, rồi lại thông dong rũ mắt xuống, giơ lên một ngón tay ý bảo người quản lý bán hàng tiến hành hạng mục công việc.

Quản lý bán hàng xoa một chút mồ hôi, trước mời Liêu Bắc Bắc xuống đài, sau đó từ dưới bàn diễn thuyết lấy ra một cái hòm rút thăm hình vuông.

“Các vị bán hàng tinh anh cũng biết công ty chúng ta ở Vạn Diệp Thành có đầu thầu một mảnh đất. Mọi người đều biết, Vạn Diệp Thành vẫn còn chờ khởi công. Tương lai là thắng cảnh nghỉ mát. Dĩ nhiên, công việc bán hàng trước mắt tương đối có chút khó khăn, nhưng tôn chỉ của bất động sản Đường thị là: không có nhà nào là chúng ta không bán được. Chính là bởi vì Đường chủ tịch đối với thực lực của các vị bán hàng có lòng tin, tin tưởng mỗi một

vị công nhân viên cũng là nhân viên bán hàng ưu tú nhất. Tin tưởng mặc dù trước mắt là một mảnh mênh mông biển lớn các vị cũng có thể đem bán ra không còn một mảnh. Cho nên, cơ hội bộc lộ tài năng thật tốt đã đến. Hiện tại, cần từ từ sở chính điều đi năm mươi vị bán hàng tỉnh anh đi đến trước để kịp khóa huấn luyện cho công nhân viên của tổ bán hàng ở Vạn Diệp Thành. Hơn nữa, chủ tịch Đường kính yêu của chúng ta đối với hạng mục này rất coi trọng, đặc biệt phái Đường Diệp Trạch, Đường tổng giám cùng đi với các vị cùng nhau sáng lập tổ bán hàng thần thoại. Tôi biết các vị đều muốn đi, cho nên để cho công bằng, áp dụng phương pháp rút thăm để chọn lựa nhân viên. Đến đây đi. Đến đây đi. ——”

Vừa dứt lời, dưới đài mắt cá chết một mảnh, thanh âm thốn thốc thành từng mảnh.

Mặc dù quản lý bán hàng nói đến ba hoa chích choè, nhưng tất cả mọi người đều dựa vào miệng lưỡi để ăn com, lừa gạt ai cũng đừng nghĩ lừa gạt bọn bán hàng này.

Lừa dối đi, các cô cứ lừa dối đi, người nào không biết Vạn Diệp Thành là cái thị trấn bên bờ biển chim không thêm ị, che lại còn dễ nói, hiện tại quảng cáo cũng không có, đất không đào nền không cuốn, đi ngang qua chỗ kia trừ dê chính là bò, be be be. . . . . Bán cho quý a?. Mặc dù có đại soái ca cùng đi, cũng không thể làm ra thế tín dụng để quẹt a, không đi không đi. . . . .

Liêu Bắc Bắc dĩ nhiên không ngu, nhìn người khác không chuyển chỗ cô cũng không động. Cô bây giờ là heo chết không sợ dội nước sôi, huống chi trời sập xuống còn có người cao đỡ lấy a.

Đang lúc mọi người ra sức từ chối, một giọng nói hùng hậu xuyên qua hội trường rơi vào não Liêu Bắc Bắc.

“Liêu Bắc Bắc. . . . .” Đường Diệp Hoa quét nhìn một lượt, chỉ nhớ kỹ tên một vị cuối cùng lên đài.

“A. Có.”

“Cô trước .”

“. . . . .”

Cho nên, Liêu Bắc Bắc nện bước nặng nề, đi về phía cái hòm rút thăm đại gian đại ác kia. . . . . Liêu Bắc Bắc âm thầm tính toán, dưới đài gần ba trăm nhân viên bán hàng, cô có tỷ lệ ít nhất là 60% không bị chọn trúng, Thượng Đế, Phật tổ xin phù hộ a.

Nhưng mà, cái não nhỏ bé của cô làm sao có thể đấu lại cái não mưu kế thâm sâu đa mưu túc trí của đại BOSS. Tuy nói chỉ đi năm mươi người, thật ra thì đâu phải vậy, số lượng tờ giấy viết có “Phải đi”, vượt xa “Không đi”. Tính toán chuẩn xác, chỉ số xui xẻo cao gần 55%. Và lại sẽ dựa theo danh sách đã sớm điều động nội bộ chỉ định “bò khai hoang” để chọn người. Dĩ nhiên, vì tuân theo quy tắc trò chơi “Công bằng”, cũng không thể đem toàn bộ bán hàng nòng cốt mang đi, cho nên trong chuyện này phải pha trộn một hai hàng loại hai, ví dụ như Liêu Bắc Bắc là một nhân vật như thế.

Không muốn đi? . . . . . Không muốn đi cũng phải đi. Không phục? . . . . . Trước thấy rõ điều kiện hợp đồng lao động rồi hãy nói tiếp

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ! Quan Tâm Thêm Chút Nữa Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Cái mệnh già này của Liêu Bắc Bắc tất nhiên sẽ được lĩnh giấy thông hành đi tới Vạn Diệp Thành, trong vòng nửa năm, được bao ăn bao ở, mức lương cố định tạm thời là 1.500 tệ/ tháng, nhưng cô biết được một tin tức tốt động trời, thì ra tập đoàn Đường thị ở Vạn Diệp Thành muốn xây dựng không phải là trung tâm thương mại mà là khu biệt thự. Nói cách khác, nếu thành công bán ra một lô đất năm trăm mét vuông, theo như giá tiền mỗi mét vuông là mười ngàn tệ mà tính, cô có thể nhận được số tiền phần trăm với mức phần trăm là một phần ngàn được trích ra: $500 \times 10000 \times 0.001 = 5000$ tệ.

Vì thế cho nên, cô có ý chí chiến đấu, thay vì phải chen chúc trong đại đô thị tràn ngập chiến hỏa để cầu sinh tồn, còn không bằng tìm địa phương có tính cạnh tranh nhỏ để có thể tỏa sáng long lanh. Dĩ nhiên tỏa sáng và gì gì đó không phải là chỉ năng lực làm việc của cô, chỉ cầu ở trong rừng núi hoang vu mỹ nữ không nhiều lắm điểm áp quần phượng. Nếu như vận khí tốt..., không chừng người mua biệt thự, Phú nhị đại cũng thuận tiện đem cô thu vào, hắc hắc hắc.

Nghĩ tới đây, cô lại cao hứng rồi, ngồi ở trước máy vi tính, tự làm cho mình vui vẻ, gửi đi một cái tin tức —— tỷ muốn đi kiếm thật nhiều tiền và bắt được một tiểu bạch kiểm, chúc mừng dịp của ta trở thành sự thật đi.

Bình luận

① Khoai tây đậu: chúc mi tìm được người nghèo trong mộng.

② Thiên Nhai Nơi Nào Có Cỏ Thơm: tiểu bạch kiểm đều tìm tiểu bạch kiểm làm đối tượng, cô nương đừng đợi.

③Chương Môn Phái Ô Đũng Quần: chị, hôm nay quên uống thuốc sao?

Liêu Bắc Bắc liên tục nhận được sự chèn ép của các loại bạn xấu, vừa mới chuẩn bị mắng lại từng người, lại có một tin mới tới. Cô hăng hái bùng bùng mở ra nhìn, mặc dù nội dung bình luận rất thân thiện, nhưng cái com lê này là cô không muốn nhìn thấy nhất.

Bình luận

④ Anh Không Phái Trời Sinh Đã Ngốc : chúc cô thành công.

Ưu Thương Phụ Nhị Đại trả lời @ Anh Không Phái Trời Sinh Đã Ngốc : uy. Anh đến tốt cùng là người nào a, có dám nói ra tên thật hay không? .

Anh Không Phái Trời Sinh Đã Ngốc trả lời @ Ưu Thương Phụ Nhị Đại : dám a, tôi là anh của cô.

Ưu Thương Phụ Nhị Đại trả lời @ Anh Không Phái Trời Sinh Đã Ngốc : tôi nhờ vào, phi phi. Đừng làm ra vẻ huyền bí, tôi thấy anh ngay cả tên gọi là gì cũng không biết, tên lừa đảo, lừa dối. Còn có còn có, ai cho phép anh đánh dấu tôi?

Anh Không Phái Trời Sinh Đã Ngốc @ Ưu Thương Phụ Nhị Đại : tôi có quyền lợi đánh dấu cô, cô cũng có thể xóa bỏ quyền lợi của tôi, nhưng tự gánh lấy hậu quả.

Liêu Bắc Bắc cổ nghẹn lại, cô mới không tin chuyện yêu ma quỷ quái này, chạm vào con chuột một chút, bỗng nhiên một cỗ áp lực vô hình hướng trên đỉnh đầu. Trong đầu cô quanh quẩn bốn chữ “Tự gánh lấy hậu quả”, con chuột từ mục xóa bỏ chuyển đến mục thay đổi liên chuyển đến ô vuông màu đỏ có gạch chéo trên màn ảnh, quên đi quên đi, ở trên mạng yêu ma quỷ quái còn nhiều, rất nhiều, huống chi khả năng tìm được người lại không lớn, vẫn là. . . . . tắt websites đi.

Liêu Bắc Bắc mở ra và li hành lý thu dọn quần áo, Vạn Diệp Thành là vùng duyên hải, thành phố và thị trấn vẫn chưa được khai thác, lần này cô đi chính là nửa năm, mang thêm mấy lọ kem chống nắng, dầu đuổi muỗi, nhất định phải mang hai thùng mì ăn liền to. Đi ra ngoài, không sợ thức ăn khó ăn, chỉ sợ không có ăn.

Liêu Bắc Bắc được xem như là người chịu được khổ, nhưng trong chuyện này cũng có nỗi khổ tâm bất đắc dĩ, bởi vì cha Liêu mẹ Liêu đối với nữ nhi mong đợi khá cao, nữ nhi bước vào trường đại học sư phạm một ngày, đã bị cha mẹ ruột thịt đuổi ra khỏi nhà, bọn họ hi vọng con gái trước lúc hai mươi sáu tuổi, thông qua sự cố gắng của mình kiếm được món tiền đầu tiên, không nhiều lắm, năm vạn là được. Nếu như Liêu Bắc Bắc hoàn thành được tâm nguyện của cha mẹ, chẳng những có thể quay về gia đình ấm áp của cô, cha mẹ còn hứa hẹn cho cô một căn phòng. Cho nên vì những mục tiêu phát sáng long lanh kia, Liêu Bắc Bắc chăm chỉ học tập, bớt ăn, một nắng hai sương. . . . . Đến nay, trên sổ tiết kiệm rốt cục có dư ba nghìn đồng.

Cô thấy số tiền gửi ngân hàng nghèo nàn, mà bi thương. . . . . Trở về trước mấy vi tính, nói ra nỗi khổ trong lòng —— tại sao kiếm tiền khó như vậy a, rất nhiều đồng nghiệp hai, ba tháng là có thể kiếm được năm vạn, chẳng lẽ trí tuệ của tôi bị hạn chế sao?

Ba bạn xấu lập tức bình luận tới:

① Khoai tây đậu: cô rốt cục đã đối mặt với thực tế.

② Thiên Nhai Nôi Nào Có Cỏ Thơm: đừng tức giận, thiếu não thân không tàn chính là phúc khí.

③Chương Môn Phái Ô Đũng Quần: chị, uống thuốc quá liều à?

Liêu Bắc Bắc chep miệng, không có tri kỷ, không có uy tín, đòi người thật thê lương.

Bỗng nhiên, cô không biết dây thần kinh có vấn đề hay không, lại chủ động gửi một cái tin cho”Anh Không Phái Trời Sinh Đã Ngốc “: nếu anh quả thật là ông chủ của tôi. . . , có thể thu xếp cho tôi một chỗ ngồi gần cửa sổ hay không, tôi hơi bị say xe.

Liêu Bắc Bắc cùng hơn hơn mười vị tiểu thư bán hàng còn lại được tập đoàn Đường thị cung cấp xe khách đi trước đến Vạn Diệp Thành, ít nhất hai ngày một đêm.

Đợi mười phút đồng hồ, Anh Không Phái Trời Sinh Đã Ngốc gửi tin đến: a được, nhưng tôi không rõ cô là ai lắm.

Liêu Bắc Bắc hí mắt nhe răng cười, cô thật thông minh, nhìn đi, đối phương còn tuyên bố ở trong vòng mười phút bắt được cô, nhưng là câu nói đầu tiên đã thăm dò ra đối phương, thì ra toàn chém gió. Cô đặc ý vai run lấy bầy, ở trước mặt những đứa bạn nhanh nhồm nhanh miệng kia của cô, lúc nào cô cũng chậm chạp, nhưng so với “ Anh Không Phái Trời Sinh Đã Ngốc này”. . . . . Rốt cục tìm về lòng tự tin.

Tắt đèn ngủ, sáng mai lên đường, tranh thủ trong vòng nửa năm kiếm được món tiền đầu tiên.

※※※

Ngày thứ hai, công ty đề phòng những vị tiểu thư bán hàng kia “Lâm trận bỏ chạy”, lái xe rất nhiệt tình đi đón mọi người ở tận cửa nhà. Trong khi đồng nghiệp của cô mang theo va li da đủ màu sắc, mặc quần áo thời trang quyến rũ ngồi lên trên xe khách, chỉ có Liêu Bắc Bắc khiêng hai thùng mì ăn liền lảo đảo bò lên cửa xe.

Bởi vì bị thùng giấy chặn lại tầm mắt của cô, cô không có chú ý tới có người ngồi ở cửa xe khách

Bịch. . . . .

“Á. . . . .”

Liêu Bắc Bắc biết là đã va phải người, nhưng không đợi cô mở miệng nói xin lỗi, chỉ nghe bên trong xe một trận huyên náo, các đồng nghiệp trang điểm xinh đẹp hướng về phía cô chạy tới, Liêu Bắc Bắc tưởng rằng đồng sự hào tâm giúp mình vận chuyển hai thùng mì tôm, lại không nghĩ bị ba đồng nghiệp chen bốn chúc đẩy sang một góc.

Chỉ nghe thất chũy bát thiệt (*bảy miệng, tám lưỡi tương tự như câu mồm năm miệng mười*), hơi han ân cần ngoài ra còn có thanh âm chỉ trích Liêu Bắc Bắc lạnh lạnh truyền đến liên tiếp.

“Liêu Bắc Bắc làm sao cô không cẩn thận như vậy a, đụng vào Đường tổng giám rồi.”

“Đường tổng giám ngài không sao chứ, tôi đây có thuốc giảm đau đánh tan vết bầm dạng phun sương rất hiệu quả.”

“Đường tổng giám, cho ngài khăn ướt khử trùng nè, cái thùng giấy thật bẩn. . . . .”

“Liêu Bắc Bắc cô còn không mau ném cái thùng mì ăn liền kia của cô xuống, cô cho là lên núi xuống nông thôn sao?”

Ở trong mắt chư vị tinh anh, Liêu Bắc Bắc chính là con sâu làm rầu nồi canh, nói gì thì nói đến lúc mấu chốt rồi, nếu không lấy lòng anh thì đừng nghĩ đến chuyện quay trở về đô thị. .

Liêu Bắc Bắc cúi đầu không nói, nếu không, hay là cô quay về nhà trẻ làm cô nuôi dạy trẻ vậy, ô ô.

Lúc này, Đường Diệp Trạch đang bị mỹ nữ bao vây, một tay đắp mắt, một tay kia khó khăn giờ ngón tay lên cao nhất có thể: “Tôi không sao.”

Đường Diệp Trạch đứng lên, dáng người thon dài lập tức ở trong đám mỹ nữ xải bước đi. Liêu Bắc Bắc thấy đối phương đi thẳng tới phía mình, bước bước nhỏ lui về phía sau, nhưng Đường Diệp Trạch chẳng qua là đi ngang qua cô, nhảy qua chân ngồi vào vị trí tay lái phụ.

Ừ, nơi này hẳn là an toàn.

“Đường tổng giám, thật xin lỗi. . . . .” Liêu Bắc hướng phía bắc cúi người chào bóng lưng của anh ta.

Đường Diệp Trạch đang nghịch laptop, tùy ý lắc đầu, nhưng từ góc độ của Liêu Bắc Bắc nhìn lại, ghé dựa lưng vừa lúc ngăn trở động tác lắc đầu của Đường Diệp Trạch, cho nên cô phỏng đoán anh rất tức giận.

Các đồng nghiệp thấy anh không nói gì, liền trở về chỗ ngồi riêng tự mình vẽ lông mày tô mắt, vẫn không quên hướng Liêu Bắc Bắc ném đi ánh mắt kinh thường.

Nghề bán hàng là chiến trường không có khói thuốc súng, lục đục với nhau, đấu trí so dũng khí là hiện tượng phổ biến của loại nghề này, không tính kẻ người sẽ bị người khác tính kế, mà những nhân viên bán hàng không muốn động đầu óc, thì nên nhanh chóng về nhà bán khoai lang đi.

Liêu Bắc Bắc ủy khuất mím môi, mặc dù ra quân chưa đánh đã mất mạng, nhưng mà không thể bị các đồng nghiệp xem thường, Liêu Bắc Bắc cố gắng lên a.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ! Quan Tâm Thêm Chút Nữa Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Liêu Bắc Bắc vì trông coi mì ăn liền của cô nên ngồi ở vị trí gần cửa xe, cũng chính là vị trí phía sau anh.

Bánh xe chạy rất nhanh ở trên đường cao tốc, các đồng nghiệp rời rít lấy ra laptop hoặc iPhone để lên internet. Liêu Bắc Bắc nhìn khắp bốn phía, cô không có tiền nhân rồi giống như các đồng nghiệp chơi công nghệ cao như vậy, cắt, cô lấy điện thoại di động ra, cắt, điện thoại di động này cũng có thể lên mạng, màn hình nhỏ thì sao, chứng minh thị lực của cô tốt.

Liêu Bắc Bắc chính là fan Weibo trong truyền thuyết, đầu tiên cô mở ra trang tin tức Bát Quái về các ngôi sao, thấy toàn tin xem rồi, cô trở về trang chủ của mình oán trách.

Ưu Thương Phụ Nhị Đại lên tiếng: chờ tôi có tiền rồi, sớm muộn gì cũng sẽ ăn Hamburg, mua hai cái, ăn một cái, ném một cái.

Lúc này, vị ở ghế lái phụ phát ra một chuỗi tiếng cười trầm thấp quý dị.

Liêu Bắc Bắc khẽ di chuyển con người nhìn lại, trong lúc vô tình nhìn thấy màn hình laptop của Đường Diệp Trạch, Đường Diệp Trạch đang xem trận bóng đá được phát sóng trực tiếp.

Không đợi cô suy nghĩ nhiều, bình luận theo sát phía sau mà đến:

Anh Không Phải Trời Sinh Đã Ngốc : cô tìm được chỗ ngồi gần cửa sổ không? Có mang thuốc say xe không?

Liêu Bắc Bắc vốn tưởng rằng lại là nhận được tin của mấy bạn xấu thay nhau oanh tạc, thế nhưng nhận được một câu coi như có chút tình người. Nhưng cô vẫn nghĩ như cũ không cho là người này thật sự là anh của cô, huống chi trên xe không chỉ có duy nhất phái nam sử dụng laptop. Vì thế cho nên cô tự nhiên xem như một vị bạn bè chỉ hận gặp nhau qua muộn, không đầu không đuôi hỏi đối phương ——

Ưu Thương Phụ Nhị Đại @ Anh Không Phải Trời Sinh Đã Ngốc : anh có thể gọi tôi một tiếng "Heo nhỏ ngu ngốc" không?

Anh Không Phải Trời Sinh Đã Ngốc @ Ưu Thương Phụ Nhị Đại : (về mặt) [đầu heo]

Ưu Thương Phụ Nhị Đại @ Anh Không Phải Trời Sinh Đã Ngốc : sao anh làm như vậy a, không phải là đầu heo, là heo nhỏ ngu ngốc, Tiểu heo ngu ngốc.

Anh Không Phải Trời Sinh Đã Ngốc @ Ưu Thương Phụ Nhị Đại : tôi không có thói quen nói thô tục đối với con gái.

“ . . . . . ” Liêu Bắc Bắc liếc mắt xem thường, dứt khoát nói vào trọng tâm câu chuyện của mình.

Ưu Thương Phụ Nhị Đại : các đồng nghiệp cũng không yêu thích tôi, ông chủ cũng không yêu thích tôi, là nhân phẩm của tôi có vấn đề sao?

Anh Không Phải Trời Sinh Đã Ngốc : ông chủ thích nhân viên kiếm thật nhiều tiền cho công ty, những chuyện khác không quan tâm.

Ưu Thương Phụ Nhị Đại : ừ. . . . . Thành tích của tôi không tốt, cho nên bị đày đi.

Anh Không Phải Trời Sinh Đã Ngốc : nếu không có khai trừ cô, nói rõ cô còn có giá trị lợi dụng.

Ưu Thương Phụ Nhị Đại : chỉ mong là vậy. Anh làm nghề gì? PS: đừng nói anh là ông của tôi nữa. Ông chủ chúng tôi cũng không có thân thiện như vậy, anh ta là nam nhân rất không có lễ phép .

Anh Không Phải Trời Sinh Đã Ngốc : tại sao lại nói như thế?

Ưu Thương Phụ Nhị Đại : chính là mới vừa rồi a. . . . . Tôi không cẩn thận đụng vào trán của ông chủ tôi, nói xin lỗi, ông chủ tôi cũng không thêm để ý, rất không có phong độ.

“Tôi lắc đầu rồi, cô không nhìn thấy sao?” Đường Diệp Trạch nghiêng sang bên chuyển tầm mắt nhìn về phía Liêu Bắc Bắc.

“? . . . . . Liêu Bắc Bắc trong nháy mắt hóa đá, một giây, hai giây, ba giây. . . . . ”Lạch cạch” . . . . . Điện thoại di động rơi trên mặt đất, khiến cô gái hoảng hốt giật bắn người lên, gót giày cạch một tiếng, một cước đạp lên màn hình điện thoại di động. . . . . ”Răng rắc” một tiếng vỡ vụn. . . . . Điện thoại di động hoàn toàn báo hỏng.

“Liêu Bắc Bắc. Cô có thể yên tĩnh một chút hay không? .” Nhân viên bán hàng lâu năm, không chịu được biểu hiện đột nhiên giật bắn người lên của Liêu Bắc Bắc.

Liêu Bắc Bắc cúi người tạ lỗi từng người một, liền vội vàng ngồi xuống, cô nhặt lên những mảnh vỡ của điện thoại, cũng không dám nhìn Đường Diệp Trạch một cái. Cô cố gắng dán chặt lên cửa sổ xe bên kia, hận không thể cùng cái xe hợp làm một thể được.

Cô hiện tại không muốn khóc cũng không muốn nhảy xe, bởi vì trong đầu thủy chung hiện ra tình trạng trống rỗng, thì ra là đây chính là vận khí trong truyền thuyết ——. Nắm giữ ở trong tay mình.

Đường Diệp Trạch mặt không thay đổi nhìn cô, đối với biến cố phát sinh quanh mình thờ ơ, chỉ biết là vị này là Liêu Bắc Bắc tiêu thư chửi bới mình không có phong độ, còn không có trả lời lại.

Liêu Bắc Bắc dùng một chút ánh sáng nơi đáy mắt nhìn anh, một tay che kín mặt, một tay thành thạo ở trong va li tìm kiếm chăn lông, không sai. Cô muốn ẩn thân.

Soạt. . . . . Chăn lông phủ toàn bộ thân hình của cô, cô cần yên tĩnh một lát.

“ . . . . . ” Đường Diệp Trạch nhìn cô không có ý mở miệng lần nữa, ngồi thẳng người, tiếp tục xem bóng đá.

Mà Liêu Bắc Bắc thì, dưới tình huống này lại đang khẩn trương quá độ, cứ như vậy ngủ thiếp đi.

Bốn giờ sau

Xe khách từ trên đường cao tốc lái vào trong trạm xăng dầu, gần trạm xăng dầu có bố trí nhà vệ sinh, cho nên các nhân viên đều rí rít xuống xe.

Bác tài xé nhiệt tình đứng ở ngoài xe vỗ vỗ cửa sổ xe, cố gắng đánh thức Liêu Bắc Bắc: “Vị tiểu thư này, muốn đi nhà vệ sinh thì nhanh chóng đi đi, đến trạm dừng tới phải mất ba giờ.”

Liêu Bắc Bắc kéo xuống chấn lòng, mơ mơ màng màng mở mắt ra, xoa mí mắt nhìn về phía ngoài cửa sổ, sau khi nói cảm ơn liền quay đầu chuẩn bị xuống xe.

Bỗng chốc, ngũ quan của Đường Diệp Trạch đọng vào đôi mắt còn đang buồn ngủ của cô.

Liêu Bắc Bắc trong lòng cả kinh, theo bản năng lùi về phía sau: “Anh. . . . . Muốn, uống nước sao. . . . . Tôi mời. . . . .”

“Cô không có trả lời bình luận của tôi.” Đường Diệp Trạch nhìn cô trách móc.

“. . . . .” Liêu Bắc Bắc rất nhanh nháy mắt, đàn ra giọng điện thoại di động, nói: “Ách? . . . . . Điện thoại di động, rơi vỡ. . . . .”

“Ừ? . . . . .” Đường Diệp Trạch nhận lấy điện thoại di động vừa nhìn, hỏi: “Chuyện phát sinh lúc nào?”

“. . . . .” Liêu Bắc Bắc nuốt nuốt nước miếng, thừa dịp bốn bề vắng lặng thật là cơ hội tốt, một đường ăn nói khép nép: nói xin lỗi: “Trên mạng có nhiều tên lừa đảo, tôi thật không có nghĩ “Anh Không Phải Trời Sinh Đã Ngốc ” thật là ngài. . . . . Thật xin lỗi Đường tổng giám, ngài ngàn vạn đừng ném tôi ở trên đường cao tốc được không? Đợi đến nơi rồi, tôi tự đi. . . . .”

“Ừ? . . . . .” Đường Diệp Trạch nghi ngờ nháy mắt mấy cái: “Cô muốn đi đâu?”

“Đầu tiên là phí trở về nhà, sau đó đánh một đơn từ chức giao cho trưởng phòng nhân sự, đều phiền toái ngài tự mình làm. . . . .” Liêu Bắc Bắc chợt dạ rũ mắt xuống, kế hoạch kiếm nhiều tiền của cô cứ ngậm nước nóng như vậy.

Đường Diệp Trạch vốn định nói gì đó, nhưng thấy hai nữ nhân viên đã hướng bên cạnh xe đi tới, cho nên anh ta từ trong túi moi ra một chiếc điện thoại di động đặt ở trong tay Liêu Bắc Bắc, Liêu Bắc Bắc vừa muốn hỏi anh ta đây là ý gì, Đường Diệp Trạch liền hơi nghiêng đầu, mấp máy môi: “Lên mạng trao đổi.”

“. . . . .” Liêu Bắc Bắc hai tay nâng điện thoại di động, nhìn về bóng lưng Đường Diệp Trạch, anh không phải là vừa học nói chuyện phiếm trên internet chứ?

“Mau lên xe.”

“A? . . . . . Vâng. . . . .”

Mặc dù hành động của anh giống như người ngoài hành tinh khác tới, nhưng là Liêu Bắc Bắc nào dám chậm trễ, bảo làm gì liền làm cái đấy.

Ưu Thương Phụ Nhị Đại : ông chủ , tôi tới . . . . .

Anh Không Phải Trời Sinh Đã Ngốc : thấy va li da màu đen đặt ở đuôi xe không?

Liêu Bắc Bắc quay đầu nhìn lại, quả thật thấy một cái vali da của nam nhân.

Ưu Thương Phụ Nhị Đại : Thưa ông chủ , thấy được.

Anh Không Phải Trời Sinh Đã Ngốc : bây giờ cô đi tới đó.

Ưu Thương Phụ Nhị Đại : Vâng

Liêu Bắc Bắc hơi thở chìm xuống, cẩn thận nhích tới gần va li da.

Ưu Thương Phụ Nhị Đại : ông chủ , tôi đứng ở phía trước rồi.

Anh Không Phải Trời Sinh Đã Ngốc : mật mã ***, mở ra.

Liêu Bắc Bắc làm theo, nhưng không khỏi cảm thấy khẩn trương, giống như đặc vụ đang tiếp nhận nhiệm vụ.

Ưu Thương Phụ Nhị Đại : mở ra rồi, xin đợi chỉ thị tiếp tiếp theo của anh.

Anh Không Phải Trời Sinh Đã Ngốc : bên trong ngăn thứ hai có một chiếc điện thoại di động dự bị, cô hiểu chứ.

—— Liêu Bắc Bắc nhìn qua cửa sổ xe nhìn về phía bầu trời xanh bao la, Cô đã hiểu, anh cần một người máy có tay chân có da thịt làm người nói

chuyện phiếm

Cô đóng lại va li da nhanh chóng trở về chỗ ngồi, núp ở trong chăn lông thay sim điện thoại của mình vào trong điện thoại di động dự bị, sau đó lén lén lút lút đem điện thoại của Đường Diệp Trạch đặt ở nơi anh ta chỉ định “Địa điểm quay đầu”, Đường Diệp Trạch mượn động tác xoay người một cái lấy đi điện thoại di động. Dưới tình huống thần không biết quỷ không hay thuận lợi giao tiếp.

Thời điểm xe khởi động, Liêu Bắc Bắc mới thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần anh có thể nguôi giận, cô cam tâm tình nguyện làm trâu làm ngựa.

Thanh âm nhắc nhở lần nữa vang lên.

Anh Không Phải Trời Sinh Đã Ngốc : chúng ta tiếp tục làm bạn trên mạng

Ưu Thương Phụ Nhị Đại : a, được, vậy tôi có phải từ chức nữa hay không?

Anh Không Phải Trời Sinh Đã Ngốc : từ chức hay không là lựa chọn của cô, tại sao hỏi tôi?

“ . . . . .” Liêu Bắc Bắc trợn mắt há mồm, bỗng nhiên cảm giác không ra là anh bình dị gần gũi hay là mình phản ứng quá tri độn.

Lúc này, một vị nhân viên nữ vịn ghế dựa lưng ở lối đi nhỏ trong xe đi về phía trước, cô liếc cái thùng giấy Liêu Bắc Bắc đặt ở dưới chỗ ngồi một cái, sau khi ước chừng khoảng cách, cố ý ở vị trí cái thùng giấy làm ra động tác bị trật chân té, nhưng không ngờ, Liêu Bắc Bắc kịp thời ôm lấy hông của cô, dẫn đến cô này không thể thuận lợi nhào tới đầu vai của Đường Diệp Trạch .

Cô này hồn hên, hụng hăng đá thùng giấy một cước, giọng nói mềm lại có chút oán khí chỉ trích nói: “Cô cho rằng đây là cái kho chứa đồ của nhà cô? Muốn để đâu thì để đó sao? . . . . .”

Liêu Bắc Bắc không nói gì, thật ra thì cô đã rất cố gắng dút vào bên trong, chỉ lộ ra bên cạnh một chút, cô vừa ngồi chồm hổm đẩy thùng giấy vừa oán thảm: đây không phải là bối móc sao? Mình không nhìn đường, lại trách đường không bằng phẳng?

Cô nghiêm trọng hoài nghi trên mặt mình có khắc hai hàng chữ vô hình —— bên trái trên khuôn mặt viết: mau nhục nhã tôi đi. Bên phải trên mặt viết: xin chà đạp tôi đi. Trên trán còn có hoành phi: tôi không có tự ái.

Có tin truyền đến. . . . .

Anh Không Phải Trời Sinh Đã Ngốc : mì ăn liền bao nhiêu tiền một gói?

Ưu Thương Phụ Nhị Đại : một gói tám đồng. Mua cả thùng thì một gói sáu đồng. Anh muốn ăn sao? Tôi dùng cặp lông đựng com pha cho ngài một chén

Liêu Bắc Bắc đợi một lát nhìn anh ta đáp lời, thở phào một cái, ngồi chìm sâu vào trong ghế, đeo lên tai nghe điện thoại nghe âm nhạc. Ban đầu cô lựa chọn trường sư phạm chính là cảm giác xã hội quá phức tạp, cho nên cô nguyện ý ở trong nhà trẻ làm một vị trông coi hải tử, nhưng là cô sai lầm rồi, nhìn những hải tử như thiên chân vô tà cũng là tiểu ác ma ông trời phái tới trừng phạt cô. Ví dụ như trong đó có một hải tử khóc, ngay sau đó chính là phản ứng dây chuyền, trận thế kia, tương đối đồ sộ, như dòi núi lập biển a mãnh liệt mệnh mông a.

Vì vậy, trước lúc thoát khỏi miệng hồ cô mắc chứng uất ức, nhưng không thể nghi ngờ cô lại phải trở về xã hội đầy rẫy lo lắng, song đáng sợ hơn chính là, tính tình của cô đã bị tiểu ác ma mài không còn cái gì.

. . . . .

Trải qua lộ trình hai ngày một đêm

Đoàn người rốt cục đã tới Vạn Diệp Thành chỗ ở chính là công trường xây dựng. Bầu trời đã xế chiều, nhìn lại một cái, thật đúng là núi hoang đất hoang, thế nhưng bên tai truyền đến tiếng sóng vỗ vào bờ cát tiếng vang rất nhỏ.

Chỉ một lát sau, một chiếc xe con hạng sang đậu ở bên cạnh xe khách, chỉ thấy thư ký Triệu Diệu của Đường Diệp Trạch đi xuống xe, anh ta dẫn đầu muốn mời Đường Diệp Trạch lên xe nghỉ ngơi, sau đó chỉ về hướng một dãy phòng ốc đơn giản màu trắng xanh cách đó không xa, cười nói: “Các vị tiểu thư tạm thời ở chỗ này ủy khuất mấy ngày, nhà tập thể sẽ sớm hoàn thành. Nhiều nhất ba ngày có thể tắm rửa rồi.”

Nghe nói như thế, một mảnh yên lặng như tờ. Các tiểu thư bán hàng thường ngày thân cảnh vàng lá ngọc, hiện tại mặt xanh ngắt mặt xanh ngắt, ngu si à ngu si. Xóc nảy hai ngày đã làm người tôi không cách nào nhịn được, lại còn phải đợi ba ngày mới có thể tắm? .

Thư ký Triệu thấy các nhân viên giận đến nổi khuôn mặt nhỏ nhắn vằn vẹo, anh ta cười khan hai tiếng, nhiệt tình nói: “Tất cả mọi người đều làm trong ngành bất động sản, điều kiện làm việc giờ có chút khác biệt không thể tránh được, nên thông cảm cho nhau một chút Hmm, đi thôi đi thôi, đi theo tôi. . . . .”

“Thư ký Triệu, có thể không tắm rửa, nhưng mà tôi làm sao không nhìn thấy hình ảnh khói bếp lượn lờ vậy?”

“Nga, ha ha, tôi đã chuẩn bị cho các vị bữa ăn tối thịnh soạn, có bánh bao, bánh bích quy còn có chân giò hun khói.”

“ . . . . .” Các nhân viên bán hàng từ trước đến giờ đều bằng mặt mà không bằng lòng, lần đầu ý nghĩ nhất trí, các cô phải về nhà.

Liêu Bắc Bắc kiêng hai cái hòm mì ăn liền chậm rãi đi, hết lần này tới lần khác Đường Diệp Trạch lại chọn lúc này gửi tới cho cô một cái tin

Anh Không Phải Trời Sinh Đã Ngốc : bước đầu tiên đề cao địa vị: 50 đồng một gói.

Liêu Bắc Bắc cho là Đường Diệp Trạch gửi sai tin rồi, kiêng vật nặng liền lười trả lời, cô tự mình thu dọn đến tốt lắm.

Năm mươi vị công nhân viên, một người một gian phòng, sau khi phân phối gian phòng xong. Những nhân viên bán hàng khác tụ tập ở một gian phòng trống lớn, vừa câu nhậu vừa gặm bánh bao. Mà Liêu Bắc Bắc, đứng ở ngoài phòng thu dọn, lại đang tìm thư ký dưới sự giúp đỡ của anh ta cũng đột được đồng lứa, cô từ trong nhà mang đến một cái nồi, rót nước sạch đến nửa nồi, đun nước nóng nấu bát mì.

Lúc đồ gia vị được cho vào bên trong nước sôi, mùi thơm đậm đà phêu tán bốn phía, vốn dĩ gói mì ăn liền không đáng giá này, lập tức trở thành sơn hào hải vị của một đám côn trùng tham ăn.

Liêu Bắc Bắc hí hóp cười một tiếng, từ trong nhà lấy ra hai cặp lồng đựng com và hai đôi đũa duy nhất, trước đưa cho Thư ký Triệu một chén. Triệu Diệu cũng không khách khí, nhận lấy chén uống một hớp canh nóng, không khỏi hương Liêu Bắc Bắc nhếch lên ngón tay cái.

Liêu Bắc Bắc xấu hổ cười cười, vừa mới chuẩn bị định làm cho mình, chỉ thấy một đồng nghiệp hùng hổ đi lên trước, Liêu Bắc Bắc không hiểu có chuyện gì ngẩng đầu lên, sau khi hai bên giằng co được một phút đồng hồ. . . . .

Bá, đồng nghiệp ngạo mạn đem một trăm đồng vỗ vào lòng bàn tay Liêu Bắc Bắc, hai tay cô ta khoanh trước ngực, ngang bướng nói: “Mua mì.”

“ . . . . .” Liêu Bắc Bắc nhìn tiền một chút, lại nhìn Thư ký Triệu một chút, lại nhìn chiếc xe con đỗ ở xa xa. . . . . Cô nháy mắt mấy cái, vừa tính toán định trả lại đồng một trăm kia, chợt nhớ tới nội dung cái tin mà Đường Diệp Trạch gửi cho cô, cho nên, cô nổi lên một chút tâm tình, không có lo lắng nói: “Tôi dự trữ cũng không nhiều, như vậy đi, năm mươi đồng một chén. Một trăm đồng tiền đủ mua hai chén, cô có mua nữa không? . . . . .”

Đồng nghiệp kia ngây ngốc, bỏ tiền ra vốn chỉ là một chút hình thức, bởi vì các đồng nghiệp hiểu rất rõ Liêu Bắc Bắc, cô nhất định sẽ không lấy tiền, làm như vậy không mất mặt còn có ăn, nhưng là, cô thật không nghĩ tới Liêu Bắc Bắc một chút cũng không có nghĩ đến tình cảm giữa đồng nghiệp với nhau?

“Tốt. . . . . Liền, mua, hai, chén. . . . . Nấu xong gọi tôi. . . . .” Cô nghiêng răng nghiêng lợi nói xong, hăm hừ đi xa.

Liêu Bắc Bắc thở hộc vì kinh ngạc, Cô còn bán nhà làm gì a, bán mì cũng phát tài a.

Triệu Diệu nhủ mảy, thật ra thì trong bữa ăn tối công ty chuẩn bị chẳng những có mì ăn liền còn có các loại súp, nhưng Đường Diệp Trạch lại gửi cho anh ta một cái tin nhắn—— tất cả loại thực phẩm dùng để uống không cần đem xuống xe.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ! Quan Tâm Thêm Chút Nữa Đi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Thời tiết giữa thu, trên cánh đồng bát ngát những con gió thổi qua thật mát mẻ, Liêu Bắc Bắc mặc kệ tiếng gió ngoài cửa ồn ào náo động, ngồi xếp bằng ở trên giường đếm tiền mặt. . . . . Ngắn ngủn một canh giờ, cô thế nhưng bán ra 13 gói mì tôm, bỏ ra giá gốc mỗi gói 6 đồng không đáng kể gì, ước chừng buôn bán lời 650 đồng.

Liêu Bắc Bắc đang cảm tiền suy nghĩ vẩn vơ, ba ngày sau đó là có thể chuyển vào khu nhà tập thể, nếu nguồn tài nguyên ở trong đó lại thiếu, có thể ở lại đây vài ngày thì thật là tốt biết bao.

ông chủ chính là ông chủ. . . . . gian thương đáng yêu a.

Lúc này, có tin nhắn truyền đến.

Anh Không Phải Trời Sinh Đã Ngốc : đem tiền kiếm được, trả lại.

Ưu Thương Phụ Nhị Đại : Tại sao. . . . . Tại sao. . . . .

Anh Không Phải Trời Sinh Đã Ngốc : làm theo là được. Nói cho đối phương biết cô chỉ muốn đùa một chút.

Ưu Thương Phụ Nhị Đại : ông chủ. . . . . Ngài đang đùa tôi sao?

Anh Không Phải Trời Sinh Đã Ngốc : dĩ nhiên không phải vậy, đi trả lại tiền.

“.....” Liêu Bắc Bắc cầm Nhân dân tệ trong tay còn chưa nóng, vô cùng bi thương.

Nhưng Đường Diệp Trạch là lãnh đạo trực tiếp của cô, cô giận mà không dám nói gì người hầu nhỏ bé chỉ có thể làm theo, cho nên, cô dựa theo chỉ thị của Đường Diệp Trạch trả lại tiền cho mọi người, nói cho các đồng nghiệp, Cô chẳng qua là..... Ô ô..... Chỉ đùa một chút.

Vốn dĩ các đồng nghiệp còn đang chỉ trích Liêu Bắc Bắc, không ngờ tới cô lại chủ động đem tiền mặt trả lại. Mặc dù các cô vẫn giữ thái độ ngạo mạn như cũ, nhưng giọng nói hiển nhiên mềm mại hơn, thậm chí vì hành động nguyên rủa ở sau lưng Liêu Bắc Bắc của mình cảm thấy hơi hối hận.

Ưu Thương Phụ Nhị Đại : ông chủ , tiền đã trả lại [nước mắt]

Anh Không Phải Trời Sinh Đã Ngốc : ừ, nấu cho tôi bát mì. Đưa đến phòng của Triệu Diệu.

Ưu Thương Phụ Nhị Đại : ..... Vâng

Lúc tất cả mọi người tắt đèn đi ngủ, chỉ có Liêu Bắc Bắc đứng ở cửa phòng nấu nước nấu bát mì, đừng nói, từ một nhà giàu mới nổi biến trở về thành một em gái nấu mì, thật đúng là không phải cảm giác cầu kinh bình thường.

Liêu Bắc Bắc nâng một chén mì gõ cửa phòng Thư ký Triệu, mở cửa cũng là Đường Diệp Trạch, Đường Diệp Trạch tùy ý chỉ hướng bàn bên cạnh, ý bảo cô đem mì để kia.

Liêu Bắc Bắc bủi môi, mang theo tâm tình dễ xuống bát mì duy nhất. Đường Diệp Trạch thì không có bất kỳ thái độ gì, ngồi ở bên cạnh laptop, kéo bát mì qua, vừa ăn vừa lật giấy tờ bên cạnh.

Liêu Bắc Bắc đứng nghiêm tại chỗ chờ chực, mà Đường Diệp Trạch nhìn màn hình không chớp mắt. Liêu Bắc Bắc trợn mắt nhìn gáy anh ta một cái, hàm hừ xoay người muốn đi, gì chứ, cô dễ điều khiển như vậy sao? .

“Chờ một chút.”

“Dạ.”

“Ăn xong rồi.”

“.....” Đây ý là, cô còn phải chịu trách nhiệm lấy đồ đi bỏ.

Đường Diệp Trạch gõ bàn phím, thời điểm Liêu Bắc Bắc đi tới bên cạnh mình, hỏi: “Có người nhìn thấy cô đi vào không?”

“Không có, các đồng nghiệp đã cả ngủ rồi.” Liêu Bắc Bắc chỉ muốn nói cho anh ta biết, cô cũng nên ngủ.

“Rất tốt. Thời gian không còn sớm, ngủ ngon.”

Liêu Bắc Bắc từ trong kệ rằng nặn ra hai chữ “Ngủ ngon”, Cô đi ra hai bước, dùng chân cả kính, cô rút cuộc hiểu rõ, cũng bởi vì cô ở trên Weibo mắng Đường Diệp Trạch, cho nên cái người âm hiểm này quyết định trả đũa.

Nghĩ tới đây, cô liền trở về cạnh cửa, gõ cửa phòng.

Song, cửa phòng không có mở ra, nhưng nhận được tin nhắn của Đường Diệp Trạch

Anh Không Phải Trời Sinh Đã Ngốc : tôi ngủ.

Ưu Thương Phụ Nhị Đại : ông chủ , nếu như ngài đối với tôi có ý kiến cứ việc nói thẳng được chứ? Khả năng lĩnh ngộ của tôi không cao, không hiểu được thủ đoạn trừng phạt bí hiểm của ngài .

Anh Không Phải Trời Sinh Đã Ngốc : tôi trừng phạt cô?

Ưu Thương Phụ Nhị Đại : mới đầu ngài để cho tôi bán mì ăn liền cho mọi người với giá cao, sau lại bảo tôi đem trả lại, khiến cho các đồng nghiệp đều nhìn tôi như kẻ ngu, tôi mặc dù không thông minh, nhưng tôi cũng có lòng tự trọng của mình.....

Anh Không Phải Trời Sinh Đã Ngốc : tôi chỉ có thể nói, cô quả nhiên không được thông minh.

Đúng lúc này, bạn tốt xen vào

Chường Môn Phái Ô Dừng Quân@ Anh Không Phải Trời Sinh Đã Ngốc : Anh. Anh quá thật thà rồi.

Anh Không Phải Trời Sinh Đã Ngốc @ Chường Môn Phái Ô Dừng Quân: [nắm tay]

Liêu Bắc Bắc đột nhiên nhớ tới nơi này không phải là khung nói chuyện riêng tư, mà là nơi công khai trao đổi.

Hơn nữa, cho đến nay cô không cho Đường Diệp Trạch số điện thoại của mình. Cô nghĩ, mục đích Đường Diệp Trạch thông qua Weibo nói chuyện phẩm với cô, chính là vì không thừa nhận một loạt tội của anh ta. Quả nhiên là, bị anh ta lừa bòn trong tay, âm hiểm a.

Trở lại phòng, Liêu Bắc Bắc nằm ở trong chăn xem tiểu thuyết, lại nhận được tin nhắn quấy rầy lần nữa của Đường Diệp Trạch.

Anh Không Phải Trời Sinh Đã Ngốc : cô tức giận ?

Ưu Thương Phụ Nhị Đại : ừ.

Sau khi Liêu Bắc Bắc gửi đi chữ “Ừ” kia , không khỏi thở hắt vì kinh ngạc, cô đem lời nói thật nói ra rồi.

Song, Đường Diệp Trạch trả lời, khiến cho cô liên buông lỏng tâm tình.

Anh Không Phải Trời Sinh Đã Ngốc : vậy. . . . . Chúng ta hàn huyên chút để cho cô vui vẻ nhé.

Ưu Thương Phụ Nhị Đại : ví dụ như?

Anh Không Phải Trời Sinh Đã Ngốc : sáng sớm ngày mai chín giờ, cô chịu trách nhiệm dẫn dắt các công nhân viên đi công trường.

Ưu Thương Phụ Nhị Đại : . . . . .

Anh Không Phải Trời Sinh Đã Ngốc : im lặng tuyệt đối đại biểu có ý gì?

Ưu Thương Phụ Nhị Đại : “Im lặng” ý nói. Tôi nói ông chủ, ngài đừng đùa bỡn tôi được không?

Anh Không Phải Trời Sinh Đã Ngốc : cô không hiểu được ẩn ý sau chuyện này?

Ưu Thương Phụ Nhị Đại : tôi hiểu, gọi rời giường cũng sẽ nhận được các loại nguyên rửa. . . . .

Anh Không Phải Trời Sinh Đã Ngốc : ha ha, heo ngu ngốc. Ngủ ngon.

Liêu Bắc Bắc xoa bóp ánh mắt, anh lại gọi cô là “Heo ngu ngốc” , này này này. . . . . Chẳng lẽ? . . . . . Liêu Bắc Bắc quơ lấy chiếc gương trên tủ đầu giường trái soi, phải soi, chẳng lẽ. . . . . Minh thật sự là con cháu thế hệ sau của Nhị sư huynh (ý nói đến Trư bát giới đó)?

Nghĩ tới đây, cô chụp lấy gối bên cạnh, trong nỗi buồn bực mà ngủ mê man.

Sáng sớm ngày thứ hai, tám giờ chuông báo thức kêu

Cô dẫn đầu gõ cửa phòng Thư ký Triệu, nhưng nhân viên an ninh nói cho cô biết, Thư ký Triệu cùng Đường Diệp Trạch mới vừa lái xe rời đi.

Cho nên, Liêu Bắc Bắc kiên trì, tiếp theo gõ cửa phòng của các đồng nghiệp khác, mà sau khi cô đã chuẩn bị tâm lý tốt để nghe mắng, lại phát hiện các đồng nghiệp chẳng những không có cầu nhàu hoặc trừng cô, thậm chí còn đối với cô khách khách khí khí.

Chuyển biến đột ngột như vậy, khiến cho Liêu Bắc Bắc mê mang.

Cô không nhìn được chạy đến bên cạnh một đồng nghiệp tương đối dễ nói chuyện, mơ hồ suy đoán hỏi: ”Chị Đào, chị. . . . . Tại sao không mắng tôi?”

Đào Tiểu Thiên vừa đánh răng vừa nghiêng đầu hỏi ngược lại: “Tại sao tôi phải mắng cô?”

Liêu Bắc Bắc mắt tự nhiên gãi gãi bên tai: “Ngày hôm qua Thư ký Triệu bảo hôm nay hoạt động tự do, nhưng tôi lại đi gọi mọi người. . . . .”

“Tôi nói Liêu Bắc Bắc, cô là giả ngốc hay ngốc thật?”

“Ừ? . . . . . Tôi là ngốc thật.” Thái độ của cô thành khẩn.

Đào Tiểu Thiên mắt tròn trắng, bất đắc dĩ nói: “Cô nào có can đảm tự chủ trương đánh thức mọi người, đương nhiên là chỉ thị cấp trên. Huống chi, tối hôm qua cô lại mời mọi người ăn uống, lại là một chén một chén đích thân nấu, nếu như tôi tiếp tục mắng cô một bữa nữa, cô sẽ nghĩ thông suốt sao?” Vừa nói, Đào Tiểu Thiên hướng cô ném ra nụ cười chân thành : “Hoạn nạn mới thấy chân tình, nếu như tôi từng làm chuyện gì không phải, cô đừng để ở trong lòng Hmm”

“. . . . .” Liêu Bắc Bắc ngây người như phỗng. Mục đích mới đầu của cô đúng là kiếm tiền, càng không muốn cùng các cô cùng chung hoạn nạn, thì ra đây chính là trò chơi vui mừng ngược trong truyền thuyết?

Cho nên, cô một đường chạy chậm trở về phòng ngủ, ngồi ở bên giường bàn chân đung đưa gửi một tin cho Đường Diệp Trạch.

Ưu Thương Phụ Nhị Đại : ông chủ. Các đồng nghiệp chẳng những không có mắng tôi, còn đối với tôi rất thân thiện, ha ha.

Anh Không Phải Trời Sinh Đã Ngốc : . . . . .

Ưu Thương Phụ Nhị Đại : mặc dù tôi không nên nói như vậy, nhưng là vẫn không nhịn được nói với ông chủ —— tôi biết ngài có ý đồ hăm hại tôi, nhưng là sách lược sai lầm rồi? Nga ha ha a.

Anh Không Phải Trời Sinh Đã Ngốc : . . . . . Cô mau trở lại sao Hoà đi, Trái đất quá nguy hiểm.

Ưu Thương Phụ Nhị Đại : [hi hi]

Liêu Bắc Bắc hưng phấn thu lại điện thoại di động, thu dọn đồ đạc đợi chờ đi thăm công trường. Thật ra thì công trường cũng không xa, ở ven bờ biển, đi bộ đại khái chừng một khắc đồng hồ liền tới, a đúng rồi, một vị đồng nghiệp lại vẫn nhắc nhở cô đừng quên mang kem chống nắng. Liêu Bắc Bắc cảm động đến rơi nước mắt.

Bên kia, Đường Diệp Trạch nhận được điện thoại của anh cả Đường Diệp Hoa gọi điện thoại tới, nội dung đơn giản là công việc, mấy năm này, hai anh em trừ thảo luận công việc, tựa hồ rất khó có thể nói chuyện phiếm như trên trời dưới biển được, dĩ nhiên, nguyên nhân là do Đường Diệp Trạch, anh ta không muốn trả lời, ai cũng không thể buộc anh ta mở miệng.

Trước lúc cúp điện thoại, Đường Diệp Hoa bỗng nhiên không đầu không đuôi hỏi: có cần anh tới Vạn Diệp Thành hay không ?

Đường Diệp Trạch nhìn về phía vùng biển bát ngát, suy nghĩ đến chuyện anh cả chán ghét biển, cười nói không cần.

Thu lại điện thoại di động, mặt hướng biển rộng đứng nghiêm, anh ta hít sâu một hơi, nước biển xanh thẳm dẫn vào trong đôi mắt đen thâm thúy, dựa theo hình ảnh trong trí nhớ, tự nhiên, luồng khí hít thở bị một cổ áp lực đè nén.

. . . . .

“Mọi người phải cẩn thận nga, phía trước có một hố lút.” Liêu Bắc Bắc tay nâng lá cờ vàng nhỏ, tựa như giống cô giáo nhà trẻ chiếu cố các đồng nghiệp, nhưng là hành động này liền khiến cho người khác sợ hãi muốn οι.

“Liêu Bắc Bắc có phải uống nhầm thuốc hay không?” A nhỏ giọng nói thầm với B.

“Cô ngày hôm đó ăn đồ cô ấy nấu?” B thổi thổi đầu ngón tay.

“Hừ, chúng ta đều xem thường cô ta, thật ra thì cô ta không ngốc một chút nào, tối hôm qua tôi nhìn thấy cô đi tới phòng của Thư ký Triệu. . . . .” C xen vào nói.

“Ừ? . . . . . Bày đặt, ông chủ soái ca không câu dẫn, câu dẫn Tiểu thư ký?” A kinh dị.

“Nghe câu hỏi của cô, ông chủ là ai có thể làm của riêng sao? Thật không nghĩ tới a, Liêu Bắc Bắc nha đầu ngốc này thế nhưng nghĩ đến hướng người tâm phúc bên cạnh ông chủ xuống tay, tuy nói bộ dạng của Thư ký Triệu có chút cổ hủ, nhưng có xe có nhà tiền lương hàng năm cũng không thấp a, tôi làm sao lại không nghĩ tới đây? . . . . .” B hối hận.

Mấy người lú lú nghị luận, càng nói càng không hợp với lễ thường, đến cuối cùng, trực tiếp “Thăng hoa” thành Liêu Bắc Bắc trang phục không ngay ngắn rời khỏi phòng Triệu Diệu.

Đào Tiểu Thiên là gái có chồng không có tham dự Bát Quái, chỉ phụ trách dự thính, trong lòng cô càng ngày càng tò mò, tăng nhanh nện bước đuổi theo Liêu Bắc Bắc, thần thần bí bí hỏi: “Ngày, nghe nói tối hôm qua cô hướng Thư ký Triệu tỏ tình?”

“? .” . . . . . Liêu Bắc Bắc kinh ngạc hỏi: “Không có a, nghe ai nói?”

“Cô cũng đừng quan tâm là ai nói, dù sao có người nhìn thấy cô từ trong phòng Thư ký Triệu đi ra, chắc chắn, được a Liêu Bắc Bắc, khẩu vị rất nặng. . . . .” Đào Tiểu Thiên quý dị cười một tiếng, nói đến Thư ký Triệu, theo thống kê chưa đầy đủ, là một thanh niên ngũ quan khá, coi như đoan chánh, nhưng anh ta lại mang một mắt kính đen to, để kiểu đầu húi cua vuông vức chia ngôi 3-7, tổng kết ba chữ: ông nhà quê

Liêu Bắc Bắc liều mạng lắc đầu, nhưng cô lại không thể nói cho người khác biết lúc ấy người ngủ ở trong phòng Thư ký Triệu là anh, nếu không cũng không phải là đồng tình mà là nhìn cô như kẻ thù, ma cao một thước đạo cao một trượng, cô, tựa hồ lại bị Đường Diệp Trạch hăm hại.

Liêu Bắc Bắc tức giận lấy điện thoại di động ra.

Ưu Thương Phụ Nhị Đại : tại sao tối hôm qua ngài lại muốn ngủ ở trong phòng Thư ký Triệu ?

Anh Không Phải Trời Sinh Đã Ngốc : ừ? Đối diện cảnh biển.

Ưu Thương Phụ Nhị Đại : bị đồng nghiệp thấy được. Các cô cho là tôi với Thư ký Triệu có ý tứ, ô ô. . . . .

Anh Không Phải Trời Sinh Đã Ngốc : như vậy a, Triệu Diệu đúng lúc đang độc thân.

Ưu Thương Phụ Nhị Đại : lần này coi như ngài thắng, hừ.

Anh Không Phải Trời Sinh Đã Ngốc : các cô động tác quá chậm, cái bàn đã bày xong.

Ưu Thương Phụ Nhị Đại : tại sao lại bày bàn? Ăn cơm đã ngoại?

Anh Không Phải Trời Sinh Đã Ngốc : phát đơn tuyên truyền. Cô cho rằng cô là khách du lịch ?

Ưu Thương Phụ Nhị Đại : vấn đề là, bờ biển có người sao?

Anh Không Phải Trời Sinh Đã Ngốc : có, ngư dân.

Ưu Thương Phụ Nhị Đại : . . . . .

Anh Không Phải Trời Sinh Đã Ngốc : cơm trưa ăn hải sản.

Ưu Thương Phụ Nhị Đại : vậy mới phải chứ [Tả hừ hừ]

Anh Không Phải Trời Sinh Đã Ngốc : [ha ha]

Liêu Bắc Bắc thấy biểu tượng khuôn mặt tươi cười, bỗng nhiên trong lòng mềm mại một chút, cô cảm tính hỏi:

Ưu Thương Phụ Nhị Đại : anh, tôi có thể coi ngài trở thành làm bạn bình thường được không? Chính là loại có thể câu nhậu như thế này. Nếu như, không thể ngài cũng có thể cự tuyệt tôi, tôi sẽ chấp nhận.

Năm phút đồng hồ sau

Anh Không Phải Trời Sinh Đã Ngốc : Đồng ý.

Liêu Bắc Bắc hé miệng vui lên, vuốt vuốt mái tóc, hắc hắc, kỳ lạ không biết xấu hổ .

Cùng một thời gian, ánh vàng rực rỡ trên bờ cát

Đường Diệp Trạch mở ra laptop, mở ra bản văn ——

Đề tài Luận văn:《Báo cáo nghiên cứu từ số 0 trở thành người thành công》

Đối tượng khảo sát: Liêu Bắc Bắc. Giới tính nữ, 24 tuổi.

Chuyên ngành: giáo dục trẻ em. Hiện tại hành nghề: Nhân viên bán nhà.

Đặc điểm đặc trưng: Cực kỳ thiếu lòng tự tin.

Nghiên cứu biểu hiện tâm lý đặc điểm đặc trưng chủ yếu là: 1, yêu cầu bất cứ điều gì cũng đồng ý; 2, vui vẻ lộ rõ trên nét mặt; 3, hạ thấp giá trị bản thân; 4, bi quan; 5, thói quen oán trách; 6, lỗ mãng; 7, dễ dàng thỏa mãn.

Đường Diệp Trạch nhìn về vùng biển mênh mông. . . . . Ngắm nhìn . . . . . Trầm tư. . . . . Tầm mắt rơi vào vùng biển rộng lớn mạnh mẽ này. . . . . đầu cuối ở nơi đâu.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ! Quan Tâm Thêm Chút Nữa Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Liêu Bắc Bắc đối diện với bờ cát núi non, cầm lấy tài liệu tuyên truyền bán hàng .

Diệp Yêu —— Bồng lai tiên cảnh, thần tiên quyến lữ, đến từ Hằng Cổ tuyệt mỹ.

Khu biệt thự Diệp Yêu ở Vạn Diệp Thành Tây Hải Phong có được vị trí nằm trong khung cảnh quan trọng, do 1500 căn biệt thự tạo thành, đại khái chia làm:

Khu biệt thự liên kết (chiếm diện tích hẹn 260m²~360m², tốn khoảng 480 vạn ~600 vạn nhân dân tệ);

Quan cảnh biệt thự (chiếm diện tích 600m², có hai bên mặt tiền, tốn khoảng 800~1200 vạn nhân dân tệ);

Bá Vương hào trạch (chiếm diện tích 800m², sân 1600m², toàn bộ cảnh biển, club tư nhân, khoảng chừng 8000 vạn nhân dân tệ);

.....

“Gâu gâu gâu. . . . .” Một con chó hoang lớn màu vàng đất chạy nhanh đi.

Liêu Bắc Bắc chớp chớp mắt, nhìn ra xa bức vẽ phân bố từng tòa công trình dùng sơn trắng phân chia ra, rồi nhìn xuống bản vẽ mô hình nhà trong tay, tuy nói tranh mô phỏng biệt thự thu nhỏ vẽ rất xa hoa khí phái, nhưng mà cái hình ảnh hoang vu trước mắt này chỉ làm cho cô cảm thấy ... hư ảo.

Triệu Diệu thấy Liêu Bắc Bắc mất tinh thần, thì đi tới bên cạnh cô nói khích lệ: “Đừng lo lắng, đội mua hàng sẽ đến Vạn Diệp Thành vào tuần tới, các cô trước quen làm một chút hoàn cảnh nơi này, đến lúc đó phải nhờ vào bản lĩnh của các cô rồi.”

“.....” Liêu Bắc Bắc miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, cố gắng hết sức cùng Thư ký Triệu kéo ra một khoảng cách, bởi vì các đồng nghiệp đang dùng ánh mắt khác thường nhìn quét bọn họ.

Triệu Diệu nhìn đồng hồ, lại nói: “Liêu tiểu thư, đi theo tôi đi.”

“Đi đâu? . . . . .” giọng Liêu Bắc Bắc run run hỏi.

“Sao? Người phụ trách chỉ nhánh các cô không ai nói cho cô biết công việc tuyển dụng lần này do cô chịu trách nhiệm sao?”

“.....” Liêu Bắc Bắc đàn độn lắc đầu: “Xin hỏi, đi đâu tuyển dụng. . . . .”

“Đương nhiên là trong thành phố, Đường thị đã mua một văn phòng đại diện làm địa điểm tuyển dụng cùng bộ phận bán hàng sau này, này, đây là công việc của cô mà.” Triệu Diệu vừa nói vừa kêu Đào Tiểu Thiên và hai người khác, đem công việc khác đưa cho các cô. Đào Tiểu Thiên vốn chính là tổ trưởng nhóm tuyển mộ nhỏ của điều động nội bộ, nhưng cô xác định Liêu Bắc Bắc tuyệt đối không phải là người được chọn của tổ điều động nội bộ, xem ra bọn họ quả đúng là có một chân (*quan hệ bất chánh*).

“Các vị lên xe đi, những người khác tạm thời hoạt động tự do, bữa trưa gặp nhau.”

Cho nên, Liêu Bắc Bắc cứ mơ mơ hồ hồ như vậy lên xe thương vụ. Nửa giờ sau, nhóm người bọn họ đã tới thành phố, lúc Liêu Bắc Bắc thấy đội ngũ nộp đơn xếp thành hàng dài, trong lòng bàn tay của cô lập tức toát mồ hôi hột.

Ưu Thương Phụ Nhị Đại @ Anh Không Phải Trời Sinh Đã Ngốc: [gào thét] ông chủ. Anh để cho tôi trở về giúp đám đầu bếp nấu cơm đi.

Anh Không Phải Trời Sinh Đã Ngốc : Tôi đang lái du thuyền, một lát nữa tán gẫu.

“.....” Liêu Bắc Bắc lúc này mới nhớ tới quả thực có một chiếc du thuyền màu trắng chạy nhanh ra vịnh biển.

※※※

Phòng vấn yêu cầu: Ăn nói linh hoạt, ngũ quan cân đối, dáng người cân xứng, trình độ học vấn cao trung trở lên, người cao 1m65 trở lên vân vân. . .

Bốn công nhân viên chịu trách nhiệm tuyển mộ chia ra tiến vào phòng làm việc chờ đợi ứng viên. . .

Thật ra yêu cầu tuyển mộ không tính là khắc nghiệt, nhưng tại sao ứng viên lại đối với chính mình nghiêm khắc như vậy đây?.

Ví dụ như, vị ứng viên đầu tiên sau khi đi vào, trước tiên cúi người chào từng cái thật sâu, lại lấy kiểu đọc to tự giới thiệu về mình, tiếng nói đó cao vút to rõ, quanh quẩn ở xà nhà ba ngày.

Vị ứng viên thứ hai, khoác hồng mang xanh vào cửa, uốn éo một đoạn ương ca lớn, hỏi trình độ học vấn của cô, cô nói: Tôi đây chưa tốt nghiệp tiểu học.

Vị thứ ba ứng viên, người Sơn Đông; tên ứng viên thứ tư, kịch Bắc Kinh. Tên thứ năm cùng tên thứ sáu, Đông Bắc Nhị Nhân Chuyển.

Vị ứng viên thứ ba, Sơn Đông khoái bản; Người ứng viên thứ tư, kịch Bắc Kinh. Người thứ năm cùng người thứ sáu, Đông Bắc Nhị Nhân Chuyển.

.....

Cũng ở lúc này, ở một chỗ khác phía xa thành phố, chịu trách nhiệm quản lý những tấm hình chụp để quảng bá hình ảnh của công ty, bật ra một bóng dáng “rực rỡ” mà Liêu Bắc Bắc vừa thấy lá gan liền run rẩy.

“Đây là giờ làm việc, cô cho rằng là đang ở rạp hát sao?”. Đường Diệp Hoa đứng lúc đi ngang qua phòng quan sát, lại nhìn thấy nhân viên chịu trách nhiệm làm việc đang vỗ tay cười mỉ mỉ.

“A...” Liêu Bắc Bắc không kịp chú ý hình tượng, phui đất nhảy người lên, không dám nhìn thẳng vào đôi mắt trợn trừng của Đường Diệp Hoa, cúi

người tạ lỗi, thành thành thật thật nói: “Anh... tài nghệ biểu diễn... rất đặc sắc...”

Phút chốc, gương mặt tuần tú của Đường Diệp Hoa dường như muốn vỡ ra rớt, anh nhìn chăm chú Liêu Bắc Bắc trong chớp mắt: “Tôi nhớ cô, ở trên đại hội công nhân viên.”

Liêu Bắc Bắc có chút không muốn thừa nhận, bởi vì lần đầu tiên gặp mặt liền để lại với ấn tượng vô cùng xấu khiến cho Đại Tổng Giám khắc sâu như vậy.

“Ngay lập tức kêu những ứng viên kỳ quái kia rời đi, nếu như lại để cho tôi nhìn thấy cô cũng ồn ào theo, tôi cam đoan sẽ cho cô đi cọ rửa nhà vệ sinh.”

Liêu Bắc Bắc khẽ trề trề môi, thật ra thì cọ rửa nhà vệ sinh cũng rất tốt, ít nhất cũng không cần nhìn sắc mặt của Đường Diệp Hoa, hừ.

“Sao? Cô muốn chống đối?”

“Không, không có...” Cô rụt bả vai lại.

Ồ ô, thật sự hung tàn a...

Đường Diệp Hoa hừ một tiếng, xoay người rời khỏi phòng quan sát, lúc này cô mới nhẹ nhàng thở ra một hơi, tính cách của Đường Diệp Hoa rất thô nát a, may mà việc này không phải do anh làm tổng chỉ huy, nếu không cô đã sớm bị Đường Diệp Hoa quăng xuống biển rồi.

“Khụ khụ, vị tiểu thư này, bán hàng không cần tài nghệ biểu diễn...” Liêu Bắc Bắc trở về chỗ ngồi trong phòng làm việc cũ, lau mồ hôi.

“Trên quảng cáo tuyển mộ này của các người có viết mà, ưu tiên người có tài nghệ.” Ứng viên quơ quơ tờ báo buổi chiều của Vạn Diệp Thành.

“À?...” Liêu Bắc Bắc đứng dậy nhận lấy tờ báo, quả nhiên, một phần thông báo tuyển dụng viết: tập đoàn Đường thị là một công ty giải trí có quy mô có thực lực.

Liêu Bắc Bắc cầm tờ báo tìm đến thư kí Triệu, Triệu Diệu liền gọi điện đến tòa soạn báo chứng thực, tòa soạn báo đưa cho câu trả lời là—— Vô cùng xin lỗi, rất không may là có một tập đoàn Đường thị khác cũng đăng quảng cáo tuyển dụng nên nhầm lẫn, tòa soạn báo sẽ chịu trách nhiệm đền bù và sửa chữa lại.

“Điện ảnh và truyền hình Đường thị? Cũng ở trong thành phố này tuyển mộ sao?” Triệu Diệu hỏi.

“Đúng vậy a, tuyển diễn viên, địa điểm tuyển mộ đang ở gần chỗ mọi người, tám phần mười là không có tài nghệ đều đi qua bên kia rồi, ha ha.” Tòa soạn báo trả lời.

“.....”

Sau khi cúp điện thoại, Triệu Diệu mang theo Liêu Bắc Bắc dựa theo địa chỉ của trường tòa soạn báo cho mà đi tìm. Quả thực có một công ty giải trí tên là tập đoàn Đường thị cũng đang tuyển mộ, trước cửa không có mấy người nộp đơn, một trận gió nhẹ thổi qua, vô cùng trống trải.

Trong cửa hàng bán lẻ, truyền đến tiếng gầm gừ của một người khác, dường như đang chỉ trích thuộc hạ làm việc bất lợi.

“Ting” một tiếng, cửa thủy tinh bị đẩy ra, chỉ thấy một người đàn ông mặc âu phục gầy da đang giận dữ đi ra, vừa mới dự định châm thuốc, thì cảm thấy có người kéo ống tay áo của anh, anh quay đầu lại nhìn một cái, chăm chú nhìn cô gái nhỏ phía sau một lát... “Cô giáo Liêu?...Sao cô lại ở chỗ này?”

Liêu Bắc Bắc mỉm cười, chỉ chỉ thê làm việc trước ngực: “Đã lâu không gặp Phan tiên sinh, bây giờ tôi không làm cô giáo nữa mà làm nhân viên bán hàng rồi. Niếp Niếp gần đây khỏe chứ?”

Phan Hiểu Bắc ngây ngốc, trong phút chốc, liền nắm chặt hai tay Liêu Bắc Bắc, một vẻ mặt như gặp được cứu tinh, anh xoay người hướng về phía trong cửa hàng kêu to: “Niếp Niếp nhanh ra đây, cháu xem ai tới giúp cháu nè?”

Lúc này, một cô bé đang ôm con thỏ đồ chơi khóc sụt sùi đi tới, cô bé vừa đi vừa ngửa đầu khóc lớn: “Chú hừ, chú xấu, Niếp Niếp phải về nhà, oa ô ô.....”

Liêu Bắc Bắc ngồi xổm xuống, mở rộng hai cánh tay, cười nói: “Niếp Niếp, còn nhớ được cô không?”

Niếp Niếp nghe được tiếng gọi quen thuộc lại ôn nhu, bé dụi dụi mắt nhìn về phía trước, trong phút chốc liền bỏ nhào về phía Liêu Bắc Bắc, nước mắt rơi như mưa: “Cô giáo Liêu cô giáo Liêu, Niếp Niếp nhớ cô, mau dẫn Niếp Niếp về nhà đi.....”

Liêu Bắc Bắc ôm lấy đứa nhỏ bốn tuổi, nghiêng đầu hỏi Phan Hiểu Bắc: “Sao anh lại đưa đứa nhỏ đến nơi này?”

Phan Hiểu Bắc thờ phào một cái, bất đắc dĩ nói: “Không có cách nào, đối với hoàn cảnh của nhà tôi, chắc là cô hiểu rõ, Niếp Niếp không thể rời khỏi tôi.”

Nghe vậy, tâm tình Liêu Bắc Bắc trầm xuống một chút, nửa năm trước, cũng chính là trước khi Liêu Bắc Bắc từ chức, cha của Niếp Niếp bởi vì bị tai nạn xe cộ mà qua đời, mẹ của Niếp Niếp bỏ lại con gái mà tái giá, Phan Hữu Bắc cùng anh trai ruột có gương mặt cùng thân hình cực kỳ giống nhau, cho

nên ở trong mắt Niếp Niếp, chủ chính là cha của bé. Khi đó, Liêu Bắc Bắc đã vì chuyện này mà len lén rơi nước mắt, đứa nhỏ này quá đáng thương.

“Tôi thấy anh cũng thật vất vả, tôi sẽ giúp anh giữ đứa bé này một chút.” Liêu Bắc Bắc lòng yêu thương tràn đầy rồi.

Phan Hiểu Bắc cách Niếp Niếp ôm Liêu Bắc Bắc một cái ôm lớn, ngay sau đó liền đem mấy trăm đồng tiền nhét vào trong lòng bàn tay của Liêu Bắc Bắc: “Thật sự cảm ơn cô giáo Liêu, tôi thật sự bận rộn đến không thể phân thân, cơm trưa, cơm tối liền làm phiền cô giáo Liêu đưa Niếp Niếp đi ăn, đúng rồi, bây giờ cô làm việc ở chỗ nào? Để tôi lái xe đưa cô đi qua đó trước.”

“.....” Sóng lưng Liêu Bắc Bắc cứng đờ, gương mặt đỏ bừng, cô được đại soái ca ôm kia.

“Khụ khụ...” Triệu Diệu có nghĩa vụ ngăn cản hết thấy tình cảnh đang phát sinh trước mắt.

Phan Hiểu Bắc nhìn về phía Triệu Diệu ăn mặc “phục cổ”: “Xin hỏi có chuyện gì sao?”

Triệu Diệu cúi đầu mỉm cười: “Nếu như thuận tiện, xin ngài buông nhân viên của bốn công ty ra.”

Phan Hiểu Bắc nhướn mày, nhận lấy danh thiếp trong tay Triệu Diệu: “Điện sản Đường thị?...” Nhưng ngay sau đó anh nhìn về phía Liêu Bắc Bắc: “Cô giáo Liêu, tôi cho rằng cô thật sự không thích hợp làm tiểu thư bán hàng, không bằng tới công ty chúng tôi làm thư ký đi, mặc dù không có kiếm được nhiều tiền như ngành bán hàng, nhưng ít nhất cũng không cần nhìn sắc mặt khách nhân. Nếu như cô đồng ý, bây giờ có thể đi làm.”

“...” Liêu Bắc Bắc không nghĩ tới Phan Hiểu Bắc cần cô như vậy, cô đối với công việc này đúng là có chút động tâm đấy.

Gọng kính của Triệu Diệu lệch đi, còn có người thợ gấp bánh xe trắng trơn như vậy à?

Liêu Bắc Bắc vốn cũng không giỏi nói chuyện, cô lúng túng rũ mắt xuống: “Quảng cáo tuyển mộ của công ty các người bị nhầm lẫn với công ty tôi rồi...” Cô đem tờ báo đưa cho Phan Hiểu Bắc: “Trước tiên cần giải quyết chuyện này...”

Phan Hiểu Bắc xem xong nội dung liên quan bên trong, rồi quay người đi vào trong cửa hàng bán lẻ bàn bạc phương án giải quyết.

Lúc này, thanh âm Weibo nêu vang lên ——

Anh Không Phải Trời Sinh Đã Ngốc: ban này cô muốn nói cái gì?

Ưu Thương Phụ Nhị Đại: Không có chuyện gì nữa rồi, tôi đang dỗ em bé.

Anh Không Phải Trời Sinh Đã Ngốc: Cô ở trong thành phố nhặt được một đứa nhỏ?

Ưu Thương Phụ Nhị Đại: Không phải, tôi từng là giáo viên nhà trẻ, vô tình gặp phụ huynh đứa nhỏ, phụ huynh là chú của đứa nhỏ, anh ấy không có kinh nghiệm dỗ trẻ con, cho nên tôi đã mềm lòng, liền đem đứa nhỏ ôm tới... thật xin lỗi.

Anh Không Phải Trời Sinh Đã Ngốc: . . . . .

Ưu Thương Phụ Nhị Đại: Buổi trưa tôi sẽ không ăn hải sản, tôi đưa đứa bé đi dạo trong thành phố một chút, chú của bé đưa cho tôi 500 tệ.

Anh Không Phải Trời Sinh Đã Ngốc: đôi phương rất đẹp trai à?

Con người Liêu Bắc Bắc mở lớn hơn, sóng điện hoa si có thể thông qua điện thoại di động truyền ra ngoài được sao?

Anh Không Phải Trời Sinh Đã Ngốc: Anh ta đẹp trai hay là tôi đẹp trai hơn?

Ưu Thương Phụ Nhị Đại: Hà?... Đẹp trai. *(Thật ra thì Liêu Bắc Bắc luôn không có dũng khí nhìn thẳng Đường Diệp Trạch)*

Anh Không Phải Trời Sinh Đã Ngốc: Ô đó chờ tôi, tôi lập tức qua đó.

Ưu Thương Phụ Nhị Đại: Hà? Anh tới làm gì?

Anh Không Phải Trời Sinh Đã Ngốc: Không thể để cho anh ta mang cô đi.

“.....” Liêu Bắc Bắc chậm rãi nhìn trời, dựa theo phân tích vận vận mạng của năm 2011, năm nay cô sẽ có đào hoa không ngừng, chẳng lẽ linh nghiệm rồi hả?

Rất nhanh, Triệu Diệu nhận được cuộc điện thoại của Đường Diệp Hoa gọi tới, Triệu Diệu đại khái hướng tới anh báo cáo một chút cục diện hỗn loạn trước mắt, hơn nữa, ở dưới chỉ thị của Đường Diệp Hoa, tự mình trở về địa điểm tuyển mộ.

Triệu Diệu trở về phòng làm việc liền đi đầu hướng tổng bộ báo cáo tình huống hỗn loạn bên này, Đường Diệp Hoa nghe được kết quả như vậy, lại một lần nữa nổi đóa.

“Loại chuyện sai lầm này cũng có thể xảy ra?. Đường Diệp Trạch đâu?”

“Việc này, Đường tổng giám đang ở hiện trường thi công.” Triệu Diệu thấy thần sắc Đường Diệp Hoa không vui, mặc dù hai anh em quyền thế ngang nhau, nhưng mà vì giữ vững tình thế ổn định đoàn kết lớn này, chỉ đành nói dối.

Màn hình bên kia, Đường Diệp Hoa hiển nhiên là cố gắng đè lại lửa giận. Anh so với bất kỳ ai khác cũng hiểu Đường Diệp Trạch hơn, nó có thể đi hiện trường thi công sao? Không phải là ra biển thì chính là lên núi rồi.

Đương nhiên, không phải anh trách em trai bỏ rơi nhiệm vụ, ngược lại chỉ lo lắng Đường Diệp Trạch quá mức chuyên nghiệp, dù sao lại một lần nữa tiếp xúc với thiên nhiên..., kể từ sau khi mẹ qua đời, thì để cho anh em bọn họ trở thành, một người yêu và một người hận cái địa phương quỷ quái này.

“Triệu Diệu, thời gian cậu đi theo Diệp Trạch cũng không ngắn, có một số việc không cần tôi nói rõ, cậu giúp tôi chiếu cố nó nhiều một chút. Nhất là ở phương diện ăn uống.” Lo lắng trong mắt Đường Diệp Hoa dường như lóe lên.

“Xin ngài yên tâm, đồ ăn của Đường tổng giám cũng là do tôi tự mình chuẩn bị, bảo đảm dinh dưỡng cân đối.”

Đường Diệp Hoa thở ra một hơi, muốn nói gì đó rồi lại thôi, sau đó cúp điện thoại.

Cuối cùng, anh không thể đem câu nói kia —— có thời gian thì khuyên nó đi trị liệu mà nói ra khỏi miệng, dù sao cái đó cũng không nguy hiểm đến tính mạng, chẳng qua là ảnh hưởng đến tâm tình thôi.

.....

Niép Niép dựa vào đầu vai Liêu Bắc Bắc, đáng thương nói: “Cô giáo Liêu, Niép Niép nhớ mẹ, sao mẹ không cần Niép Niép vậy...”

Mũi của Liêu Bắc Bắc có chút chua xót, cô vuốt mái tóc dài của đứa bé, lúc này mới phát hiện hai bím tóc nhỏ được chải cao thẳng không đều. Cô đem Niép Niép ôm đến trước băng đá, từ trong túi quần lấy ra cái lược, vừa cẩn thận từng li từng tí chải bím tóc nhỏ cho bé, vừa kể chuyện xưa cho bé. Chải xong bím tóc, Niép Niép rúc vào trong ngực của cô, ngửi mùi thơm dịu dàng trên người cô, ngọt ngào ngủ thiếp đi.

Một chiếc áo gió lạng lẽ phủ ở trên người Niép Niép, Liêu Bắc Bắc nâng mắt lên, nghiêng đầu về phía Phan Hiểu Bắc cười cười. Đứa nhỏ có thể đem hai người xa lạ đến rất gần, bởi vì bọn họ đều có chung một trái tim thiện lương.

Phan Hiểu Bắc sợ đánh thức tiểu gia hòa, lạng lẽ đem một cốc sữa tươi nóng đưa cho Liêu Bắc Bắc. Liêu Bắc Bắc gật đầu gửi lời cảm ơn, đồng thời nhận lấy danh thiếp của Liêu Bắc Bắc —— Bộ phận quản lý nhân sự tập đoàn Điện Ảnh và Truyền Hình Đường thị.

“Anh của anh cũng họ Đường?” Liêu Bắc Bắc nhẹ giọng hỏi.

“Chồng của chủ tịch họ Quan, quy mô công ty đã trên trung đẳng, công ty của chúng tôi nhận một bộ phim võ hiệp dài tập, cho nên ở vùng này tuyển mộ diễn viên tạm thời, chủ yếu là vì tiết kiệm chi tiêu.” Phan Hiểu Bắc thành thành thật thật nói.

Liêu Bắc Bắc nhấp ngụm sữa tươi, ập ứng nói: “Vậy à, ông chủ của tôi muốn gặp anh, anh ấy cũng không có ác ý.”

Phan Hiểu Bắc không cho là đúng cười một tiếng: “Chọc gậy bánh xe của anh ta, nên tìm tôi đàm phán sao?”

“Không phải, anh ấy nói... Anh...” Liêu Bắc Bắc cúi thấp đầu: “Anh ấy có thể hiểu lầm quan hệ giữa chúng ta...”

“Quan hệ của chúng ta? Chúng ta là quan hệ gì?”

“...” Liêu Bắc Bắc thật sự không biết làm như thế nào để giải thích, Phan Hữu Bắc là phụ huynh của đứa nhỏ, Đường Diệp Trạch là lãnh đạo là cấp trên của mình, nói thẳng ra, mối quan hệ của bọn họ chỉ đơn giản là bạn bè, ngoài ra thì không có gì khác.

“Nhìn cô khó xử như vậy, thì chờ anh ta tới rồi lại nói tiếp đi. Bình tôi tưởng đỡ nước tôi đất chặn, nếu như ông chủ của cô gây khó dễ cho cô, vậy chỉ có thể trách anh ta rất bất hạnh gặp phải quen thuộc luật lao động như tôi. Mất việc không sao, anh ta không cần cô, tôi cần cô là được rồi.” Phan Hiểu Bắc cho cô một cái ánh mắt “Cứ an tâm”.

“.....” Liêu Bắc Bắc chậm chạp chớp mắt mấy cái, trái tim biến thành cánh hoa đào, lơ lửng bay lên trời.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ! Quan Tâm Thêm Chút Nữa Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 6

Bởi vì vùng này không có tiệm ăn nhanh và quán cà phê, cho nên ba người bọn họ gồm ba người lớn mang theo một đứa bé đi tới trong một quán ăn nhỏ.

Nhưng mà cho tới bây giờ, Liêu Bắc Bắc còn không có cơ hội giúp Phan Hiểu Bắc cùng Đường Diệp Trạch giới thiệu, bởi vì bọn họ đã trao đổi danh thiếp cho nhau trong im lặng, rồi rất tùy ý liếc nhìn chức vị in trên card, sau đó đồng thời hỏi ý kiến của Liêu Bắc Bắc —— đi đâu?

Vì vậy, Liêu Bắc Bắc tiện tay chỉ vào một tiệm tạp hóa ở trước mắt.

Bánh chèo tỏa hơi trên bàn, Liêu Bắc dùng đũa gấp chiếc bánh chèo nóng hổi sắp vỡ ra, sau đó từng miếng từng miếng dứt cho Niếp Niếp ăn.

Trong tiệm tạp hóa trừ tiếng động Niếp Niếp nhai, chính là tiếng tiếng lạch cách của cái nồi xào va chạm với cái muôi dài có cán.

“Chú ơi, chú, ăn a ăn a...” Niếp Niếp cong đôi môi nhỏ lên, chỉ huy những người lớn là có thể ăn được rồi.

Phan Hiểu Bắc sờ sờ đầu cháu gái, bởi vì công việc, anh chỉ có thể mang theo Niếp Niếp đi đông đi tây, nói thật lâu lắm rồi không có thấy Niếp vui như vậy, có lẽ cô gái này có biện pháp a.

Niếp Niếp cầm lên một cái bánh chèo đang nóng hổi hướng về phía trước lần lượt đưa: “Chú ăn đi, chú của cháu mời khách, măm măm...”

Đường Diệp Trạch thấy cô bé giờ miếng bánh chèo lên muốn dứt anh ăn, anh cầm đũa nhỏ trước mặt nhận lấy, cười cười, không biết nên nói gì.

Liêu Bắc Bắc từ trong bọc lấy ra khăn giấy, vừa giúp bé lau tay lại không quên khen ngợi, cô ôn nhu nhỏ nhẹ nói: “Niếp Niếp thật ngoan, cô giáo Liêu dẫn con đi xem biển lớn có được hay không?”

“A. Tốt. Cũng được. Chú ơi, chú, chúng ta cùng đi. . . . .”

Phan Hiểu Bắc lên tiếng đáp ứng, đem Niếp Niếp ôm đến trên đùi, đối với Liêu Bắc Bắc nói: “Nhắc tới chuyện này còn rất phiền toái, theo chi nhánh địa phương chứng thực, an toàn của ven biển đã bị thương nhân nào đó mua toàn bộ để mở ra làm sản nghiệp riêng rồi, hôm nay chúng ta muốn ở bờ biển chụp ảnh còn phải xin giấy chấp nhận.”

“Công ty nào?” Liêu Bắc Bắc theo bản năng nhìn về phía Đường Diệp Trạch.

“Cụ thể là công ty nào thì không rõ lắm, tôi chỉ phụ trách tuyển mộ cùng quản lý, nhưng mà gần đây có mấy nhà đại lý thương lượng lần lượt vào ở Vạn Diệp Thành, cô làm ở phòng bất động sản hẳn là so với tôi biết nhiều hơn.” Phan Hiểu Bắc đưa mặt hướng về phía Đường Diệp Trạch cười yếu ớt, “Không nói đến chuyện mua, chính xác mà nói thì là bán đất, một khi quyết định ở trên TV truyền bá, phương thức thành công nhất vẫn là thông qua phim ảnh, sẽ giúp thương nhân sở hữu đất đai tuyên truyền miễn phí, cô có xem qua 《Phi Thành Vật Nhiều 2》 không? Khi phát sóng nó đã đem giá trị đất của Hải Nam tăng lên gấp đôi.”

Hiển nhiên, Phan Hiểu Bắc biết Đường Diệp Trạch chính là anh lớn của Địa ốc Đường thị, người đã mua đứt bờ biển Vạn Diệp Thành.

Liêu Bắc Bắc dần dần trả lời: “Theo như anh vừa nói, thật là có lý nha.” Cô nghiêng đầu hỏi Đường Diệp Trạch, “Ông chủ, anh có biết thương nhân mua trọn vẹn mảnh đất này không? Còn nói cái gì phí thuê mướn, đôi bên cùng có lợi, đều này rất tốt chứ sao.”

“.....” Đường Diệp Trạch chậm chạp nháy mắt, không phải là ở trước mặt cô sao?

Công ty điện ảnh và truyền hình Đường thị là sản nghiệp dưới tên của mẹ kế anh Lục Tư Kỳ, cha anh chỉ để ý chi tiền bất kể lỗ lãi, cho nên công ty hai nhà không tồn tại quan hệ cấp trên cấp dưới. Lục Tư Kỳ năm nay chỉ có 26 tuổi, so sánh với cha anh thì nhỏ hơn ba mươi tuổi, so với anh hai của Đường Diệp Trạch thì kém hơn hai tuổi. Hai anh em đối với chuyện cha tái giá, đều chọn lựa thái độ không phản đối cũng không tán thành, càng đối với Lục Tư Kỳ xem như không khí.

“Cô giáo Liêu, ông chủ của cô dường như không thích nói chuyện.”

“Phải không?” Liêu Bắc Bắc đưa năm ngón tay ở trước mắt Đường Diệp Trạch quơ quơ, Đường Diệp Trạch thu hồi thần trí, hỏi cô “Thế nào”, Liêu Bắc Bắc trong lòng cả kinh, không nghĩ tới, vừa rồi anh thật sự tiến vào trạng thái đi vào cõi thần tiên.

Dưới loại bầu không khí quý dị này, cuối cùng vẫn phải có người đứng ra hâm nóng, Liêu Bắc Bắc trái nhìn nhìn phải nhìn nhìn, tựa hồ chỉ có cô là có thể đảm nhiệm chuyện này.

“Ông chủ, vị này là quản lý phòng nhân sự tập đoàn Điện Ảnh và Truyền Hình Đường thị, Phan Hiểu Bắc, Phan tiên sinh,” Liêu Bắc Bắc lại một mực cung kính giới thiệu Đường Diệp Trạch, “Vị này là Đường tổng giám của điện sản Đường thị. .... Đường tổng giám” Cô không có dừng khi gọi thẳng đại danh của anh.

“Chào anh, Đường Diệp Trạch.” Đường Diệp Trạch nhẹ cúi đầu.

“.....” Phan Hiểu Bắc không hiểu được, nếu như anh nhớ không nhầm, thì bọn họ đã nói chuyện với nhau một lần rồi, còn tán gẫu về kinh tế của Hải Nam, anh còn nói bóng gió với Đường Diệp Trạch về việc cắt giảm phí thuê quảng cáo, nhưng mà, sao anh lại có cảm giác dường như Đường Diệp Trạch vừa với tham gia đội ngũ nói chuyện phiếm thế?

Đường Diệp Trạch cúi xuống nhìn thời gian, lập tức đứng dậy: “Rất hân hạnh được gặp anh, chúng tôi phải đi trước rồi.” Vừa nói, anh vừa đặt tiền bánh

chéo trên bàn, kéo cổ tay Liêu Bắc Bắc, trực tiếp hướng cửa tiệm tạp hóa đi tới.

Không đợi Phan Hiểu Bắc mở miệng, chỉ thấy Niếp Niếp một đường chạy nhanh, ôm lấy đùi Liêu Bắc Bắc không buông tay: “Cô giáo Liêu, hu hu, cô giáo Liêu đừng đi mà, hu hu. .... Cô đã nói muốn dẫn Niếp Niếp đi xem biển a. ....”

Liêu Bắc Bắc theo bản năng tránh khỏi trời buộc của Đường Diệp Trạch, khom người ôm lấy Niếp Niếp, vừa muốn nói với Đường Diệp Trạch cái gì, thì Đường Diệp Trạch lại ôm lấy cô bé trong ngực cô, lau nước mắt ở khóe mắt Niếp Niếp, xin lỗi nói: “Thật xin lỗi, bởi vì thể tích cháu quá nhỏ, chú không cẩn thận nên không chú ý đến cháu. Chú mang cháu cùng cô giáo Liêu cùng đi xem biển nhé, nếu như chú của cháu đồng ý.”

“.....” Niếp Niếp chớp chớp mắt to, thể tích là cái gì a.

Mặc dù Niếp Niếp không hiểu chú này đang nói cái gì, nhưng mà nụ cười của chú ấy rất ôn nhu, bé đưa cái tay nhỏ bé non nớt sờ sờ gương mặt của Đường Diệp Trạch: “Chú, chú của cháu thể tích lớn, chú không thấy sao?”

Đường Diệp Trạch hơi nghiêng đầu nhìn về phía Phan Hiểu Bắc, nghiêm túc trả lời Niếp Niếp: “Thấy được.” Nói xong, anh vẫn như cũ nhìn thẳng hai mắt Phan Hiểu Bắc.

Phút chốc, Phan Hiểu Bắc vỗ vỗ ngực mấy cái, đợi ba phút đồng hồ rồi, anh cũng chưa có kết thúc?

Liêu Bắc Bắc cho rằng Đường Diệp Trạch không phải cố ý làm cho Phan Hiểu Bắc xuống đài không được, bởi vì cô tin chắc gốc tự nhiên là một loại tính tình bẩm sinh.

“Khụ khụ. .... Khụ khụ. ....” Cô nhẹ kéo kéo áo Đường Diệp Trạch, ngăm ra hiệu anh đem lời nói cho xong.

Đường Diệp Trạch chẳng qua là đang đợi Phan Hiểu Bắc cho phép, sau đó bọn họ có thể đem đứa nhỏ ôm đi, nhưng mà đối phương lại chậm chạp không tỏ rõ thái độ.

Niếp Niếp từ bả vai Đường Diệp Trạch bò lên, không nhịn được hỏi: “Chú, chú có đi hay không a, không đi cháu cùng với cô giáo Liêu đi nha. ....”

Phan Hiểu Bắc ngây ngốc, rốt cuộc hiểu rõ, Đường Diệp Trạch chính là sợ Liêu Bắc Bắc đi ăn máng khác, cho nên nói chuyện lúc nào cũng giữ lại nửa câu, cái này gọi là yên lặng theo dõi kỳ biến. Anh dĩ nhiên muốn đi a. Mấy người bọn họ cũng không phải thân thuộc, cháu gái mình mà rơi xuống biển thì ai chịu trách nhiệm chứ?

“Xe của tôi đang ở đường đối diện, mọi người chờ tôi một chút.”

Liêu Bắc Bắc cười khan hai tiếng, nhìn trộm một bên mặt của Đường Diệp Trạch, ơ. .... Sống mũi thẳng tắp, lông mi vừa dày vừa dài.

Cô cúi đầu ngai ngừng, mặc dù cô có chút tạo ra tình huống không rõ, nhưng hai đại soái ca chủ động theo cô đi chơi, này này này. ....

“A đúng rồi, Phan tiên sinh không phải đã nói bờ biển cấm đi vào rồi sao? Chúng ta có thể đi tới bờ biển sao?” Cô vội hỏi.

“Cô từ đâu tới?” Đường Diệp Trạch bình tĩnh chuyển động môi.

“Bờ biển a.” Liêu Bắc Bắc trả lời xong mới hoàn toàn thông suốt, cô lại cúi đầu một lần nữa, bây giờ đây trong đầu cô cũng là hình ảnh tranh thủ tình cảm, nào có thời gian rảnh rỗi suy nghĩ những thứ vô dụng kia.

“Làm một nhân viên bán hàng. .... Như vậy không tốt.”

Liêu Bắc Bắc gật đầu như bấm tỏi, cô không xứng đáng với chức vụ nhân viên bán hàng.

“Cho cô một buổi tối để nhớ kỹ tài liệu bán hàng, ngày mai tôi sẽ hỏi cô.” Đường Diệp Trạch bỗng nhiên đổi đề tài.

“A?..... Một chồng dày như thế, tôi. .... Cho nhiều thời gian một chút đi ông chủ.”

Nếu như anh nhớ không nhầm, tờ thứ nhất là tài liệu tuyên truyền khu biệt thự và giới thiệu quy mô công ty, tờ khác cũng chính là bản vẽ mô hình nhà cửa. “Đến bây giờ cô còn chưa có xem qua tờ thứ hai sao?” Tầm mắt của Đường Diệp Trạch có chút không tập trung, lại đưa ra một chút sát khí như vậy.

“? .” ..... Liêu Bắc Bắc theo bản năng lui về phía sau, cô vẫn thích cùng anh ở Weibo nói chuyện phiếm hơn.

Đường Diệp Trạch thấy cô di chuyển, anh đi về phía trước hai bước, đem đứa nhỏ trả lại cho Liêu Bắc Bắc, tâm bình khí hòa nói: “Nếu như cô thuận lợi thông qua kiểm tra, tôi dẫn cô ra biển, như thế nào?”

Hẹn hò đơn độc —— trong đầu Liêu Bắc Bắc chỉ lóe ra bốn chữ này. Đã có phần thương, vậy cô sẽ cố thuộc lòng một chút đi, ha ha.

Đường Diệp Trạch nói một mình trong lòng —— kích thích bằng vật chất có thể kích lệ người tự ti dũng cảm thử nghiệm khó khăn.

Lúc này, Phan Hiểu Bắc ở ngoài cửa nhón còi mấy cái. Liêu Bắc Bắc ôm Niếp Niếp, cười tít mắt đi ra khỏi tiệm tạp hóa, hai mươi bốn năm, chính cô

cũng không phát hiện, thì ra cô cũng có mị lực của nữ nhân nhé.

Đường Diệp Trạch đi đầu sau khi mở cửa xe, buông tay ý bảo Liêu Bắc Bắc ôm đứa nhỏ lên xe trước, đợi sau khi Liêu Bắc Bắc lên xe, Đường Diệp Trạch mới đóng cửa xe, ngồi vào vị trí tay lái phụ, vừa cúi đầu nghịch điện thoại di động vừa hướng Phan Hiểu Bắc nói: “vùng biển phía tây.”

Phan Hiểu Bắc giận trằm mặt, vắn vắn tay lái, nể mặt cháu gái muốn đi bờ biển, anh nhin.

Liêu Bắc Bắc cũng không chú ý định ý ở giữa hai người bọn họ, nhưng nhận được tin tức Đường Diệp Trạch phát tới.

Anh Không Phải Trời Sinh Đã Ngốc : Cô chỉ có thể ở lại bờ biển hai giờ, sau đó trở về đọc tài liệu.

Ưu Thương Phụ Nhị Đại : Vâng, được

Anh Không Phải Trời Sinh Đã Ngốc : Đến nơi, tôi sẽ không ở cùng cô. Triệu Diệu sẽ đi đón cô.

Ưu Thương Phụ Nhị Đại : ông chủ , tại sao anh lại đối với tôi tốt như vậy [xấu hổ]

Anh Không Phải Trời Sinh Đã Ngốc : Tôi sợ cô không tìm được đường trở về nhà ở tập thể.

Liêu Bắc Bắc liếc cái ót của Đường Diệp Trạch một cái, lo lắng cho cô còn mà xấu hổ không nói thẳng, anh rất xấu hổ sao. Ừ. Vì không để cho anh thất vọng, tối nay cô sẽ không ngủ nữa, nhất định phải đem tài liệu tuyên truyền đọc đến mức thuộc lâu lâu.

“Cô giáo Liêu, mời uống nước.”

Phan Hiểu Bắc một tay nắm chặt tay lái, vừa đem nước khoáng đưa về chỗ ngồi phía sau, thậm chí bớt thời gian quay đầu lại hướng Liêu Bắc Bắc khẽ mỉm cười.

Liêu Bắc Bắc gật đầu gửi lời cảm ơn, một người đàn ông đồng ý chăm sóc đứa bé, tuyệt đối là người đàn ông tốt.

Ánh mắt Đường Diệp Trạch cùng Phan Hiểu Bắc đan vào nhau, xoẹt xoẹt, không tiếng động tạo ra một tia lửa.

Đường Diệp Trạch nở nụ cười chân thành, Phan Hiểu Bắc cũng nhìn anh cười, hai người cùng cười rất quý dị.

“Hai người, sao không xuống xe?.....” Liêu Bắc Bắc không nhịn được mà nhắc nhở, bởi vì đứa nhỏ nhìn thấy biển lớn gấp đến mức vỗ vỗ cửa sổ xe.

“Ừ.”

“Được.”

Vùng biển này cùng địa điểm tuyên truyền cách nhau một đoạn, do bảo an quản lý, Đường Diệp Trạch đi xuống xe trước, dựa theo quy định phải đem giấy chứng nhận ra vào đưa cho bảo an kiểm tra, bảo an vừa nhìn chức vị trên giấy chứng nhận, thì hoảng sợ nhìn tổng giám thị sát công tác, lập tức đi tìm mấy cái ghế dựa đến.

Niép Niép tràn đầy sinh lực chạy về phía bờ biển, Liêu Bắc Bắc đuổi theo ở ngay phía sau, vừa chạy vừa cời giày cao gót, thật ra thì, cô thấy biển cả gọn sóng nguy nga cũng muốn điên rồi. Nhưng vì ngại các đồng nghiệp ở bên cạnh, cho nên cô bớt phóng túng một chút.

Đường Diệp Trạch vốn định rời đi, nhưng nghe thấy tiếng cười từ phía sau truyền tới, anh không khỏi quay đầu lại nhìn, Liêu Bắc Bắc gỡ bỏ dây buộc tóc trên đầu, dần cô bé ở bờ biển chạy băng băng mà reo hò, ánh mặt trời sáng rõ tỏa trên mái tóc cô, làm nổi bật vẻ mặt tươi cười rực rỡ kia.

Anh thông thả ngồi xuống, trước mắt hiện lên một màn này. Trời xanh mây trắng, bờ cát đại dương, mẹ mang theo anh và anh hai, cùng nhau giẫm trên bọt sóng trắng toát, nhảy nhót hoan hô, chạy chạy, trốn trốn, chẳng quan tâm có mệt hay không, hưng phấn không dứt

Nghĩ đến mẹ, anh khẽ nhếch khóe môi lên. Mẹ, mặc dù trước khi người lâm chung đã hy vọng con sẽ giúp đỡ ba quản lý xí nghiệp, nhưng con vẫn như trước, không có quen cuộc sống ở đô thị, không thích quan hệ với thương nhân, con sẽ vì mẹ xây dựng một tòa biệt thự toàn bộ là cảnh biển, ở chỗ này theo người ngắm biển, hoặc là, người theo ngắm trời chiều, được không?

“Được.” Liêu Bắc Bắc xoa xoa tay, mặc kệ hình tượng mà ngồi ở trên bờ cát, vén ống tay áo lên. Niép Niép liền đề nghị đào đường hầm

Cô bây giờ đã hiểu rõ tại sao mình thích cùng hài tử ở chung một chỗ, bởi vì ánh mắt hài tử nhìn cô rất sùng bái.

“....” Đường Diệp Trạch nhìn chăm chú phía trước, hai nữ nhân một lớn một nhỏ hồn nhiên, tâm tình thương cảm đã không còn sót lại chút gì.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ! Quan Tâm Thêm Chút Nữa Đi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Đêm hôm đó, Liêu Bắc Bắc thấp đèn để đọc cả đêm, học thuộc lòng từng câu từng chữ của tài liệu tuyên truyền, sau đó hoàn toàn tỉnh ngộ, điền sản của Đường thị nơi cô ở hóa ra giá trị như vậy, chiếm diện tích 4000 mẫu, khoảng chừng 260 vạn /m² (bao gồm quyền sử dụng vùng núi cùng bãi biển). Dự tính trong vòng sáu năm sẽ đem Vạn Diệp Thành cải tạo thành khu biệt thự cỡ lớn cùng thắng cảnh nghỉ mát. Nói cách khác, xây dựng Vạn Diệp Thành là hạng mục lớn nhất từ trước cho tới bây giờ mà Đường thị nhận được. Có thể đoán được, ở trong tương lai không lâu, sẽ có một lượng lớn các công ty thi công tiến vào Vạn Diệp Thành, đem thị trấn nhỏ vốn yên ổn khuấy đảo đến nghiêng trời lệch đất.

Liêu Bắc Bắc hiện tại đã hiểu rõ rồi, cô làm công việc bạn ở Vạn Diệp Thành là một trận chiến lâu dài, trước nửa năm nhất định là không thể vơ vét chút béo bở gì, cho nên ai cũng không nguyện ý tới, nhưng một khi nhìn thấy quy mô này, thì nữ nhân viên bán hàng sẽ chen chúc tới, công trạng bán hàng tất nhiên là một đường bay lên.

Ưu Thương Phụ Nhị Đại @ Anh Không Phải Trời Sinh Đã Ngốc : Này, anh nói xem tôi có thể ở trước năm 26 tuổi kiếm được năm vạn hay không?

Anh Không Phải Trời Sinh Đã Ngốc: Mục tiêu cô tự định cho mình thấp như vậy?

Ưu Thương Phụ Nhị Đại : Vậy còn thấp sao? Bây giờ tôi chỉ có ba ngàn tệ gửi ngân hàng thôi.

Anh Không Phải Trời Sinh Đã Ngốc: Tiền không phải là tích trữ ra được. Đem tới đây tôi giúp cô mua cổ phiếu.

Ưu Thương Phụ Nhị Đại : Thật?. Đương nhiên đồng ý. Anh đem số tài khoản đưa cho tôi, tôi chuyển qua cho anh.

Anh Không Phải Trời Sinh Đã Ngốc: Trước tiên tôi sẽ giúp cô ứng trước, còn nữa, tôi cũng không bảo đảm nhất định sẽ kiếm được tiền.

Ưu Thương Phụ Nhị Đại : A, không sao, tôi tin tưởng vào con mắt của anh.

Liêu Bắc Bắc lệ nóng doanh tròng.... Mặc dù cô không hiểu về cổ phiếu, nhưng nghe người khác nói mua cổ phiếu thì kiếm tiền tăng gấp bội lần, cô không nghĩ tới ba ngàn đồng cũng có thể mua cổ phiếu a, anh, anh là phúc tinh của tôi.

Bỗng nhiên trong lúc này, cô tràn đầy lòng tin đối với bản thân, không đúng, cô đối với Đường Diệp Trạch tin tưởng mười phần, chỉ cần đem tiền lương kiếm được đều giao cho Đường Diệp Trạch xử lý, vậy chút vàng khô quắt của cô không phải sẽ biến thành núi vàng sao? Nga a a.

Nghĩ đến đây, cô lại gửi cho Đường Diệp Trạch một phong thư. Nói cho anh biết, tiền lương tháng này cũng thêm vào mua cổ. Dĩ nhiên, Đường Diệp Trạch không có cự tuyệt, gửi lại cho cô: Đã mua một cổ phiếu rất có tiềm năng. Tên của cổ phiếu cũng nói cho cô biết.

Liêu Bắc Bắc lên sàn giao dịch cổ phiếu qua mạng xem một chút, xem mãi vẫn không hiểu, nhưng mà cô cũng biết chữ màu đỏ biểu thị giá trị cổ phiếu đang trong giai đoạn tăng lên, cô nhìn thấy một cái tờ hồng xinh đẹp, trong lòng vui mừng. Sau đó ôm mộng phát tài tiếp tục đọc tư liệu.

※ ※ ※

Sáng sớm ngày thứ hai

Liêu Bắc Bắc nghe lời xúi giục của anh nói là thân thể không thoải mái, lúc các đồng nghiệp rời khỏi nhà ở tập thể, một mình cô ngồi chờ anh tiến hành kiểm tra kiến thức chuyên môn.

Chỉ chốc lát sau.

Đường Diệp Trạch gõ cửa phòng nhà ở tập thể của cô, Liêu Bắc Bắc bất an mở cửa phòng, theo thói quen vuốt phẳng áo, sát hạch gì gì đó đều đáng sợ nhất.

Trong phòng không có ghế, Đường Diệp Trạch tựa ở bên bệ cửa sổ, đi thẳng vào vấn đề hỏi: “Hệ thống độc lập chia làm mấy loại phong cách kiến trúc.”

“Thông thường chia làm sáu loại.... Phong cách kiến trúc Gothic (tương tự tòa thành), phong cách kiến trúc Baroque (có ý theo đuổi lộng lẫy), phong cách kiến trúc Rococo (phần lớn là nghiêng về trừu tượng và vật trang trí), phong cách kiến trúc kiểu gỗ (cơ cấu khung giá gỗ), phong cách kiến trúc lâm viên (thiết kế cá tính hóa).” Liêu Bắc Bắc một hơi đọc thuộc lòng xong.

Đường Diệp Trạch khẽ gật đầu: “Trả lời rất tốt.” Lại hỏi: “Ví dụ như khách muốn một cái nhà kiểu phong cách Trung Quốc, tương tự như kiến trúc tứ hợp viện, lại yêu cầu phải nhìn ngắm được cảnh biển, nhưng chúng ta không thể cung cấp mô hình nhà cửa này, vậy cô phải hướng khách hàng giải thích như thế nào?”

“.....” Liêu Bắc Bắc nhú mày, giải thích: “Tứ hợp viện tường cao sân lớn không thích hợp ngắm cảnh, đề nghị khách hàng đổi thành biệt thự phong cách lâm viên, vừa có thể thưởng thức mỹ cảnh, lại có đình viện cây cỏ.....”

“Khách hàng có ý xây dựng một cái viện, thậm chí nguyện ý đưa ra số tiền gấp đôi để mua quyền tài sản.”

“Tôi.....Vậy thì hỏi lãnh đạo một chút?” Liêu Bắc Bắc bị xoắn xuýt rồi.

Đường Diệp Trạch thở dài một cái, bắt đầu nói: “Dĩ nhiên là một lời đáp ứng, nếu như thực lực kinh tế của khách hàng hùng hậu, cô có thể đề nghị khách hàng mua khu nhà cao cấp to lớn nhìn thấy được núi và biển, sân 500m², chỉ cần không ảnh hưởng đến hiệu quả tổng thể, không trái với nguyên lý thiết kế kiến trúc, ở bên trong khách hàng đồng ý xây cái gì thì xây cái đó. Không được quên, chúng ta bán chính là diện tích, một tấc đất là một tấc vàng.”

Liêu Bắc Bắc tỉnh ngộ, lại yên lặng cúi đầu, xem ra thứ cô cần phải học còn rất nhiều đây.

Đường Diệp Trạch thấy cô vẻ mặt như đưa đám, thì ôn nhu cười một tiếng: “Kinh nghiệm chưa đủ có thể từ từ bồi đắp, không cần phải gấp. Cô có sẵn ưu thế bẩm sinh, nụ cười ngọt ngào lại đối xử với mọi người thân thiện, nghề bán hàng cảm kỳ là dùng thành kiến nhìn người khác, tiếp tục giữ vững ưu điểm này của cô đi.”

Liêu Bắc Bắc vốn tưởng rằng anh sẽ trách mắng mình, không nghĩ tới vòng một vòng lớn lại khen gọi cô, cô xấu hổ cười cười: “Tôi sẽ cố gắng, thật sự tôi rất không ngại học hỏi kẻ dưới.”

“Tôi đã nhìn qua lý lịch sơ lược của cô, chuyện cô đã từng làm công việc về giáo dục, sẽ khiến hoàn toàn có thể lấy ra thái độ chuyên nghiệp đối diện với khách hàng, đem khách hàng coi như là đứa bé đang trong tuổi đi học, kiên nhẫn giải đáp từng cái vấn đề được đưa ra. Một trăm phần trăm thành tâm so với hoa ngôn xảo ngữ càng hữu hiệu hơn nhiều.”

Liêu Bắc Bắc ngây ngốc, nghe anh nói chuyện thì cô đã hiểu ra, cúi người xuống thấp để cảm ơn: “Ừ, tôi đã hiểu, nhân viên bán hàng giống như tôi miệng lưỡi không đủ lưu loát, đầu óc không đủ nhanh nhạy, hẳn là phải đi theo con đường thân với dân. Đúng không?”

Đường Diệp Trạch phát hiện năng lực nhận biết của cô cũng không tệ lắm, được rồi, hôm nay dùng não quá độ, anh đã mệt mỏi.

“Đi thôi, dẫn cô đi ra biển.” Đường Diệp Trạch vừa nói vừa đi ra khỏi kí túc xá, đây mới là chuyện anh nguyện ý làm nhất.

“Á.” Liêu Bắc Bắc vội vàng cầm túi xách lên, đây mới là chuyện làm cô hưng phấn nhất.

.....

Du thuyền nhỏ chậm rãi chạy ra khỏi cảng, Liêu Bắc Bắc không nghĩ tới Đường Diệp Trạch thật sự biết lái du thuyền, cô nhìn về phía hệ thống thao tác phức tạp, lại nhìn về phía Đường Diệp Trạch đang chuyên chú điều khiển.

Đường Diệp Trạch cởi áo khoác âu phục xuống, nói lỏng cả vạt, vén tay áo sơ mi lên đến khuỷu tay, ưu nhã ngồi ở trước vị trí điều khiển, một tay nắm giữ bánh lái, một tay điều khiển bảng dẫn đường điện tử, gió nhẹ lướt qua cửa sổ thủy tinh, lay động sợi tóc của anh, anh mặc dù nghiêm túc, nhưng lại để lộ ra sự thoải mái, phảng phất như anh vốn là thuộc về vùng biển này.

Liêu Bắc Bắc âm thầm huyết sáo, quay đầu lại đi lên thang lầu, Liêu Bắc Bắc ngồi ở trên boong thuyền hưởng thụ việc đắm mình trong ánh nắng mặt trời. Cô hít sâu một hơi, gió biển thổi tới luồng không khí trong lành, Hải Âu bay lượn đầy trời, thật là thoải mái a. Nhưng thực sự mà nói, nếu như không có tự mình cảm nhận được hết thấy trước mắt, có lẽ trong lòng cô còn có thể đối với anh một chút ảo tưởng, nhưng bây giờ cô cái gì cũng không nghĩ, bởi vì phụ nữ làm bạn ở bên những công tử này đều là những cô em người mẫu đáng người xinh đẹp, mặc bikini, mà cô thì nên thành thành thật thật bán nhà cửa kiếm tiền.....Bán nhà cửa a.

.....

Khi du thuyền chạy vào trong nước, Đường Diệp Trạch tắt động cơ, để cho du thuyền tự do trôi nổi. Hai tay anh để vào sau gáy, nhìn về cảnh biển xa xa trước mắt, không cần cố ý biểu đạt cái gì, tâm tình không khỏi dễ chịu.

Liêu Bắc Bắc thì nằm ở trên boong tàu phía trên đầu anh, cũng hưởng thụ điều tốt đẹp mà thiên nhiên ban cho. Lúc này, điện thoại di động của cô vang lên. Liêu Bắc Bắc nhìn thoáng qua dãy số xa lạ, nghe máy.

“Bắc Bắc cô ở đâu?”

“Xin hỏi ngài là?.....” Liêu Bắc Bắc hỏi.

“Tôi là Phan Hiểu Bắc, chú của Niếp Niếp, tôi trực tiếp gọi cô là “Bắc Bắc” có phải có chút đường đột hay không?”

“Chào anh, Phan tiên sinh. Không sao, chẳng qua là rất lâu rồi không có ai gọi tôi như vậy, tìm tôi có việc sao?”

“Niếp Niếp khóc kêu muốn gặp cô, cô có tiện xin phép đi ra ngoài một chút không? Xin nghỉ nếu như bị trừ tiền tôi bù cho cô.” Giọng của anh rất nôn nóng.

“Thế thì không cần, nhưng mà bây giờ tôi...ở trên du thuyền....” Liêu Bắc Bắc đã nghe được tiếng khóc của đứa bé, nhất thời đứng ngồi không yên.

“Cô đang ở trên du thuyền?..... Đường Diệp Trạch chỉ đưa một mình cô ra biển hay là tất cả công nhân viên?”

“Chỉ có tôi cùng ông chủ, nhưng mà anh đừng suy nghĩ nhiều, chúng tôi chỉ là quan hệ cấp trên cấp dưới.” Liêu Bắc Bắc vội vàng làm sáng tỏ.

Phan Hiểu Bắc phì cười một tiếng: “Ý nghĩ của cô cũng quá đơn giản rồi? Một người đàn ông đem một người con gái lừa gạt đến giữa biển có thể không có mục đích sao? Bây giờ cô kêu trời trời không biết kêu đất đất chẳng hay, tôi cho cô biết, nếu như anh ta cầm đồ uống đưa cho cô, nếu không phải là lon nước chưa mở nắp thì ngàn vạn lần đừng uống, bên trong nhất định có thuốc ngủ, chờ đến lúc cô thần trí không rõ, cái đuôi hồ ly của Đường Diệp Trạch sẽ lộ ra, Bắc Bắc a. Nghe lời tôi đi không sai đâu, hãy nói là cô say tàu, kêu anh ta lập tức về cảng.”

“?.”..... Trong lòng Liêu Bắc Bắc vang lên một tiếng lộp bộp, lời này của Phan Hiểu Bắc không phải là không có lý, anh có phải thấy cô ngu, cho rằng cô là cái loại phụ nữ có thể chơi đùa một chút rồi tiện tay vứt bỏ hay không?

Cô vốn định nói chút gì đó, lại nghe được tiếng bước chân theo cửa thang lầu truyền đến, cho nên cô lập tức ngắt điện thoại, tay chân luống cuống cài lại nút áo sơ mi, khoác xong áo lông bên ngoài.

Đường Diệp Trạch mang một chén nước chanh mới ép tới trước mặt cô. Liêu Bắc Bắc nhìn thức uống trong ly thủy tinh, cảnh giác nâng mí mắt lên.

“Không uống nước chanh?” Đường Diệp Trạch nghi ngờ hỏi.

“Tôi... Ha ha..... Tôi thích uống nước lon...” Liêu Bắc Bắc theo bản năng lui về phía sau, mặt người dạ thú.

Đường Diệp Trạch đáp ứng một tiếng, nói cho cô biết vị trí của tủ lạnh, sau đó ngồi ở trên boong thuyền phơi nắng.

Liêu Bắc Bắc nhanh như chớp chạy vào khoang tuyến, cô mở tủ lạnh mini ra, phát hiện trong tủ lạnh ngoại trừ lon bia ra, lại không có nước khoáng hoặc thứ đồ uống nào khác. Liêu Bắc Bắc thở dốc vì kinh ngạc, chẳng lẽ bị Phan Hiểu Bắc nói trúng rồi?.

Cô vuốt cái điện thoại ở trên người, cầu Phan Hiểu Bắc gọi lại, nhưng lại phát hiện cái điện thoại để ở trên boong thuyền, nhưng cô bây giờ lại không dám tới gần anh, sợ nhìn thấy Đường Diệp Trạch tao nhã lịch sự hóa thân thành con sói lớn.

“Có cá heo, mau đến xem.”

“.....” Liêu Bắc Bắc vừa đáp lại vừa tìm kiếm vũ khí có thể phòng thân, cô rất nhanh đã nhìn thấy một bình cứu hỏa, không được, cái này quá rõ ràng, lại thấy một hàng dao kéo, gây ra mạng người lại càng không được. Cô linh cơ vừa động, nghĩ đến lon bia trong tủ lạnh, một tay cầm một lon, ừ. Món đồ này cũng có thể làm vũ khí.

Cô đi lên boong tàu, chỉ thấy một đám cá heo nhảy trên biển, liên tiếp phát ra tiếng kêu, Liêu Bắc Bắc bị chấn động, bởi vì... một màn này gần trong gang tấc, cái loại cảm giác đặt mình trong đó tuyệt vời không có cách nào tả được bằng lời.

Cô để lon bia xuống, cầm điện thoại di động, chuyển đến chức năng chụp ảnh, sau đó gấp rút nhét vào trong tay Đường Diệp Trạch, dậm chân thúc giục: “Mau mau mau, mau chụp cho tôi cùng cá heo một tấm”

Đường Diệp Trạch cười cười, đứng lên giúp Liêu Bắc Bắc chụp ảnh, đợi hai tay Liêu Bắc Bắc mở rộng đồng thời, cạch một tiếng, chụp hình.

“Cám ơn anh. Hắc hắc. ....”

Liêu Bắc Bắc cười híp mắt đi về phía Đường Diệp Trạch, nhưng mà, đang lúc cô chuẩn bị thu hồi điện thoại, thân thuyền đụng vào sóng lớn, lắc lư một cái, Liêu Bắc Bắc lao đảo hai bước, vô ý ngã vào trong ngực của Đường Diệp Trạch.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ! Quan Tâm Thêm Chút Nữa Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Hai tay của Đường Diệp Trạch kẹp ở dưới nách của cô, tình tiết gay gấn anh nhìn Liêu Bắc Bắc không sợ hãi, thấy điện thoại di động của cô rơi xuống khỏi tay, anh đưa ra một tay tiếp được, sau đó trả lại cho cô, lui về phía sau hai bước. Cả quá trình hợp lý lại không mất lễ phép.

“Cám ơn.....” Liêu Bắc Bắc ngây ngốc nói cám ơn, anh thật là có phong độ nhẹ nhàng của mỹ nam tử, cô không nên suy nghĩ lung tung, cho nên, cô mất tự nhiên ngồi xuống, thuận tay cầm bia lạnh lên, mở ra, ừng ực ừng ực xuống mấy ngụm lớn an ủi.

Đường Diệp Trạch vô vị cười một tiếng, ngồi ở trên ghế nằm, mở laptop ra.

“Ai, cô phiêu hạ.”

Phốc. . . . . Liêu Bắc Bắc ho khan một tiếng, vội hỏi: “Là chỉ cổ phiếu XX kia sao? . . . . .”

Đường Diệp Trạch nặng nề gật đầu, nói: “Nhìn xu thế này, tỷ lệ tăng lên dường như không lớn. Nếu như bây giờ bỏ đi còn có thể giữ lại một chút, tôi nghe lời cô.”

“ . . . . . Còn dư lại bao nhiêu?” Liêu Bắc Bắc nhớ được rất rõ ràng, tối hôm qua cô còn tăng thêm vào tiền lương tháng này. Trời ạ.

“Mua vào một cổ trị giá 50 đồng, ta giúp người mua 100 cổ. Bây giờ rớt xuống 25 rồi.” Đường Diệp Trạch bình tĩnh mấp máy môi.

“ . . . . .” Môi Liêu Bắc Bắc run run, giờ phút này cô rất muốn đem anh ném vào trong biển cho cá mập ăn a.

“Bỏ sao?” Anh hỏi.

“Yên lặng. Trước để cho tôi yên tĩnh một chút đã.” Liêu Bắc Bắc trở mặt so với lật sách còn nhanh hơn.

“ . . . . .” Đường Diệp Trạch mím môi cười yếu ớt, không lên tiếng nữa.

Liêu Bắc Bắc trong lòng phiền giăng đáo hải, uống xong một lon bia lại mở ra một lon bia khác. . . . . Cô tin nhiệm Đường Diệp Trạch như vậy, mà anh ư, cũng ở trong thời gian một cái nháy mắt làm cho cô táng gia bại sản? . . . . . Ô ô, đầu tư có nguy hiểm, sẽ không bao giờ bị lừa nữa.

“Coi như của tôi là được.”

“Không cần. . . .” từ lượng của Liêu Bắc Bắc không cao, uống hai lon bia liền cảm thấy đầu óc choáng váng, cô lắc lư ý thức mờ mịt, mượn rượu khí phách một cái. Cô nắm lan can đứng lên, từ trong ví da lấy ra chỉ phiếu: “Ồ đây có 3000 đồng, mặt mã là ***** , vứt đi, vứt đi. . .”

Đường Diệp Trạch đáp ứng một tiếng, nhận lấy chỉ phiếu, chuyển khoản xong, chuột vừa động, cổ phiếu bán đi thành công.

Liêu Bắc Bắc nắm chỉ phiếu 500 đồng còn sót lại, cực kỳ bi thương.

“Thật ra thì có thể chờ một chút, là cô quá thiếu kiên nhẫn rồi.” Đường Diệp Trạch trước sau vẫn giữ vững nụ cười, mục đích của anh chính là làm thua hết sạch tiền gửi ngân hàng của Liêu Bắc Bắc —— vào thời điểm một người liên tiếp rơi vào đường cùng, có thể tung ra năng lực chưa biết được.

Liêu Bắc Bắc lườm Đường Diệp Trạch một cái: “Hừ. Tôi sẽ không tin anh nữa.”

“A, tôi vốn muốn giúp cô tìm một phần công việc bán thời gian, xem ra cô không hẳn đã bằng lòng tiếp nhận.”

“Ừ? . . . .” Thái độ của Liêu Bắc Bắc lại từ từ chuyển thành tốt, cô cười híp mắt hỏi: “Công việc gì? Tiền lương bao nhiêu?”

“Cô có thấy trong trấn có xe máy đi? Còn có tiệm tạp hóa và cửa hàng buôn bán ở mặt tiền. Chỉ cần bọn họ đồng ý đem quảng cáo tuyên truyền dán ở trên xe đồng thời đồng ý dán nửa năm trở lên, mỗi tháng có thể đến trường phòng tài vụ của Đường thị lấy 80 đồng tiền thưởng, mà cô thì ngoài quy định đạt được thêm 20 đồng tiền thưởng tuyên truyền.”

Liêu Bắc Bắc chớp mắt mấy cái, nhớ tới trong trấn có xe gắn máy đi lại như con thoi, là phương tiện giao thông phổ biến nhất thuộc về bên trong trấn. Công việc tuyên truyền viên giống như nhân viên bán bảo hiểm, thường xuyên bị người cự tuyệt từ ngoài cửa, thậm chí dùng còn nước hắt, nhưng mà Đường thị đồng ý phát tiền lương cho những người đó, mặc dù không nhiều lắm, nhưng cũng là kiếm tiền chính đáng, cũng không tính là khó khăn. Phát ra 10 tờ thì có 200 đồng tiền thưởng, không tệ nha.

Cô lập tức giờ tay: “Tôi làm tôi làm. Bất cứ lúc nào cũng có thể bắt đầu.”

“Rất tốt, vậy cô có đi được xe máy hoặc là xe đạp không? Công ty có cung cấp.” Đường Diệp Trạch cười cười.

“Có đi được xe đạp.” Liêu Bắc Bắc không nghĩ tới công ty còn cung cấp phương tiện thay cho đi bộ, thật quá tốt.

“Cứ quyết định như vậy.” Đường Diệp Trạch bấm điện thoại gọi cho thư kí, dặn dò thư kí chuẩn bị cho Liêu Bắc Bắc tờ đơn tuyên truyền.

Liêu Bắc Bắc chống cằm nhìn trời, còn chưa kịp tiếp tục ảo tưởng, thì từng cơn sóng lớn nối tiếp nhau vỗ lên thân thuyền, cô hét lên một tiếng, lập tức hướng về phía thanh lan can bảo vệ lăn tới, Đường Diệp Trạch không rảnh để suy nghĩ nhiều, càng quên mất chuyện trên đui còn để máy tính xách tay, đứng bật dậy, bịch một tiếp, vừa nắm được cổ chân của Liêu Bắc Bắc, đồng thời màn hình máy tính đen lại.

Hai tay Liêu Bắc Bắc vẫn còn nắm lấy cánh tay của Đường Diệp Trạch, kêu: “A a a . . . . Tôi muốn trở lại bờ. . . . .”

“Ừ.” Đường Diệp Trạch một tay chống ở trên bong thuyền, rướn thân mình qua, nhưng Liêu Bắc Bắc ôm cánh tay anh không buông ra, lúc này anh mới chú ý đến hai gò má của Liêu Bắc Bắc nổi lên màu đỏ ửng do say rượu. Anh đành phải ôm lấy cô. Liêu Bắc Bắc bỗng nhiên cảm thấy hai chân treo lơ lửng giữa trời, thì nhanh chóng ôm cổ của anh, trong lúc bối rối lại thấy màn hình siêu mỏng của máy tính xách tay vỡ vụn.

Cô nâng ánh mắt đau thương lên, nuốt nuốt nước miếng, run giọng hỏi: “Máy tính xách tay. . . .mua hết bao nhiêu tiền. . . .”

Đường Diệp Trạch ngây ngốc, nghiêng đầu nhìn một cái, trả lời chi tiết nói: “Không tới hai vạn.”

.....” Liêu Bắc Bắc mắt tròn trắng thiếu chút nữa đã bất tỉnh, chẳng lẽ cuộc đời của cô chỉ là một số âm sao?

Đường Diệp Trạch hoảng sợ khi thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô từ đó bỗng chuyển sang tái nhợt, anh cho rằng thân thể cô không thoải mái, cho nên anh ngồi xuống tại chỗ, để cho cô nằm ở trong lòng của mình nghỉ ngơi một chút. Mà Liêu Bắc Bắc, thì mang về mặt đại ra, tựa ở trên đầu vai Đường Diệp Trạch không biết làm sao.

“Có phải tim của cô không tốt lắm đúng không?” Đường Diệp Trạch khẽ nhíu mày.

“Không, tôi chỉ có số mệnh không tốt thôi...” Liêu Bắc Bắc cảm thấy tầm mắt càng ngày càng mờ hồ, cô chậm chạp chớp mi mắt, chỉ về một hòn đảo cô độc ở giữa biển, nghiêm túc nói: “Anh đem tôi đưa đến cái đảo nhỏ bé không có người ở kia đi, tôi không muốn sống nữa rồi...”

Đường Diệp Trạch nhìn theo hướng cô chỉ, nói: “Đó là hải đăng, có người ở tại trên đảo.”

“.....” Liêu Bắc Bắc buông cánh tay xuống, không hiểu vì sao bắt đầu rơi nước mắt: “Tại vì mẹ tôi đặt tên cho tôi không tốt, Bắc Bắc, Bắc Bắc, xui xẻo hết mức. Anh biết không?..... Từ nhỏ đến lớn, một phần tiền tôi cũng không có nhặt được, rút thăm trúng thưởng hoặc là cào thẻ đều là “Cảm ơn đã tham dự”..... Không đúng, năm trước ở trên đường nhặt được một cái ví tiền lớn bằng da thật, mở ra nhìn một cái, thì ra trong ví tiền trừ bỏ một xấp hóa đơn đòi tiền cùng một tờ thiếu nợ tiền cước điện thoại, thì cái gì cũng không có..... Ai, học người ta mua bán cổ phiếu, ngay cả tiền sinh hoạt cũng mất luôn, tôi cho rằng tôi đã đủ thảm rồi, vậy mà lại làm rơi vỡ mất mấy vì tính trị giá hơn một vạn đồng. Giờ này phút này, muốn tìm một cái đảo đơn độc tự sinh tự diệt cũng không thể như mong muốn, hu hu...”

“.....” Đường Diệp Trạch nhìn cô lệ rơi đầy mặt, có chút bó tay. Anh thật sự muốn nói cho cô biết, mấy tính không cần cô bồi thường, tiền là anh có tính làm thua lỗ hết, anh sờ tác sờ vì chẳng qua là rèn luyện ý chí của cô.

Nhưng mà, đời người nếu như luôn luôn có thể tìm ra đường lui, thì cô vĩnh viễn không học được kiên cường. Hơn nữa còn phụ lòng sự ủy thác của người khác.

“Hay là như vậy đi, cô giúp tôi quét dọn du thuyền, tự mình đền bù tiền máy vi tính.” Đường Diệp Trạch cẩn thận giúp cô lau đi nước mắt.

Liêu Bắc Bắc đáng thương ngẩng đầu: “Tôi hiện tại không biết, là nên cảm ơn anh, hay là nên hận anh. ....”

Đường Diệp Trạch toét miệng cười một tiếng, vuốt vuốt tóc của cô.

Liêu Bắc Bắc thần sắc mê đắm, ngẩng đầu nhìn anh, anh là người xấu không thể nghi ngờ, bởi vì cái loại con cái nhà giàu như anh sẽ không hiểu, mấy ngàn đồng chính là toàn bộ tài sản của cô. Nhưng mà, nụ cười của anh lại bình dị gần gũi như vậy, không có một chút ý tứ coi thường cô.

Nghĩ đi nghĩ lại, cô cứ như vậy ngủ thiếp đi.

Đường Diệp Trạch nghe được tiếng hít thở đều đều, vì tránh khỏi đánh thức cô, anh giữ vững một tư thế, nhìn ra cảnh đẹp phương xa. Nếu như đổi lại là những người khác, có thể không có sức chịu đựng tốt như anh vậy, nhưng may mà là anh, người đàn ông có thể ngồi ở một chỗ gần người mấy giờ.

Lúc này, điện thoại của Liêu Bắc Bắc vang lên ——

Đường Diệp Trạch không nhận cũng không cắt đứt, mặc kệ âm thanh phát ra tuần hoàn. Mãi đến sau khi vang lên mấy lần, Liêu Bắc Bắc mới mơ mơ màng màng mở mí mắt, lung tung chỉ huy Đường Diệp Trạch nghe điện thoại, sau đó lại nằm vào trong ngực của anh ngủ.

Đường Diệp Trạch hướng về phía đỉnh đầu của cô đáp ứng một tiếng, tiện tay nhận điện thoại, nhưng anh còn chưa hỏi đối phương là ai, đối phương đã dùng tiếng gầm giữ tự giới thiệu rồi.

“Bắc Bắc, sao cô không nhận điện thoại vậy?. Đường Diệp Trạch không có làm gì cô chứ?.” Phan Hiểu Bắc thật sự lo lắng cho Liêu Bắc Bắc, đàn ông hiểu rõ đàn ông nhất, cô nam quả nữ cùi khô lửa cháy, chuyện gì mà không làm được đây?

“.....”

“Cô nói chuyện đi? Có muốn tôi giúp cô một tay báo cảnh sát hay không? Nếu như nói chuyện không tiện, hãy ho khan hai tiếng là được.”

“.....”

“Alô, alo nghe được lời nói của tôi không?.”

“Rất rõ ràng.” Đường Diệp Trạch cuối cùng cũng chịu trả lời.

“.....” Phan Hiểu Bắc dừng lại một giây, ho khan hai tiếng hỏi: “Xin hỏi Liêu Bắc Bắc có ở đây không?”

—— đường lui. Phan Hiểu Bắc chính là tìm một con đường lui, nếu như Phan Hiểu Bắc đối với Liêu Bắc Bắc triển khai thế tấn công theo đuổi, thì anh nhất định nguyện ý giúp cô đẩy đi ưu buồn, gỡ bỏ khó khăn. Hiển nhiên là sẽ phá hỏng con đường trưởng thành của cô. Song, bất luận là người trước hay người sau, anh cũng không thể cho phép biến cố phát sinh.

“Cô ấy đang thay quần áo.” Đường Diệp Trạch nói rất tự nhiên.

“Cái gì? Anh muốn đối xử với cô ấy thế nào? Cô ấy là một cô giáo mầm non đơn thuần.” Phan Hiểu Bác gầm lên giận dữ.

“Ừ, chính là bởi vì cô ấy quá đơn thuần, tôi thân là ông chủ kiêm bạn bè của cô ấy, sẽ có trách nhiệm giúp cô đi lên con đường thành thực.”

“Anh. anh. . . . .”

“Tôi rất tốt, tạm biệt.” Đường Diệp Trạch bình tĩnh cúp điện thoại, tắt nguồn.

. . . . .

“Ai thế? . . . . .”

“Gọi nhầm số. Cô ngủ đi.”

“Ừ. . . . .”

Liêu Bắc Bắc gạt gạt sợi tóc dính vào trên mặt, ngược lại càng gạt càng loạn, Đường Diệp Trạch lấy tay của cô ra, dùng ngón út giúp cô đem một sợi tóc vuốt đến sau tai, nhìn gương mặt khả ái của cô trong lúc ngủ, anh bất giác cười cười.

Cô đâu chỉ có không đủ từng trải, ngay cả trí nhớ cũng là không tốt, mới mười năm không gặp, cô đã không nhớ rõ ở trong cuộc đời của cô, từng xuất hiện một người con trai bị cô gọi là “Tiểu Ngốc”.

Thậm chí, cô chưa từng nghĩ tới, người phụ trách chủ yếu của diễn sản Đường thị, tại sao phải ở trong biển người mê mông tìm được một người tầm thường như cô, lại lập một cái nick name tức cười để giành được chú ý của cô. Trùng hợp? Trên thế giới này đâu có nhiều trùng hợp như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ! Quan Tâm Thêm Chút Nữa Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

Lúc Liêu Bắc Bắc tỉnh dậy, du thuyền đã bỏ neo ở bên cạnh vịnh. Cô ngồi dậy, một cái chăn lông xuôi theo đầu vai cô chảy xuống, cô dụi dụi mắt, phát hiện phía dưới cốc trà trên bàn có một mảnh giấy viết —— *Tôi có việc rồi đi trước. Chìa khóa cửa treo ở cạnh cửa khoang, trong du thuyền có phòng tắm, trong tủ lạnh có đồ ăn, cô có thể rời đi bất cứ lúc nào nếu muốn. Đường Diệp Trạch.*

Liêu Bắc Bắc nhìn chung quanh khoang thuyền giống như phòng ngủ, sờ sờ cái bụng đói. Cô đem việc anh đối tốt với cô lập tức thay đổi thành quét dọn khoang thuyền thật nhiều, dĩ nhiên, cô cũng không thể có những thứ ý nghĩ khác.

Cô kéo cửa thông gió ra, nhìn lên chân trời đen nhánh, a nha, thì ra đã tối rồi. Tiện tay cầm lấy điện thoại di động, mới phát hiện điện thoại đã tắt máy, cô đổi pin, khởi động lần nữa, nhưng lại bật ra vài tin nhắn.

Liêu Bắc Bắc vừa lật xem tin nhắn, vừa từ trong tủ lạnh lấy ra nước chanh mới ép, vừa mới uống một ngụm, đã nhận không được phun ra.

Tin tức là Phan Hiểu Bác gửi tới, cảnh cáo Đường Diệp Trạch đừng động tay động chân với Liêu Bắc Bắc... , phản đối quy tắc ngầm.

Liêu Bắc Bắc bấm số điện thoại của Phan Hiểu Bác, vang lên một tiếng chuông thì đối phương đã nhận.

“Phan tiên sinh, tôi là Liêu Bắc Bắc.”

“Bác Bắc, cô có khỏe không?”

“Tôi không sao, mới vừa rồi ngủ thiếp đi.”

“A, không có chuyện gì là tốt rồi, làm tôi lo muốn chết.” Phan Hiểu Bác than dài một hơi.

“Cám ơn anh quan tâm, anh thật tốt.” Trong lòng Liêu Bắc Bắc cảm thấy ấm áp, mặc dù Phan Hiểu Bác hiểu lầm.

“Ha ha, tôi cũng không tính là người tốt lành gì, chẳng qua là đối với nghề nghiệp kia của các cô có chút hiểu biết thôi. Huống chi, không có một người nào, không có một người đàn ông nào sẽ vô duyên vô cớ đối với một phụ nữ quan tâm. Tôi nói thật.”

“Ừ, tôi cũng có nghe thấy, nhưng anh ấy... Không phải là cái loại người như Phan tiền sinh nghĩ.” Liêu Bắc Bắc dùng bả vai đang kẹp điện thoại đi động, mở mạnh một cái chân giò hun khói dài vừa ăn vừa trả lời.

“Cô đang ăn cơm sao?”

“Ừ, tùy tiện ăn chút, một lát còn phải làm việc.” Liêu Bắc Bắc nói cho Phan Hiểu Bắc, chuyện mấy tính xách tay “tử trận”, và Đường Diệp Trạch đề nghị đồng ý dùng lao động để bồi thường.

Phan Hiểu Bắc trầm xuống, nói lời thăm thía: “Cô không nghĩ tới là Đường Diệp Trạch có ý té để làm hỏng sao? Bởi vậy bố trí cạm bẫy đem cô giữ lại trên du thuyền.”

“.....” Liêu Bắc Bắc ngậm thức ăn trong miệng suy nghĩ một chút: “Tôi cũng không phải mỹ nữ gì, anh ấy không cần thiết làm như vậy.”

“Cô rất đẹp a, ai nói cô không đẹp vậy?”

“.....” Liêu Bắc Bắc ngây ngốc, trong lòng vụng trộm sáng khoái một hồi, lại nói ai không thích nghe lời khen ngợi chứ, bất kể nó thiệt hay giả đều khiến người ta vui vẻ.

“Bắc Bắc, cô còn ở đó không?”

“Còn.....” giọng của Liêu Bắc Bắc không tự chủ mà chuyển sang nhu hòa.

Phan Hiểu Bắc ở trong xã hội mò mẫm leo trèo lẫn lộn trong quan hệ nhiều năm, há có thể không cảm thấy được chuyển biến trong thanh âm của cô? Hơn nữa anh rất nhanh đã đoán được Liêu Bắc Bắc thuộc về loại nữ nhân kinh nghiệm không đủ phong phú và từng trải về tình cảm. Cho nên anh thừa thắng xông lên, nói: “Tôi đi đón cô có được không? Niếp Niếp muốn gặp cô..... Còn có, tôi cũng muốn gặp cô.”

Trong lòng Liêu Bắc Bắc có loại cảm giác có con nai đi loạn, nói thật, cô thật sự rất khát vọng nói chuyện yêu thương, nhưng tính cách thiếu hụt tự tin làm cho cô chùn bước. Dĩ nhiên chuyện này cũng không đại biểu cho việc không có con trai hướng cô tỏ tình, nhưng vấn đề là, cha của cô chính là giáo viên chủ nhiệm của trường cô đang theo học. Cuối cùng lên đại học thoát khỏi khu vực quản lý của cha, cô giống như phát điên đòi ghi tên dự thi sự phạm mầm non, để trực tiếp ở trong mấy ngàn đứa bé vùng vẫy. Đến khi làm việc, tiếp xúc cũng toàn là trẻ nhỏ, phụ huynh trẻ nhỏ có thể nghĩ đến sao? Cho nên, khiến cho cô đến nay vẫn độc thân như cũ.

Nếu như không kiếm được đối tượng, cô gần như đi vào hàng ngũ gái ế.

Nghĩ tới đây, Liêu Bắc Bắc đáp ứng cùng Phan Hiểu Bắc gặp mặt, một giờ sau Phan Hiểu Bắc sẽ lái xe tới đón cô.

.....

Liêu Bắc Bắc tắm rửa xong, lúc lau tóc phát hiện trên kệ rửa mặt có một mặt kiếng tròn đen, nửa bên mắt kính đã vỡ vụn, cô cầm mắt kính nhìn một chút, loại mắt kính này thời cô học sơ trung rất thịnh hành, khi đó dường như một người mang một cái. Phải nói là trẻ con mãi mãi là trẻ con, vì để cho mình chạy theo trào lưu trong trường, mỗi ngày đều ôm TV làm hỏng mắt, không đem mình làm cho cận thị thì coi như mi không có bản lĩnh.

Nhớ tới chuyện này, Liêu Bắc Bắc không khỏi cười lên, lúc đấy mẹ vì ngăn cô liêu lĩnh ngu ngốc, còn nghiêm khắc đánh cô một trận, không ngờ là còn ở trong phòng làm việc của ba ba mà hạ “độc thủ”. Cô một trận nước mắt nước mũi mà chạy đi, không cần thận đụng vào ngực một nam sinh, hai người té chổng vó, cô thấy nam sinh kia cũng mang gọng kính đen đang mờ, giận đến mức vừa ngửa mặt lên trời khóc lớn vừa khóc lóc kể lể mẹ bạo hành, nam sinh thấy thế không biết làm sao, cho nên, nam sinh lấy kính xuống vứt trên mặt đất, kêu Liêu Bắc Bắc dùng sức giẫm, Liêu Bắc Bắc tại chỗ nín khóc mím cười, giấu cợt nam sinh là tên ngốc.

“Tớ tên là Liêu Bắc Bắc, cậu tên gì?”

“Tên có quan trọng không? Chúng ta có lẽ sẽ không lại gặp mặt nữa.” Nam sinh trước sau như một không dám nhìn thẳng ánh mắt của cô.

Liêu Bắc Bắc chú ý tới giấy tờ chuyển trường trong tay của anh, chán nản cong miệng lên.

Nam sinh vốn định nói chút gì, thì cha Liêu đứng lúc đuổi theo, Liêu Bắc Bắc tạm thời còn chưa nguôi giận, cho nên hướng nam sinh kia khoát khoát tay, đem một cây kẹo que nhét vào trong tay nam sinh, cười nói: “Mặc dù chúng ta không quen biết, nhưng mà tớ rất thích cậu, nhớ kỹ nha, tớ tên là Liêu Bắc Bắc, lớp ba năm thứ hai, có rảnh rồi thì về trường học thăm tớ nhé, tạm biệt tiểu ngốc ca.”

.....

Thoáng cái mà đã qua 10 năm, tướng mạo của nam sinh kia cô đã không còn nhớ rõ, nhưng đoạn hồi ức thú vị này vẫn lưu lại ở trong lòng cô. Bởi vì cô chưa từng thấy một nam sinh ngốc như vậy, lại đem mắt kính ném xuống đất cho nữ sinh vốn không quen biết giẫm chơi.

Liêu Bắc Bắc hé miệng cười, đem mắt kính cẩn thận đặt tại chỗ cũ, cô không hiểu sao Đường Diệp Trạch lại giữ lại cái mắt kính lỗi thời này, chẳng lẽ có kỷ niệm ý nghĩa nào sao?

※※※

Một giờ sau, Phan Hiểu Bác tựa vào bên cạnh xe đợi cô đi ra khỏi khu vực của Đường thị. Phan Hiểu Bác lúc nào cũng nhìn đồng hồ đeo tay theo thói quen, bởi vì số lượng công việc thật sự rất lớn, lần này anh sẽ ở lại vùng này chừng nửa năm, một khi tổ quay phim đến vùng này, anh tất nhiên lại càng bận bịu bận tới mảy mảy, nhưng mà cháu gái còn bé của anh hết lần này tới lần khác trừ anh ra ai cũng không đi theo, mà trong lúc anh vô kể khả thi, Liêu Bắc Bắc giống như chúa cứu thế xuất hiện.

Liêu Bắc Bắc mặc một cái quần màu trắng, tay cầm giày xăng-đan, chân không dẫm ở rên bờ cát nhẵn nhụi, tối nay cô hơi trang điểm nhẹ, tóc dài đen nhánh theo gió phiêu dạt, đi ở dưới ánh trăng sáng, lộ ra một sự trẻ trung dịu dàng.

Phan Hiểu Bác kinh ngạc nhìn cô, đã thấy nhiều mỹ nữ xinh đẹp trang điểm đậm, Liêu Bắc Bắc quả thật cho anh một loại cảm giác mới mẻ, tim của anh thật giống như đập nhanh hơn mấy nhịp.

“Niếp Niếp đâu? . . . . .” Liêu Bắc Bắc ngăn lại mái tóc dài bay bay, mở miệng trước.

“À. . . . . Niếp Niếp. . . . . ngủ rồi.” Phan Hiểu Bác phục hồi tinh thần, mở cửa xe: “Lên xe trước đi, vừa đi vừa thảo luận ăn cái gì.”

Liêu Bắc Bắc xấu hổ đáp ứng một tiếng, ngồi vào vị trí tay lái phụ, sau khi Phan Hiểu Bác giúp cô đóng cửa xe, rồi trở về bên trong xe, tự mình cài dây an toàn cho Liêu Bắc Bắc, hành động này hiển nhiên là hù dọa Liêu Bắc Bắc, cô theo bản năng che ngực, nhưng rất nhanh ý thức được hành động không lễ phép của mình, tiếp đó cười cười xấu hổ.

“Bác Bác, tôi gọi cô như vậy, cô sẽ không cảm thấy mất tự nhiên chứ?” Phan Hiểu Bác không có tim lời nói.

Liêu Bắc Bắc vuốt vuốt sợi tóc, nhẹ nhàng lắc đầu.

“Vậy thì tốt, cô cũng đừng gọi tôi là Phan tiên sinh nữa, gọi thẳng tên là được rồi, ha ha.” Phan Hiểu Bác khởi động động cơ, đúng như theo lời anh nói, đàn ông cùng một phụ nữ làm quen thiết lập quan hệ, tuyệt đối là “Có ý đồ trong lòng”

“Cô thích ăn hải sản hay là ăn món xào?”

“Đều được. Tôi không quan trọng. . . .” Thần sắc Liêu Bắc Bắc hơi lộ ra vẻ không yên, theo bản năng nắm chặt váy, sợ biểu hiện của mình không đủ tự nhiên, mặc dù cô cũng không rõ ràng cái này có tính là hẹn hò hay không.

“Vùng này có một tiệm ăn câu tôm rất nổi danh, khách nhân có thể tự mình câu tôm, tại chỗ câu tại chỗ nấu cũng không tệ lắm. Nga, còn có biểu diễn ca múa.” Phan Hiểu Bác rất nhiều năm không có khăn trương như vậy rồi, anh cũng không rõ là do ánh trăng rất xinh đẹp, hay là thật sự động tâm với Liêu Bắc Bắc?

Liêu Bắc Bắc gật đầu ngầm đồng ý, trái tim thỉnh thoảng nhảy loạn.

Nửa giờ sau

Phan Hiểu Bác cùng Liêu Bắc Bắc đi vào quán câu tôm. Đứng thấy đã là hơn mười giờ tối, khách nhân đi ăn cơm thật đúng là không ít, trong nhà hàng có một ao trữ nước bằng gỗ, tôm biển ở trong đó đầy sức sống, Liêu Bắc Bắc nhìn khắp bốn phía, thông qua cách ăn mặc của khách nhân, có thể kết luận phần lớn không phải người địa phương, hơn nữa là nhân viên công trình có liên quan đến việc Đường thị xây dựng khu biệt thự.

Chỉ chốc lát sau, Phan Hiểu Bác đem một cần câu tôm đưa cho Liêu Bắc Bắc, thần thần bí bí nói: “Nếu như cô sợ dơ váy thì đi qua bàn ăn bên kia chờ tôi, một hồi nữa là tôi có thể câu được nửa chậu. Van nhất câu không được cũng không có sao, nề bên kia có lưới vớt tôm đó.”

Liêu Bắc Bắc mỉm cười một tiếng: “Câu xem, tôi có hứng thú đó.” Vừa nói, cô nâng váy lên, ngồi ở trên ghế trước ao tôm. Phan Hiểu Bác nhìn bóng lưng của cô thích thú cười một tiếng, đúng là cô gái hiền lành.

Cô dựa theo phương pháp người bán hàng chỉ dẫn, ở trên móc câu cài vào một ít ruột vịt nhỏ nhỏ, lại đem dây câu kéo dài đến trên mặt nước chậm rãi di chuyển, đại khái mấy giây đồng hồ, lập tức nâng cần câu tôm lên. Khách quan mà nói động tác không thuần thục, nên không phải dễ câu được.

Liêu Bắc Bắc đùa rất hăng say, Phan Hiểu Bác thì ngồi ở bên cạnh cô nhìn cô câu, thỉnh thoảng khen cô giỏi, thỉnh thoảng thay cô tiếc hận, mà cần câu tôm trong tay của anh từ đầu đến cuối vẫn ngâm mình ở trong nước.

Lúc này, một nhóm khách nhân âu phục giày da đi vào quán tôm. Đường Diệp Trạch theo tiếng cười vui vẻ nhìn tới, lúc tầm mắt rơi vào trên bóng lưng của Liêu Bắc Bắc, khóe miệng khẽ thu lại.

Thương nhân đại diện điển sản dĩ nhiên không biết Đường Diệp Trạch đang nhìn cái gì, nhiệt tình thu xếp Đường Diệp Trạch vào nhà gian.

Đường Diệp Trạch đáp ứng một tiếng, chậm chạp đi lên bậc thang, ánh mắt đuổi theo thân ảnh Liêu Bắc Bắc, và đọng vào tầm mắt của Phan Hiểu Bác.

Anh đứng hồi lâu ở giữa hành lang gấp khúc lầu hai, lấy điện thoại di động ra, nhập vào một cái tin tức, ngón tay rơi vào trên phím gửi đi, chần chờ thật lâu, rồi hủy bỏ.

Mà bên cạnh ao tôm

Liêu Bắc Bắc đã từ ngòi câu chuyện thành đứng câu, cô càng chơi càng vui vẻ, vừa câu vừa đếm. Phan Hiểu Bắc vì dụ dỗ cô cao hứng, lén lút đem trứng tôm của mình câu lên ném vào trong ao.

“Hóa ra cô là cao thủ câu tôm nha.”

“Hi hi. . . . . Anh câu được mấy con rồi?” Liêu Bắc Bắc đắc ý hất cằm lên.

“Tôm con hai ba con. Không có lợi hại như cô.” Phan Hiểu Bắc quơ quơ sọt tôm.

Liêu Bắc Bắc vừa muốn nói chút gì, thì anh quán tôm giờ loa khuếch đại âm thanh lên vung cánh tay hô to ——

“Các vị khách quý xin chú ý. Khách nhân nhà gian lâu hai đã bao toàn bộ, bắt kê là ngài đã ăn xong rồi hay là vừa mới bắt đầu ăn com, toàn bộ được miễn. Cũng biếu tặng năm cân tôm biển lớn đóng gói mang về. Thỉnh các vị khách quý trở về chỗ ngồi của mình, nhân viên phục vụ sẽ giúp các ngài xử lý.”

Lời này vừa nói ra, toàn bộ một mảnh tiếng vỗ tay, có ăn còn có mang về, ai không vui lòng a.

Dĩ nhiên, trong chuyện này cũng có một, hai người không linh tinh, tỷ như Phan Hiểu Bắc. Anh thiếu chút nữa đã kéo tay nhỏ bé của Liêu Bắc Bắc rồi.

Liêu Bắc Bắc thấy anh sắc mặt không tốt, khuyên: “Không sao, chúng ta đổi lại một nhà hàng khác là tốt rồi, chung quanh đây lại không chỉ có một quán hải sản này.”

“Thật xin lỗi, lần đầu tiên hẹn cô ăn com lại xảy ra loại tình huống này.” Phan Hiểu Bắc hơi lộ vẻ đau lòng.

Liêu Bắc Bắc cười lắc đầu, giờ cao một túi tôm lớn cười vui vẻ: “Chơi hồi lâu chẳng những không tốn tiền, còn buôn bán lời a.”

Phan Hiểu Bắc miễn cưỡng kéo kéo khoe miệng, nhận lấy túi hải sản nặng trĩu trong tay cô, sau đó mời cô ở cửa chờ một chút, anh đi trước lấy xe. Liêu Bắc Bắc gạt đầu, vừa mới chuẩn bị đi ra cửa chính quán tôm, thì có nhân viên phục vụ tiến lên một bước đem tờ giấy chuyển cho cô.

Liêu Bắc Bắc ngây ngốc, mở tờ giấy ra vừa nhìn —— lâu hai, dạy cô nói chuyện làm ăn như thế nào, Đường Diệp Trạch.

Phút chốc, Liêu Bắc Bắc ngẩng đầu nhìn phương hướng lâu hai, a, thì ra là nhà giàu mới nổi đặt bao hết là anh.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ! Quan Tâm Thêm Chút Nữa Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Liêu Bắc Bắc nắm chặt tờ giấy chạy ra lan can hết nhìn đông tới nhìn tây, Phan Hiểu Bắc lái xe tới, thấy vẻ mặt cô khó xử, thì đi xuống xe hỏi thăm. Liêu Bắc Bắc nói lại đúng sự việc cho anh ta, anh gọi cô đi nhà gian “Đi học” .

“Nói chuyện làm ăn, anh ta gọi cô đi hẳn là muốn cô đỡ rượu? .” Vẻ mặt của Phan Hiểu Bắc khề biển.

Liêu Bắc Bắc không hiểu Phan Hiểu Bắc, tại sao lại có thành kiến thâm hậu với Đường Diệp Trạch như vậy, nhưng nhìn ở một góc độ khác, chứng minh Phan Hiểu Bắc rất quan tâm đến mình?

“Thật xin lỗi, chúng ta hôm nào lại hẹn sau được không?” Liêu Bắc Bắc trong lòng cũng có chút oán giận nho nhỏ, hiếm khi có nam nhân có dung mạo tốt một chút hẹn cô. . . . . Còn bị Đường Diệp Trạch quấy nhiễu.

Phan Hiểu Bắc có thể nói “Không được” sao? Dù sao Liêu Bắc Bắc là nhân viên của tập đoàn Đường thị, nhưng trước khi Liêu Bắc Bắc xoay người rời đi, anh ta cầm lấy bàn tay của Liêu Bắc Bắc.

“Bác Bắc. . . . . Tôi. . . . . Độc thân. . . . . Tôi có vinh hạnh, trở thành bạn trai của cô hay không? . . . . .” Phan Hiểu Bắc mắt tự nhiên vuốt vuốt mái tóc, dù anh ta không muốn độc thân, thế nhưng những nữ nhân trẻ tuổi cũng không nguyện ý đề nghị giữ trẻ con của anh ta.

“. . . . .” Liêu Bắc Bắc không nghĩ tới anh ta cứ thuận tiện nói ra như vậy, ngoài sự thất vọng còn có một chút hưng phấn, trong sự ngượng ngùng mang theo một chút vui sướng.

“Tôi. . . . .”

“Cho tôi một cơ hội được không, gấp gáp một chút?” Phan Hiểu Bắc cầm lấy đôi tay của cô, lại giải thích thêm.

“Tôi . . . . . Là một người có rất nhiều khuyết điểm . . . .”

“Khuyết điểm? Thần thánh mới không có khuyết điểm, chẳng ai hoàn mỹ, là cô yêu cầu bản thân mình quá cao.” Phan Hiểu Bắc nắm lấy hai vai Liêu Bắc Bắc, “Bắc Bắc, cô hãy cho tôi một cơ hội để biểu hiện, tôi sẽ lấy ra trăm phần trăm nhiệt tình đối đãi đoạn tình yêu này. Tin tưởng thành ý của tôi, tôi thật sự rất thích cô.”

Liêu Bắc Bắc cup mắt xuống, không được tự nhiên rút tay ra khỏi lòng bàn tay của đối phương. . . . . Từ nhỏ đến lớn lần đầu tiên nhận được lời tỏ tình trực tiếp như vậy, trong lòng cô ngoại trừ cảm thấy ngoài ý muốn, vui mừng, còn có thụ sủng nhược kinh.

“Bắc Bắc, chỉ cần cô gật đầu, tôi liền hiểu được. . . . .Được không?”

Cô thấy đối phương thân thiết, theo bản năng gật đầu một cái, được rồi, coi như là ngầm đồng ý.

Phan Hiểu Bắc nở nụ cười tươi sáng một tiếng, vốn định ôm cô, nhưng lại sợ hành vi của mình không được đứng đắn, cho nên anh ta đứng ở tại chỗ cười khúc khích hai tiếng, nói: “Anh ở ngoài cửa chờ em, chờ em xong việc anh đưa em về nhà tập thể.”

Liêu Bắc Bắc thẹn thùng lắc đầu: “Anh đi về nghỉ ngơi đi, ngày mai em có buổi tuyên truyền sản phẩm ở Vạn Diệp Thành, ngày mai gặp. . . . .”

Phan Hiểu Bắc thấy cô quan tâm mình như vậy, cảm tình tăng thêm một tầng: “Tốt lắm, ngày mai gặp. A đúng rồi, nếu như gặp phải phiền toái lập tức gọi điện thoại cho anh, anh đặt di động ở bên cạnh.” Anh ta chỉ hướng vị trí phòng ở tầng hai.

Liêu Bắc Bắc lên tiếng đáp lại, giúp anh ta mở cửa xe, cho đến khi đưa mắt nhìn bạn trai mới rời đi, bạn trai? . . . . . Cô nháy mắt mấy cái, vẫn như cũ không dám xác định là thật, tất cả mọi chuyện đến quá nhanh.

. . . . .

Cô sờ sờ gò má, vẫn còn có chút nóng lên, không khỏi mím môi cười một tiếng, thử một chút xem sao, không nên lúc nào cũng do dự lưỡng lự. huống chi Phan Hiểu Bắc tuần tú lịch sự, lại nhiệt tình cởi mở, cùng anh ta gặp gỡ ắt hẳn không buồn bực ? Hắc hắc.

Người phục vụ dẫn cô vào nhà gian, bên trong gian phòng trang nhã không khí tương đối ngưng trọng, một vị thương nhân đại diện đối diện Đường Diệp Trạch chậm rãi mà nói, mà Đường Diệp Trạch chậm rãi bóc vỏ tôm, không biết có đang nghe hay không.

“Đường tổng giám . . . .” Liêu Bắc đứng trước mặt Đường Diệp Trạch cúi người chào thật thấp, sau đó hướng mấy vị thương nhân đại lý còn lại cúi người chào.

Đường Diệp Trạch cũng không ngẩng mí mắt, kéo ra ghế ngồi bên cạnh, mấy người nhìn chăm chú vào Liêu Bắc Bắc đang đi đến, dùng ánh mắt suy đoán quan hệ của Liêu Bắc Bắc và Nhị công tử của Đường gia .

Liêu Bắc Bắc hơi lộ vẻ lúng túng, cô là người có bạn trai a. Ngàn vạn đừng làm ra chuyện xấu gì.

Cô thận trọng ngồi ở bên cạnh Đường Diệp Trạch, Đường Diệp Trạch đem mấy đĩa tôm luộc đặt ở trước mặt cô, Liêu Bắc Bắc không rõ, là cho cô ăn hay là bảo cô bóc vỏ tôm?

“Giám đốc Lý, xin tiếp tục.” Đường Diệp Trạch lau khô sạch sẽ hai tay, nghiêng đầu cười yếu ớt.

“Dạ, công ty chúng tôi có đội ngũ nhân viên chuyên nghiệp và đang được mở rộng cùng với một nhóm thuê nhà có thực lực kinh tế trong nước, nếu như Đường tổng giám nguyên ý đem một phần quyền đại diện giao cho công ty chúng tôi, công ty chúng tôi khẳng định trong thời gian ngắn nhất đem biệt thự đây mạnh tiêu thụ đi ra ngoài. Hoan nghênh Đường tổng giám đối với một công ty có thực lực kinh tế như chúng tôi tiến hành cân nhắc mọi phương diện.” Giám đốc Lý hăng hái nói.

“Điều tôi cần hiện tại phải là kế hoạch tiêu thụ đặc biệt, mà không phải khẩu hiệu. Nếu như quý công ty nắm chắc có thể lấy được quyền đại diện, cần gì phải ở trước thời gian đấu thầu một mình tới tìm tôi?” Đường Diệp Trạch thấy Liêu Bắc Bắc bóc vỏ tôm khiến cho nước đầy tay, anh rút ra khăn giấy đặt ở bên cạnh bàn.

Liêu Bắc Bắc liếm liếm ngón tay, đem một con bóc tốt nhưng không thể nào đầy đủ hình dạng con tôm bỏ vào trong đĩa ăn của Đường Diệp Trạch.

Đường Diệp Trạch ngắm nhìn khuôn mặt nghiêng của cô, Giám đốc Lý vừa định nói gì đó, Đường Diệp Trạch giơ tay ngăn anh ta tiếp tục lên tiếng, sau đó gấp lên con tôm cho vào trong miệng. Liêu Bắc Bắc nhỏ giọng hỏi anh ta muốn ăn gì khác không, Đường Diệp Trạch cười lắc đầu, cầm lên một cái muống nhỏ sạch sẽ, lấy một khối thịt cua đưa tới bên môi cô, Liêu Bắc Bắc ngửi được mùi thịt cua ngon muốn nếm thử một chút, đã đói bụng cả ngày cô không rảnh suy nghĩ nhiều, cô há to miệng ngậm lấy, vừa thỏa mãn nhai kỹ vừa tiếp tục bóc vỏ tôm.

Mà những người khác còn lại là trợn mắt hốc mồm, cái gì kia, hai người này tại sao lại làm ra hành vi không coi ai ra gì a?

Một lát sau, rốt cục Liêu Bắc Bắc cũng cảm thấy phòng quá yên lặng, cô lo lắng ngẩng đầu, những người khác lập tức thu hồi ánh mắt nhìn chăm chú cô. Giám đốc Lý phản ứng nhanh nhạy, nâng chén rượu cung kính Đường Diệp Trạch, cười nói: “Đường tổng giám, ngài vừa tới nơi này của chúng tôi tất nhiên đi đường xa mệt nhọc, là tôi quá nóng lòng, tha lỗi tha lỗi, hôm nay chúng ta tạm không nói chuyện công việc, ăn cơm ăn cơm”

Đường Diệp Trạch hơi cúi đầu đáp lễ. Nếu nói chuyện làm ăn thuần túy—— vô luận công ty của cô có thực lực hùng hậu hay không, trước mặt phải cho người ta thấy mười phần tự tin, một chút ngạo mạn khí thế như thế. Làm ăn chẳng phân biệt địa vị cao thấp, bất luận cô là bảo hiểm tới cửa đẩy mạnh bán hàng hay là một người nắm trong tay hàng trăm hàng vạn cửa hàng, nhớ lấy một chút, làm ăn cũng không phải là ăn nói khép nép van xin là được, mà là xem cô có thể hướng đối phương truyền lại một loại tin tức “Không có cô sẽ không có gì” hay không. Mà loại năng lực này, bắt nguồn ở tài ăn nói của cô, cô đối với sản phẩm của mình hiểu đến đâu.

Nếu như ở trên bàn cơm nói chuyện làm ăn, kiêng kỵ nhất không nên hỏi thăm, đừng mù quáng hỏi thăm, ví dụ như vị tiểu thư này đột nhiên xuất hiện, ngay cả trong lòng anh có trăm loại suy đoán, nhưng trước khi đối phương không có nói rõ thân phận của vị tiểu thư này, ngàn vạn lần chớ lôi kéo làm quen. Tóm lại, cho nên các vị thương nhân khôn khéo cũng không cùng Liêu Bắc Bắc nói chuyện với nhau, tự nhiên giống như cô cùng Đường Diệp Trạch cùng nhau đến vậy.

“Anh không phải là muốn dạy tôi nói chuyện làm ăn sao, nhưng tất cả mọi người đang ăn.” Liêu Bắc Bắc mượn động tác lau miệng, nhẹ giọng nói thăm.

“Ăn cũng là một môn cần phải học, thông qua ăn uống cũng có thể nhìn ra chức vụ cao thấp mỗi người,” Đường Diệp Trạch cười hỏi, “Cô nói ai là người có chức vụ cao nhất trong những người này?”

“.....” Liêu Bắc Bắc liếc trộm mấy người trước mắt, trang phục Tây trên người bọn họ nhìn không khác nhau lắm, tư thế ăn cơm cũng rất ưu nhã, cảm giác chức vụ của mấy người cũng không phân cao thấp.

“Dưới tình huống bình thường, tài ăn nói tốt nhất, nhất định không phải là lãnh đạo; người quyết định bình thường không lên tiếng. Chú ý sự trao đổi trong ánh mắt của bọn họ, có lẽ đã lái qua mấy hội nghị khẩn cấp rồi,” Đường Diệp Trạch bói thêm một chén súp hải sản nữa đặt ở trước mặt Liêu Bắc Bắc, nhỏ giọng nửa ra lệnh, “Thoải mái uống một ngụm.”

Liêu Bắc Bắc nào dám không nghe, cầm lấy cái muỗng lập tức uống, nhất thời, qua một chút ánh sáng nơi đáy mắt bốn phương tám hướng xung quanh cô đều truyền đến. Đường Diệp Trạch ra về hậu tri hậu giác (*sau khi xem xét kỹ mới phát hiện ra*) giới thiệu nói: “A, vị tiểu thư này là nhân viên bán hàng của công ty tôi, Liêu Bắc Bắc.”

Cộc, năm, sáu chén rượu hiện ra ở trước mặt Liêu Bắc Bắc, Liêu Bắc Bắc bị làm cho sợ đến nỗi đánh rơi thìa vào trong chén. Ở Trong mắt mọi người, Liêu Bắc Bắc không phải là một cô bán hàng nho nhỏ, rõ ràng là tiểu tình nhân của Đường Diệp Trạch.

Liêu Bắc Bắc không rõ, thế nhưng vì lễ phép, giờ lên chén trà đáp lễ từng người.

Kể từ khi Đường Diệp Trạch công bố thân phận của Liêu Bắc Bắc, Liêu Bắc Bắc cũng không kịp ăn một ngụm món ăn ngon, bởi vì tất cả mọi người dùng một loại ánh mắt “Yêu mến” đánh giá cô, khiến cho cả người cô không được tự nhiên.

Sau khi ăn xong, Đường Diệp Trạch cự tuyệt ý tốt của đám thương nhân, mà tính tiền. Bởi vậy chứng minh, Đường Diệp Trạch đã không thể nào trở thành đường tắt để đạt được quyền đại diện của các vị thương nhân.

Liêu Bắc Bắc chóng mặt ngồi lên xe Đường Diệp Trạch, đầu đầy mồ hôi. Cô không rõ, những đại lãnh đạo có uy tín danh dự kia tại sao muốn bắt tay với cô — một nhân viên bán hàng nhỏ bé nói tạm biệt?

“Ngày mai cô sẽ rất bận rộn.”

“Cái gì, có ý gì.”

“Một truyền mười truyền một trăm, đám thương nhân kia làm tưởng cô là đường tắt để đạt được giấy thông hành của hạng mục.”

“Cho nên?.....”

“Cho nên, một người không vượt qua được sự dụ dỗ của vật chất, mê hoặc lòng người, mới có thể bước về phía thành công.” Đường Diệp Trạch giải thích qua loa

“?.”.....khuôn mặt của Liêu Bắc Bắc đầy hắc tuyến, cô lại bị anh hăm hại thì phải?

“Anh, ngài có phải là đã quên hay không, ngày mai tôi phải phát truyền đơn kiểm thêm một khoản tiền thu nhập.....” Liêu Bắc Bắc mồ hôi rơi như mưa.

Đường Diệp Trạch cười cười nhẹ: “Tôi chưa quên, Triệu Diệu đã giúp cô chuẩn bị xe đạp rồi.”

Liêu Bắc Bắc lúc này mới an tâm thở phào, phát truyền đơn là chuyện nhỏ, mục đích cùng Phan Hiểu Bắc tìm hiểu lẫn nhau mới là thật, cô còn tưởng rằng anh bố trí cô đến nơi tiếp đãi linh tinh a.

Đường Diệp Trạch lúc lái xe rất an tĩnh, Liêu Bắc Bắc cũng không muốn nói chuyện, âm thầm ảo tưởng tình huống cuộc hẹn hò ngày mai, nghiêng một bên đầu cười trộm. Nhưng là cô thật sự không kìm nén được nội tâm vui sướng, nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn về phía Đường Diệp Trạch.....

“Chúng ta có thể coi là bạn bè không?”

“Ừ.”

” Bí mật nhỏ của tôi đây có thể cùng anh chia sẻ sao?”

“Đĩ nhiên.” Đường Diệp Trạch khước miệng bị lấy vẻ tươi cười.

“Tôi. . . . .” Liêu Bắc Bắc che mặt, xấu hổ nói: “Phan Hiểu Bắc, mới vừa rồi tỏ tình với tôi. . . . .”

Phút chốc, ‘két’ một tiếng xe dừng ngay lập tức, nếu không phải Đường Diệp Trạch động tác mau, cái trán của Liêu Bắc Bắc tất nhiên sẽ cùng kính xe tiếp xúc thân mật.

Liêu Bắc Bắc bị làm cho sợ đến vỗ vỗ bộ ngực, hỏi: “Ông chủ, ngài làm sao vậy? . . . . .”

Đường Diệp Trạch ngậy ngốc, nhưng ngay sau đó ôn nhu cười một tiếng: “Không cần thận dẫm lên phanh xe.”

Liêu Bắc Bắc mặc dù không biết lái xe, nhưng cô ít nhất biết phanh xe cùng chân ga là hai khối khác biệt, chắc chắn, kỹ thuật lái của xe anh thật đúng là làm cô không dám khen tặng.

Bánh xe lần nữa chuyển động, Liêu Bắc Bắc còn chưa nói hết, cho nên cô ấy nói tiếp đề tài vừa nãy: “Nói thật, tôi chưa từng yêu đương, đây là lần đầu tiên, tôi nghĩ anh nhất định là có kinh nghiệm yêu đương phong phú, truyền thụ cho tôi một chút bí quyết được không?”

“Ừ? . . . . . Được.”

Liêu Bắc Bắc hăng hái bưng bưng ngồi nghiêng về phía trước một chút: “Lần đầu tiên hẹn hò nên chú ý cái gì?”

“. . . . . Đừng để anh ta đụng chạm đến thân thể của cô.”

“Ừ, cái này tôi hiểu. Nhưng là, nếu như anh ta nắm tay của tôi, tôi vẫn cự tuyệt sao?” Liêu Bắc Bắc thành khẩn xin chỉ giáo.

“Cự tuyệt. Rất dễ lấy được sự quý trọng của đàn ông.”

Liêu Bắc Bắc gật đầu thụ giáo, liền làm một bộ khó xử mà nhe răng nói: “Tôi nghĩ mời anh ta ăn cơm trưa, thế nhưng trên người của tôi không có nhiều tiền mặt, anh, có thể, thể hiện chút tình bạn trả trước cho tôi chút tiền lương?”

Đường Diệp Trạch hơi thở chìm xuống, dừng xe, từ trong bóp da lấy ra tất cả tiền mặt đặt ở trước xe: “Trên người của tôi tiền mặt không nhiều lắm, cứ coi đây là tiền cá nhân của tôi giúp đỡ cô.”

Liêu Bắc Bắc cười híp mắt gật đầu, đếm tiền đếm tiền, ghi một tờ phiếu nợ vay hai nghìn tám trăm đồng đưa cho Đường Diệp Trạch, cam kết: “Xin tin tưởng nhân phẩm của tôi, tôi tuyệt đối sẽ không quyt nợ.”

Đường Diệp Trạch không nói gì, tùy tiện đem phiếu nợ nhét vào ví da, dứt ba lần mới nhét vào ngăn thứ hai của ví tiền.

Anh ta khởi động xe một lần nữa, sau khi đi được một đoạn đường, bỗng nhiên nhận thấy một vấn đề. . . . .

“Cô tại sao muốn mời bạn trai ăn cơm?”

“Ừ? . . . . . Tôi nay anh ta vốn là muốn mời tôi, mặc dù giữa đường xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nhưng tâm ý anh ta tôi nhận, cho nên nha, bữa tiếp theo dĩ nhiên tôi nên mời khách.”

“Nha.” . . . . . Đường Diệp Trạch nín thở trả lời, nghiêng đầu suy nghĩ một chút. . . . .”Không đúng, tối nay bữa này là tôi mời. Mặc dù cô muốn mời khách, người cô nên mời cũng là tôi đi?”

“Anh lại không biết tôi cũng ở trong quán tôm, tình cờ mà thôi, không tính a.” Liêu Bắc Bắc mang bộ dáng thần giữ cửa, hừ hừ, có tiền như vậy còn muốn bóc lột cô? Không có cửa đâu.

“. . . . .” Đường Diệp Trạch thở ra một hơi, được rồi, anh cũng muốn nhìn cô làm sao thoát ra mà đi hẹn hò.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ! Quan Tâm Thêm Chút Nữa Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

Đêm đó, Liêu Bắc Bắc chờ hơn mười cô bán hàng chuyển vào nhà ở tập thể do công ty chuẩn bị, hành hạ đến hơn ba bốn giờ sáng mới coi như yên tĩnh. Vị trí nhà ở tập thể tương đối tốt, bước đầu mọi việc đã xong bên ngoài là bãi tắm ven biển, đây cửa sổ là có thể nhìn ra xa biển rộng, Liêu Bắc Bắc sửa sang lại quần áo xong, tựa người tại cửa sổ ngắm nhìn cảnh biển ban đêm. . . . . Bờ cát, ánh trăng, bạn trai, tâm tình trở nên nhộn nhạo a.

Cô quay người lại nằm trên giường, cầm điện thoại di động để biểu đạt tình cảm.

Mạng Weibo vang lên:

Ban đêm âm thanh yên tĩnh, tâm tình của tôi phảng phất như sóng biển, rắc...rắc..., dâng cao mệnh mông. [ha ha]

① Chương Môn Phái Ô Đứng Quần: chị, âm thanh yên tĩnh không có tiếng “Rắc...rắc...”.

② Khoai tây đậu: ơ, còn chưa ngủ a, lại mộng xuân rồi à?

Ưu Thương Phụ Nhị Đại: hừ, mấy người không cách nào hiểu tâm tình của tôi hiện giờ.

③ Khoai tây đậu: ta hiểu rồi, mi ái dâm à? Trưởng thành rồi, ai ai.

④ Anh Không Phái Trời Sinh Đã Ngốc: cô còn chưa ngủ?

Ưu Thương Phụ Nhị Đại: a. . . . . Quá hưng phấn ngủ không được, tôi biết tôi phải nên căng thẳng một chút, nhưng mà. . . . .

⑤ Anh Không Phái Trời Sinh Đã Ngốc: Tôi thấy cô cũng không ngủ được, vậy tới đây giúp tôi nấu bát mì. Thuận tiện. . . . . Cùng cô tâm sự.

Ưu Thương Phụ Nhị Đại: tốt, tôi lập tức đi qua.

⑥ Chương Môn Phái Ô Đứng Quần: [suy tư] hai người có vấn đề. Chị, đừng đi phòng của anh ta, mau tới chỗ em.

⑦ Anh Không Phái Trời Sinh Đã Ngốc: [cũng suy tư]

Ưu Thương Phụ Nhị Đại: cái gì cũng làm theo, anh đúng là ngốc tự nhiên.

⑧ Anh Không Phái Trời Sinh Đã Ngốc: . . . . .

Liêu Bắc Bắc ngâm nga một ca khúc khi đi ra khỏi phòng ngủ, trụ sở của Đường Diệp Trạch ở tầng chót, theo sự nghị luận của đồng nghiệp thì trang hoàng giống như ‘phòng cho tổng thống’. Liêu Bắc Bắc mới đầu không tin, nhưng lúc đi lên hành lang khắp khúc tầng chót, thấy ngói và gạch sáng bóng, các vật trang trí có phong cách riêng, liền hiểu cái gì gọi là đài ngộ khác biệt.

Liêu Bắc Bắc ngó dáo dác tìm kiếm số phòng, lúc này, cô kinh ngạc nhìn bóng hình xinh đẹp trước lúc cô gõ cửa phòng. Liêu Bắc Bắc ngồi chồm hổm thân mình núp ở sau đám cây cảnh, hí mắt nhòm qua. . . . . Nếu như cô không nhìn lầm..., thì hẳn là quản lý bán hàng, Hách Mỹ Lệ.

Hách Mỹ Lệ đang mặc một chiếc váy màu đen đai hơi mờ, đang cầm công văn, ở ngoài cửa chỉnh sửa trang phục, rồi bấm chuông cửa.

Đường Diệp Trạch cầm bảng pha màu ra mở cửa phòng, nhìn thấy Hách Mỹ Lệ lộ hai nửa bầu ngực, nụ cười biến mất.

“Đường tổng giám, đây là bảng báo cáo ngài yêu cầu. Tôi. . . . . có thể vào một lúc hay không?” Hách Mỹ Lệ đề thấp cặp văn kiện, mơ hồ lộ ra làn da tuyết trắng trước ngực.

“Cám ơn, giao cho Thư ký Triệu là được rồi.” Đường Diệp Trạch không có ý cho cô vào cửa.

Hách Mỹ Lệ nhìn thấy cửa muốn đóng, gót giày nghiêng một cái té về phía trước, Đường Diệp Trạch theo bản năng đỡ, quên mất bảng pha màu trong tay, vì thế tất cả thuốc màu, đều bắt hạnh dính ở trên cánh tay Hách Mỹ Lệ.

Đường Diệp Trạch khẽ cau mày, sai bước ra cửa, sau đó đẩy cửa phòng muốn mời Hách Mỹ Lệ vào nhà: “Cô trước hết đi tẩy trang, tôi ở ngoài cửa chờ cô.”

“. . . . .” Hách Mỹ Lệ gương mặt nhìn lại, không đợi cô mở miệng, Đường Diệp Trạch đã xoay người đi về phía sân thượng lộ thiên.

Làm Liêu Bắc Bắc thấy vậy rất hăng hái, cô nhận được tin nhắn Đường Diệp Trạch gửi đến.

Anh Không Phái Trời Sinh Đã Ngốc: tôi mệt rồi, cũng ngủ đi.

Liêu Bắc Bắc mặc dù không nghe được bọn họ nói chuyện với nhau, nhưng nhìn hình thức cũng có thể đoán ra không dưới mười phần, cô tặc tặc cười một tiếng, nhấn trở lại: A? . . . . . Thật sao?

Anh Không Phái Trời Sinh Đã Ngốc: Ủ, ngày mai gặp.

Ưu Thương Phụ Nhị Đại: Được rồi. Nhưng mà anh phải nhớ kỹ nga, chúng ta là bạn bè, chuyện gì cũng chia sẻ mới là bạn bè tốt.

Anh Không Phải Trời Sinh Đã Ngốc: ừ, ngon ngon.

Liêu Bắc Bắc che miệng nhún vai, dựa vào thang lầu đi trở về, mỹ nữ yêu thương nhưng nhớ, anh mở còi trong bụng, sợ mình quấy nhiễu chuyện tốt của anh đúng không, còn nói cô không chịu nổi dụ hoặc đây? Cắt.

.....

Đường Diệp Trạch liếc mắt nhìn cửa phòng mình một cái, tùy tiện gửi cho Triệu Diệu tin nhắn thứ nhất, bảo Triệu Diệu mang mấy tên tuần tra an ninh đến ngoài cửa phòng anh, những người nhân rồi không được tùy ý xuất nhập.

Triệu Diệu làm việc từ trước đến giờ vẫn mạnh mẽ vang dội, anh lập tức từ bộ an ninh điều tới ba tên nhân viên an ninh cầm gậy điện trong tay. Đội Hách Mỹ Lệ rửa sạch thuốc màu, vốn tính cố gắng thêm một chút nữa, không nghĩ tới lúc mở cửa, đứng nghiêm bên cạnh cửa là hai gã an ninh cao lớn khôi ngô. Trong đó một gã mặt không đổi “Cung tiễn” Hách Mỹ Lệ rời đi. Hách Mỹ Lệ thì liếc mắt nhìn người một cái, theo tin tình báo có thể tin cậy, Đường Diệp Trạch hiện tại độc thân, mà điều kiện của cô cũng coi như xuất chúng rồi, chủ động đưa tới cửa còn không muốn? Có bệnh.

※※※

Chín giờ sáng ngày thứ hai, Liêu Bắc Bắc mệt mỏi nhận được điện thoại của Phan Hiểu Bắc gọi tới, Phan Hiểu Bắc hẹn gặp mặt cô, cô lập tức lên tinh thần.

Liêu Bắc Bắc vừa đánh răng vừa suy nghĩ, cô thật là không có tiền đồ, tám cái đồng hồ báo thức cùng nhau vang cũng không nguyên ý rời giường cư nhiên bị một cú điện thoại đánh thức một cách dễ dàng, chẳng lẽ đây chính là..... Sức mạnh của ái tình sao?

Rửa mặt xong, thay đồ công sở vào, trước hết cô đi bộ phận quảng cáo nhận xe đạp cùng sản phẩm tuyên truyền, khi yêu thương là cần ấy, nhưng com cũng muốn ăn, mặc dù cô cùng anh quan hệ khá hơn bình thường một chút cũng sẽ không tự xem mình tài trí hơn người, cha Liêu từng nói qua —— làm người a, bất cứ lúc nào cũng không thể bày ra vẻ cáo mượn oai hùm ngu xuẩn được.

Liêu Bắc Bắc gõ cửa phòng làm việc, đầu tiên hướng các vị tiền bối cúi người chào, sau đó nói ý đồ đến. Có nhân viên lễ phép chào đón, người phụ trách của bộ phận quảng cáo đem một bộ Ấn phẩm có dấu của công ty “Phương tiện đồng bộ” giao cho Liêu Bắc Bắc. Hơn nữa nói cho cô biết, đội xe đạp tuyên truyền lập tức lên đường, gọi cô vào đội ngũ.

Nụ cười của Liêu Bắc Bắc cứng đờ, nhưng vẫn giống như tình nguyện nhận “Trang bị”. Bên trên khoác áo màu xanh nước hồ, trên cổ tay cột khăn lông, đeo huy hiệu “Địa ốc Đường thị” mũ lưỡi trai cùng màu đỏ au, cô ở trước gương phòng rửa tay quay một vòng, ô ô, thật không muốn mặc com lê đi hẹn hò.

Liêu Bắc Bắc hướng về phía gương tự sướng một phát, nhưng là dùng di động che mặt, sau đó truyền lên mạng Weibo, chú thích: đồng phục làm việc quá xấu. [phát điện][phát điện]

① Thiên nhai nơi nào có cỏ thơm: ôi uy, chúng ta nói chuyện lâu như vậy, mới biết được vóc dáng cô không tệ a.

Ưu Thương Phụ Nhị Đại: thật sao, thật sao [ngượng ngùng]

② Thiên nhai nơi nào có cỏ thơm ừ, ở trên người của cô dán lên chữ “Hàng thu hồi”, hoàn toàn có thể dùng hàng giả đánh tráo.

“.....” Liêu Bắc Bắc tức giận thu điện thoại di động, thật đúng là, nhìn trước nhìn sau giống như một thùng rác đỏ.

Cô ôm một chồng sản phẩm tuyên truyền “Dán ngay lập tức” đi ra khỏi nhà ở tập thể, không trách được đồng bộ như vậy, thì ra là công nhân viên cười xe quảng cáo sản phẩm tuyên truyền cũng là tuyển mộ nam thanh niên địa phương..... Liêu Bắc Bắc buồn rầu, nước phù sa không lưu ruộng người ngoài, đạo lý này ai cũng hiểu, cô một người ngoại lai lấy cái gì để được cư dân bốn địa tín nhiệm?

“Lên đường. ——” người dẫn đầu la lên, lên xe đạp đi trước mọi người.

Liêu Bắc Bắc trở thành người ở cuối đội hình không thể nghỉ ngơi, lúc cô đang mài miết tăng tốc đuổi theo, có tiếng còi ô tô vang lên bên tai cô, Liêu Bắc Bắc nghiêng đầu nhìn lại, chỉ thấy một chiếc xe Berr chạy song song cùng cô về phía trước, mà người đàn ông ngồi ở tay lái phụ, trên mặt mỉm cười nói: “Liêu tiểu thư, cô đang trải nghiệm cuộc sống a?”

“.....” Liêu Bắc Bắc nhận ra nam nhân này chính là người tới hôm qua cùng Đường Diệp Trạch dùng com, Lý Kinh Lý, cô nghiêng đầu cười cười: “Lý Kinh Lý, tôi đang làm việc.”

“Công việc?” Lý Kinh Lý cười đầy ngụ ý sâu xa một tiếng, nhìn về phía đội xe đạp đi xa, ngầm tự hiểu nói: “Đều đi xa, nhanh lên xe đi, cô muốn đi đâu tôi đưa cô đi qua.”

“Tôi, tôi đi phát truyền đơn.....” Liêu Bắc Bắc bỗng nhiên cảm giác mình giải thích không rõ.

Nhưng Lý Kinh Lý cười không nói, lênh tãi xé sang dừng xe bên đường, Liêu Bắc Bắc vì lịch sự cũng dừng xe đạp. Lý Kinh Lý đi đến, dường như chú ý tới điện thoại cô giắt trước ngực, mặc dù không phải là hàng rẻ tiền, nhưng..... “Cầm cái này chơi đi, đừng chê nhé.” Một cái iphone mới tinh long lánh, Liêu Bắc Bắc cả kinh, mọi người trên Weibo đều rõ ràng, iphone là chọn lựa đầu tiên của các minh tinh.

Lý Kinh Lý thấy thần sắc nghi ngờ của cô, nhìn không ra là cô ghét bỏ hay yêu thích, cho nên lại đưa qua đưa lại phía trước, cười nói: “Tôi biết loại đồ chơi nhỏ này không lọt vào mắt Liêu Bắc Bắc, nhưng nể mặt tôi, nhận lấy đi.”

“? .” . . . . . Liêu Bắc Bắc nuốt nuốt nước miếng, iphone là món đồ mới mà cô thèm nhỏ nước dãi, nhưng trong túi eo hẹp cô chỉ có thể nhìn hình ảnh cho đỡ nghiền, hôm nay cái này chỉ thấy quá mặt chính là nhân vật thế nhưng gọi cô cầm đi chơi?

Liêu Bắc Bắc nhìn Iphone “hiên ngang”, vùng vẫy hồi lâu, nghĩ Đường Diệp Trạch lúc trước nói với cô, lại liên tưởng đến đôi mắt ti hí nhấp nháy của Lý Kinh Lý. . . . . Hoàn toàn tình ngộ, Lý Kinh Lý xem mình là người nào. Nên, giả yếu ớt vô lực, cho nên chảy nước mắt nhả nhận từ chối: “Vô công bất thụ lộc, cảm ơn ý tốt của Lý Kinh Lý. Tôi. . . . . Không thể nhận.”

Lý Kinh Lý còn ý nghĩ khác, lấy món đồ chơi nhỏ này ra đơn giản là vì thử một chút khẩu vị đối phương, không bày tỏ rõ ra, Liêu Bắc Bắc cảm giác lễ vật không đủ phân lượng, chờ đi, tiết mục chính còn ở phía sau. Nghĩ tới đây, Lý Kinh Lý cũng không miễn cưỡng cô nhận lấy, tùy tiện trò chuyện mấy câu, rồi nói có việc đi trước.

Liêu Bắc Bắc vẫy tay từ biệt, lên xe đạp, may là Lý Kinh Lý không có lấy toàn bộ linh kiện của Iphone ra, nếu không cô không cầm giữ nổi bàn tay tội ác, ai.

Chẳng qua là cô không ngờ, sau khi Lý Kinh Lý rời đi, thậm chí một lúc sau đã có người lôi kéo làm quen cô, hơn nữa mỗi vị đều có xe con sang trọng, lời dạo đầu căn bản là —— “Cô khỏe không, xin hỏi cô là Liêu tiểu thư sao? Tôi là người của công ty . . . , đây là danh thiếp của tôi.” Cứ như vậy, dọc theo đường đi, Liêu Bắc Bắc mặc bộ comp lê đồ ba phen bốn lượt năm lần gặp phải “Quấy rầy”, nhận vô số danh thiếp. Mỗi một vị nếu chức vụ không phải là quản lý đất đai thì chính là giám đốc xí nghiệp.

Trong khi tuyên truyền viên bắt đầu công việc, Liêu Bắc Bắc vẫn như cũ lắc lư ở nửa đường, cô vỗ vỗ túi áo nhồi đầy danh thiếp, nói khách là Thượng Đế, đại diện anh là người mở đường tiếp cận Thượng Đế, cô một viên chức nhỏ đặc tội không được, giải thích cũng không rõ, áp lực ghê gớm thật a.

Phan Hiểu Bắc gọi điện thoại hỏi thăm chỗ của cô. Liêu Bắc Bắc nhìn đồng hồ, thế nhưng đã là 12 giờ rưỡi buổi trưa, Liêu Bắc Bắc vừa định nói chút gì, thì phía đối diện có một người đàn ông phương tây đi thẳng tới chỗ cô.

Cô run lấy bầy, ủy khuất nói: “Niếp Niếp nên ăn cơm trưa thôi, đừng để bụng đói, hai người ăn trước đi, em còn có chút việc. . . . .”

Phan Hiểu Bắc cũng thông tình đạt lý, không có thúc giục cô, bảo cô lần sau vào thị trấn thì liên lạc lại.

Liêu Bắc Bắc lau mồ hôi, may là cô có lưu số điện thoại di động của Đường Diệp Trạch, trực tiếp bấm.

“Anh. Tôi hận anh.” Cô nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“ . . . . . Tại sao.”

“Đều tại anh, bảo tôi ăn cơm, hiện tại những người đại diện chủ doanh nghiệp kia nghĩ tôi là tiểu mạt của anh. Đây là trắng trợn. Hãm hại trắng trợn.”

“Nha. . . . . Cho nên?”

“Cho nên cái gì, anh trả trong sạch cho tôi, tôi là người có bạn trai a. . . . .”

“A, cô có cần tôi gọi điện thoại cho bạn trai cô giải thích một chút không?” Đường Diệp Trạch không nhanh không chậm hỏi.

“Nói đùa gì vậy, đây không phải là càng tỏ càng đen hả?” Liêu Bắc Bắc giận đến mặt trợn trắng.

“Vậy cô nói xem phải làm sao bây giờ, tôi nghe lời cô.”

“Anh. . . . . Thôi. . . . .”

Liêu Bắc Bắc phẫn hận cắt đứt. . . . . Nếu cô có biện pháp thoát thân còn hỏi Đường Diệp Trạch sao? .

Lúc này

Weibo nhận được tin bình luận

Ở dưới câu “Đồng phục làm việc quá xấu” ——

Anh Không Phải Trời Sinh Đã Ngốc: ừ, không đẹp.

“ . . . . .” Liêu Bắc Bắc sặc một ngụm máu đen ở cổ họng, đây chính là đồng phục làm việc công ty anh thiết kế đó có được hay không, đừng có làm bộ không liên quan đến mình mà bình luận thế a.

Cô hiện tại rất tức giận, vô cùng tức giận, hận hờ chẳng những bị quấy nhiễu, xế chiều còn phải về nhà ở tập thể, cùng các đồng nghiệp học tập nghiệp vụ bán hàng, Đường Diệp Trạch giờ phút này ở trong mắt cô đã không phải là anh bạn hòa ái dễ gần nữa, mà là bạn xấu không để ý đến sống chết của

cô. Đáng giận nhất là, tiểu tình nhân của anh rõ ràng là trưởng phòng bán hàng Hách Mỹ Lệ.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ! Quan Tâm Thêm Chút Nữa Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12

Liêu Bắc Bắc nhìn thời gian vội vàng gọi điện thoại cho Phan Hiểu Bắc tranh thủ hủy cuộc hẹn, trở về nhà ở tập thể nghe giảng. Lúc thấy các đồng nghiệp mặc Âu phục già dặn nghe đài dạy chương trình học, chỉ có Liêu Bắc Bắc giống như nữ công nhân vệ sinh quét dọn “Phồn thịnh”.

Liêu Bắc Bắc liếc mắt liền thấy Đường Diệp Trạch ngồi ghế dự thính, thuận tiện trừng mắt liếc anh một cái. Đường Diệp Trạch chẳng những làm bộ như không thấy, còn liếc mắt nhìn ra xa ngoài cửa sổ.

Mà Thư ký Triệu ngồi vừa vặn bên cạnh Đường Diệp Trạch. Các đồng nghiệp thấy thế làm tưởng Liêu Bắc Bắc chú ý nhất cử nhất động của Thư ký Triệu. Các đồng nghiệp mặc dù ngoài miệng không nói gì, nhưng mọi người thâm cười nhạo, chắc chắn, nhất định là bị Thư ký Triệu đá mới bị phái đi quét vệ sinh.

—— đây chính là sức mạnh của lời đồn. Tuy Liêu Bắc Bắc là người trong cuộc nhưng cô không biết, chuyện quan hệ bất chính của cô cùng Thư ký Triệu ở nhà vệ sinh nữ truyền xa vạn dặm.

Đào Tiểu Thiên vô cùng đồng tình Liêu Bắc Bắc, vỗ vỗ chỗ trống bên cạnh chào hỏi cô. Liêu Bắc Bắc khom người ngồi xuống, móc quyền vở nhỏ ra ghi chép tốc ký. Đào Tiểu Thiên không có lòng nghe giảng bài, cô hạ khuỷu tay xuống, hỏi: “Cô cùng Thư ký Triệu cãi nhau?”

“. . . . .” Liêu Bắc Bắc vô ý thức nhìn Thư ký Triệu, thu hồi tầm mắt: “Tôi cùng Thư ký Triệu là trong sạch, huống chi, tôi hiện tại có. . . . . Bạn trai.”

“A, thì ra cô đã Thư ký Triệu a. Lá gan cô không nhỏ a, không trách được cô bị phái đi phát truyền đơn,” Đào Tiểu Thiên hiện tại đồng tình Liêu Bắc Bắc hơn, cô lại hỏi, “Bạn trai mới cũng làm trong công ty chúng ta sao? Có đẹp trai hay không, tiết lộ một chút chứ.”

“. . . . .” Liêu Bắc Bắc khòe miệng co quắp một chút, đây là mối tình đầu của cô. Bất quá nếu đồng nghiệp có hứng thú, cô nguyện ý chia sẻ, cô mồm mím môi, tận lực tỏ ra thoải mái, ra vẻ khiêm nhường nói: “Không phải trong công ty chúng ta, lớn lên cũng tạm được.”

“Tỷ là người từng trải, mang tôi đây giám định giúp cô.” Hai mắt Đào Tiểu Thiên sáng lên.

“Ừ, được. . . . . Buổi tối anh sẽ đến đón tôi.” Liêu Bắc Bắc ngượng ngừng cười cười.

Đào Tiểu Thiên vừa định nói chút gì, thì thầy giáo giảng bài không lưu tình chi mặt các cô: “Vị tiểu thư mặc đồ đồ kia, không được nói chuyện riêng. Khóa huấn luyện này rất trọng yếu.”

Vừa nói xong, Đường Diệp Trạch chuyển tầm mắt qua người Liêu Bắc Bắc, trộm giơ hai ngón tay hình chữ V “Thắng lợi”, hơn nữa nụ cười nhìn có chút há hê, bởi vì, là anh sai thầy giáo trường điểm danh.

“. . . . .” Liêu Bắc Bắc lúng túng gật đầu nhận lỗi, trợn mắt nhìn Đường Diệp Trạch một cái, đều là người trưởng thành còn bị điểm danh phê bình, mặt thể diện không nói, lòng tự ái cũng bị thương tổn.

Liêu Bắc Bắc tức quá, lên Weibo phát hỏa.

Ưu Thương Phụ Nhị Đại: anh kia. Tôi với anh có cừ oán sao? Đến tốt cùng là anh muốn hãm hại tôi bao nhiêu lần? .

Anh Không Phải Trời Sinh Đã Ngốc: làm nhân viên bán hàng, đầu tiên phải học vứt bỏ lòng tự ái. Huống chi, cô quả thật không thật tình nghe giảng bài.

Ưu Thương Phụ Nhị Đại: cũng không phải là đi học thật, anh chẳng lẽ còn muốn khẩu trừ học phần của tôi sao? .

Anh Không Phải Trời Sinh Đã Ngốc: không, khẩu trừ tiền thưởng.

Ưu Thương Phụ Nhị Đại: anh, tôi sai rồi. [nước mắt]

Anh Không Phải Trời Sinh Đã Ngốc: [a]

“. . . . .” Liêu Bắc Bắc cắn cắn đôi môi, vừa muốn thoát khỏi Weibo, Đường Diệp Trạch đã nhanh nhảu một tin tới.

Anh Không Phải Trời Sinh Đã Ngốc: đừng nóng giận, tôi mua cho cô một chiếc xe đạp điện.

Liêu Bắc Bắc dần dần vùng lên khoe miệng, nhưng rất nhanh sụp bả vai, cô rút cuộc thật dễ dàng thỏa mãn, thoáng cái bớt giận.

Ưu Thương Phụ Nhị Đại: tri kỷ tri kỷ, anh có chuyện gì muốn chia sẻ cùng tôi sao?

Anh Không Phải Trời Sinh Đã Ngốc: thí dụ như.

Ưu Thương Phụ Nhị Đại: tối hôm qua. . . . .

“Khụ khụ. . . . .” Đường Diệp Trạch ho nhẹ hai tiếng đưa tới ánh mắt của mọi người, các nhân viên cho là anh muốn truyền đạt gì khác, nhưng đợi một lát, chỉ thấy Đường Diệp Trạch buồn ngủ, tiếp tục chơi điện thoại di động.

Anh Không Phải Trời Sinh Đã Ngốc: cô thấy rồi?

Ưu Thương Phụ Nhị Đại: tôi cuối cùng cũng thông minh, cho nên anh mới mua xe đạp chạy bằng điện hối lộ cho tôi đúng không? [quay mặt bên trái hừ hừ]

Anh Không Phải Trời Sinh Đã Ngốc: không phải vậy.

Ưu Thương Phụ Nhị Đại: đúng.

Anh Không Phải Trời Sinh Đã Ngốc: không phải vậy.

Liêu Bắc Bắc liếc anh một cái, hí mắt nhẹ răng cười.

Anh Không Phải Trời Sinh Đã Ngốc: không phải vậy.

Ưu Thương Phụ Nhị Đại: anh còn phải học chùi mép nữa à? Ngừng, đừng ảnh hưởng tôi nghe giảng.

Anh Không Phải Trời Sinh Đã Ngốc: [nước mắt]

Ưu Thương Phụ Nhị Đại: [a]

“Bắc Bắc, cô nói chuyện với ai mà vui vẻ như vậy? Bạn trai mới sao? . . . . .” Đào Tiểu Thiên thừa dịp thầy giáo loay hoay trên máy tính vội vàng hỏi.

“Không phải là mới, bạn trai quen trước giờ.” Liêu Bắc Bắc nóng lòng làm sáng tỏ chuyện này.

Đào Tiểu Thiên không đưa bình luận, liếc một cái màn hình điện thoại Liêu Bắc Bắc, cười híp mắt lấy điện thoại di động ra, nói: “Thì ra là cô cũng chơi Weibo, nick name là cái gì, tôi add.”

“. . . . .” Liêu Bắc Bắc thấy thái độ Đào Tiểu Thiên tích cực cũng không cự tuyệt, nhưng quả thật cô không muốn người quen Follow, bởi vì nơi đó chẳng qua là đó là vùng đất nhỏ nhỏ có ngôi sao sáng của cô mà thôi, ban đầu viết tên công ty đơn giản là cô không hiểu quá trình đăng kí, làm tưởng phải viết tên công ty làm việc mới có thể thông qua xét duyệt.

Rất nhanh, nick name “Điền Tỳ Tiểu Đào” của Đào Tiểu Thiên Follow đến “Ưu Thương Phụ Nhị Đại” của Liêu Bắc Bắc.

Đào Tiểu Thiên tham quan trang Liêu Bắc Bắc, cười khúc khích: “Bạn trai người cũng hài hước quá, có phải nick ‘Anh Không Phải Trời Sinh Đã Ngốc’ này hay không, anh ta là người của công ty sao?”

Liêu Bắc Bắc lau mồ hôi, may là mới vừa rồi cô cùng Đường Diệp Trạch nói chuyện với nhau bằng tin nhắn cá nhân, nếu không người khôn khéo như Đào Tiểu Thiên rất nhanh có thể nhận ra người này ẩn nấp bên cạnh các cô.

Song, không đợi Liêu Bắc Bắc bác bỏ thân phận “Tự nhiên ngốc”, Đào Tiểu Thiên đã ở trang chủ của Liêu Bắc Bắc gọi Đường Diệp Trạch.

Điền Tỳ Tiểu Đào follow cho Anh Không Phải Trời Sinh Đã Ngốc: Chào anh, tôi là đồng nghiệp Bắc Bắc.

Liêu Bắc Bắc thờ dốc vì kinh ngạc, Đào Tiểu Thiên quả nhiên là nhân viên bán hàng ưu tú, không khách khí đến cỡ nào.

Cô song song dời tầm mắt, hi vọng thông qua ánh mắt nhấn nhá một loại tin tức, anh đừng trả lời a. Cô ấy nghĩ anh là bạn trai của tôi.

Nhưng, Đường Diệp Trạch không có nâng mắt, cũng không có bất kỳ biểu hiện gì, bình tĩnh quay lại.

Anh Không Phải Trời Sinh Đã Ngốc trở lại @ Điền Tỳ Tiểu Đào: [nắm tay]

Đào Tiểu Thiên hé miệng cười một tiếng, hướng Liêu Bắc Bắc nháy mắt.

Điền Tỳ Tiểu Đào: Bắc Bắc đang ở bên cạnh tôi, anh là bạn trai của cô ấy sao? Nghe nói buổi tối anh phải tới đón cô ấy tan việc phải không?

Liêu Bắc Bắc nhìn chăm chăm nội dung bản luận, lo lắng nói: “Đào tỷ, anh ấy. . . . .” Cô nói còn chưa dứt lời, giáo sư khóa họ khan nhắc nhở, cho nên Liêu Bắc Bắc chỉ đành phải cúi đầu giữ vững trầm mặc.

Song, Đường Diệp Trạch đáp một câu làm cho người suy nghĩ xa xôi hơn.

Anh Không Phải Trời Sinh Đã Ngốc đáp lời @ Diêm Tỷ Tiểu Đào: nếu như cô ấy cần tôi, tôi có thể xuất hiện ở trước mặt cô ấy bất cứ lúc nào.

Liêu Bắc Bắc nhìn bình luận khuôn mặt hắc tuyến, đây không phải nói nhảm sao, khoảng cách giữa bọn họ xê xích không tới mười thước.

Không rõ chân tướng, quần chúng Đào Tiểu Thiên chống cảm cảm thán, người đàn ông này thật là biết nói chuyện.

Diêm Tỷ Tiểu Đào: Bắc Bắc là một cô gái tốt, anh cần phải quý trọng cô ấy.

Anh Không Phải Trời Sinh Đã Ngốc: tôi sẽ .

Liêu Bắc Bắc sợ tình thế càng diễn càng quyết liệt, không nhận được sếp vào.

Ưu Thương Phụ Nhị Đại trả lời @ Anh Không Phải Trời Sinh Đã Ngốc: anh có phải đang bận hay không? (ý cô là: Đừng làm chuyện tào lao.)

Anh Không Phải Trời Sinh Đã Ngốc đáp lại @ Ưu Thương Phụ Nhị Đại: không bận.

“ . . . . .” Liêu Bắc Bắc nhắm mắt hít sâu, người của cô chính là một bi kịch.

Lúc này, một tin nhắn đến, Liêu Bắc Bắc thoát Weibo, thấy Phan Hiểu Bắc nhắn tin, cô lập tức dán thân vào ở chỗ nhu tình mật ý.

Phan Hiểu Bắc: còn đang đi học sao?

Liêu Bắc Bắc: ừ, có thể còn kéo dài thêm một giờ.

Phan Hiểu Bắc: buổi tối muốn ăn cái gì, anh đặt trước.

Liêu Bắc Bắc: cá nướng?

Phan Hiểu Bắc: không được, Niếp Niếp gần đây bị nóng.

Liêu Bắc Bắc: nga, vậy ăn đồ xào đi?

Phan Hiểu Bắc: nói thật, anh không muốn mang trẻ con đi ra ngoài ăn, không bằng. . . . . Chúng ta ở nhà ăn? Để anh xào đồ ăn.

Liêu Bắc Bắc quơ quơ bàn chân, trước mắt hiện lên một màn bọn họ ở trong phòng bếp đầy lãng mạn, liền nhắn tin lại: tốt, em sẽ giúp anh một tay.

Phan Hiểu Bắc: vậy thì quyết định thế đi, bây giờ anh tới đón em.

Liêu Bắc Bắc liếc Đào Tiểu Thiên bên cạnh một cái, nhắm lại: không cần, em tự đi, công ty có phân cho em một chiếc xe điện, trong vòng nửa tiếng là có thể vào thị trấn.

Phan Hiểu Bắc: tốt, lúc đến gọi điện thoại cho anh, trên đường cẩn thận một chút, tối nay trời không sao.

Liêu Bắc Bắc nắm tay ngọt tận trong lòng, Phan Hiểu Bắc muốn mời mình đến nhà làm khách, chứng minh anh rất có hảo cảm với mình sao?

“Uy uy, Bắc Bắc, bạn trai cô làm sao biết công ty chúng ta tối nay phải liên hoan?” Đào Tiểu Thiên hỏi.

“Ừ. . . . . Ừ? . . . . .” Liêu Bắc Bắc tức giận muốn nổ con người: “Tối nay liên hoan là có ý gì? . . . . .”

“Trước lúc cô vào cửa, Thư ký Triệu Cương đã tuyên bố, khao chúng ta một bữa thịt nướng. Ngay tại bờ biển, lò nướng thịt đã chuẩn bị tốt, sếp mập thì ăn hải sản, còn muốn bắn pháo hoa.” Đào Tiểu Thiên liếm liếm đôi môi.

“A, thật tốt, có thể không tham gia sao? . . . . .” Liêu Bắc Bắc nước mắt trào ra.

“Dĩ nhiên không được a, Thư ký Triệu cô ý nói, vô cớ không tham gia hoạt động tập thể coi như bỏ bê công việc. Hơn nữa có chơi tại sao không đi a, đây không phải là hành động của kẻ ngu sao?” Đào Tiểu Thiên biết Liêu Bắc Bắc không nhanh trí, nhưng không nghĩ tới nguyên nhân cuối.

Sau khi nghe xong, Liêu Bắc Bắc sàu mi khổ kiểm, cô chỉ muốn có buổi tối hẹn hò cũng khó khăn thế à? .

Xem ra không đi cửa sau thì không được rồi, Liêu Bắc Bắc mặt dày hướng Đường Diệp Trạch cầu cứu.

Liêu Bắc Bắc: anh, tri kỷ, buổi tối tôi muốn xin nghỉ.

Đường Diệp Trạch: thân thể không thoải mái?

Liêu Bắc Bắc: không phải vậy. . . . . Phan Hiểu Bắc hẹn tôi đến nhà anh ấy ăn cơm, hi hi.

Đường Diệp Trạch: anh ta không có tiền mời đi nhà hàng ăn cơm?

Liêu Bắc Bắc: . . . . . Dĩ nhiên không phải vậy, cái này gọi là bồi dưỡng tình cảm. Anh cùng Thư ký Triệu nói một tiếng cho tôi nha, giúp đỡ chút nha.

Đường Diệp Trạch: tốt, nhưng Triệu Diệu mặc kệ lý do xin phép nghỉ. Huống chi lý do của cô là bất chính.

Liêu Bắc Bắc giờ nắm tay dứ dứ: nếu tôi có lý do còn tìm anh làm gì? . Anh cố ý chọc giận tôi sao?

Đường Diệp Trạch: tôi không có chọc giận cô, vậy cô nói xem phải làm sao bây giờ, tôi nghe cô.

Liêu Bắc Bắc vừa tròn mắt vừa tựa vào trên ghế ngồi. . . . . ngốc tự nhiên, không giải thích.

“Vị tiểu thư đang mặc com lê đỏ kia, mời ngồi xuống. Được không? .” Giáo sư nổi đóa.

“? .” . . . . . Liêu Bắc Bắc lập tức ngồi nghiêm chỉnh, đồng thời, nhận ánh mắt xem thường của các đồng nghiệp từ bốn phương tám hướng bắn về phía cô.

Đường Diệp Trạch thông thả giương mắt lên, nhìn Liêu Bắc Bắc chăm chú, lần này cũng không phải là anh sai giáo sư điểm danh . . . . . Bắc Bắc đáng thương, lúc liên hoan nhớ ăn nhiều một chút.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ! Quan Tâm Thêm Chút Nữa Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13

Lại một lần nữa mất đi cơ hội hẹn hò, Liêu Bắc Bắc ngồi xếp bằng ở trên bờ cát, vừa nhai xiên mực nướng, vừa nhìn pháo hoa ngũ sắc, mặc dù cô đơn chiếc bóng không phải chỉ một mình cô, nhưng lúc này rất thích hợp cho đám tình nhân nói chuyện yêu đương.

Hồi tưởng lúc cô gọi điện cho Phan Hiểu Bắc, giọng nói của Phan Hiểu Bắc hiển nhiên có chút mất hứng, hỏi thăm có phải là cô không hài lòng với anh, cho nên ra sức khước từ không gặp mặt. Liêu Bắc Bắc tất nhiên bác bỏ nghi vấn của Phan Hiểu Bắc, nhưng do tính tình con gái nội tâm khó chịu nhưng ngoài mặt rụt rè, cô lại không thể biểu đạt tâm ý một cách thẳng thắn, chỉ có thể nói cho Phan Hiểu Bắc —— anh rất tốt, đừng suy nghĩ nhiều.

Mà ở bếp nướng bên cạnh, trước mặt của đầu bếp nướng thịt không có mấy người ghé, ngược lại chỗ người nướng thịt không chuyên nghiệp thì đầy đầu người. Liêu Bắc Bắc liếc mắt nhìn lại, nhóm nữ nhân viên bán hàng trang điểm xinh đẹp đang vây quanh Đường Diệp Trạch bốn phía, Đường Diệp Trạch thì đem xâu thịt nướng xong đưa cho bọn họ.

Liêu Bắc Bắc theo lẽ thường liền hiểu Đường Diệp Trạch tại sao lại muốn đứng ở trước chỗ nướng thịt đầy khói này, hừ, làm bộ bình dị gần gũi, không phải là vì có thể gần gũi các mỹ nữ à.

Lúc này, điện thoại Liêu Bắc Bắc giắt ở trước ngực rung lên.

Đường Diệp Trạch: muốn ăn cái gì, tôi nướng giúp cô.

Liêu Bắc Bắc đối với việc xin phép thất bại mà ghi hận trong lòng, cô cắn răng nhe răng trả lời: tôi muốn ăn thịt anh nướng.

Đường Diệp Trạch: ha ha, nói mau.

“ . . . . .” Liêu Bắc Bắc thở ra một hơi, trả lời: đều tại anh không giúp tôi, Phan Hiểu Bắc hình như tức giận, 555.

Đường Diệp Trạch: hẹp hòi như vậy, chia tay đi.

Liêu Bắc Bắc: anh. . . . . tôi còn chưa cùng anh ta chính thức hẹn hò đâu, chia tay cái đầu anh.

Đường Diệp Trạch: lần đầu tiên hẹn hò lại mời cô đến nhà, cô vui hả?

Liêu Bắc Bắc: ừ? Tại sao không vui, chứng tỏ anh ấy không xem tôi là người ngoài a.

Đường Diệp Trạch: Ơi, con heo nhỏ ngu ngốc.

Liêu Bắc Bắc bỏ điện thoại di động cất trong túi quần, cô phui phui cái mông đi về phía chỗ thịt nướng, nhưng cô chen thế nào cũng không thể đến bên cạnh Đường Diệp Trạch, chỉ đành phải đuổi cánh tay báo cáo: “Anh, tôi muốn cá nướng.”

Vừa dứt lời, Đường Diệp Trạch để cánh gà còn chưa nướng chín xuống, từ trong tủ lạnh lấy ra đủ loại cá biển, không hỏi cô muốn ăn loại nào, đồng thời đổi một tấm lưới nướng sạch sẽ, mặt mỉm cười yên lặng lật nướng.

Vù, vù, vù. . . . . Các ánh mắt tập trung những tia hâm mộ ghen tỵ cùng hận thù ném tới cô.

“ . . . . .” Liêu Bắc Bắc quả thật không nghĩ tới Đường Diệp Trạch lại nướng giúp cô, hơn nữa là nướng chen ngang.

Cô tròn mắt nhìn Đường Diệp Trạch một cái, anh để cho mình đi cửa sau không cần xin phép, mặc kệ khiến cho công chúng cảm phẫn mà anh thì rất thích thú “Công hiến sức lực” chứ sao.

Ba phút đồng hồ sau

“Xong rồi.” Đường Diệp Trạch đem một xâu nướng xong đưa cho cô trước. Liêu Bắc Bắc cúi người chào và cảm ơn, không đợi Đường Diệp Trạch nói chút gì, cô nhận lấy xâu cá nướng bỏ chạy, tiện đà đứng ở sau một khối đá ngầm từ từ ăn.

Nhưng là cô còn không ăn được hai miếng, Thư ký Triệu cách đá ngầm kêu cô: “Liêu tiểu thư, đốt pháo hoa không? Bên này có rất nhiều.”

“Được, cảm ơn.” Liêu Bắc Bắc giờ xâu cá nướng lên, còn không có tìm được Triệu Diệu thì đã thấy Đường Diệp Trạch trước. Đường Diệp Trạch nắm hai chuỗi cá nướng đang tìm tìm cái gì, nếu như không đoán sai, Đường Diệp Trạch thật giống như đang tìm cô, cho nên cô ngồi chồm hổm tại chỗ, gỏi tin nhanh nói cho Đường Diệp Trạch vị trí của mình.

Đường Diệp Trạch dựa theo chỉ dẫn của cô tiếp tục tìm kiếm, càng đi càng lệch khu vực ánh trăng có thể chiếu đến, khi anh còn chưa có thấy rõ hướng cụ thể của Liêu Bắc Bắc, đã bị Liêu Bắc Bắc kéo xuống phía sau đá ngầm.

“Này.” Đường Diệp Trạch ngồi dựa đá ngầm bên cạnh, hướng phía trước đưa tay mời cá nướng thơm ngào ngạt.

“Tôi nói anh, anh đừng hâm hại tôi có được hay không? Coi như là tôi van cầu anh.” Liêu Bắc Bắc ngồi nghiêng, hai tay buông lỏng.

“À. . . . .” Đường Diệp Trạch không có nghe tiếng cô cảm râm gì, nhưng tình huống cảm nhận được, cảm thấy đau đớn vì có vật nhọn đâm lên trán anh.

Liêu Bắc Bắc cũng không có nghe anh phát ra tiếng rên, liên tục khấn cầu Đường Diệp Trạch để mình một con đường sống. Nghĩ đến, Đường Diệp Trạch không có đáp lại, nên phổi hợp khom người xoa trán.

“Tôi đang nói chuyện với anh, anh có thể để ý tôi một chút sao? . . . . . A. . . . .” Liêu Bắc Bắc nói rồi ngẩng đầu, mặc dù ánh sáng có hạn, nhưng cô mơ hồ thấy một thứ chất lỏng theo cánh tay Đường Diệp Trạch chậm rãi chảy xuống.

Liêu Bắc Bắc thoáng nhìn qua mí mắt, kinh ngạc thấy trên xâu nướng còn lưu lại một vết máu mới, cô nhẹ giọng la, lập tức để thức ăn xuống, luống cuống tay chân lấy từ trong túi quần bao khăn giấy, rút ra khăn tờ đặt lên trán Đường Diệp Trạch, Đường Diệp Trạch nhìn cô khoát tay ý bảo không có chuyện gì, nhưng là Liêu Bắc Bắc nhanh chóng bắt lấy cổ tay của Đường Diệp Trạch, nửa quỳ trước người anh xử lý vết thương.

“Trên tay anh có vi khuẩn.” Liêu Bắc Bắc dù sao cũng tốt nghiệp trường sư phạm mầm non, sơ cứu khẩn cấp cũng học qua một chút.

Liêu Bắc Bắc mượn ánh sáng điện thoại di động quan sát thương thế, có lẽ là đâm trúng mạch máu, hơn nữa ghim khá sâu, máu từ trong vết thương nhỏ chảy ra từ từ. Liêu Bắc Bắc đầu tiên giúp anh nặn ra máu bẩn ở dưới da, lại đem ba lô nhỏ ném cho Đường Diệp Trạch: “Băng dán cá nhân kẹp trong hộp công cộng.”

“Bên trong ba lô cô có nhiều thứ riêng tư, tôi không tiện tìm kiếm.”

“Ai nha, bây giờ là lúc lễ phép sao? Bảo anh tìm thì anh tìm đi.” Liêu Bắc Bắc ra lệnh.

“À. . . . .” Đường Diệp Trạch mở khóa kéo ba lô nhỏ, mò tới một món đồ hình vuông, móc ra nhìn thoáng qua. . . . . Giống như sét đánh kịp bưng tai mà rút trở về, đơn giản cái anh lấy ra chính là. . . . . Băng vệ sinh.

“Hay là. . . . . cô tới tìm đi.” Đường Diệp Trạch một tay chặn vết thương, một tay đem ba lô nhỏ trả lại cho cô, Liêu Bắc Bắc lo lắng nắm ba lô nhỏ, vừa chỉ trích anh dần vừa khom người tìm kiếm.

Đường Diệp Trạch nhìn cô chăm chú một lát, để cho cô tiện tìm đồ, tiện tay giúp cô nâng ba lô nhỏ lên. Chỉ chốc lát sau, Liêu Bắc Bắc cuối cùng từ trong đám ngổn ngang tìm được hộp kẹp, cô mở hộp lấy băng dán cá nhân ra dán, vô ý thức ra lệnh: “Dừng di động chiếu sáng một chút.” Cô đem dây buộc điện thoại giặt trước cổ lần lượt đưa về phía trước.

“Được.” Đường Diệp Trạch rất nhanh chuẩn bị phát sáng màn hình, theo như chỉ thị của cô chiếu vào vị trí cái trán, trước sau vẫn mỉm cười.

Đừng thấy cuộc sống Liêu Bắc Bắc không có gì mạch lạc, cũng là người theo đuổi chủ nghĩa hoàn mỹ, cô cho là vết thương nhỏ như vậy không cần dán

cả miếng băng dán cá nhân, cho nên từ trong túi trang điểm trong ba lô lấy ra cây kéo tia lông mày, mượn ánh sáng điện thoại di động cắt cho nhỏ lại.

“Đừng có gấp, tôi sợ dán miếng băng quá lớn trên trán sẽ xấu. . . . .” Liêu Bắc Bắc không quên trấn an người bị hại.

“Tôi không sao, cô cũng đừng gấp gấp.” Đường Diệp Trạch đã thấy cô thần sắc bất an, nên an ủi lại.

“Bắc Bắc, cha cô làm nghề gì?”

“Thầy chủ nhiệm lớp mười trung học. Anh hỏi cái này làm cái gì?” Liêu Bắc Bắc thuận miệng trả lời.

“Không có gì. . . . . Tùy tiện hỏi thôi.” Đường Diệp Trạch thu nụ cười, xem ra cô hoàn toàn quên anh. Bất quá cũng không thể trách Liêu Bắc Bắc nhận không ra mình, biến hóa của anh từ khi rời trung học mới bắt đầu, khi đó phụ thân đem anh đưa đến Anh quốc du học, nhớ ngày anh học xong về nước, ngay cả anh trai cũng không thể nhận ra anh.

Về chuyện thay đổi hoàn toàn hình dáng của Đường Diệp Trạch, là nhờ công của một người bạn anh quen khi du học. Cô tên là Phạm Phi, Phạm Phi luôn gọi anh là “Con một sách”, Đường Diệp Trạch cũng chỉ cười một tiếng. Chính Phạm Phi một tay chế tạo Đường Diệp Trạch hôm nay. Có lẽ Phạm Phi cũng không nghĩ đến, trải qua một phen tỉ mỉ cải tạo, Đường Diệp Trạch —— đeo kính sát trùng, thay đổi kiểu tóc, quần áo cho hợp thời trang, ngũ quan anh tuấn không chỉ hết lãng phí sau cặp mắt kiếng khó coi, hơn nữa còn tỏa phát ra khí chất ưu nhã từ trong ra ngoài, phong độ chỉ có ở một vị vương tử. Bất quá cũng là từ ngày đó, Đường Diệp Trạch trên đường đi gặp các mỹ nữ “Bao vây tán tỉnh”. Song, anh tự thân cũng không cảm thấy hưởng thụ gì hết, thậm chí cảm thấy phiền não, nhưng là vì không muốn để cho bạn tốt Phạm Phi thất vọng, anh chỉ có cách giữ vững hiện trạng, dần dà cũng thành thói quen.

Nói như thế nào đây, Đường Diệp Trạch thừa nhận mình là người không giỏi nói, thích thông qua chữ viết để hiểu rõ thế giới này hơn, lại dùng chữ viết và nét vẽ để nhấn nhá tâm tình của mình.

. . . . .

Liêu Bắc Bắc cắt xong miếng dán, đầu tiên rửa sạch máu trên vết thương, sau đó lại gắn sát Đường Diệp Trạch, bảo anh ngẩng đầu lên hết cỡ, Đường Diệp Trạch làm theo, Liêu Bắc Bắc thì cẩn thận dán từng ly từng tí.

“Đừng lo lắng, nếu không mặt mày sẽ xấu à nha. . . . .” Giọng Liêu Bắc Bắc nói ôn nhu nhỏ nhẹ tựa như đối đãi với bạn nhỏ ở nhà trẻ vậy.

Đường Diệp Trạch cười không nói. Liêu Bắc Bắc quỳ gối trên bờ cát, đợi dán xong xuôi, cô theo bản năng nhấc đầu gối tiến về phía trước một bước, hi vọng giúp anh dán chặt hơn chút, nhưng đầu gối không cẩn thận đặt lên một con ốc biển gai, cô cảm thấy đau nhói, hí mắt nghiêng người đồng thời, một tay đặt tại trên người Đường Diệp Trạch để chống đỡ thân thể. Đường Diệp Trạch thấy cô sắp ngã, tay anh vốn đang cầm điện thoại di động chiếu sáng, ngay sau đó buông ra, giữ eo của cô.

Ánh sáng này vừa tắt, Liêu Bắc Bắc không rõ phương hướng, đầu gối chột nhích. . . . . hung hăng đụng ngay vào bụng Đường Diệp Trạch.

“Ách. . . . .”

“A. Thật xin lỗi. . . . .” Liêu Bắc Bắc nhanh chóng thu hồi chân, theo phản xạ lộn xộn giúp anh xoa bụng.

Tóc đuôi ngựa của cô quét trên gương mặt Đường Diệp Trạch, Đường Diệp Trạch chà chà lỗ mũi, thuận tay vén tóc của cô. Nhưng anh vừa ngẩng đầu, sát bên cô ... Lúc chuẩn bị mở miệng hỏi thăm, hơi ấm cùng vật mềm mại đụng vào, dính sát vào nhau hợp chung một chỗ.

Trong phút chốc, hai người ngây dại, im bất.

“? .” . . . . . Là môi?

“? .” . . . . . Nụ hôn đầu của tôi? .

Liêu Bắc Bắc không thể tin được nụ hôn đầu cứ như vậy không còn, cô run rẩy nâng ngón tay lên, chạm lên môi mình để nghĩ đến tận cùng là hương vị gì. . . . . Dĩ nhiên, lừa mình dối người không phải là tốt.

Hai người đại khái hóa đá trong ba giây. . . . .

Phút chốc, tách nhau ra.

Liêu Bắc Bắc ngồi ngây ở trong bóng tối, hai tay ôm mặt, khóc không ra nước mắt, cô thật xin lỗi bạn trai hơn nữa cũng thật xin lỗi mình.

Đường Diệp Trạch thì liếm liếm đôi môi, nghe được tiếng nước nở nho nhỏ an ủi: “Đừng khóc. . . . . Đây không tính là hôn môi. . . . .”

“Miệng đối miệng còn không coi là hôn môi sao? Mặc dù không thể trách anh, nhưng đây là nụ hôn đầu của tôi nha, tôi rất khổ sở nha. . . . . Ô ô. . . . .”

“. . . . .” Đường Diệp Trạch mân môi, áy náy nói: “Thật xin lỗi.”

Liêu Bắc Bắc khóc nức nở tay nhặt lên những vỏ ốc nhỏ bên cạnh quăng về phía Đường Diệp Trạch, đem tất cả lửa giận phát tiết ra ngoài, nhưng giọng nói của cô vốn mềm mại, nên lớn tiếng ồn ào cũng không có lực sát thương gì.

“Tôi thật lòng muốn làm bạn bè với anh, nhưng còn anh, một lần lại một lần hãm hại tôi, hiện tại các đồng nghiệp, đại lý phân phối đều hiểu làm quan hệ chúng ta. Dân chúng nhỏ bé cũng là người a, anh là anh lớn lại đem chuyện khi dễ tôi làm niềm vui, tôi trông dễ khi dễ như vậy sao? Hiện tại nụ hôn đầu cũng không còn rồi, biết anh xem như bản thân tôi không gặp may.” Vừa nói, cô khó khăn đứng lên, quay đầu khế hừ, “Tôi muốn tuyệt giao.”

Đường Diệp Trạch thấy cô muốn đi, thì kéo cổ tay của cô, nhưng không biết tại sao, anh càng gấp gấp càng nói không ra một câu đầy đủ, cuối cùng chỉ nháy ra một chữ.

“Đừng . . . . .”

“Hừ. Sau này anh đi đường quan đạo của anh, tôi đi cầu độc mộc của tôi, chúng ta nước sông không phạm nước giếng.” Liêu Bắc Bắc lắc lắc cổ tay, nhưng Đường Diệp Trạch nắm chặt không tha. Nếu không phải nghĩ anh là ông chủ, cô thật muốn giơ chân đạp một phát.

Đường Diệp Trạch neho neho mắt, ôm thân thể của cô, kéo cô lại cho quả đấm đánh lồng ngực của mình. . . . .

“Cho cô đánh, nguoi giận mới thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ! Quan Tâm Thêm Chút Nữa Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Nói. Ai Là Lam Nhan Tri Kỷ

Liêu Bắc Bắc hiển nhiên bị hành động của Đường Diệp Trạch làm khiếp sợ, cô mặc dù thấy không rõ vẻ mặt của Đường Diệp Trạch, nhưng không khỏi cảm thấy, anh thật sự không muốn cùng mình tuyệt giao như vậy. Cho nên, tức giận của cô cũng dần dần tiêu tán.

“Vậy anh thừa nhận cô ý gây khó khăn cho tôi?”

“Không có.”

“Không có?” Liêu Bắc Bắc thật hy vọng mình hóa thành chân dài nắm cổ áo anh lay lay, nhưng là cô là người hèn yếu chẳng qua là hai tay chống nạnh, chất vấn: “Anh ở trên bàn cơm giúp tôi lấy súp thì giải thích như thế nào?”

“Rèn luyện năng lực ứng biến của cô.” Đường Diệp Trạch chân thành trả lời.

“Tốt, tạm thời cho là anh vì muốn tốt cho tôi. . . . .” Liêu Bắc Bắc khom lưng vươn một ngón tay ra, lại hỏi, “Vậy anh ở trước mặt đồng nghiệp làm cho tôi khó xử là ý tứ gì? Anh biết rõ mình là người đàn ông độc thân có tiền ở trong mắt mọi người, còn muốn hãm hại tôi bất nhân bất nghĩa. Anh đừng nói cho tôi biết đây cũng là vì bồi dưỡng tôi nhé.”

Đường Diệp Trạch ngây ngốc, hỏi ngược lại: “Xin lỗi, tôi lúc ấy quả thật không có suy nghĩ đến những sự tình kia. Chỉ nghe cô nói muốn ăn cá nướng, tôi tự nhiên giúp cô nướng, bạn bè không phải là nên quan tâm lẫn nhau sao? Chẳng lẽ điều này cũng sai rồi?”

Liêu Bắc Bắc mặt chìm xuống, không nhanh không chậm chậm: “Được rồi, coi như tôi trách lầm anh. Nhưng anh còn có thân phận là anh, anh đối với công nhân viên quá nhiệt tình sẽ tạo tin đồn thất thiệt anh không biết sao?”

“Biết, cho nên tôi vẫn dùng phương thức chữ viết để nói chuyện với nhau. Mặc dù tôi không muốn cãi lại, nhưng cô nói có chút không đạo lý rồi, mới vừa rồi chính xác là cô chủ động đi tới tìm tôi. . . . .” Tiếng Đường Diệp Trạch nói càng ngày càng nhỏ.

“Anh.” Liêu Bắc Bắc không nhịn được nắm quả đấm, đe dọa, nói đi nói lại là cô tự tìm không phiền phức rồi hả?

Đường Diệp Trạch đợi một lát thấy cô không có hồi nữa, kéo kéo góc áo của cô: “Bớt giận chưa?”

Liêu Bắc Bắc mím môi không nói, không xác định nhếch lông mày: “Tôi bớt giận hay không anh thật sự để ý sao?”

“Ừ.” Đường Diệp Trạch trả lời chắc chắn.

Liêu Bắc Bắc thì càng thêm nghi ngờ, cô ngồi chồm hồm ở bên cạnh Đường Diệp Trạch, mở ánh sáng trên điện thoại di động chiếu lên mặt Đường Diệp Trạch, Đường Diệp Trạch thì bình tĩnh như nước ngưng mắt nhìn cô, không có vẻ mặt cười nhạo như Liêu Bắc Bắc tưởng tượng.

Liêu Bắc Bắc Diêu nghĩ, Đường Diệp Trạch mặc dù đối với ai cũng khách khí, nhưng là anh có tạo cảm giá khó gần để bảo vệ mình, nói trắng ra là, nói

công việc có thể, nói tình cảm, Bồn thiếu gia không có dễ chinh phục như vậy. Cho nên Liêu Bắc Bắc nghĩ không ra, bởi vì Đường Diệp Trạch cũng không có cho cô một loại cảm giác cách người ngàn dặm, thậm chí rất thân thiết. Cô nếu như là người đẹp nghiêng nước nghiêng thành thì cũng được đi, nhưng trong đám mỹ nữ đông đảo hành nghề bán hàng, cô tự định vị mình ở vị trí hàng đầu đếm ngược từ dưới lên.

“Nơi này có năm mươi mấy vị tiểu thư bán hàng, tại sao anh chỉ thân mật đối với tôi như vậy?”

Đường Diệp Trạch mân mím môi, mặt lộ vẻ khó khăn nói: “Cô muốn nghe lời thật?”

“Ừ, nói đi, bất kể anh nói lý do gì tôi cũng sẽ không tức giận. Ít nhất tôi biết nguyên nhân.”

Đường Diệp Trạch vượt mảnh vụn che ở trước mắt, thông thả nâng con ngươi: “Cá nhân tôi cho là, nếu như không có tôi nhanh chóng khuyên bảo cô, cô rất có thể sinh ra ý niệm phí hoài bản thân trong đầu.”

Liêu Bắc Bắc neho mắt lại, rốt cục ở không thể nhịn được nữa kéo cổ áo Đường Diệp Trạch: “Tôi sống rất tốt a. Anh thế nào chỉ thấy tôi muốn tự sát?”

Đường Diệp Trạch không có giải thích nhiều, chẳng qua là dùng ánh mắt “Cô đừng lừa mình dối người” nhìn cô. Mỗi khi anh nghĩ đến lúc Liêu Bắc Bắc ở du thuyền uống rượu say nói những lời đó—— lúc ấy cô nói ra đủ loại lời oán trách đối với người sinh mình. Hiển nhiên, cô là người phụ nữ cực kỳ thiếu hụt cảm giác an toàn, không có lòng tự tin.

Dĩ nhiên, cái này chỉ có thể một phần nguyên nhân khiến anh chú ý Liêu Bắc Bắc, chủ yếu là bởi vì Liêu chủ nhiệm phó thác, kỳ vọng Đường Diệp Trạch có thể đem đứa con gái cá tính hèn yếu biến thành đứa con gái mạnh mẽ. Hơn nữa, Liêu chủ nhiệm còn dặn đi dặn lại Đường Diệp Trạch, tuyệt không thể nói cho Liêu Bắc Bắc kẻ chủ mưu phía sau chính là cha cô.

Liêu Bắc Bắc trừng to đôi mắt ti hí nhìn anh, Đường Diệp Trạch vẫn như cũ dùng ánh mắt đầy lo lắng nhìn cô, thật ra thì, cô thật đúng là người lập trường đủ không kiên định, bị anh nhìn chăm chăm một lát, làm cho chính cô đều cho là quan điểm của anh là chính xác.

Liêu Bắc Bắc thở một hơi, rũ tay xuống, một môi vô lực nói ra tiếng lòng: “Tôi cảm thấy sống thật cực khổ, nhưng tôi hiện tại có hi vọng rồi, nếu như có thể thuận lợi đem mình gả đi ra ngoài, cũng không cần liều mạng như thế, không phải sao?”

“Nếu như cô đem cuộc sống của mình giao vào tay một người khác, cô mất còn nhiều hơn.” Đường Diệp Trạch khẽ cau chân mày.

“Tôi có thể mất cái gì? Tôi không có gì cả, chỉ sót lại ba nghìn đồng tiền gửi ngân hàng chẳng những cho anh thua trong thị trường chứng khoán. Tôi thậm chí còn thiếu anh một bộ Laptop, còn mượn tiền của anh. Ai, cuộc sống của tôi vĩnh viễn là số âm . . . .” Liêu Bắc Bắc than thở.

Đường Diệp Trạch mất tự nhiên dời ánh mắt, nghĩ ngợi chốc lát, nói: “Ngày mai tôi dẫn cô đi một chỗ.”

“Đi chỗ nào?”

“Đi cô sẽ biết. Sáng sớm ngày mai bây giờ, cô trực tiếp ở bãi đậu xe chờ tôi.” Đường Diệp Trạch nghiêm mặt nói.

Liêu Bắc Bắc gật đầu, mặc dù Đường Diệp Trạch cùng cô quan hệ không tệ, nhưng là uy nghiêm anh thỉnh thoảng vẫn xuất hiện.

Đường Diệp Trạch đứng lên, khom lưng đưa tay cho cô, Liêu Bắc Bắc lười biếng mà đem tay vỗ vào lòng tay anh, nghĩ đến ngày mai còn phải dậy sớm, không nhịn được len lén bầm anh một cái.

Đường Diệp Trạch lộ ra nụ cười yếu ớt trên khóe miệng, rất nhanh đem cô kéo lên, dặn dò: “Ngày mai mặc nhiều chút, đừng không găng.”

“A, được. Là hai ta đi hay là hoạt động tập thể a?” Liêu Bắc Bắc vừa hỏi vừa chú ý đến động tác của Đường Diệp Trạch, anh lần nữa ngồi xổm xuống, Liêu Bắc Bắc cho là anh đang tìm đồ, lại phát hiện anh thế nhưng giúp cô phủ hạt cát dính ở ống quần.

Liêu Bắc Bắc trong lòng ám áp một chút, nhưng cô không có biện pháp khiến cho mình suy nghĩ nhiều, dù sao Đường Diệp Trạch đem mình coi như thiếu nữ tùy thời có thể trượt chân nhảy lầu, thật ra thì, chết cũng cần dừng khí, cô cũng không dừng cảm như vậy.

“Ha ha, anh có phải xem tôi là đứa trẻ hay không?” Liêu Bắc Bắc cười khan hai tiếng.

Đường Diệp Trạch cười không nói, lấy điện thoại di động từ trong túi tiền ra, chiếu sáng bờ cát bờ cát đen nhánh, vì cô tạo vệt sáng chỉ đường nhỏ.

Liêu Bắc Bắc trước cúi người cảm ơn, cẩn thận nện bước nện bước, không khí có chút lúng túng.

Lúc này, lòng bàn chân cô không cẩn thận trượt, Đường Diệp Trạch nắm tay cô, bất quá lần này, cô không có chặt vật vịn vàng nói cảm ơn, mà yên tâm thả lỏng, bỏ qua quan hệ sếp với nhân viên, mặt hướng Đường Diệp Trạch nghiêng đầu cười một tiếng.

“Làm bạn bè của anh, tôi cảm thấy rất hạnh phúc.” Liêu Bắc Bắc cười rất vui vẻ.

Đường Diệp Trạch thông dong cười cười, nắm tay cô đi qua đoạn nhiều đá, đi qua bóng đêm đen nhánh là được ánh sáng năm màu của lửa khói và pháo hoa, ánh trắng bao phủ thân thể của bọn họ, lúc sáng lúc tối, từ từ kéo ra hai cái bóng dài lớn.

Chiều nay, Liêu Bắc Bắc cao hứng lẫn lộn khó ngủ, cô lấy chăn trùm đầu—— cô rốt cục có Lam Nhan tri kỷ trong truyền thuyết, còn chuẩn bị chính

thức gặp gỡ bạn trai anh tuần. Ha ha, cuộc đời của cô quá hoàn mỹ.

Cho nên, cô hưng phấn mà đăng tin trên Weibo ——

Hạnh phúc là cái gì, hạnh phúc chính là khi ta sắp ngã xuống hẳn sẵn lòng đỡ lấy người; khi người phiền lòng hẳn sẵn lòng cùng người nói chuyện phiếm; khi người tức giận hẳn sẵn lòng để người đánh. Ngủ ngon, tri kỷ.

Đang xong, cô tắt đèn ngủ, cười híp mắt .

Cùng lúc đó, trong phòng tắm chót, Đường Diệp Trạch đứng nghiêm trước giá vẽ, xem Weibo, kìm lòng không đậu khóe miệng cong lên.

Khi anh chuẩn bị thả điện thoại di động lại bệ cửa sổ, thì điện thoại di động vang lên, Đường Diệp Trạch cho là Liêu Bắc Bắc gọi tới, nên trực tiếp mở lên.

“Còn chưa ngủ?”

“Ngủ cái gì a, anh yêu. Em vừa xuống phi cơ, anh tới đón em đi?” Điện thoại kia truyền đến giọng nữ đầy sức sống.

Đường Diệp Trạch hơi ngẩn ra, không xác định hỏi: “Tiểu Phi?”

“Đương nhiên là em à, có nhớ tới em không, hi hi ——” Phạm Phi cười hỏi.

Đường Diệp Trạch cũng không vội cho hỏi thăm nguyên nhân Phạm Phi bỗng nhiên trở về nước, mà là nhìn thời gian một chút, nói: “Ừ, nhưng anh bây giờ không có trong thành phố, em ở sân bay chờ một lát, anh gọi điện thoại cho quản gia đi đón em.”

“Không cần làm phiền, anh nói cho em biết chỗ anh ở, em trực tiếp đi tìm anh.”

“Vạn Diệp thành, một thị trấn ven biển xa xôi, em có thể tìm được không. Nếu như em tính ngồi xe tới, ước chừng cần hai ngày. Em lần này trở về chuẩn bị ở lại mấy ngày?” Đường Diệp Trạch hỏi.

“Em dần như vậy sao? Tự mình có thể đi, về phần ở bao lâu sẽ nói sau, nhìn tâm tình quyết định đi.” Phạm Phi ra vẻ thần bí cười nói.

Đường Diệp Trạch cùng Phạm Phi đã một năm không gặp mặt rồi, lại nghĩ một màn trước khi anh trở về nước, Phạm Phi đưa anh lên máy bay, vốn cười nói nói rất tốt, lúc Đường Diệp Trạch chuẩn bị lên phi cơ Phạm Phi khóc lớn lên. Đường Diệp Trạch cùng Phạm Phi là bạn học bốn năm, thấy cô khổ sở mình cũng không dễ chịu, cho nên anh nói với Phạm Phi, nếu như cô tới du lịch, anh sẵn lòng thả công việc xuống, đi cùng cô toàn bộ hành trình.

“Em xác định có thể tìm tới sao?”

“Ừ.” Phạm Phi vẫn như cũ đang cười.

Đường Diệp Trạch nghe quan mình không có tạp âm gì, phông chừng cô đã lên xe taxi, cho nên trước khi kết thúc câu chuyện liền nói: “Như vậy đi, anh mở điện thoại hai mươi bốn giờ, nếu như gặp phải khó khăn lập tức liên lạc anh.”

“OK. Em rất mong chúng ta gặp mặt, nhớ anh, ngủ ngon.”

Đường Diệp Trạch đáp một tiếng, theo thói quen đợi cô cúp điện thoại trước. Bởi vì Phạm Phi từng nói qua —— một đôi nam nữ đang trò chuyện, nhà trai không thể cúp điện thoại trước. Chỉ cần đàn gái chưa nói hẹn gặp lại, đôi phương phải học kiên nhẫn đợi chờ.

Đường Diệp Trạch lần nữa đưa điện thoại di động đặt ở trên bệ cửa, trong lúc vô tình suy nghĩ một chút, Phạm Phi tính cách hướng ngoại đầu óc linh hoạt, nếu như cô cùng Liêu Bắc Bắc hợp ý ..., có lẽ có thể trợ giúp Liêu Bắc Bắc nhanh chóng tìm về lòng tự tin.

Sáng sớm ngày thứ hai, chuẩn bị đầy đủ xong Liêu Bắc Bắc mang theo bao lớn bao nhỏ đi tới bên cạnh xe Đường Diệp Trạch chuẩn bị.

Đường Diệp Trạch hôm nay cũng mặc đồ bình thường nhàn nhã, bỏ bộ Tây phục ra, nhìn anh thân thiết hơn.

Đường Diệp Trạch nhận lấy đồ trong tay cô, hỏi: “Cô mang nhiều bánh bao, nước khoáng như vậy làm cái gì?”

Liêu Bắc Bắc chà chà lỗ mũi, đắc ý nói: “Anh nói đường rất xa, đó là chỗ hoang dã, đương nhiên là phòng ngừa rắc rối có thể xuất hiện a.”

“Ha ha ——” Đường Diệp Trạch đi ra phía sau mở cái hòm, buông tay cho cô liếc mắt nhìn, Liêu Bắc Bắc nghiêng đầu nhìn, hòm phía sau chất đầy thực phẩm tiện lợi, nhưng cái này không ly kỳ, ly kỳ chính là còn có sách giáo khoa mới tinh, hộp bút máy vân vân.

“Chúng ta đến tốt cùng đi chỗ nào?” Liêu Bắc Bắc nói, rồi bỏ vào chỗ phụ lái.

“Nếu như không phải biết Phạm Phi lập tức tới tìm tôi, có lẽ chuyến này không phải không đi không được.” Đường Diệp Trạch khởi động máy.

Liêu Bắc Bắc còn chưa tỉnh ngủ, tùy ý đáp một tiếng, nhưng là một lát sau, cô bỗng nhiên tỉnh.

“Phạm Phi là ai?”

“Ừ? Người bạn chiều cô tôi trong lúc du học.”

“Nam hay nữ?”

“Nữ, sao?” Đường Diệp Trạch nhìn cô thần sắc nghiêm túc, không rõ ràng lắm.

Liêu Bắc Bắc thì nhìn chăm chú khóe miệng anh đang cười lên, không khỏi khó chịu một chút, nhưng cô muốn nói lại thôi, kéo thấp vành nón, lạnh lùng nói: “Đến gọi tôi, tôi ngủ tiếp một lát.”

“Được.” Đường Diệp Trạch đã lấy áo ngoài che ở trên người cô, tiếp tục lái xe.

Liêu Bắc Bắc cắn cắn chéo áo, cô có cảm giác thấp thỏm, tri kỷ có nhiều khả năng chuyển sang tình yêu. Không nên a, ô ô.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ! Quan Tâm Thêm Chút Nữa Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Tôi Muốn Có Một Người Hiểu Tôi

Liêu Bắc Bắc uất ức ngủ trên đường, thỉnh thoảng có thể cảm thấy đường núi gấp ghe, nhưng cô lười mở mắt ra, bởi vì cô sợ mình vừa mở mắt sẽ hỏi thăm quan hệ Phạm Phi cùng anh, nhưng chuyện này là sao, cùng cô có quan hệ gì đâu?

Đường Diệp Trạch tận lực thả chậm tốc độ xe, thứ nhất Liêu Bắc Bắc đang ngủ gà ngủ gật; thứ hai đường núi quả thật quanh co khúc khuỷu. Trải qua hơn hai giờ lộ trình, vượt qua ngọn núi này là có thể tới đích.

Điện thoại Đường Diệp Trạch vang lên, anh đề thấp giọng nghe điện thoại.

“Ừ, bờ biển độ chênh lệch nhiệt độ trong ngày tương đối lớn. . . . . Phòng ngủ không cần lo lắng, anh giúp em chuẩn bị xong rồi, em thích phòng nhìn ra biển. . . . . Ừ, chú ý an toàn. . . . . Ừ. . . . . a, đúng rồi Tiểu Phi, nếu như thuận tiện, giúp anh mang một bộ mỹ phẩm dưỡng da chống nắng tới đây. . . . . Không, cho phụ nữ ý. . . . . Ừ, tốt, vậy còn phải nói sao? Em cũng mua một bộ cho mình, coi như anh tặng em làm lễ gặp mặt. . . . . Y phục? Em xem rồi mua đi, thật ra thì anh tạm thời đủ mặc. . . . . Được rồi, nghe lời em, trước như vậy, anh lái xe.” Trước sau như một, Đường Diệp Trạch chờ đối phương cúp điện thoại mới tắt điện thoại.

Liêu Bắc Bắc nghe cuộc nói chuyện mập mờ, không giải thích được thì nín thở, cô bỗng dưng kéo thấp áo khoác che ở trên người.

“Thật xin lỗi, đánh thức cô.” Đường Diệp Trạch đem một lọ nước khoáng đưa cho cô.

Liêu Bắc Bắc nhìn mặt Đường Diệp Trạch áy náy thật sự là. . . . . Không có lý do phát giận, cô phần hận vất vả mở nắp bình, ọc ọc uống xong non nửa bình.

“Đói bụng sao?”

“Không đói bụng.” Liêu Bắc Bắc hừ một tiếng, vút đi.

Đường Diệp Trạch chậm chạp nháy mắt, mặc dù không biết cô làm sao, nhưng là ở trên đường núi tốt nhất dừng dừng xe linh tinh, cho nên anh không có lên tiếng, dẫn chân ga đi tiếp.

Liêu Bắc Bắc đợi một lát thấy anh không có ý hỏi thăm, thì bĩu môi, anh không có ý định quan tâm một chút tâm tình bạn tốt sao?

“Khụ khụ, có còn xa lắm không?” Cô nhìn thẳng phía trước, cố ý lãnh đạm hỏi nói.

“Lập tức tới ngay.” Đường Diệp Trạch đã thấy cách đó không xa bảng hướng dẫn biển báo giao thông.

Liêu Bắc Bắc như có như không đáp một tiếng, trong lúc rảnh rỗi liền lên Weibo xem trang chủ của mình, cô chú ý nhất là “Bảng xếp hạng sự khôi hài Weibo” . . . Chọc cười tổ chức. Thấy những thứ hình ảnh ly kỳ cổ quái, tâm tình cũng sẽ thoải mái.

Khi cô thấy một người đàn ông ở bờ sông có mưu đồ đập chó xuống, ngược lại mình ngã vào trong nước, xì cười ra tiếng.

“Cười gì vậy, chia sẻ không.”

“Ha ha ha ——” Khóe miệng Liêu Bắc Bắc nói, nghiêm mặt, “Tôi tạm thời không muốn để ý anh.”

Đường Diệp Trạch vốn định hỏi, nhưng phía trước có một chiếc xe tải vượt qua, anh chỉ có hết sức chăm chú lái xe.

Liêu Bắc Bắc âm thầm nắm quả đấm, lần thứ hai bị vô tình bỏ qua, thật khó chịu.

Vòng qua đường núi quanh co, Đường Diệp Trạch dần dần thả chậm tốc độ xe, Liêu Bắc Bắc nhìn cảnh vật bốn phía, lúc này mới phát hiện giữa non xanh nước biếc có một thôn trang nhỏ, vô tình có thể thấy được ngôi nhà tranh cũ kỹ, gà vịt đi lang thang khắp nơi, cảnh vật phẳng phất như dừng lại thời trước giải phóng.

“Xuống xe thôi, phía trước không có đường.” Đường Diệp Trạch vừa nói vừa đem xe dừng ở bên đường, anh xuống xe mở cái hòm chuẩn bị ra, đem từng hộp vật phẩm đặt lên xe kiểu tay kéo.

“Công ty tính toán thu mua mảnh đất trống này sao?” Liêu Bắc Bắc nhảy xuống xe, hiểu rõ, thì ra là anh là mang mình tới khảo sát địa hình.

“Không có diện sản công ty nào khai phá một khối đất không có tầng đồng bạc nào.” Đường Diệp Trạch đóng cửa xe sau, cười nói, “Phía trước đường không dễ đi, tôi đề nghị cô nên xắn ống quần lên.”

Liêu Bắc Bắc cái hiểu cái không gật đầu: “Tôi biết rồi, anh muốn cứu tế người già trẻ nhỏ. Rất có lòng tốt đó.”

Đường Diệp Trạch chỉ cười không nói, dắt cô đi trên đường nông thôn bùn lầy. Liêu Bắc Bắc mặc dù trên tin tức hoặc phim truyền hình thường xuyên nhìn thấy thôn trang nhỏ tương tự, nhưng người lạc vào cảnh giới kỳ lạ cũng có cảm thụ khác, cái loại nghèo khó này, làm người ta nhìn mà lòng chua xót. Bất quá đáng ăn mừng chính là, người dân trong thôn cả tính thuần phác thiện lương, bọn họ đứng ở tiểu viện của mình, mặt hướng người đường xa mà đến ngoắc ngoắc mỉm cười, hơn nữa dân thôn có chút lòng nhiệt tình thấy Đường Diệp Trạch kéo hành lý va ly, hỏi thăm bọn họ có phải lạc đường hay không, có muốn vào nhà uống chén trà nghỉ chân một chút hay không?

Liêu Bắc Bắc dần dần bị sự nhiệt tình này làm cảm động, song, khi bọn họ xuyên qua đường nhỏ thôn trang, đi tới trước cửa một khu trường học nhỏ xây ngói, mới phát hiện cả thôn xa hoa nhất là ở chỗ này.

Sở dĩ nói nó xa hoa, đơn giản là nhà trong thôn quá mức cũ rách, hai gian nhà ngói ngấn nấp hiển nhiên trở nên nổi bật.

“Gạch cần thiết để xây phòng là do trẻ em cùng các thầy giáo dùng xe trâu lôi từ trên núi, năm nay mới hoàn thành.”

Đường Diệp Trạch cũng ở trong lúc vô tình phát hiện ra trường học nhỏ này. Đó là chuyện ba tháng trước rồi, anh thích một mình lái xe ngắm cảnh, trên đường đi gặp một nhóm người chậm chạp lên núi, vô hình chung đã cản trở đường đi của anh. Anh xuống xe, chỉ thấy một người đàn ông trung niên kéo xe trâu cũ kỹ, trên xe còn những cục gạch đỏ au, mà bọn nhỏ chừng mười tuổi, tề tâm hợp lực đẩy tấm ván gỗ của xe. Có thể thấy, lái xe cũng hết hai giờ, bọn họ đi đường núi, nhưng mà, mặc dù rất cực khổ, nhưng nụ cười của bọn nhỏ mang theo vô hạn ước mơ.

Liêu Bắc Bắc nghe Đường Diệp Trạch trần thuật sơ qua, không khỏi chấp tay trước ngực, mắt biến thành sao, cô thật lòng nói: “Anh giúp bọn họ chuyển gạch? Tôi sung bái anh a.”

Đường Diệp Trạch mỉm môi cười một tiếng: “Không cần nghĩ tôi vĩ đại đến thế, nếu như không giúp đỡ còn không biết bị kẹt đường đến khi nào.”

Lúc này, mấy đứa bé đã nhận ra Đường Diệp Trạch, bọn nhỏ tốp năm tốp ba vây ở bên cạnh Đường Diệp Trạch, giống như sợ dơ y phục sạch sẽ của anh, cho nên dung y phục đầy mụn và trên người lau lau một chút bàn tay nhỏ bé, mới nhiệt tình ôm lấy Đường Diệp Trạch, vừa kêu “chú ơi”, vừa cao giọng kêu thầy giáo trong phòng học.

Đường Diệp Trạch thì ôm lấy hài tử nhỏ nhất trong đám bọn họ, móc ra khăn giấy giúp hài tử lau nước miếng giắt trên khóe miệng.

“Đường tiên sinh, cậu khỏe chứ? Đã lâu không gặp a.” Hiệu trưởng tự mình chạy ra trước nhà nghênh đón Đường Diệp Trạch. Đường Diệp Trạch để hài tử xuống, cười cười, đưa tay kéo xe học tập đồ dùng cùng thức ăn giao cho lão hiệu trưởng, nói: “Đây là đồ dùng học tập công ty chúng tôi đưa cho bọn nhỏ, tôi vừa vận đi ngang qua bên này, thuận tiện mang tới.”

Lão hiệu trưởng cảm hai tay Đường Diệp Trạch thật chắc, kích động nói: “Thật cảm ơn, Đường tiên sinh làm công ty nào a? Tôi nhất định phải viết thư cảm tạ Đường tiên sinh.”

Đường Diệp Trạch cười lắc đầu: “Không cần phải khách khí, giúp đỡ sự nghiệp giáo dục là trách nhiệm của mọi người” Vừa nói, anh móc ra một tờ giấy đã viết trước đó giao cho hiệu trưởng, nói, “Công ty vừa vận khởi động cuộc thi khởi động quỹ kế hoạch, nếu như bọn nhỏ có cái gì cần có thể trực tiếp viết thư cho tôi, tôi sẽ đại biểu công ty mau chóng hoàn thành nguyện vọng của bọn nhỏ. Bất quá, công ty nói hạng nhất phải kèm điều kiện, thư yêu cầu tình tế, nói lưu loát, một phong thơ không vượt quá ba lỗi chính tả.”

Bọn nhỏ ngửa đầu lắng nghe, nhưng thật giống như có chút không hiểu, cho nên một hài tử giọng cao hai tay, vội vàng hỏi: “Chú ơi. Nếu như cháu muốn một trái bóng, cũng có thể viết thư sao?”

Đường Diệp Trạch sờ sờ đầu hài tử, ôn nhu nói: “Dĩ nhiên có thể, chỉ cần cháu trình bày nguyên nhân cần trái bóng, thì chú có thể giúp cháu đạt thành tâm nguyện.”

“Ừ. Cháu muốn cùng bạn bè chơi đá bóng, chờ đến lúc trưởng thành có thể thành niềm vinh quang cho đất nước.” Thăng bé trai nói với vẻ tự tin mười

phần .

Đường Diệp Trạch hướng bé giờ ngón tay cái lên: “Có chí khí. Lần sau chú tới sẽ mang cho cháu quả bóng.”

Máy hát này vừa mở ra, cảm xúc hài từ cũng dâng cao theo, các thầy giáo không khỏi hướng Đường Diệp Trạch quăng tới ánh mắt tán thưởng, nghĩ thầm, Đường tiên sinh không có làm công việc giáo dục thật là lãng phí nhân tài a. Dĩ nhiên, tất cả mọi người không biết anh là anh lớn nhất của giới bất động sản.

Liêu Bắc Bắc thì đứng ở một bên lẳng lẳng lắng nghe, cô không biết tại sao, thấy một màn như vậy rất muốn rơi nước mắt, có lẽ là bị tình cảnh này lấy nhiễm sao. Hơn nữa bỗng nhiên trong lúc đó, cô tựa hồ hiểu một chuyện. Nếu như cô nhớ không lầm, xe Đường Diệp Trạch không dưới hơn trăm vạn, anh hoàn toàn có thể giống như đại đa số người khác mất lạnh lùng bàng quan, nhưng sẵn lòng lái xe cao quý trợ giúp dân thôn kéo gạch. Dĩ nhiên, anh có thể cho những đứa bé này nhiều trợ giúp, nhưng anh cũng không có nóng lòng quăng bỏ tiền lớn khoe khoang năng lực của anh, mà là dùng một loại tình cảm chân thành tha thiết khích lệ những đứa nhỏ kia tới trường. Làm cho mình, để cho bọn nhỏ khắc sâu cảm nhận được —— cứu tế cũng không phải cách giải quyết vấn đề, chìa khóa chân chính thoát khỏi nghèo khổ nằm trong tay mình, mỗi người đối với bản thân mình định ra mục tiêu như thế nào. Nếu như nghĩ anh cũng không dám nghĩ, thì không có tương lai để đi tới rồi.

Đường Diệp Trạch trong lúc vô tình thấy trong mắt cô có lệ quang, thu nụ cười, đi tới trước mặt cô, bên ngoài nhẹ giọng hỏi: “Không thoải mái?”

Liêu Bắc Bắc lập tức lắc đầu, nước mắt nhanh chóng biến mất, cười lớn nói: “Tri kỷ. Tôi cũng muốn ôm anh.”

Đường Diệp Trạch ngây ngốc, mặc dù làm không rõ nguyên nhân cô muốn ôm mình, nhưng vẫn không quên thân sĩ mở ra hai cánh tay.

Liêu Bắc Bắc vốn chỉ là nghĩ biểu đạt sự sùng bái của mình đối với anh, không nghĩ tới anh thật sự ngây ngốc đứng ở tại chỗ chờ mình đi qua, Liêu Bắc Bắc bật cười, kiễng mũi chân, hai tay chụp tới, ôm anh một cái thật thuần khiết.

Hành động này làm bọn nhỏ buống bình phì cười, xấu hổ ôm mặt, có đứa che miệng cười trộm.

Liêu Bắc Bắc khoe miệng hiện lên một nụ cười tươi sáng, so với những đứa bé này, thật ra cô có đủ đủ nhiều rồi, ừ. Cô muốn thành một phụ nữ rộng lượng lạc quan, dùng cảm đối mặt với các loại khó khăn.

Đường Diệp Trạch chân chờ chốc lát, lịch sự ôm cô, vốn mang cô tới đây là vì làm cho cô hiểu —— không xông qua cửa ải khó khăn, chỉ có cái nhìn tiêu cực. Hiện tại. . . . . Đây có tính là thu hoạch ngoài dự liệu hay không đây? Ha ha.

Nhưng là không đợi anh phục hồi tinh thần lại, Liêu Bắc Bắc liền tránh khỏi ngực anh, nhảy tới trước mặt các thầy giáo, vươn ra một ngón tay trình trọng nói: “Tôi quyết định, nên vì trường này hiến một chút sức lực.”

Các thầy giáo nhìn nhau, nhìn cô đợi chờ đáp án. Liêu Bắc Bắc giả bộ ho khan một tiếng, nói: “Tôi học trường sư phạm chuyên khoa mầm non, có nghĩa vụ giáo dục bọn nhỏ trước tuổi đi học ca hát khiêu vũ về . . . . . Bất quá đã lâu rồi, tôi có công việc trong người, chỉ có thể bảo đảm một tuần hay hai tuần lễ tới một lần. . . . .” Cô quay đầu nhìn về phía Đường Diệp Trạch, trung cầu nói, “Có thể không?”

Đường Diệp Trạch đáp một tiếng: “Không thành vấn đề.”

Hiệu trưởng vừa nghe lời này kích động vạn phần, tính bắt tay Liêu Bắc Bắc nói tạ ơn, Liêu Bắc Bắc liền làm động tác “Xin giữ yên lặng”, hai tay chấp sau lưng, nói: “Khả năng kinh tế của tôi có hạn, nhưng tôi sẽ cố hết sức trợ giúp những đứa trẻ yêu học tập này, mọi khoản đều giao cho tôi, bất kể bao nhiêu, đều là tâm ý của tôi, ngàn vạn lần không nên cự tuyệt a.”

“Cám ơn, nhưng là. . . . . Như vậy có thể thêm phiền toái cho cô hay không?”

“Không biết a, Đường tiên sinh mặt mũi lớn, anh theo tôi cùng đi quyền tiền. . . . .” Liêu Bắc Bắc quay đầu, hỏi, “Anh có đi không?”

Đường Diệp Trạch lặng yên nhìn cô, bất đắc dĩ cười một tiếng, gật đầu.

Liêu Bắc Bắc có sự ủng hộ mạnh mẽ Đường Diệp Trạch, trong lòng nắm chắc rồi, lòng tự tin cũng cùng đi theo, cô rất nhanh nắm tay, nói: “Việc này không nên chậm trễ, chúng ta đi rồi, một tuần lễ sau chúng ta sẽ quay lại.” Vừa nói, cô khoát khoát tay, “Các bạn nhỏ, chào tạm biệt hẹn gặp lại sau. Lần sau gặp mặt, nhớ được phải gọi là cô giáo Liêu nga, hì hì ——”

“Cô giáo Liêu, cô giáo Liêu —— cô giáo Liêu, tạm biệt.” Bọn họ những đứa bé lanh lợi hoan hô liên tiếp.

Liêu Bắc Bắc thiếu chút nữa khóc, cô ngậm miệng, vì phòng ngừa thầy trò trình diễn một cuộc chia tay “Cảm động đến rơi nước mắt”, kéo Đường Diệp Trạch dọc lòng cầu học ra ngoài. Thật ra thì cô muốn cảm tạ Đường Diệp Trạch cho cô cơ hội lần này, làm cho cô rút cuộc tìm được một chuyện đủ khả năng làm, đợi đến lúc cô già đi, ít nhất trong trí nhớ cũng có một việc, đáng giá khiến cô kiêu ngạo .

Đường Diệp Trạch ngưng mắt nhìn cánh tay đang nắm mình, lại nhìn chăm chú bóng lưng cô đi nhanh, nói từ trong lòng ——

“Bác Bắc, cô hôm nay thật đáng yêu.”

Liêu Bắc Bắc nghĩ chân ngoài đầu nhìn, im lặng nhưng không được tự nhiên lên, chất vấn: “Ừ? Chẳng lẽ bình thường tôi không đáng yêu sao?” Cô nói xong câu đó đồng thời, lập tức ý thức được mình có tình gây sự.

“Không cần trả lời tôi, tôi. . . . .”

“Là tôi nói sai, cô luôn rất đáng yêu.” Đường Diệp Trạch cắt đứt lời của cô, ôn nhu cười một tiếng.

“. . . . .” Liễu Bắc Bắc ngẩn người ít nhất ba giây đồng hồ, cô chẳng qua chỉ nhìn anh, trong óc là trống rỗng.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ! Quan Tâm Thêm Chút Nữa Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Cho Dù Tôi Không Nói Gì

Trên đường trở về bờ biển, Liễu Bắc Bắc chung quy vẫn giữ trạng thái ngủ say, bởi vì cô có một giấc mơ tà ác, thật xin lỗi phải đắc tội với Phan Hiểu Bắc rồi.

Đường Diệp Trạch cũng không quấy rầy cô ngủ, chẳng qua là cảm giác giấc ngủ của cô so với trẻ con còn nhiều hơn.

Hai canh giờ sau, Đường Diệp Trạch đem xe dừng ở bãi đậu xe. Liễu Bắc Bắc hiếm khi quyết định nhanh chóng, lúc xuống xe thuận tiện nhặt được một cái thùng giấy: “Dùng cái này làm cái hộp quỳên tiền có được hay không?”

Đường Diệp Trạch nhìn về cái thùng giấy lớn đặt máy điều hòa, cô ấy cho là có thể quỳên bao nhiêu tiền đây?

“Trong phòng của tôi còn có hộp đựng bộ đồ trà chưa có vứt đi, vừa vặn hơn, nếu như tiền quá nhiều cũng phải đổ ra đặt vào trong túi giấy thôi, vậy không bằng nên sử dụng cái kia luôn được chứ?” Đường Diệp Trạch không muốn bác bỏ đi sự tích cực của cô, chỉ khéo léo giải thích.

Liêu Bắc Bắc lập tức vứt bỏ thùng giấy cao cỡ nửa người kia, vừa đi vừa nói chuyện: “Vay đi thôi. Đúng rồi, trong phòng của anh không phải còn giấy hồng gì gì đó sao? tôi muốn viết khẩu hiệu và làm vài đóa hoa hồng.”

“Hồng Hoa sao?”

“Chính là cái đó, một đóa hoa nhỏ, người nào quỳên tiền thì sẽ mang theo một đóa nhỏ, rất vinh quang nha. Mấy đứa bé thích nhất là đóa hoa nhỏ, tình tình nhỏ này, mấy đứa bé, có cái đó sẽ cố gắng.” Liễu Bắc Bắc lòng tin tràn đầy trả lời.

Đường Diệp Trạch kéo kéo khóe miệng, lấy điện thoại di động ra gọi cho tổ trang trí. Sau khi cúp máy, anh nói: “Cô cần gì thì đi đến tổ trang trí, ngay dưới tầng một của nhà tập thể.”

Tiếng nói thanh thúy của Liễu Bắc Bắc đáp lại một tiếng: “Vay anh về phòng trước chờ tôi, một lát nữa tôi sẽ đến tìm anh.”

“Bác Bắc, hôm nay cô còn chưa ăn cơm.” Bây giờ là một giờ chiều, Đường Diệp Trạch nhắc nhở.

Lời nói của anh vừa dứt, thì Liễu Bắc Bắc mới cảm thấy hơi đói, cô nhìn xem thời gian một chút, đã qua thời gian ăn cơm, cho nên cô đành xin lỗi nói: “Nhà anh có phòng bếp chứ? Tôi sẽ nấu cho anh một bát mì.”

Đường Diệp Trạch cười gật đầu: “Một lát nữa gặp.”

Mười phút sau, Liễu Bắc Bắc đang cầm một hộp lớn công cụ tạo hình màu tím hướng về tầng cao nhất của nhà tập thể, trong lúc vô tình cô nhìn thấy hai người vệ sinh đang quét dọn bên cạnh phòng ngủ của Đường Diệp Trạch, liền tưởng đến nội dung trò chuyện của Đường Diệp Trạch cùng với người khác, trong lòng liền cảm thấy không được tự nhiên một chút.

Nhân viên an ninh rất có trách nhiệm, đầu tiên xác định thẻ chứng minh công tác của Liễu Bắc Bắc, sau khi đợi xác định thân phận của cô, liền lên gõ cửa phòng của Đường Diệp Trạch.

Đường Diệp Trạch mở cửa, nói với an ninh: “Nhớ kỹ cô ấy, Liễu Bắc Bắc, cô ấy có thể tùy ý mà ra vào phòng của tôi.”

“Dạ, Đường tổng giám.” An ninh cúi đầu.

Liêu Bắc Bắc âm thầm huyết sáo một tiếng. Đường Diệp Trạch thật là một tổ hợp thể kỳ diệu mà, có đôi khi cô cảm thấy anh ngu ngốc, có đôi khi lại cảm thấy uy nghiêm của anh khiến cho người khác phải nghe theo.

Cô là lần đầu tiên bước vào phòng của Đường Diệp Trạch, trong phòng tràn ngập mùi thuốc màu nhàn nhạt, cô để công cụ xuống, nhìn chung quanh phòng khách, một vài bức tranh phong cảnh giống như đang hiện ra trước mắt cô, cô đành nhún vai một cái, vốn là đang còn muốn khoe khoang tài hội

họa của cô ở trước mặt Đường Diệp Trạch, nhưng là hiện tại. . . . .

“Thật đẹp, là do anh vẽ sao?”

“Ừ, vẽ chơi thôi.” Đường Diệp Trạch giải thích đơn giản, tiện tay đem chai nước khoáng đến cho cô, đúng là ánh mắt có sự khác biệt rất lớn rồi, gió mát thổi vào mặt, biển rộng lớn vô ngần đều được thu hết vào trong mắt, quả nhiên là tiền nào đồ nấy a.

Lúc này, cô nghe thấy âm thanh máy hút khói dầu, Liêu Bắc Bắc nghe thấy âm thanh liền dò xét nói: “Ông chủ, anh có thể nấu bếp sao?”

Đường Diệp Trạch bước tạp dề lên, tay cầm cái chảo có cán lên, nói: “Tôi phát hiện trong tủ lạnh có hai hộp com, vừa đúng lúc có thể làm com chiên, chờ một chút.”

Liêu Bắc Bắc đánh giá bộ dạng của anh, bật cười, anh xô qua không phải là tạp dề dùng để nấu nướng, bởi vì trên cái tạp dề màu trắng kia dính đầy thuốc màu, cô bước nhanh về phía phòng bếp, nhìn thấy anh đang vụng về đánh trứng, trước tiên cô rửa sạch hai tay, sau đó nhận lấy dụng cụ đánh trứng trong tay của anh, xua đuôi nói: “Đề tôi, anh đi ra ngoài, đi ra ngoài.”

“Ừ.” Đường Diệp Trạch nâng vó trứng gà, hồi lâu cũng không tìm được thùng rác ở đâu.

Liêu Bắc Bắc kéo cái thùng rác đang lẩn trốn dưới cái tủ bát, trêu chọc nói: “Nè, thân là ông chủ nhà, lại không biết bố trí phòng bếp như thế nào, chặc chặc ——”

Đường Diệp Trạch cười xấu hổ. Liêu Bắc Bắc thì ngại anh vướng chân vướng tay, đem anh đẩy ra khỏi phòng bếp.

Đường Diệp Trạch mở thiết bị hút khí lên, sau đó đứng ở trước thùng dụng cụ nhìn một chút, vừa tìm kiếm cái hộp đựng bộ dụng cụ trà, lựa ra mấy tờ giấy hồng cùng một thanh dao rọc giấy, ngồi ở trước bàn trà trang trí lên cái thùng quyền tiền.

Âm thanh vui mừng dịu dàng quanh co quẩn trong phòng, gió nhẹ lay động rèm cửa sổ. . . . .

Liêu Bắc Bắc ở trong phòng bếp nấu com, Đường Diệp Trạch trong phòng khách bận rộn, bọn họ đều không hẹn mà nhẹ nhàng cười một tiếng.

Đang lúc này, điện thoại của Liêu Bắc Bắc nhận được một tin nhắn —— Phan Hiểu Bắc: hôm nay có thể gặp mặt không?

Liêu Bắc Bắc giật mình, quay trở về thực tế, sau khi hít sâu một hơi, trả lời: có thể, xế chiều em sẽ trở về quyền tiền, bất quá, em sẽ cùng đi với anh.

Phan Hiểu Bắc: quyền tiền sao? Công ty của bọn em xảy ra chuyện gì sao?

Liêu Bắc Bắc: không phải là chuyện của công ty, là quyền góp thành tâm, vài ba câu cũng không thể nói hết, em đang nấu com.

Phan Hiểu Bắc: a, được. Vậy em ăn nhiều một chút, đói bụng sẽ khiến anh đau lòng.

Liêu Bắc Bắc xấu hổ đôi mắt rũ xuống, có bạn trai thật tốt, quả thật rất thân thiết mà.

Trước bàn ăn, Liêu Bắc Bắc nắm cái muỗng, hết sức chăm chú nhìn vẻ mặt của Đường Diệp Trạch, phảng phất đang chờ đợi chuyên gia bình luận thức ăn có ngon hay không đây.

Đường Diệp Trạch tự nhiên không biết cô đang chờ đợi được khen ngợi hay bị chê bai, một ngụm lại một ngụm, ăn đã gần nửa khay rồi nhưng thấy cô vẫn chưa động muỗng nào, anh ngây ngốc, hỏi: “Làm sao cô không ăn? Tôi ăn no rồi.”

Liêu Bắc Bắc khuôn mặt hắc tuyến, vẻ mặt cô không thay đổi mức một muỗng lớn, nhét vào trong miệng, cảm thấy mùi vị không đúng, cho nên cô liền che miệng chạy hướng vào phòng bếp, nhỏ ra xong liền chạy đến chất vấn Đường Diệp Trạch: “Anh tại sao không nói cho tôi biết việc tôi đem đường biến thành muối hả?”

Đường Diệp Trạch thu liễm nụ cười lại, nói: “Tôi đã nói cho cô biết rồi còn gì, tôi đối với mùi vị không có cảm giác.”

Liêu Bắc Bắc vậy mà há hốc mồm: “Anh. . . . . Thật xin lỗi. . . . . Khi nào thì anh đã bị mất vị giác?”

“Đại khái mười năm trước thì phải, là do sốt cao không lùi, sau đó liền mất đi vị giác.” Đường Diệp Trạch giải thích đã rất nhẹ nhàng rồi, nhưng Liêu Bắc Bắc vẫn khóc. Đường Diệp Trạch thấy thế bước nhanh đi tới trước mặt cô, “Khóc cái gì chứ, ít nhất tôi không mất đi cảm giác đói bụng mà, ha ha.”

Sống cả đời mà không thể nếm được mùi vị mỹ thực nhân gian quả thật rất đau khổ, Liêu Bắc Bắc hít mũi một cái, nâng lên đôi con ngươi ngấn lệ nhẹ giọng hỏi thăm “Quá đáng thương a. . . . . Còn có thể chữa trị được không?”

“Hiện tại y thuật càng ngày càng phát triển, một ngày nào đó có thể điều trị được. Chỉ là vấn đề này của tôi, là do không muốn đem thời gian lãng phí với vấn đề trị thương lâu dài này mà thôi.” Đường Diệp Trạch giờ tay lên, lau đi nước mắt nơi khóe mắt của cô.

Phút chốc, Liêu Bắc Bắc cầm lấy tay của anh, kích động bày tỏ thái độ nói: “Phải trị a, niềm vui lớn nhất của đời người chính là ăn. Nếu như cần nằm viện mà nói. . . , ngày ngày tôi sẽ đến bệnh viện chăm sóc anh.”

Đầu ngón tay Đường Diệp Trạch khẽ run lên, anh thong thả mà nâng gương mặt của cô lên, tâm tình có chút phập phồng hỏi: “Cô có biết, trước khi tôi bị mất vị giác, mùi vị cuối cùng tôi có thể nếm thử là gì không?”

Liêu Bắc Bắc chậm rãi lắc đầu, chỉ biết là tay của anh rất nóng.

Đường Diệp Trạch nhìn chăm chú vào gương mặt của cô, trở về chỗ cũ cười một tiếng: “Dâu tây. . . . .”

“Vị dâu tây sao? Rất bình thường a, nếu như có thể chữa hết, tôi sẽ mua tất cả các vị kem cho anh.” Liêu Bắc Bắc thân là người ngoài mà còn cảm thấy kích động như vậy, còn anh thì cười cái gì đây?

“Bản thân của dâu tây cũng không có gì là đặc biệt, chẳng qua đó là một giai đoạn đặc biệt, cô có thể không hiểu được.” Đường Diệp Trạch mỉm cười không hé răng. Trong một tháng khi anh sốt cao không lùi lần đó, anh chỉ nhớ rõ nhất là mùi vị kẹo ngọt dâu tây. Anh dĩ nhiên cũng không nghĩ đến, vị ngọt này, sau mười năm lại trở thành mùi vị vĩnh hằng trong lòng của anh.

Liêu Bắc Bắc suy nghĩ một chút, muốn nói lại thôi, không trách được Đường Diệp Trạch đối với thức ăn cũng không có ý kiến gì. Nhưng thường là, nếu không cảm thấy được mùi vị thật đúng là bị kích nha, cho nên cô sẽ nghĩ hết mọi biện pháp khuyến khích trị liệu, không cần sốt ruột, từ từ rồi cũng sẽ đến.

Nghĩ như vậy, cô liền chạy vào phòng bếp rửa sạch một quả táo, vừa gặm quả táo vừa ngồi xếp bằng ở bên cạnh bàn trà, cúi đầu chú ý tới cái hộp quyền tiền được đặt ở tầng dưới cùng của bàn trà, lạch cạch, quả táo rớt lên trên mặt thảm, cô cẩn thận từng chút nâng hộp quyền tiền lên xem xét, chắc chắn, giấy hồng dán dính bằng phẳng, chữ viết ưu mỹ, tuyệt đối là chuyên nghiệp.

“Anh anh. . . . . đừng có khéo tay như vậy có được hay không?” Liêu Bắc Bắc liếc về phía ngón tay xinh đẹp thon dài của anh, hâm mộ đồ kị oán hận.

Đường Diệp Trạch cười trừ, ngồi đối diện với cô, học theo bộ dạng Liêu Bắc Bắc cắt giấy thành hình vuông, nhưng động tác của Liêu Bắc Bắc rất nhanh, anh nhìn thấy không rõ bước: “Dạy tôi gấp giấy được không, cái này tôi không biết.”

Liêu Bắc Bắc nhìn chăm chú anh một lát, nhìn thấy thái độ coi như khiêm nhường của anh, thì chuyển đến vị trí bên cạnh anh, ánh quang chợt lóe, vì biểu hiện mình không phải là phế vật, quyết định từng bước từng bước dạy anh gấp giấy thủ công, gấp hoa hồng tương đối phức tạp.

Đường Diệp Trạch nghiêm túc học tập, mặc dù anh tận lực, nhưng đối với loại giấy gấp này không có nghiên cứu anh quả thật có chút lực bất tòng tâm, mà Liêu Bắc Bắc rốt cục đợi đến cơ hội “Tiểu nhân đắc chí”, cười nhạo anh là Đại ngu ngốc, Đường Diệp Trạch chỉ nhún vai cam chịu.

Một giờ sau, Liêu Bắc Bắc ôm lấy cái hòm quyền tiền, đồng thời chỉ huy Đường Diệp Trạch vận chuyển cái rương trang trí bằng giấy hoa hồng, rồi sau đó, hai người cười cười nói nói đi tới bãi đậu xe.

Liêu Bắc Bắc không muốn để cho các đồng nghiệp biết quan hệ giữa cô cùng anh, cho nên vì tránh khỏi lời đồn đại nhảm nhí, cô đã ở trên đường nói điện thoại với Phan Hiểu Bắc, muốn mượn cái bàn của Phan Hiểu Bắc để sắp xếp.

Phan Hiểu Bắc dĩ nhiên là đáp ứng, thứ nhất, khiến cho bạn gái vui vẻ; thứ hai, ở trước cửa công ty giải trí Đường thị có thể quyền tiền vào hòm vừa lúc thể hiện ra bốn công ty đối với sự nghiệp giáo dục rất coi trọng, do đó tạo nên hình tượng tốt đẹp, nhất cử lưỡng tiện.

Rất nhanh, bọn họ liền đi tới thị trấn.

Liêu Bắc Bắc xuyên qua cửa sổ xe một cái, liền thấy được Phan Hiểu Bắc đang ở trước cửa chờ, cô kéo xuống tấm kính thủy tinh, ngượng ngùng ngoắt ngoắt tay.

Phan Hiểu Bắc giờ lên một tay đáp lại, vừa chú ý tới Đường Diệp Trạch, nụ cười lập tức cứng lại ở khóe miệng. Đường đường là một Tổng giám lại tự mình lái xe đưa nữ công nhân viên vào thành phố, nếu như không phải là có ý đồ khác, chuyện này có thể tin được sao?

Cho nên, khi xe dừng lại hẳn, Phan Hiểu Bắc liền chặn ngang mở cửa xe đưa Liêu Bắc Bắc xuống xe. Liêu Bắc Bắc thì không nghĩ nhiều, cười hí húp mắt xoay người dặn dò Đường Diệp Trạch: “Anh đi tìm chỗ dừng xe đi, tôi đi mở tiệc trước.”

Đường Diệp Trạch đáp một tiếng, liếc Phan Hiểu Bắc một cái, quay lại hướng khác, ngênh ngang rời đi.

Phan Hiểu Bắc nhìn chăm chú vào bóng lưng của Liêu Bắc Bắc, sau mười giây đồng hồ, hai mươi giây đồng hồ. . . . . Bản thân anh muốn nhìn xem chừng nào cô ấy không còn nhìn theo phương hướng của chiếc xe nữa.

Liêu Bắc Bắc thấy Đường Diệp Trạch đã dừng xe lại, cô lúc này mới chịu xoay đầu lại, lại không nghĩ rằng Phan Hiểu Bắc cùng mình khoảng cách gần như vậy, vung đuôi tóc được cột thành đuôi ngựa của mình vào mắt của Phan Hiểu Bắc. Phan Hiểu Bắc phản xạ có điều kiện liền che mắt lại, Liêu Bắc Bắc kêu một tiếng để thùng giấy xuống, cúi người xin lỗi: “Thật xin lỗi, em thật không cẩn thận. . . . .”

Phan Hiểu Bắc vốn định nói không có chuyện gì, nhưng vừa nâng đôi con ngươi lên, vừa vận phát hiện Đường Diệp Trạch đang hướng về phía bọn họ đi tới, cho nên anh ôi một tiếng, khom người đến gần khuôn mặt của Liêu Bắc Bắc, thống khổ nói: “Em giúp anh thổi một chút liền hết đau. . . . .”

“A, được.” Liêu Bắc Bắc không suy nghĩ nhiều, kiễng mũi chân, cẩn thận từng chút giúp anh thổi vào mắt.

Phan Hiểu Bắc không cô phụ ngành nghề của bản thân, anh điều chỉnh thử đến ” góc độ tốt nhất ”, đồng thời hưởng thụ động tác “Trị liệu” của Liêu

Bắc Bắc, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, từ góc độ của Đường Diệp Trạch nhìn sang, vừa vặn sẽ nhìn thấy Liêu Bắc Bắc hôn lên mặt của anh.

Quả nhiên, một màn này rơi vào trong mắt của Đường Diệp Trạch, anh thả chậm cước bộ, thông thả dời tầm mắt đi, đeo kính râm lên.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ! Quan Tâm Thêm Chút Nữa Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Có Tiền Quyền Tiền, Không Có Tiền Quyền Ông Chủ.

“Đường Diệp Trạch? Tiểu Trạch. . . .” Phạm Phi nhanh chóng hô ngừng xe, thật ra thì cô không cần hoài nghi, bởi vì khí chất vốn xuất chúng của Đường Diệp Trạch, cho dù nơi này là thị trấn nhỏ cổ xưa nhưng đôi mắt của nam nhân này tuyệt đối vẫn sáng.

Đường Diệp Trạch nghe thấy tiếng nhìn lại, đợi sau khi nhìn thấy rõ người đã chạy đến phía sau anh, anh gỡ kính râm xuống, chỉ đi ba bước, nương theo một trận mùi thơm ngào ngạt, Phạm Phi ôm lấy người trước mặt, liền ôm cổ của anh.

“Ha ha, anh không phải đang ngạc nhiên vì sao em lại mau chóng đến Vạn Diệp Thành này có phải không?” Phạm Phi ôm chặt Đường Diệp Trạch, như con mèo nhỏ chà chà lên ngực của anh.

“Đừng vậy, em ngồi cái gì tới đây?” Đường Diệp Trạch đứng là đang suy tư cái vấn đề này, xe lửa ở đây không phổ biến, máy bay càng không có, cho dù tốc độ có mau hơn nữa thì cũng phải mất thời gian một ngày rưỡi chứ.

Phạm Phi buông Đường Diệp Trạch ra, vén lên mái tóc đang xòa tung, ra vẻ thần bí nói: “Ai nha, ông chủ lớn làm sao có thể quan tâm đến sinh kế của một nhân viên nhỏ được chứ, được rồi được rồi, không trách anh. . . .”

Đường Diệp Trạch nghe thấy không hiểu ra sao, cho đến khi Phạm Phi lấy ra thư mời từ trong tay của “Địa ốc Đường thị”, anh không khỏi cười cười: “Thật xin lỗi, đã quên mất em là người phụ giúp thiết kế nội thất. Nếu trước đó em cho anh biết trước, bằng thực lực của em thì không cần thiết tham gia phỏng vấn.”

“Vậy không được, em muốn dùng thực lực của chính mình nhận được phần công việc này, bất quá, Đường thị kiểm tra thật đúng là nghiêm khắc a, em thiếu chút nữa đã bị đánh rớt rồi.” Phạm Phi cong miệng lên.

Đường Diệp Trạch cười trừ, đồng thời, đối với hành động của cô cũng không cảm thấy kinh ngạc mấy, bởi vì Phạm Phi vừa yêu thích mạo hiểm vừa tôn trọng chủ trương tự do là một cô gái hoạt bát, mặc dù hiện tại cô nói cho anh biết, cô đang thám hiểm ở Nam Cực, anh cũng sẽ không khiếp sợ. Dĩ nhiên, nếu như Phạm Phi sẵn lòng gia nhập Đại tập thể Đường thị này, đem sự sáng tạo phong phú của cô dung nạp vào bên trong, anh tự nhiên là cầu cũng không được.

Đường Diệp Trạch nhận lấy hành lý trong tay của cô, thuận miệng hỏi: “Người nào phỏng vấn em?”

“Không rõ lắm, em nhìn thấy cột đèn tên quản lý. . . . Kane. Anh biết người đàn ông này sao? Lớn lên rất phong nhã, chẳng qua quá nghiêm túc.” Phạm Phi không thêm đếm xỉa tới.

Sau khi nghe xong, Đường Diệp Trạch chậm rãi dừng chân lại, nói: “Em không bị người này đánh rớt coi như là may mắn rồi, người phỏng vấn em chính là anh cả của anh – Đường Diệp Hoa. Anh ấy là một người lãnh đạo vô cùng nghiêm khắc.”

“. . . .” Phạm Phi không biết là do nghe được cái tên “Đường Diệp Hoa” này hơi lộ vẻ kinh ngạc, hay là thói quen động tác thân mật cùng với bạn tốt, cô thuận thế liền khoát tay của Đường Diệp Trạch, vừa muốn mở miệng, chỉ nghe phía sau truyền đến một âm thanh kêu gọi kéo dài ở phía sau.

“Ông chủ Đường Diệp Trạch, anh muốn đi đâu?” Liêu Bắc Bắc nhìn chằm chằm bọn họ một lát, ai nha, dưới ban ngày ban mặt, rõ ràng lại kéo kéo, Đường Diệp Trạch quá đáng hơn, thế nhưng nhìn thấy mỹ nữ gọi cảm lại đem cô quên mất không còn một mống rồi, ô ô, cô là {người trong suốt} sao? Thân là tri kỷ của anh thì anh cũng nên giới thiệu một chút chứ.

Đường Diệp Trạch cùng Phạm Phi cùng nhau nhìn lại, Phạm Phi lại cùng Liêu Bắc Bắc bốn mắt nhìn nhau, cô nháy mắt nhìn về phía Đường Diệp Trạch, cười hỏi: “Bọn anh. . . . Không đúng, là nhân viên trong công ty chúng ta sao?”

Đường Diệp Trạch giống như hải tử đang tức giận còn chưa nói, trước mắt, anh rất không muốn phản ứng lại với Liêu Bắc Bắc, dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, cô lại cùng đàn ông ở bên kia đường tình chàng ý thiếp, hơn nữa còn là do cô chủ động nữa.

Liêu Bắc Bắc nhìn ra tâm tình có chút mâu thuẫn của anh, bất quá chuyện kia, trước tiên nên đưa ra lý do.

Phan Hiểu Bắc thì tại một bên chỉ huy nhân viên của công ty mở tiệc dán quảng cáo, tận lực giúp đỡ Liêu Bắc Bắc tổ chức một cách hoàn hảo.

Liêu Bắc Bắc đợi một lát, thấy Đường Diệp Trạch vẫn như cũ đang tức giận đứng, mà bên cạnh anh bộ dạng của mỹ nữ lại thờ ơ lạnh nhạt, cô cắn cắn miệng môi dưới, bật thốt lên nói: “Anh không đi đến sao? Không nói. . . . . Tội. . . . . Sẽ rất tức giận nha.”

Đường Diệp Trạch liếc cô một cái, vừa nhìn thấy cô, một bên mở va li ra , đầu tiên cất kỹ cái va li của Phạm Phi đi, sau đó không cam lòng tình nguyện đi về phía cô.

Phạm Phi không biết hai người này đang đánh “Trận chiến mắt” nào , tóm lại cô kêu Đường Diệp Trạch hai tiếng cũng không được đáp lại, cho nên cô chỉ đành phải theo bên cạnh của Đường Diệp Trạch, nhưng mặt đường này thế nào cũng không bằng phẳng, phần đế đôi giày cao gót của cô bị lệch đi, thân thể Phạm Phi nghiêng một cái, theo bản năng ôm lấy cánh tay của Đường Diệp Trạch, Đường Diệp Trạch theo phản xạ cũng ôm lấy cô.

Mà một mảng vừa ôm vừa đỡ kia được thu hết vào trong mắt của Liêu Bắc Bắc, đôi môi của cô khó chịu mà run lên, dự cảm linh nghiệm rồi, tốt không linh xấu lại linh, kinh địch chia rẽ tri kỷ Phạm Phi đã xuất hiện. Cô thừa nhận mình đang ghen tức, giống như tỷ muội tốt nhất của người bị người bắt gặp đang cùng đi dạo cùng với những người bạn khác... Cảm giác không sai biệt lắm, một lá cây khô khan ập lên vai của cô, aizz, đây chính cảm giác thể lương bị quăng đi nha.

Đường Diệp Trạch đỡ lấy thân thể của Phạm Phi, nhìn cô mang giày cao gót cũng không phải là cách hay, cho nên quẹo vào một cửa hàng tiệm giày, rất nhanh, mang theo một đôi giày trắng để bằng ra khỏi cửa tiệm, cười nói với Phạm Phi: “Trước em nên mang đi, tẹo chân thì rất phiền toái.”

“Kiểu dáng xấu quá đi. Bất quá, cảm ơn tình yêu nha.” Phạm Phi hí mắt cười một tiếng, vịn lên bả vai của Đường Diệp Trạch đôi giày, phảng phất một hình ảnh của một đôi tình lữ với một tình yêu cuồng nhiệt.

Liêu Bắc Bắc âm thầm nắm thành quyền, Đường Diệp Trạch cái người ậm tình này, đối với người nào cũng thân thiết như vậy sao.

“Bác Bắc, Bắc Bắc, em nhìn xem bố trí này như thế nào?” Phan Hiểu Bắc gõ đầu vai của cô, Liêu Bắc Bắc thì chột xoay người, khi cô đối mặt với khuôn mặt tươi cười của Phan Hiểu Bắc, dần dần đem phiền não áp chế xuống.

Liêu Bắc Bắc đôi mắt nhìn lại, quảng cáo quyền tiền đồ au được dán trên tường, phía trước quảng cáo đặt hai cái bàn đã được chỉnh sửa, vừa rõ ràng vừa rộng rãi thoáng đãng, cô cúi người tạ ơn, nói: “Không hổ là nhân sĩ chuyên nghiệp, cảm ơn anh, Phan tiên sinh.”

Phan Hiểu Bắc bày ra vẻ không vui: “Không được gọi anh là ‘Phan tiên sinh’, em muốn khách khí có phải hay không? Em nếu còn như vậy, anh sẽ rất tức giận.”

Liêu Bắc Bắc vậy mà tin là thật, vội vàng lắc đầu, liền sửa nói: “Cực khổ rồi, Hiểu Bắc.”

Phan Hiểu Bắc vuốt vuốt tóc của cô, nói: “Anh còn phải mở một cuộc hội nghị khẩn cấp, một lát nữa sẽ cùng em ra ngoài quyền tiền.”

“Ừ. Anh đi mau lên, công việc quan trọng.” Lòng bàn tay của Phan Hiểu Bắc quả thật rất dày, khiến cho cô sinh ra cảm giác an toàn, hơn nữa còn do cô đang xấu hổ, đỉnh đầu nhanh chóng xuất hiện một làn khói trắng.

Phan Hiểu Bắc nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đang đỏ bừng kia, hài lòng cười. Bất quá trước khi anh quay lại cửa, không quên hướng Đường Diệp Trạch phát ra một ánh mắt cảnh cáo, đồng thời quét qua mỹ nữ bên cạnh anh, trên nguyên tắc yêu ai yêu cả đường đi, hận sao họ không vào phòng, bây giờ nhìn đi rất xuất sắc đấy, sau này coi đồ còn không biết thành dạng gì đâu.

Phạm Phi nhận thấy được ánh mắt khiêu khích của Phan Hiểu Bắc, cô cũng không yếu thế trừng ngược lại, người không phạm ta, ta không phạm người. Nga, vậy cũng khó mà nói.

Liêu Bắc Bắc đeo dải lụa màu đỏ lên, trên dải lụa dán một chữ to: hiến một phần tình thương, quyền góp cho nhi đồng thất học.

Cô giờ lên cái loa khuếch đại âm thanh, cô chưa từng ở nơi công chúng nói lớn tiếng, cho nên lúc này có chút luống cuống.

Đường Diệp Trạch dẫn Phạm Phi đi tới bàn bên cạnh, thừa dịp Liêu Bắc Bắc đang bán lực tuyên truyền, giới thiệu nói: “Vị này là người tiêu thụ của công ty, tiểu thư Liêu Bắc Bắc, vị này là do công ty mời về để thiết kế nội thất, Phạm Phi.”

Phạm Phi dẫn đầu hữu nghị vron bàn tay ra: “Xin chào, tôi tên là Phạm Phi.”

“Xin chào.” Liêu Bắc Bắc vốn định cho rằng các cô ngang hàng với nhau, nhưng là, lúc nắm tay, theo thói quen khom người xuống. Cô lập tức nhắm mắt lại, nói với bản thân, Liêu Bắc Bắc mày thật là vô dụng a.

Phạm Phi thấy thái độ của Liêu Bắc Bắc nhún nhường hữu lễ, nhưng lại không hề so đo ánh mắt tiểu bạch của cô đã nhận lúc trước, huống chi phụ nữ đứng ở bên cạnh Đường Diệp Trạch, nếu không bị đồ kị thì thật là chuyện không bình thường.

“Em giúp anh quyền góp tiền,” vừa nói, Phạm Phi đeo... lên một dải lụa nhỏ khác, tay nâng cái loa âm thanh khuếch đại, nhiệt tình chào hỏi mọi người đi qua đi ngang qua hi vọng mọi người hiến ái tâm, cô rất thích các hoạt động xuất thân lộ diện.

Liêu Bắc Bắc hít vào một ngụm lãnh khí, dứt đi thù mới hận cũ không nói, cô rất bội phục dũng khí của Phạm Phi, tiếng nói khuếch đại, về mặt lại vô cùng nhiệt tình. Đáng giá để cô học tập thật tốt.

“Xin dâng một phần ái tâm, trợ giúp những đứa trẻ khó khăn. . . . .”

Song, bao nhiêu người đi qua, mặc dù Phạm Phi cùng Liêu Bắc Bắc liên tiếp la lên, nhưng đối với thị trấn Vạn Diệp Thành, tình hình kinh tế không tính là giàu có này cũng không muốn xuất ra tiền túi, dĩ nhiên cũng có người ném ra một đồng hai đồng, một khối tiền cũng coi như là một món tiền lớn. Đáng giận nhất là, ném chỉ có một đồng lại còn yêu cầu giấy hoa hồng, có cần phải tính toán tỉ mỉ như vậy không?

Phạm Phi uống một hớp nước, nói: “Như vậy không phải là cách, trong thành phố phụ nữ nhiều hơn đàn ông, biểu hiện không ra ưu thế của chúng ta.”

Ánh mắt của Liêu Bắc Bắc tập trung lên bộ ngực đầy đặn của Phạm Phi, lần nữa đánh giá thân hình của mình, tinh thần liền trở nên yếu ớt đi một chút.

Bên kia, Đường Diệp Trạch chỉ phụ trách đưa đón không tính hỗ trợ, cho nên anh ngồi dựa ở một bên chơi điện thoại di động, Liêu Bắc Bắc nghiêng mắt sang nhìn anh, sờ sờ cằm, con người vừa chuyển, cơ hội trả thù đã tới.

“Khụ khụ, khụ khụ ——” Liêu Bắc Bắc đi tới bên cạnh Đường Diệp Trạch, dùng đầu nhọn bàn chân đá vào mũi giày của anh.

“Có chuyện gì sao?” Đường Diệp Trạch cũng không ngẩng đầu.

“Anh không phải là đến cùng tôi quyền tiền sao?”

“Ừ, Phạm Phi thay thế vị trí của tôi, huống chi cô ấy so với tôi còn mạnh hơn rất nhiều.” Đường Diệp Trạch giật giật đôi môi, tiếp tục lật xem tin tức.

“Bất kể quan hệ của hai người có thân mật đến cỡ nào, nhưng là người ta Phạm tiểu thư từ xa tới đây, còn chưa được nghỉ ngơi một chút nào đã bị anh sai khiến rồi, anh cảm thấy thích hợp sao?”

“Không có gì không thích hợp, nếu như cô ấy không muốn hỗ trợ không ai có thể ép được cô ấy.”

Liêu Bắc Bắc nhìn thấy anh chung quy vẫn không chịu ngẩng đầu lên, không thể nhìn được nữa, đột nhiên cô đứng trước đầu gối của anh, hai tay che kín màn hình điện thoại di động, tức giận nói lên tiếng lòng: “Sao anh đối với tôi lãnh đạm như vậy? Lúc ăn cơm vẫn tốt mà, nhưng là Phạm tiểu thư vừa xuất hiện anh lại quên mất tôi, anh có biết hay không lòng của tôi rất khó chịu? Thật là trọng sắc khinh bạn mà. . . . .”

Đường Diệp Trạch thông thả nhìn về phía cô, trên vành mắt của cô vậy mà hàm chứa sự ủy khuất, giống như gặp phải một tình cảnh rất khốn đốn.

“Đừng khóc, tôi mới vừa rồi. . . . . Đang suy tư vấn đề.” Đường Diệp Trạch rất sợ cô khóc lên, theo ý thức dùng ngón tay che đi gương mặt của cô.

“Vậy anh có thể đáp ứng yêu cầu của tôi không?” Liêu Bắc Bắc hít mũi một cái.

“Ừ.” Đường Diệp Trạch trả lời chắc chắn.

“Thay đổi quần áo vá lên, đeo mắt kiếng, chuẩn bị một đầu tóc rối, trên mặt dính chút bùn, đi quyền tiền đi, ô ô ——”

“. . . . .”

Đôi môi của Đường Diệp Trạch hơi mở ra, thế nhưng nhìn thấy trong ánh mắt của Liêu Bắc Bắc một tia giảo hoạt.

Liêu Bắc Bắc vừa khóc vừa nói: “Anh. . . . .”

“Tôi đáp ứng là được.” Đường Diệp Trạch đè nén sự tức giận, đứng dậy, “Nhưng mà, tôi đi đâu tìm được những dụng cụ mà cô nói?”

Phút chốc, Liêu Bắc Bắc gõ lên cửa sổ thủy tinh của cửa hàng, chỉ thấy nhân viên công ty giải trí Đường thị đang cầm đồ hóa trang “Đơ dáy bản thiêu” đi tới trước mặt Đường Diệp Trạch. Liêu Bắc Bắc nghiêng đầu cười một tiếng: “Vừa vặn trước cửa hàng bày bán của công ty chúng ta có điện ảnh và truyền hình, sẽ không thiếu trang phục và đạo cụ đâu.”

“Cô. . . . . Mưu đồ đã lâu.” Đường Diệp Trạch chợt hiểu ra phát hiện, mặc dù Liêu Bắc Bắc thiếu lòng tự tin, nhưng là đối với người quen vẫn rất là âm hiểm.

“Ừ, ân, ai kêu anh chỉ cùng mỹ nữ nói chuyện phiếm mà không chịu nói chuyện với tôi, nam tử hán đại trọng phu, nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy, nhanh đi đi.” Vừa nói, Liêu Bắc Bắc đem Đường Diệp Trạch đẩy mạnh vào cửa, nghe nói thợ trang điểm giỏi nhất vừa đúng lúc rảnh rỗi.

Trải qua một khắc đồng hồ chỉnh sửa, đừng nói, thợ trang điểm quả thật bản lĩnh cao siêu “Hóa Thần kỳ vi mục”, đem một công tử phong nhã anh tuấn “Chà đạp” thành một người quê mùa lạt hậu lại vừa ăn chứa phong độ của thư sinh nghèo tri thức.

Đường Diệp Trạch nhìn về bản thân mình trong kính, ngây ngốc, nhìn lại một lần nữa mới nhận ra là mình, anh vuốt vuốt huyệt Thái Dương, giương mắt lên nhìn về phía thợ trang điểm, tâm bình khí hòa dò hỏi: “Xin hỏi, anh tên là gì?”

“Tôi à? Anh có thể gọi tôi. . . . .”

“Không nên nói cho anh biết. Nghe tôi không sai đâu.” Liêu Bắc Bắc lập tức ngăn lại việc thợ trang điểm tự giới thiệu, sau đó che trước mặt thợ trang điểm, mặt thì hướng về phía Đường Diệp Trạch cười quỷ dị một tiếng, nghe đồng nghiệp nói, có một lần, Đường Diệp Trạch cũng là dùng âm thanh nhẹ nhàng hỏi tên của một nhân viên nào đó, sau đó quay đầu liền khai trừ người ta, đúng lúc nghe nói vì tên nhân viên kia ở trong phòng vệ sinh chửi bới

công ty.

“ . . . . .” Đường Diệp Trạch neho mắt lại, đẩy gọng kính màu đen, hừ nhẹ một tiếng.

Liêu Bắc Bắc vòng quanh co anh ba vòng, che miệng cười, vừa định nói gì, tầm mắt lại chuyển sang một bên mặt của Đường Diệp Trạch, cô thu lại cười xấu xa, thật lâu ngắm nhìn anh, một bên mặt của người này lại khiến cho cô có cảm giác đã từng quen biết nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ! Quan Tâm Thêm Chút Nữa Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Có Tiền Xuất Tiền, Do Dự . . . . . Có Phúc Lợi

“Ông chủ, anh thật là bị cận sao?” Liêu Bắc Bắc không thể xác định, nhưng trong đầu của cô thật giống như hiện lên một hình ảnh, cô đã khẳng định nhìn thấy Đường Diệp Trạch đã đeo mắt kính ở một nơi nào đó.

“Ừ, làm sao?” Đường Diệp Trạch nhìn như mạn bất kinh tâm (* không để ý tới), nhưng vẫn đang quan sát những sự biến hóa nhỏ trên mặt của cô.

Liêu Bắc Bắc nghiêng đầu nhìn kỹ Đường Diệp Trạch chốc lát, lại chậm chạp lắc đầu, lẩm bẩm nói: “Nhà các anh có tiền như vậy, mỗi người hẳn đều là những người có cấp bậc anh tuấn tiêu sái, tôi nhất định là nhận lầm người rồi.”

“Nga, vậy cô đang nghĩ đến ai?”

Liêu Bắc Bắc nghiêng mắt nhìn trời, như cũ tự nhủ: “Công khu cư xá nhà ta thu phé phẩm đấy . . . . .”

Đường Diệp Trạch mấp máy môi, tựa lưng vào ghế ngồi, ánh mắt đành buông thả.

Liêu Bắc Bắc quơ quơ đầu, một mực cung kính làm ra tư thế “Muốn mời”: “Thầy giáo Đường, mời đi theo tôi.”

Đường Diệp Trạch không biết âm thanh “Thầy giáo Đường” là gọi mình, anh vẫn như cũ đắm chìm trong hồi ức lúc còn trẻ, khẽ mỉm cười.

Liêu Bắc Bắc cúi người chào nhưng đã lâu không thấy anh phối hợp, nghiêng đầu nhìn lại, hí mắt hô lên: “Đường Diệp Trạch.”

“Ừ?” sao.” Đường Diệp Trạch phút chốc đứng lên, Liêu Bắc Bắc ngoắt ngoắt ngón tay, đẩy cửa ra, Đường Diệp Trạch thì theo sát phía sau.

Đội sau khi bọn họ rời đi, thuộc hạ của Phan Hiểu Bắc không ít người đang rối rít nghị luận, vị này chính là Liêu Bắc Bắc .

Rõ ràng là bạn gái của Phan quản lý, cho nên Phan Hiểu Bắc mới có thể sai bọn họ tùy lúc để ý đến Liêu Bắc Bắc, nhưng là Liêu Bắc Bắc dường như cùng vị tiền sinh này quan hệ cũng không tồi, theo tình hình này cũng không hay, phải báo cáo cho Phan Hiểu Bắc mau sớm hạ thủ thôi.

Bên ngoài cửa tiệm, trên đầu của Đường Diệp Trạch mang vài lụa tuyên truyền, tạo hình có hơi quê mùa một chút, y phục rách nát một chút, nhưng ngữ quan không thay đổi, lúc này như ẩn như hiện, vẫn có thể nhìn ra nam nhân này là một vị “giai nhân thanh tú “. Giờ phút này, vừa đúng lúc thời gian ăn tối, trên đường phố người đến người đi, các bác gái đại thẩm đi cung cấp rau xanh cũng thả chậm cước bộ lại, nhìn chăm chú vào vẻ mặt thẹn thùng kia nhưng thật ra chỉ là một vẻ mặt không chút thay đổi của Đường Diệp Trạch.

Phạm Phi cùng Liêu Bắc Bắc thì đứng ở đằng xa nhìn thấy anh như vậy cười đùa, thật ra thì Phạm Phi cũng tham dự kế hoạch tội ác lần này, cuộc sống chính là muốn muôn màu muôn vẻ nha, tính cách quái gở Đường Diệp Trạch cũng nên tiếp xúc với nhiều người một chút, nếu không đầu óc làm sao có thể mở mang được chứ? Làm sao anh biết cô ngàn dặm xa xôi chạy đến đây cũng vì mục đích này đây?

Là bạn học bốn năm, lần đầu tiên Phạm Phi nhìn thấy Đường Diệp Trạch, cảm thụ đầu tiên chính là —— ngu ngốc khá ái, sau này cô lại bị khả năng hội họa của Đường Diệp Trạch thuyết phục, còn có đầu óc thương mại nhạy cảm của anh nữa, sau này hình tượng bị phá vỡ, không thể nghi ngờ khiến cho cô ngoài ý muốn cảm thấy vui sướng. Mà hiện tại, cô càng nhớ cách nhìn của mình về Đường Diệp Trạch lúc ban đầu —— Đường Diệp Trạch là thật ngu ngốc, lại không cảm nhận được tình cảm của cô.

Liêu Bắc Bắc nhìn thấy các đại thẩm mượn cơ hội quyền tiền mà “Đưa móng heo” với Đường Diệp Trạch, Đường Diệp Trạch vẫn nho nhã lễ độ nắm tay đáp lại, nụ cười có chút cứng nhắc mà thôi.

Cô cười đến ngửa tới ngửa lui, đúng là nam nhân có mị lực lớn hơn mà, ơ, lại có người ném mười đồng tiền lớn vào rồi, cho nên, cô vẫn nên rèn sắt khi còn nóng, chạy đến bên cạnh Đường Diệp Trạch, giơ cao cái loa khuếch đại âm thanh lên hô hào mọi người nên hiến lòng yêu thương nhiều hơn một chút nữa.

“Cám ơn mọi người ủng hộ sự nghiệp giáo dục, bất kể tiền ít hay tiền nhiều đều là lòng yêu thương của mọi người, chúng tôi sẽ đem phần quyền tiền này

đến vùng núi, do chính công ty vận chuyển tài chính. Lần này quyền tiền hoạt động nhận được sự ủng hộ cực lực của tập đoàn giải trí Đường Thịnh, đằng sau còn có các cửa hàng làm chứng, tuyệt không phải lừa gạt .... Phạm là người quyền hơn mười đồng tiền, thì đích thân thầy giáo của chúng tôi sẽ bắt tay tạ ơn; còn hễ là những người quyền hơn năm mươi đồng tiền, thì thầy giáo của chúng tôi sẽ đích thân trao tặng hoa hồng giấy do người tự tay làm. Tiền tay thôi, xin mọi người trợ giúp đi nào.” Liêu Bắc Bắc buông tay chỉ hướng Đường Diệp Trạch, sau khi nói xong, cô âm thầm khen ngợi mình một phen, nói cô cũng không biết lấy can đảm từ đâu, chưa từng nói ra câu văn có lời nói dối thiện ý như vậy.

Đường Diệp Trạch chậm rãi nhìn về phía cô, đây cũng chính là Liêu Bắc Bắc, nếu như đổi lại những người khác, anh tuyệt đối sẽ quay đầu đi.

Lời này vừa nói ra, tâm tình của các bác gái đại thẩm nhanh chóng dâng cao, lấy ra tờ năm mươi đồng đầu tiên nhét vào thùng quyền tiền, Đường Diệp Trạch lấy ra giấy hoa hồng từ trong hộp hai tay dâng lên, nhận được hoa hồng vị đại thẩm còn xấu hổ nhận lấy, đỏ mặt nha. Mà những khác bác gái các đại thẩm thì không nhận được hoan hô nhảy nhót một trận, có thậm chí dận dò bọn họ, để về nhà lấy tiền.

.....

Cứ như vậy, không tới một canh giờ, toàn bộ hơn năm mươi hoa hồng giấy được phát xong.

Liêu Bắc Bắc nhiệt huyết sôi trào, hơn năm mươi giấy hoa hồng sẽ tương đương với hai ngàn năm trăm đồng, về phần vấn đề Đường Diệp Trạch bị bao nhiêu năm tay, là không có giá vốn, tạm thời không đáng kể.

Liêu Bắc Bắc âm thầm tính toán, nếu như ngày mai lại tiếp tục như vậy..., vậy việc quyền tiền sẽ càng ngày càng nhiều.

“Khụ khụ —— về sau trong một tháng, tôi sẽ bê bọn nhiều việc.” Đường Diệp Trạch lên tiếng, thuận tiện xoa bóp tay.

“.....” Liêu Bắc Bắc khuôn mặt hắc tuyến, vừa tính nói gì, Phạm Phi đi lên trước, ra mặt thay Đường Diệp Trạch giải vây, “Được rồi Bắc Bắc, Tiểu Trạch hôm nay đã đủ cực khổ, anh không thể ngày ngày phụng bồi chúng ta được.”

Đây là sự ын ý giữa bọn họ, chỉ cần Đường Diệp Trạch một vẻ mặt mờ ám hoặc khề nhăn mày, Phạm Phi liền biết mình phải ra sân giải vây rồi, vừa điềm đạm vừa mạnh mẽ, đi khuyên nhủ đám nữ nhân đang dây dưa cùng Đường Diệp Trạch .

Mặc dù lần này Đường Diệp Trạch cũng không muốn cầu cứu Phạm Phi, nhưng vẫn nở nụ cười với cô.

Liêu Bắc Bắc thu hết vào trong đáy mắt, miễn cưỡng mà cười vui vẻ. Lời nói của Phạm Phi chẳng những có lý, còn không đắc tội với ai, tài ăn nói thật tốt .

“Thật xin lỗi Bắc Bắc, anh tới trễ.” Phan Hiểu Bắc đã nhận được tin tức nhấn nhủ bát quái của Đồng nghiệp —— quan hệ giữa bạn gái mình cùng Đường Diệp Trạch không phải là ít, cho nên người đàn ông nào nghe thế cũng sẽ bị tổn thương lòng tự ái thôi, hơn nữa trước mặt anh còn tới kỳ khảo nghiệm, cho nên anh âm thầm quyết định, tuyệt đối không thể thua cho Đường Diệp Trạch.

Nghe được tiếng gọi của Phan Hiểu Bắc, trong lòng Liêu Bắc Bắc cảm thấy cân bằng không ít, cũng giảm bớt đi một chút lúng túng, cô chen qua bên cạnh Đường Diệp Trạch, đi tới bên cạnh bạn trai của mình giới thiệu: “Phạm Phi, đây là bạn trai của tôi Phan Hiểu Bắc.”

Về mặt Phạm Phi tươi cười đón chào: “Xin chào, tôi tên là Phạm Phi, sau này tôi là đồng nghiệp của Liêu Bắc Bắc, mong anh chiếu cố nhiều hơn.”

Phan Hiểu Bắc cười gật đầu: “Thời gian không còn sớm, hôm nay tôi cũng không có chuyện gì, không bằng mời mọi người đi ăn cơm có được không?”

“Vậy thì không khách khí nữa.” Phạm Phi đã sớm cảm thấy đối bụng.

Phan Hiểu Bắc nhìn thấy Đường Diệp Trạch không biểu lộ thái độ gì, liền kỳ lạ hỏi: “Đường tổng giám sẽ không từ chối chứ?”

Đường Diệp Trạch nhìn về phía Liêu Bắc Bắc, nếu như anh cự tuyệt, Liêu Bắc Bắc dường như sẽ cùng đi ăn tối với Phan Hiểu Bắc .

“Chờ chút lát, tôi đi thay quần áo.” Đường Diệp Trạch trực tiếp đi vào trong công ty giải trí Đường Thị, Phạm Phi cũng theo vào.

Phan Hiểu Bắc nhìn theo bóng lưng của anh, khinh thường hừ một tiếng, sau đó nghiêng đầu sang chỗ khác, thấy Liêu Bắc Bắc đứng ở một bên thu thập đồ linh tinh, anh đi tới, đồng thời ngồi xổm xuống, đưa cánh tay khoác lên vai của Liêu Bắc Bắc.

Lưng Liêu Bắc Bắc cứng đờ, khăn trương không nhúc nhích.

Phan Hiểu Bắc nhìn thấy cô không chán ghét, lại tiến thêm một bước đem cô kéo tới trong ngực mình, ngay sau đó, dưới tình huống này Liêu Bắc Bắc phản ứng không kịp, anh hôn lên gò má của cô một chút: “Bắc Bắc, em thật xinh đẹp.”

Liêu Bắc Bắc sững sốt vài giây đồng hồ, bỗng nhiên đỏ mặt.

Phan Hiểu Bắc nhìn thấy bộ dạng xấu hổ của Liêu Bắc Bắc, không khỏi cảm thấy nhiều hơn mấy phần tự tin với bản thân, mặc dù Liêu Bắc Bắc đã trải qua mối tình đầu tiên, nhưng tâm trạng vẫn như thiếu nữ, xấu hổ, thấp thỏm, ước mơ, hơn nữa rất khó khăn để xử lý các mối quan hệ nam nữ này. Nói xong khó nghe một chút, người nào đối tốt với cô, cô sẽ cảm động, không suy nghĩ tương lai hoặc kết quả, ngây ngốc mà tiến tới.

Nghe được như vậy, Phan Hiểu Bắc nhảy đến trước mặt Liêu Bắc Bắc, thử thăm dò nâng cái cằm của Liêu Bắc Bắc lên, mà Liêu Bắc Bắc nhìn chăm

chú vào gương mặt càng ngày càng gần của Phan Hiểu Bắc, theo bản năng ngửa về phía sau, bịch một tiếng, lưng tựa vào cây khô phía sau lưng.

Liêu Bắc Bắc cảm thấy tránh cũng không thể tránh khỏi, cho nên chặn ngang đầu vai của Phan Hiểu Bắc, Phan Hiểu Bắc ngây ngốc, Liêu Bắc Bắc rũ mất xuống, xin lỗi nói: “Thật xin lỗi. . . . . Em . . . . . Em còn chưa có chuẩn bị tốt. . . . . Thật xin lỗi. . . . .”

Phan Hiểu Bắc nháy mắt mấy cái, Liêu Bắc Bắc thậm chí liên tục gật đầu tạ lỗi, thật giống như cô đã làm chuyện gì xấu hổ với anh vậy.

Anh nhìn thấy thong thả cười cười, vỗ nhẹ gương mặt của cô: “Được rồi được rồi, là do anh quá nóng lòng, nên người phải nói xin lỗi là anh. Đừng nóng giận, một lát lúc ăn cơm từ từ sẽ phạt anh ba ly rượu.”

Liêu Bắc Bắc lặng yên lắc đầu, thật ra thì trong lòng cô cảm thấy có chút không thoải mái, hôn lên mặt của cô, cô còn có thể tiếp nhận, nhưng tạm thời cô chỉ có thể tiếp nhận nụ hôn trong giới hạn. Hơn nữa mới gặp mặt mấy lần, hiệu suất này không phải quá nhanh sao. Dĩ nhiên, cô thừa nhận tình yêu nhanh chóng đã trở thành xu thế lớn của xã hội hiện nay, nhưng đối với cô mà nói, cô vẫn tương đối truyền thống. Chính bởi vì điểm này, cha mẹ Liêu Gia mới dám đem khuê nữ của bọn họ vất xuống đám người “Mặt người dạ thú” trong xã hội này để cô có thể từ từ rèn luyện.

Phan Hiểu Bắc cảm thấy không khí không đúng lắm, thức thòi đứng lên, chỉ huy nhân viên thu dọn bàn ghế, ra về bận rộn.

Lúc này, Đường Diệp Trạch cùng Phạm Phi đi ra, Đường Diệp Trạch quét qua một lần, không nhìn thấy thân ảnh của Liêu Bắc Bắc, sau đó hỏi thăm Phan Hiểu Bắc, Phan Hiểu Bắc cũng mới phát hiện Liêu Bắc Bắc đã rời khỏi tầng cây lúc trước.

“Có thể đi phòng rửa tay rồi.” Phan Hiểu Bắc mơ hồ suy đoán giải thích.

“Phòng rửa tay ở bên trong trước cửa, nhưng tôi không nhìn thấy cô ấy đi vào.” Đường Diệp Trạch có chút hăm dọa nói.

“Hay là cô ấy đi đến ngõ vứt đồ rồi.”

“Trời đã tối rồi, lại không có đèn đường, anh không lo lắng sao?” Đường Diệp Trạch chất vấn.

“Ai nha, một người lớn như cô ấy sẽ biến mất được sao? Có lẽ cô ấy đi dạo các cửa hàng đi. Nếu như anh không yên tâm thì chỉ cần gọi điện thoại cho cô ấy là được sao?” Phạm Phi vội vàng tiếp lời, giọng nói chua xót.

Tâm trạng của Đường Diệp Trạch nặng nề, đi tới một bên bấm số điện thoại của Liêu Bắc Bắc.

“Đang ở đâu?”

“Tôi. . . . . đang đứng bên cạnh xe của anh.”

Đường Diệp Trạch nâng ánh mắt lên nhìn về phía cách xa trăm mét kia, Liêu Bắc Bắc quả nhiên đứng ở cạnh xe của anh phát phát tay, Đường Diệp Trạch thở phào nhẹ nhõm, cúp điện thoại, trực tiếp đi tới về phía cô.

“Sao vậy?” Đường Diệp Trạch hỏi.

“Sao gì? Tôi đang đói bụng, muốn ăn cơm.” Liêu Bắc Bắc giả vờ ngây ngốc. Nguyên nhân cô chạy trốn rất đơn giản thôi, sau khi cô cự tuyệt Phan Hiểu Bắc, nhất định trong lòng lại cảm thấy tội lỗi, dẫn đến tâm tình căng thẳng, rơi vào tình cảnh lúng túng.

“Chúng ta là bạn thân, bất cứ chuyện gì cũng có thể tìm tôi để bàn bạc.”

Liêu Bắc Bắc nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của anh, cũng không biết tại sao, mỗi khi Đường Diệp Trạch bắt đầu nghiêm túc, ngược lại cô trở thành một người hào khí sinh động, cho nên trêu chọc anh: “Vậy anh thành thật trả lời tôi, anh thích Phạm Phi nhiều hơn, hay là yêu thích tôi nhiều hơn?”

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ! Quan Tâm Thêm Chút Nữa Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Anh Là Ông Chủ Hay Là Cha Của Cô Ấy

Đường Diệp Trạch nghe thấy Liêu Bắc Bắc đưa ra vấn đề này, hít một hơi, trầm mặc vài giây, vừa muốn nghiêm túc mở miệng, Liêu Bắc Bắc thấu tình đạt lý giải thích: “Không làm khó dễ anh nữa, tình hữu nghị của chúng ta sao có thể vượt qua được tình bạn suốt bốn năm giữa anh cùng cô ấy chứ.” Vừa nói, cô hào phóng vỗ vỗ bả vai Đường Diệp Trạch, “Anh không nói ra chân tướng ngay, chứng minh là tôi ở trong anh vẫn có trọng lượng, anh nói có phải không?” Cô nghiêng đầu cười khúc khích nói.

Đường Diệp Trạch ngây ngốc, muốn nói lại thôi, gật đầu mỉm cười.

“Ừ, tôi thỏa mãn rồi. Sau này có tâm sự anh cũng phải nói với tôi nha, mặc dù tôi không có sáng kiến giống anh, nhưng tuyệt đối sẽ kiên nhẫn nghe anh cầu nhàu, làm một cái thùng rác đúng nghĩa, hắc hắc ——”

“Tôi làm sao có thể để cô làm thùng rác chứ?”

“A, thì ra là còn muốn trải qua khảo nghiệm a. Trước đây tôi làm thùng rác rất được nha.”

“.....”

Liêu Bắc Bắc hí hóp cười một tiếng, cô dám không một chút kiêng kỵ khi dễ Đường Diệp Trạch, đơn giản là anh cho cô một cảm giác bản thân mình được—— coi trọng. Anh sẵn lòng phối hợp với cảm xúc thay đổi bất thường của cô, bởi vì cô khổ sở mà phiền muộn, cho nên nói, một khi tình bạn hữu nghị cùng người khác trở thành một việc quan trọng, lòng tự tin dĩ nhiên là sẽ cao hơn.

“Ông chủ, tôi vẫn ngại nói chuyện này, thật ra thì, tôi đối với anh có cảm giác rất quen thuộc.”

Đường Diệp Trạch cười cười, nói: “Tại sao không gọi tôi là Đường Diệp Trạch?”

“Ừ? Gọi quen rồi, ngược lại cảm thấy ‘ông chủ’ là nhũ danh của anh.” Liêu Bắc Bắc mím môi cười một tiếng.

Đường Diệp Trạch nháy mắt, mang theo nụ cười dời đi tầm mắt.

Phan Hiểu Bắc từ xa nhìn hai người bọn họ, bọn họ dường như cười cười nói nói thật vui vẻ. Tâm tình của anh càng cảm thấy buồn bực.

Phạm Phi gặm một cái quả táo đi tới bên cạnh Phan Hiểu Bắc: “Khi nào đi ăn cơm đây, tôi rất đói.”

“Lập tức đi ngay.” Phan Hiểu Bắc vừa trả lời vừa nhìn Phạm Phi bên cạnh đang cầm quả táo, trong mắt cả kinh, “Cô cầm táo này từ đâu?”

”Đó, Cái quả hồng đào trên bàn kia.” Phạm Phi phát ra một tiếng “Răng rắc”, cắn xuống một miếng lớn trên quả táo.

Phan Hiểu Bắc chặn lại quả táo trên tay cô, trừng to mắt chất vấn: “Tiểu thư, đây là lễ vật đặc biệt chuẩn bị cho Quan Nhị Gia. Cô có phải người Trung Quốc hay không?”

“.....” Phạm Phi liếm liếm đôi môi, Quan công là đại thần, làm sao so đo với cô kia chứ, đúng không, tại cô đói bụng chứ sao.

Phan Hiểu Bắc thở ra một hơi thật dài, dù sao quả táo đã bị Phạm Phi cắn chỉ còn lại có một nửa, dứt khoát nhét lại cho cô.

“Phạm tiểu thư, Cô cùng Đường Diệp Trạch là loại quan hệ đó sao?” Phan Hiểu Bắc hỏi.

“Anh nói người yêu sao? Không phải, ít nhất tạm thời không phải.” Phạm Phi tiếp tục cắn quả táo, quanh co co, “Bất quá tôi rất có lòng tin, một ngày nào đó tôi sẽ đem anh thu vào tay.”

Phan Hiểu Bắc vừa nghe thấy lời này cảm giác an tâm, gờ ngón tay lên nói với Phạm Phi: “Cố gắng lên, tôi xem trọng cô.”

Phạm Phi nhướn lông mày lên, không khách khí nói: “Ai cần anh coi trọng? Anh vẫn nên trông chừng bạn gái mình đi.”

“.....” Phan Hiểu Bắc nheo mắt lại, gấp làm gì chứ, vũ khí bí mật còn chưa có phát huy công dụng đâu.

Cho nên, hai người trừng lẫn nhau, song song đi về phía Liêu Bắc Bắc.

“Bác Bắc, buổi tối muốn ăn cái gì?” Phan Hiểu Bắc chen chúc qua bên cạnh Đường Diệp Trạch, thuận thể tách bọn họ ra. Phạm Phi thì đứng ở bên Đường Diệp Trạch, tạo thành hai đội ngũ một cách tự nhiên.

“Nghe mọi người.” Liêu Bắc Bắc hôm nay không có ý định mời khách, bởi vì nhân số quá nhiều.

Đường Diệp Trạch cùng Phạm Phi đều nói không sao cả, cho nên cuối cùng Phan Hiểu Bắc đề nghị ăn hải sản, kỳ thật đồ ăn của thành phố duyên hải này cũng có hạn chế, cho nên cũng không cần do dự gì cho nhiều.

Bốn người bọn họ đi vào một quán hải sản nhỏ, hải sản chung quanh đây rất thuận tiện, đắt sạch cả một bàn lớn cũng không vượt qua một trăm đồng tiền, nhưng có thể đoán được, đợi sau khi vào khu biệt thự trong nội thành, hải sản giá tiền ít nhất gấp hai mươi lần ở đây.

Chỉ chốc lát sau, một đĩa cua màu mỡ được bung lên bàn, Phan Hiểu Bắc đầu tiên chọn lấy hai con cua biển lớn nhất, chia ra đặt ở giữa bàn của hai cô gái. Hai cô gái ngửi được mùi thơm mê người kia, vốn cũng không phải là người bận tâm đến hình tượng, vén tay áo lên liền bắt đầu ăn.

Đường Diệp Trạch không tham gia nói chuyện, chậm rãi ăn cháo hải sản, xem báo chí, dường như chỉ đang ghép bàn lại với bọn họ.

“A.” Phạm Phi lắc lắc ngón tay, không cẩn thận bị càng cua cắt đứt tay tay.

Đường Diệp Trạch nghe tiếng ngẩng đầu, nhìn thấy tay cô đang chảy máu, rút ra mấy tờ khăn giấy đưa tới: “Lấy đi, anh giúp em lột xác.”

Phạm Phi rút lấy đầu ngón tay, bóc cua biển lên đặt trong mâm của Đường Diệp Trạch, nũng nịu nói: “Chỉ có anh đối với em là tốt nhất, em muốn ăn hào sồng trước, giúp em gấp hai con tới đây đi.”

Đường Diệp Trạch đáp một tiếng, bùng lên đĩa hào sồng đặt trước mặt Phạm Phi.

Liêu Bắc Bắc liếc nhìn Phạm Phi một chút, còn chưa kịp nghĩ gì, Phan Hiểu Bắc đã đem tôm được lột vỏ bỏ vào trong đĩa của Liêu Bắc Bắc, sau đó hỏi: “Bắc Bắc, có thể giúp anh một chuyện nhỏ hay không?”

“Anh nói đi.” Liêu Bắc Bắc kẹp lên khối thịt tôm thật lớn bỏ vào miệng, vô hạn thỏa mãn.

“Mới vừa rồi nhận được một cú điện thoại, bây giờ anh phải đến phim trường một chút, nhưng Niếp Niếp vẫn còn đang ở nhà chờ anh, cho nên. . . . .”

“A? Đứa nhỏ ăn cơm chưa?” Liêu Bắc Bắc vội vàng hỏi.

“Ăn rồi, anh đã gọi trợ lý đem hộp cơm trở về rồi.”

Liêu Bắc Bắc nhìn thời gian một chút, vội vàng để bát đĩa xuống, lo lắng nói: “Anh làm sao có thể để cho một đứa trẻ ăn cơm hộp chứ? Hơn nữa anh để đứa nhỏ ở nhà một mình rất nguy hiểm có biết không? Anh. . . . . được rồi được rồi, bây giờ em sẽ đến trông Niếp Niếp, đưa địa chỉ nhà cho em đi. Mau mau mau. . . . .”

Phan Hiểu Bắc ra vẻ đau lòng vuốt vuốt mái tóc: “Sáng sớm anh đã muốn nói cho em biết, nhưng nhìn thấy em bận rộn, còn không biết xấu hổ mà mở miệng sao.” Vừa nói, anh kéo thấp khuỷu tay của Liêu Bắc Bắc xuống, “Em ăn cơm trước đi, chỉ mất ba đến năm phút thôi, ngồi xuống ngồi xuống.”

Liêu Bắc Bắc vừa nghĩ tới tình trạng của đứa nhỏ cũng không có hứng ăn cơm, trước tiên cô đem tiền quyên góp hôm nay giao hết cho Đường Diệp Trạch, sau đó cầm túi lên, nói: “Trong nhà có sữa bột pha sẵn không? Nếu như không có trước em muốn đi siêu thị mua.”

“Cái gì cũng có, trước em đừng có gấp. Đây là địa chỉ hiện tại cùng chìa khóa cửa của anh.” Phan Hiểu Bắc cầm trong lòng bàn tay.

Liêu Bắc Bắc không rảnh suy nghĩ nhiều, đem chìa khóa cùng địa chỉ bỏ vào trong túi, nghiêng đầu nhìn về phía Đường Diệp Trạch, lại phát hiện Đường Diệp Trạch đồng thời đang nhìn chăm chú vào mình, Liêu Bắc Bắc định thần lại một giây, nói: “Ông chủ, nếu như quá muộn không cần chờ tôi, sáng mai tôi ngồi xe ôm trở về đi làm.”

Bên này phương tiện giao thông duy nhất chính là xe gắn máy cùng xe ba bánh, qua nửa đêm sẽ không còn ai nguyện ý đi xe.

Đường Diệp Trạch chậm rãi di chuyển tầm mắt, cùng Phan Hiểu Bắc bốn mắt nhìn nhau, đáp: “Tôi chờ cô.”

Phạm Phi ở dưới chân bàn đá Đường Diệp Trạch một cước, việc này hiển nhiên đều do Phan Hiểu Bắc thiết kế rất tỉ mỉ, Đường Diệp Trạch thật là không hiểu phong tình.

Đường Diệp Trạch vừa nhìn về phía Phạm Phi, móc chìa khóa xe đặt trong lòng bàn tay của cô, cười nói: “Cứ chạy theo hướng tây, khoảng một phút đồng hồ là có thể nhìn thấy một tòa nhà, cửa sổ thủy tinh màu xanh thẫm, đó chính là nhà tập thể của Đường Thị. Trực tiếp lên tầng cao nhất, báo tên họ sau đó sẽ có an ninh dẫn em lên. Em có thể làm được không?”

Phạm Phi nhìn chìa khóa xe trong tay mình, chậm rãi nắm chặt, cười cười, âm thanh rất bình tĩnh nói: “Ừ, yên tâm đi, nếu như tìm không được em sẽ điện thoại cho anh.”

Đường Diệp Trạch đồng ý nở nụ cười áy náy, sau đó nói với Liêu Bắc Bắc: “Cô đi mau lên, tôi ở đây chờ cô.”

Về mặt Liêu Bắc Bắc lo lắng, trong đầu của cô bây giờ đều tràn đầy hình đứa nhỏ mò công tắc điện hoặc là trèo lên lang thang, cho nên vội vàng gật đầu, xoay người rời đi.

Đội Liêu Bắc Bắc chạy xa, Phạm Phi cũng đã ăn no, quyết định về nhà tập thể trước đi ngủ, nhất thời tranh giành không có chút ý nghĩa nào, cô không ngu ngốc mà dẫn đến tình trạng này. Hơn nữa thông qua chuyện nhỏ này, cô rút cuộc nhìn thấy sự tồn tại của Liêu Bắc Bắc. Như vậy tốt hơn, chỉ cần có mục tiêu thì sẽ có phương án, tiến lên thôi.

Sau khi hai cô gái rời khỏi, Phan Hiểu Bắc rút cục bộc phát.

“Đường Diệp Trạch. Anh có ý gì? Liêu Bắc Bắc là bạn gái của tôi hay là bạn gái của anh hả?”

“Ừ? Không phải anh phải nhanh đến phim trường sao?” Đường Diệp Trạch nhấp một miếng trà, cúi đầu thường thức điện thoại di động.

“Rầm” —— Phan Hiểu Bắc vỗ bàn, chặn ngang kéo lấy cổ áo của Đường Diệp Trạch, trong cơn giận dữ nói: “Đừng tưởng rằng anh là cổ đông của Đường thị thì tôi không dám đắc tội với anh. Cô gái Liêu Bắc Bắc tôi nhất định muốn.”

Đường Diệp Trạch ung dung mà nâng lên con ngươi, đẩy ngón tay của anh ra, nháy mắt mấy cái, cúi đầu xuống lần nữa, lật xem tin tức trên điện thoại di động.

Phan Hiểu Bắc kìm nén một hơi, nhưng anh chưa hoàn toàn mất hết lý trí, tức giận quay lại chỗ ngồi, cầu nhàu uống hết một ly bia lớn, nặng nề đem ly bia đặt trên bàn: “Uy. Mọi việc nên có thứ tự đến trước sau, tôi vừa theo đuổi được anh lại đoạt đi mất, thỏa mãn chứ? hay muốn kích thích đây?”

Đường Diệp Trạch giờ tay lên đùi lỗ tai xuống, đứng lên, đi tới trước quầy tính tiền, xoay người bước ra khỏi cửa tiệm.

Phan Hiểu Bắc đuổi theo, nhìn chung quanh, rất nhanh tìm được bóng dáng của Đường Diệp Trạch, anh ngồi ở trên thềm đá, nhìn về phía xa chân trời.

“Anh không dám nói gì sao?” Phan Hiểu Bắc phát hiện cùng người này nói chuyện thật vất vả.

Đường Diệp Trạch chỉ về phía chân trời: “Nhìn đi——”

Phan Hiểu Bắc khó chịu ngẩng đầu lên: “Nhìn cái gì, trời trắng sáng còn có cái gì có thể nhìn?”

“Ánh trăng rất đẹp.”

“Sau đó thì sao.” Phan Hiểu Bắc vô lực hỏi.

“Liêu Bắc Bắc nguyện ý cùng người nào gặp gỡ đó là tự do của cô ấy, nhưng nếu có người lợi dụng sự thiện lương của cô ấy đạt tới mục đích nào mà nói... , tôi sẽ không ngồi nhìn mà bỏ qua cho.” Đường Diệp Trạch chậm rãi nhìn về phía Phan Hiểu Bắc, thần sắc nhìn bình tĩnh như nước, nhưng trên mặt nước đó dường như đang kết thành một tầng băng.

Bỗng chốc Phan Hiểu Bắc bị ánh mắt của anh lướt qua, sùng sốt trong chốc lát, sau đó cười nhạt một tiếng, xoay người rời đi.

Không biết có phải ảo giác hay không, Phan Hiểu Bắc cảm giác được việc Đường Diệp Trạch quan tâm Liêu Bắc Bắc không hề giống như tình yêu, làm sao mới có thể so sánh cho phù hợp đây? Ừ, càng giống cha hoặc anh trai của cô thì đúng hơn.

10 phút sau——

Liêu Bắc Bắc rốt cục đi tới cửa phòng Phan Hiểu Bắc thuê, cô từng chút cẩn thận mở cửa phòng. Trong phòng ánh đèn mờ mờ, cô rón rén đi vào, chỉ thấy Niếp Niếp nằm trên ghế sa lon ngủ say, Liêu Bắc Bắc đứng bên cạnh ghế salon, sờ sờ vào khuôn mặt nhỏ nhắn mập mập của đứa nhỏ, thở phào nhẹ nhõm, nhưng trong lòng vẫn còn cảm thấy sợ hãi.

Liêu Bắc Bắc nhìn chung quanh phòng khách, đồ ăn vặt thì bày ra trước mặt, đồ chơi thì nằm ngổn ngang trên mặt đất, quần áo mũ giày tùy tiện treo lên. . . . . Nói cô có thể thuận lợi từ giữa đồng “Phế tích” tìm ra được đứa bé coi như đã rất may mắn rồi.

Một người đàn ông trưởng thành mang theo đứa nhỏ thật không dễ dàng, nếu cô đã tới, làm sao cũng phải giúp đỡ thu dọn đồ đạc. Cho nên, Liêu Bắc Bắc trước đem đứa bé ôm trở về phòng ngủ, đóng kín cửa, cuộn lên tay áo, bắt đầu tổng vệ sinh.

. . . . .

Gần hai giờ quét dọn, Liêu Bắc Bắc lau mồ hôi, đứng thẳng lên kiểm tra thành quả lao động của bản thân, nhìn về phía phòng khách vừa được dọn dẹp sạch sẽ, rất có cảm giác thành tựu.

“Bịch” một tiếng, cô dựa vào ghế salon mềm mại, vốn định ngừng lại, lại không nghĩ rằng cứ như vậy ngủ thiếp đi.

Mà cô đã ngủ, thì thấm thoát đã trải qua mấy giờ. . . . .

Lúc Liêu Bắc Bắc nằm ngáy o..o, Đường Diệp Trạch ngồi trên ghế đá ở dưới lầu, bầu trời đã nổi lên một vòng ngân bạch sắc, ánh vàng rạng động chiếu lên trên mặt của anh, cùng bữa ăn sáng đang để ở một bên.

Lúc này, điện thoại trong tay của anh vang lên.

“Anh hai, dậy sớm như thế?”

“Còn chưa ngủ, mới vừa rồi xem websites công ty thấy một người đẩy xe đạp, đang phát truyền đơn tuyển nhân viên nữ, cô gái đó tên là Liêu Bắc Bắc sao?”

“Vâng, làm sao vậy?” Đột nhiên Đường Diệp Trạch hỏi ngược lại, anh hai nhìn thấy Liêu Bắc Bắc, có lẽ sẽ không quên.

Không biết là do Đường Diệp Hoa cảm thấy mệt mỏi, hay là do uống một chút rượu, anh thở một hơi dài nhẹ nhõm, nhẹ nhàng nói: “Không có chuyện gì, anh chỉ chợt nhớ đến chuyện chúng ta còn nhỏ, em còn nhớ không? Mẹ thường mang theo chúng ta. . . . .”

“Anh hai, em không muốn nghe.” Đường Diệp Trạch rũ đôi con ngươi xuống, anh làm sao không nhớ rõ, khi đó Đường thị còn chưa phát triển như bây giờ, cha của bọn họ đành phải bí quá hóa liều vay ngân hàng hai ngàn vạn, đầu thầu quyền đại lý một tòa nhà, việc đầu tư vốn không nhỏ, nhưng một khi dùng đến việc tuyên truyền quảng bá thì quả là có chút hơi quá sức, cho nên, mẹ của bọn họ không để ý đến việc bố phản đối, tự mình mang theo hai anh em bọn họ đi đến quảng trường phát truyền đơn, mặc dù không có tác dụng lớn, nhưng mà hai anh em bọn họ cảm thấy thời điểm đó kiếm tiền rất khó khăn.

Nhưng mà mẹ của bọn họ là một nữ nhân rất khác biệt, không muốn làm phu nhân ăn mặc sung sướng, thích du lịch, tha thiết yêu tự nhiên, bà lại dùng phương thức thực tế để dạy dỗ những đứa con của bà, bà thường nói, muốn làm một người lãnh đạo tốt, các con phải hiểu rõ nhu cầu của các giai cấp, chỉ có cảm thụ sâu sắc, có thể suy nghĩ cho người khác, mới có thể đặt chân cho xã hội này.

Nhắc tới mẹ của bọn họ, vẻ mặt của Đường Diệp Trạch trở nên âm trầm, vẫn là một người phụ nữ hoạt bát lanh lợi, nhưng lại chui đầu vào đường cùng.

“Em, em còn đang nghe sao?”

“Đây.”

“Anh nhớ mẹ.” Tiếng Đường Diệp Hoa khàn khàn, vô luận trước mặt người khác anh ngạo mạn lãnh khốc như thế nào, nhưng nghĩ đến người mẹ yêu thương anh, sự kiên cường lần nữa cũng sẽ trở nên một kích không chịu nổi của anh.

Hơn nữa, bởi vì mẹ qua đời, đem hai anh em thân thiết bọn họ đẩy về hai phía cực đoan của cuộc sống, một trăm mặc ít nói, người còn lại nóng nảy dễ giận, ngôn ngữ vô cùng khắc nghiệt.

“Em cũng nhớ bà, thôi đi ngủ đi.” Đường Diệp Trạch khước miệng nở nụ cười khổ sở, anh hai so với anh còn ý lại vào mẹ hơn rất nhiều, nhưng chung quy phải có người đứng ra không chế cảm xúc đau thương tràn ngập ra.

Anh nhìn về phía sân thượng trên đỉnh đầu, chờ đợi, đối với anh mà nói thật ra cũng có một thứ may mắn, ít nhất có thể đợi, có thể chờ một người.

Bắc Bắc, buổi sáng tốt lành.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ! Quan Tâm Thêm Chút Nữa Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Anh Còn Dám Tới Đây, Tôi Liền. . . . . Đẩy Anh Xuống

“Cô Liêu, Cô Liêu, Niếp Niếp đói. . . . .” Niếp Niếp ôm lấy con thỏ lông xù, lôi kéo tay của Liêu Bắc Bắc.

Liêu Bắc Bắc mơ mơ màng màng tỉnh lại, nhìn không gian chung quanh, chợt ngồi dậy, trong nháy mắt liền thanh tỉnh.

Niếp Niếp tóc tai bù xù, đáng thương ngồi bên cạnh cô, chớp mắt to.

Liêu Bắc Bắc cười gật đầu, không để ý thuận tiện vuốt lấy mái tóc rối bời kia, đi vào phòng bếp giúp đưa nhỏ pha sữa bột. Niếp Niếp ngáp một cái, mơ mơ màng màng đi tới cửa sổ sát đất, xoa ánh mắt, nhìn thấy ở dưới lầu có một người đàn ông, chạy chậm tới phòng bếp, nghi ngờ hỏi: “Cô Liêu, tại sao chú kia không lên đây?”

“Ừ? Chú nào nha?” Liêu Bắc Bắc hỏi như có như không.

“Chính là . . . . . Đến . . . . .” Niếp Niếp kéo lấy góc áo của cô hướng ra ngoài cửa sổ.

Liêu Bắc Bắc không chú ý nhìn lại, trong mắt cả kính, ai nha. Cô cho rằng anh đã về sớm rồi chứ.

Trên mặt Đường Diệp Trạch vậy mà mỉm cười, hướng cô phát tay một cái.

Liêu Bắc Bắc thấy thế xoay người hướng lầu dưới chạy đi, trong lòng dâng lên một trận áy náy.

“Làm sao anh biết tôi ở chỗ này? Phan Hiểu Bắc nói cho anh sao? Một đêm không ngủ hay là anh vừa mới tới?” Trong đầu Liêu Bắc Bắc đầy dấu chấm hỏi.

“Vừa mới đến sớm, thuận tiện tới đón cô.” Đường Diệp Trạch đứng lên, đem túi ăn sáng đưa cho cô.

Liêu Bắc Bắc nói một tiếng cảm ơn, ngoài cảm động còn cảm thấy có gì đó kì lạ, cho nên khiến cho cô thấy mơ hồ.

Nghi ngờ nhìn anh, nghiêm túc hỏi: “Anh, chẳng lẽ anh còn đang hoài nghi tôi đang có khuynh hướng tự sát sao?”

“Không phải . . . . .”

“Không phải cái gì?”

Lời nói của Đường Diệp Trạch dừng lại khóe miệng, cuối cùng vẫn nuốt trở vào, cười nói: “Bởi vì chúng ta là bạn bè.”

Liêu Bắc Bắc gãi gãi đầu, mới nhớ tới mình còn chưa đánh răng rửa mặt, cô vội vàng che khóe mắt, không khỏi hít một hơi lạnh, về mặt Đường Diệp Trạch không đối sắc đứng đối diện với bộ dạng lôi thôi của cô.

Đường Diệp Trạch thấy bộ dạng mất tự nhiên của cô, khéo hiểu lòng người nói: “Cô lên trước đi, tôi muốn đi đến cửa hàng bán lẻ một chút, trước giữa trưa sẽ đi, có việc gì cứ liên lạc điện thoại là được.” Vừa nói, anh xoay người rời đi.

Liêu Bắc Bắc nhìn về phía bóng lưng của anh, vừa nhìn một chút vào bữa ăn sáng trên tay, có lẽ là cô suy nghĩ nhiều rồi, Đường Diệp Trạch hẳn là vừa vận đi ngang qua mà thôi. Hơn nữa nếu hình thức chung sống giữa bạn bè với nhau thì nên như vậy, ví dụ như Đường Diệp Trạch nửa đêm đói bụng, cô cũng sẽ bỏ dậy giúp anh nấu bát mì.

Nghĩ như vậy, Liêu Bắc Bắc hí mắt cười một tiếng, mang theo bữa ăn sáng chạy về phòng, vừa mở cửa, đã nghe trong phòng khách phát ra một tiếng “Bịch” vang lên, ngay sau đó chính là tiếng khóc của đứa nhỏ, Liêu Bắc Bắc vội vàng đẩy cửa ra, hoảng sợ nhìn thấy Niếp Niếp đang té vào bên trong đồng CD-ROM.

Liêu Bắc Bắc từ giữa đồng CD-ROM ôm lấy đứa nhỏ, giúp Niếp Niếp vuốt vuốt cái chân bị sưng đỏ, lời nói ôn nhu: “Không khóc không khóc, Niếp Niếp kiên cường nhất.”

“Rớt bể hết rồi, hu hu —— chú không cho cháu đụng đến cái rương kia. . . . . huhu ——” Niếp Niếp rất sợ hãi.

Liêu Bắc Bắc giúp đứa nhỏ lau nước mắt: “Chỉ cần đừng cảm thừa nhận sai lầm, chú chắc là không trách cứ Niếp Niếp, tin tưởng Cô Liêu có được hay không?”

“Có thật không? Nhưng mà chú đã nói nhiều lần, không được chạm đến, không cho sờ vào.” Niếp Niếp giả bộ giọng chú của mình nói.

Liêu Bắc Bắc bật cười, đừng nói hài tử, ngay cả người lớn cũng có tâm lý trái ngược mà thôi, càng không cho động thì càng cảm thấy tò mò. Cô vuốt vuốt tóc của Niếp Niếp, mang theo bữa ăn sáng đi về phía phòng bếp, từ trong hộp lấy ra một khối điểm tâm đặt vào trong đĩa, sau đó đổ sữa tươi ra. Niếp Niếp hít hít lỗ mũi, đôi mắt – trông mong nhìn. Liêu Bắc Bắc cúi đầu cười một tiếng, nói: “Nhanh đi rửa tay, rửa tay bàn tay nhỏ mới được ăn.”

Niếp Niếp dứt khoát đáp một tiếng, chạy vào phòng rửa tay, đồng thời, Liêu Bắc Bắc đã đem bữa ăn sáng bày lên trên bàn trà. Đợi đứa nhỏ ăn no xong, cô đi tới tủ treo quần áo bên cạnh, ngồi chồm hóm xuống thu dọn đồng đĩa CD-ROM rơi là tá. . . . . Nhưng mà, khi ánh mắt của cô rơi trên bề mặt của CD-ROM, lưng của cô cứng đờ, bông chốc, đặt mông ngồi ở trên sàn nhà, đừng trách cô cảm thấy ngạc nhiên, chỉ đồ thừa tại vì đội hình quá cường đại, quả thật cô chưa từng thấy một cái rương đầy phim nhựa màu vàng. . . . . Cái kia, Phan Hiểu Bắc làm sao sưu tầm nhiều đĩa CD-ROM tình dục như vậy chứ?

“Cô Liêu. Sàn nhà bẩn, mau dậy đi. . . . .” Niếp Niếp giống như Tiểu đại nhân nhắc nhở.

“A, được. . . . .” Liêu Bắc Bắc lau mồ hôi lạnh, vội vàng đem CD-ROM nhét vào thùng giấy, cặp mông cùng cặp ngực trên đĩa thu hết vào trong mắt của cô.

Lúc này, cửa phòng truyền đến tiếng động, bà vai Liêu Bắc Bắc rụt lại, vội vàng cất vào cửa tủ.

Phan Hiểu Bắc cũng mang theo một túi ăn sáng trở về, anh thấy Liêu Bắc Bắc còn chưa đi, không khỏi mở cò trong bụng.

Liêu Bắc Bắc thì dán chặt vào cửa tủ một cách nghiêm túc, nuốt nuốt nước miếng, thần sắc khảm trương, cô không biết mỗi người đàn ông đều có đam mê thu thập CD-ROM tình dục như vậy, hay là chỉ có Phan Hiểu Bắc là đặc biệt. Đường Diệp Trạch cũng sẽ như vậy sao?

Phan Hiểu Bắc đầu tiên hàn huyên mấy câu với cháu gái của mình, vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy ánh mắt bối rối của cô, theo bản năng sờ sờ gò má trên mặt, không hiểu hỏi: “Làm sao vậy Bắc Bắc?”

“Không có. . . . . Không có chuyện gì. . . . . Anh đã trở lại. . . . . Em. . . . . em đi trước. . . . .” Liêu Bắc Bắc dựa vào tường, sau khi cô phải trải qua một phen đấu tranh tư tưởng, vẫn không cho rằng một người đàn ông đường đường như vậy lại mang theo một cái rương “Món ăn tinh thần” như thế.

Phan Hiểu Bắc nhìn thấy Liêu Bắc Bắc đi vội vàng như vậy, thì tiến lên ba bước giữ chặt tay của cô, nói: “Từ từ đã, một lát anh đưa em về công ty.”

“Không cần, không sao, cả một đêm anh đã cực khổ rồi, Đường Diệp Trạch đứng lúc cũng đang ở trong thành phố làm việc, em đi nhờ xe anh ấy là được.” Liêu Bắc Bắc nhờ vào sự giúp đỡ giây giụa ra khỏi tay của Phan Hiểu Bắc.

Hiện tại Phan Hiểu Bắc nghe thấy ba chữ “Đường Diệp Trạch” cảm thấy một trận nhức đầu, nhưng vào lúc về mặt của anh hiện lên sự hoảng sợ, Liêu Bắc Bắc đã mở cửa muốn đi, Bịch—— Phan Hiểu Bắc một tay đặt ở trên ván cửa, cảm thấy không vui chất vấn: “Bắc Bắc, em có thể suy nghĩ một chút cảm thụ của anh có được hay không? Anh là bạn trai của em, nhưng cuối cùng em vẫn muốn ở cùng một chỗ với Đường tổng sao?”

“Tại sao? Anh ấy là ông chủ cũng là bạn của em.” Liêu Bắc Bắc khẽ nhủ mày.

“Tốt, vậy em nói cho anh biết, một ông chủ của công ty lại muốn làm bạn với một nhân viên nhỏ nhỏ sao, huống chi ông chủ là người thiếu hồng nhan tri kỷ sao?” Phan Hiểu Bắc càng nghĩ càng giận, hiện tại anh có thể xác định Liêu Bắc Bắc đã hiểu nhưng vẫn giả bộ hồ đồ mà thôi, ban đầu anh cho rằng cô rất đơn thuần, hôm nay anh cảm thấy người bị lừa hình như chính là bản thân mình. Hừ. Anh làm sao lại không nhìn ra được Liêu Bắc Bắc cũng thích chơi trò mập mờ kia chứ?

Liêu Bắc Bắc dĩ nhiên trả lời không được vấn đề sắc sảo như vậy, nói thật, cô không phải là không nghĩ tới, nhưng quả thật Đường Diệp Trạch chưa từng yêu cầu cô làm chuyện gì, thậm chí trải qua thời gian dài như vậy cũng là anh chiều cố mình, nếu như nói loại tình cảm này là một loại tình yêu thì thật không thể nào rồi, bởi vì Đường Diệp Trạch thuộc về dạng đàn ông vừa có tiền vừa có diện mạo lại tự tin, còn bản thân cô chỉ là một cô gái tự ti mà thôi, dựa vào điều kiện của Đường Diệp Trạch hoàn toàn có thể trực tiếp nói cho cô biết. Cho nên thông qua phân tích những cử chỉ của Đường Diệp Trạch nói cho cô biết, lập tức đem Đường Diệp Trạch quy thành dạng người bên ngoài mạnh mẽ nhưng nội tâm rất cô đơn. , cao xù bất thắng hàn (* đứng ở vị trí càng cao càng cảm thấy mình cô đơn). Ở trong vòng thương nhân này anh lừa tôi, tôi lừa anh, Đường Diệp Trạch khẳng định đặc biệt cần một tri âm, mà cô vừa vận có thể là người lắng nghe.

Nghĩ như vậy, Liêu Bắc Bắc cúi người tạ lỗi: “Thật xin lỗi, đây là lần đầu tiên em có bạn trai, cho nên suy nghĩ không chu toàn thật xin lỗi anh.”

“Thật là lần đầu tiên sao?” Phan Hiểu Bắc nhướn chân mày hỏi.

Liêu Bắc Bắc mím môi không nói, bài xích giọng điệu nói chuyện này của anh.

Phan Hiểu Bắc nheo lấy gương mặt của Liêu Bắc Bắc, cười khan hai tiếng, tự nhận bản thân thông tình đạt lý nói: “Có phải lần đầu tiên hay không anh không cần biết, anh không quan tâm đến quá khứ của em, chỉ đề ý tương lai của em, còn em gặp gỡ bao nhiêu người bạn trai rồi anh không để ý, thật sự đây Bắc Bắc.” Vừa nói, anh vừa vén tóc Liêu Bắc Bắc lên.

Liêu Bắc Bắc cảm thấy chán ghét, cô đẩy Phan Hiểu Bắc ra, thấy Niếp Niếp đang chơi đồ chơi, thấp giọng kích động nói: “Em nghĩ, chúng ta có thể không quá thích hợp để gặp gỡ, hay là. . . . . Làm bạn bình thường cũng được. Nếu như anh đồng ý, em sẽ giúp anh chiều cố Niếp Niếp.”

Phan Hiểu Bắc ngây ngốc, làm sao cũng không nghĩ Liêu Bắc Bắc có thể pha trò như vậy, cho nên, anh lập tức lùi lại ba bước, thành khẩn nói xin lỗi: “Thật xin lỗi Bắc Bắc, anh không cần sự thương hại của em, thật không cần, thật xin lỗi, em đừng làm anh sợ.”

Liêu Bắc Bắc cấn cấn môi dưới, nhìn thấy anh chặn ở ngoài cửa, đang định đi về phía sân thượng, Phan Hiểu Bắc thì lại theo sát ở phía sau, vừa đi vừa nói xin lỗi. Liêu Bắc Bắc không muốn để cho một đứa nhỏ nhìn thấy chuyện này, cho nên khóa trái cửa thủy tinh kéo rèm cửa sổ lại, xác định không gian đã bị che kín, nghiêm túc hỏi anh: “Em trước thừa nhận, ban đầu đáp ứng qua lại, là bởi vì về ngoài cửa anh hấp dẫn em, em cũng đối với tình cảm này mơ ước rất nhiều. Nhưng mà. . . . . Bất kể anh có tin hay không, em thuộc về quan niệm nữ nhân tư tưởng truyền thống. Anh có thể tiếp nhận được việc không phát sinh quan hệ với bạn gái trước hôn nhân được không?”

“. . . . .” Phản ứng đầu tiên của Phan Hiểu Bắc là, xử nữ? Anh gặp được người hiếm có rồi? Phản ứng thứ hai là, không trách được đối với việc đụng chạm thân thể Liêu Bắc Bắc luôn cảm thấy hoảng hốt lo sợ như vậy, thì ra là chưa có nam nhân nào chạm qua cô ấy.

“Dĩ nhiên, anh chấp nhận, Bắc Bắc. Anh phát hiện anh yêu em.” Anh kích động giang hai đôi tay ra. Thật tốt quá, biết làm việc nhà, lại từng làm qua công tác giáo dục, là một cô gái xinh đẹp lại chưa từng trải qua chuyện trên giường cùng với nam nhân khác, một cô gái như vậy quả thật rất thích hợp để lấy về làm vợ rồi, huống chi anh cũng rất yêu thích Liêu Bắc Bắc, không cần chọn nữa, người đó chính là cô ấy.

“. . . . .” Liêu Bắc Bắc lùi lại hai bước, đây là tình huống nào?

Phan Hiểu Bắc bước lên hai bước, phất chốc, quỳ một chân trên đất, cứ thế mà kéo ngón tay của Liêu Bắc Bắc qua, nâng con ngươi lên, hàm tình ẩn ý nói: “Bắc Bắc, gả cho anh đi.” Phan Hiểu Bắc vờn ba ngón tay ra, nói, “Em tin tưởng vừa nhìn thấy đã yêu không? Anh đã từng không tin, nhưng kể từ sau khi thấy em, anh rốt cục tin tưởng, thì ra em chính là người phụ nữ hoàn mỹ mà anh muốn tìm. Anh Phan Hiểu Bắc có thể xin thề với trời, từ nay về sau, trong mắt của anh, trong lòng của anh, trừ em Liêu Bắc Bắc ra, sẽ không chứa người phụ nữ thứ hai. . . . .”

“. . . . .” Liêu Bắc Bắc bị dọa cho hoảng sợ nhìn chăm chú không nói được một lời, may là cô là một người phụ nữ tự mình biết mình, nếu như trong lòng của cô hiện tại nổi lên một chút rung động nào..., vậy khẳng định là —— đối với việc này cũng không nên quá tin tưởng?

Phan Hiểu Bắc nhìn thấy Liêu Bắc Bắc ngây ngốc, nhớ tới tình tiết trong một kịch bản khác, gờ xuống chiếc nhẫn độc thân trên ngón tay, dè dàng nói: “Anh sẽ đem chiếc nhẫn độc thân này giao cho em coi như là một lời bảo đảm, giống như con người của anh, đã nắm chắc trong lòng bàn tay của em, Bắc Bắc. . . . . Đáp ứng anh nhé?”

Liêu Bắc Bắc rung mình một cái, khúm núm mở miệng nói: “Phan Hiểu Bắc, anh bình tĩnh trước một chút. . . . .”

“Anh rất tỉnh táo, trừ em ra, ai anh cũng không cưới.” Phan Hiểu Bắc đứng dậy, gương mặt mỉm cười đi về phía cô. Liêu Bắc Bắc bỗng chốc cảm thấy hoang mang, nhưng cửa thủy tinh đã bị cô khóa lại, tay chân luống cuống mở không ra, cho nên cô trực tiếp đẩy người hướng ra bên ngoài cửa sổ, Phan Hiểu Bắc không biết cô đang làm gì, chỉ nhìn thấy thân thể của cô càng ngày càng nhích đến gần thang dây trên bệ cửa sổ, cho nên có lòng tốt đến ôm lấy hông của cô.

“A.” Liêu Bắc Bắc lầm tưởng Phan Hiểu Bắc có ý đồ lưu manh đùa bỡn với cô, cô xoay người lại, ngăn chặn lại bả vai của Phan Hiểu Bắc, âm thanh cảnh cáo tăng lên, “Anh. . . . . anh còn dám tới đây. . . . . Tôi liền đẩy anh xuống. . . . .”

Phan Hiểu Bắc quả thật không ngờ rằng sức bật của cô cũng không nhỏ, lão đảo hai bước mới đứng vững gót chân, Phan Hiểu Bắc nghiêng đầu ngắm

nhìn cô, bên này anh vừa mới cầu hôn với cô, bên kia cô lại xem anh phạm tội cưỡng gian rồi sao?

“Bác Bắc, em nghĩ anh là loại người nào chứ?”

“Nếu như anh là một người tốt thì cần gì sưu tập nhiều đĩa CD-ROM tình dục như vậy chứ?” Liêu Bắc Bắc không cần thận đem sự thật nói ra.

Phan Hiểu Bắc rút vai lại, hồi tưởng lại những phản ứng không bình thường của cô, không khỏi bất đắc dĩ cười một tiếng: “Cũng là vì những thứ CD-ROM kia sao?”

Liêu Bắc Bắc nhát gan gật đầu.

“Bây giờ có lẽ em không hiểu được, nhưng anh có trách nhiệm nói cho em biết, trong nhà mỗi người đàn ông đều có. Không tin em bây giờ có thể gọi điện thoại hỏi Đường Diệp Trạch thử xem, hỏi xem anh ta có cất giấu những thứ đó hay không? Nếu như anh ta dám nói không có, anh sẽ từ trên ban công này nhảy xuống dưới.” Phan Hiểu Bắc lấy điện thoại di động ra đưa cho cô, hơi ra lệnh một chút, “Em gọi đi.”

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ! Quan Tâm Thêm Chút Nữa Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Trong Lòng Rất “Thấp Thỏm”

“Anh thật nhảm chán, em không thèm gọi đâu.” Liêu Bắc Bắc phát hiện hành vi của mình có chút quá lỗ nên cô nhảy khỏi ghế, vuốt vuốt tóc nói, “Em đi về trước.”

Tất nhiên là Phan Hiểu Bắc không thể để cho Liêu Bắc Bắc rời đi như vậy, hiện tại, anh cảm thấy mình ở trong mắt Liêu Bắc Bắc chính là kẻ biến thái.

“Bác Bắc, em nhìn anh đi...” Anh lễ độ ngăn cô lại, “Anh giống như những người đàn ông khác có đầy những ý nghĩ kiểu như thế trong đầu sao? Những loại suy nghĩ như thế cũng không đủ để chứng minh nhân phẩm của anh, em tin tưởng anh một lần được không?”

“Nhưng trong nhà của anh còn có trẻ con, đừng tưởng rằng trẻ con không biết gì hết, ít nhất anh cũng không khóa nó trong tủ quần áo.” Liêu Bắc Bắc bình tĩnh nói chuyện. Cô là phụ nữ đã trưởng thành, có thể lý giải sự khao khát của đàn ông, nhưng nguyên nhân chủ yếu không phải vì những việc đó, mà cô phát hiện, ban đầu mình đồng ý hẹn hò thật sự là quá qua loa, qua loa ở chỗ, còn chưa biết tình huống của Phan Hiểu Bắc ra sao, đã tưởng tượng trong đầu đủ kiểu, biến người ta thành hoàng tử bạch mã hoàn mỹ. Thời điểm nhận ra thực tế và tưởng tượng khác nhau, cô liền bắt đầu thấy thất vọng với đoạn tình yêu này, hiển nhiên đây không phải lỗi của Phan Hiểu Bắc mà là vấn đề của cô, sai ở chỗ cô không nên vì nóng lòng thoát khỏi kiếp độc thân mà nói lời yêu thương.

Phan Hiểu Bắc ịu xịu, giơ cao hai tay nói: “Tốt, bây giờ chúng ta không nói tới chuyện kia nữa. Ngoài việc đó, em còn không hài lòng anh ở điểm nào? Là do anh chưa quan tâm hay chưa chăm sóc em tốt?”

Liêu Bắc Bắc nghĩ cẩn thận, thật ra thì Phan Hiểu Bắc đối với cô rất tốt nhưng không biết tại sao khi cô ở cùng một chỗ với anh lại luôn cảm thấy không an toàn, mơ hồ cảm thấy tâm tình cũng anh đôi khi không không chế được.

“Anh rất tốt, nhưng mà... biết nói thế nào nhỉ...” Liêu Bắc Bắc không thể cố tình khiến anh suy nghĩ lung tung, cho nên cô quanh co một hồi rồi nói: “Mặc dù em rất muốn thể hiện tình yêu nhưng lại không biết nói như thế nào... tóm lại, chính là sợ biểu hiện của mình không tốt, lại không có sở trường gì, có lẽ em thích hợp với cuộc sống độc thân hơn.”

“Em dọn dẹp phòng ở sạch sẽ, chỉ bằng điểm này đã thể hiện tính cách đặc biệt của vợ hiền mẹ đảm rồi. Em có biết tâm tình của anh lúc vào cửa không? Cuối cùng cũng tìm được cảm giác “có nhà” rồi. Bác Bắc, Niếp Niếp rất thích em, anh cũng rất thích em, em chính là em thì tốt rồi, em có thể câu giận với anh, anh sẽ không trừng mắt với em, còn nếu anh bức tức với em, quát tháo em, em có thể tùy thời chia tay anh, anh tuyệt đối sẽ không dây dưa lãng nhãng với em, như vậy có được không?” Phan Hiểu Bắc chân thành nói.

Liêu Bắc Bắc hiền lành khiến anh rất thích. Anh cần một người nguyện ý trông trẻ con, làm việc nhà, kiêm toàn bộ chức trách.

Thực tế quá sao? Tình yêu không thể có lí do sao? Anh khinh thường cười một tiếng.

Sau khi nghe xong, Liêu Bắc Bắc mở mắt không nói, thần sắc mâu thuẫn. Đồng thời, từ trong đầu thoát ra hai giọng nói, một chất vấn cô: một người đàn ông mọi mặt đều ưu tú lại ăn nói khép nép, cầu hòa, mà cô chỉ là một viên chức nhỏ nhoi thì có tư cách gì nói vút là vút? Mới gặp nhau chưa tới một tuần lễ, làm sao cô có thể khẳng định Phan Hiểu Bắc không phải là chồng của cô? Huống chi Phan Hiểu Bắc lại nguyện ý cưới cô rồi, không biết thật giả nhưng người đàn ông dám kết hôn thì không nhiều lắm đâu.

Trải qua một phen đấu tranh tư tưởng, Liêu Bắc Bắc gật đầu ngẫm đồng ý, không nói gì nữa.

Phan Hiểu Bắc âm thầm vỗ tay hoan hô, cô gái này cuối cùng cũng mềm lòng, không chịu được đàn ông nhõng nhẽo theo đuổi.

Xem ra anh phải thay đổi phương án với Liêu Bắc Bắc rồi, muốn ôm được mỹ nhân về nhà, đầu tiên là phải nhẫn nhịn, nếu không sẽ hù dọa cô gái nhỏ ngây thơ chưa có kinh nghiệm sống này.

Liêu Bắc Bắc trở về phòng khách, thấy Niếp Niếp không có việc gì làm đang lẩn lộn trên ghế salon, cô bé chạy đến bên cạnh Liêu Bắc Bắc, ngắc đầu ao ước nói: “Cô giáo Liêu, hôm nay cô có thể đưa Niếp Niếp một mình đi bờ biển chơi không?”

Liêu Bắc Bắc thấy buồn cười: “Chờ chủ nhật được không? Hôm nay cô giáo phải đi làm.”

“A, công việc của cô giáo Liêu không phải là đưa các bạn nhỏ đi chơi sao?” vừa nói, Niếp Niếp vừa khóa ba lô nhỏ lên, kéo tay Liêu Bắc Bắc, nghiêm trang nói với Phan Hiểu Bắc: “Chú ơi, cô giáo Liêu chuẩn bị đưa cháu đi làm, buổi trưa không cần chú chuẩn bị cơm đâu. À, chú cứ ngủ trưa một giấc đi, cháu đi chơi sẽ trở về ngay.”

“...”

Phan Hiểu Bắc và Liêu Bắc Bắc nhìn nhau cười. Phan Hiểu Bắc tự nhiên hi vọng Liêu Bắc Bắc chăm sóc cô cháu gái nhưng anh hiểu bây giờ chưa phải lúc cho nên anh vuốt tóc Niếp Niếp, ra về đau buồn nói: “Cô cô giáo Liêu liên quên chú đúng không? Chú rất đau lòng a...”

Niếp Niếp thấy Phan Hiểu Bắc vẻ mặt khổ sở, nhũn chặt mày, đi chơi? Không đi chơi? Đi chơi? Không đi chơi... Thật khó nghĩ a.

Liêu Bắc Bắc suy nghĩ một chút, toàn bộ chuyện cần làm tháng này của cô không trông cậy được rồi, còn không bằng đi chơi vui vẻ với mấy đứa trẻ.

“Một đêm anh không ngủ rồi, nghỉ ngơi trước đi, nếu như công việc quá bận, anh cứ yên tâm, hôm nay em trông Niếp Niếp.”

“Tất nhiên là anh yên tâm rồi, nhưng có ... thích hợp không? Có thể ảnh hưởng tới công việc của em không?”

“Không sao, công việc còn đang trong quá trình chuẩn bị, nhanh nhất thì cũng phải đợi đến tháng sau mới bắt đầu được.”

“Vây làm phiền em, Bắc Bắc... Nói thật là công việc của anh cũng hơi nhiều.” Phan Hiểu Bắc cảm kích vô cùng.

Liêu Bắc Bắc đáp một tiếng, tự tay bỏ những vật dụng nhỏ cùng đồ ăn vào túi giấy. Phan Hiểu Bắc đưa hai người đến lầu dưới, khi anh chuẩn bị mở cửa xe, không biết là do Liêu Bắc Bắc trong đầu bị thiếu năng hay là có ý khiêu khích, nói thẳng không cần anh đưa đi, cô ngồi xe Đường Diệp Trạch đến bờ biển.

Phan Hiểu Bắc kiềm nén không được cảm xúc bất mãn trong lòng, bất động thanh sắc cười cười, tạm biệt hai người.

Vạn Diệp Thành là một trấn nhỏ cho nên Liêu Bắc Bắc dẫn Niếp Niếp đi đến nhà tập thể thuộc điền sản của Đường thị, trên đường Liêu Bắc Bắc đã liên hệ với Đường Diệp Trạch đang bận việc, bảo cô đưa đứa trẻ đến khách sạn đợi trước.

“Liêu Bắc Bắc, trẻ con nhà ai vậy?” Nhân viên tiếp tân của Tư Tuân Thai đi về phía các nàng.

“Cháu gái của bạn, tôi trông giúp một ngày. Hôm nay có nhiều việc không?” Liêu Bắc Bắc ôm Niếp Niếp ngồi lên ghế.

“Vây à? Tôi còn tưởng rằng đây là con gái của cô. Thật là một cô bé xinh đẹp...” Nhân viên tiếp tân lấy ra một viên kẹo đưa cho Niếp Niếp, thuận miệng đáp, “Không bận rộn lắm, Đường tổng bỗng nhiên tới nên trường phòng phải đi báo cáo.”

Liêu Bắc Bắc đáp một tiếng, nhìn về Niếp Niếp không biết buồn, không khỏi thở phào một hơi, đi sớm về muộn, Niếp Niếp đi với anh ấy thật khổ cực.

Cô lại không biết, Đường tổng giám mà thư ký nói, không chỉ là Đường Diệp Trạch, còn có Đường Diệp Hoa hung tàn nữa.

Nàng phát một ra cái Weibo ——

Một cô bé ba bốn tuổi, cha mẹ không ở bên cạnh, cô bé tin cậy nhất chỉ có người chú, mặc dù người chú có tiềm lực kinh tế nhưng rất bận rộn, quan hệ của mình với chú của đứa nhỏ không phải qua loa nhưng mình vẫn phải đi làm, mình giúp đứa bé này kiểu gì đây?

Bình luận:

Khoai tây đậu: Việc này còn phải suy nghĩ sao? Mau đưa mình cho chú có tiền.

Thiên Nhai Nơi Nào Có Cỏ Thơm: Mẹ kế khó làm, giờ làm thím, cô tự cân nhắc...

Chường Môn Pháo Ô Đứng Quần: Chị, mang thai ngoài ý muốn à? phải làm sao bây giờ?

Điền Tỷ Tiểu Đào: Bắc Bắc cô ở đâu? Sao hôm qua đi làm xong không về kí túc xá? Trẻ con nhà ai?

Liêu Bắc Bắc thấy bình luận của đồng nghiệp Đào Tiểu Thiên, thì hít một hơi khí lạnh, khi cô đang lo lắng phải quay về như thế nào thì Đường Diệp Trạch vạn ác lại nhen tin lại.

Anh Không Phải Trời Sinh Đã Ngốc: @Điền tỷ Tiểu Đào: của ta.

Ưu Thương Phụ Nhị Đại: @Anh Không Phải Trời Sinh đã ngốc: Này. Đừng nhận trẻ con loạn thế, không phải anh đang hợp sao?

Anh Không Phải Trời Sinh Ra Đã Ngốc: @Ưu Thương Phụ Nhị Đại: ừ, sắp kết thúc, đợi thêm một lát nữa.

Điền Tỷ: @Anh Không Phải Trời Sinh Ra Đã Ngốc: Trùng hợp thế sao? Tôi cũng đang phải hợp. Không biết quản lý mới tới kia bô bô cái gì, thông báo nội dung vô bổ, dài dòng, phiền hà quá.

Liêu Bắc Bắc lại hít một hơi khí lạnh, vội vàng hỏi nhân viên tiếp tân xem Đào Tiểu Thiên có phải đang ở phòng hội nghị hay không.

Kết quả, đáp án tất nhiên là khẳng định.

Nói cách khác, Đào Tiểu Thiên dưới tình huống không biết chuyện đã than thở với ông chủ của công ty – ông chủ chính là người nào a?

Cho nên Liêu Bắc Bắc luống cuống tay chân muốn nói chuyện riêng, vốn muốn nói Đường Diệp Trạch đừng vội nóng giận, nhưng không đợi nàng gõ hết chữ, Đường Diệp Trạch đã phản hồi lại.

Anh Không Phải Trời Sinh Ra Đã Ngốc: @Điền tỷ: Ừ, tôi có thể hiểu nỗi lòng của cô.

Điền Tỷ Tiểu Đào: @Anh Không Phải Trời Sinh Ra Đã Ngốc: *nắm tay*.

Liêu Bắc Bắc lau mồ hôi, xem ra sau này cô không thể ăn nói linh tinh tại Weibo nữa rồi, khắp nơi mọi người đều là “nguy tình” a.

Cô ôm lấy Niếp Niếp, hay là trốn ra ngoài trước, nghĩ vậy, hai người liền rời khỏi cửa hàng bán lẻ, đi tới trước bồn hoa nhỏ ven đường.

Nhưng cô vừa mới rời đi, Đường Diệp Hoa đã nổi giận đùng đùng rời khỏi cửa hàng bán lẻ, ngồi lên xe trở về thành phố.

“Về công ty”

Lái xe không dám hỏi nhiều, chậm rãi lái xe rời đi.

Đường Diệp Hoa rút một điều thuốc chưa châm lửa đã ném ra khỏi cửa sổ, nghiêng đầu một cái lại vô tình nhìn thấy một nhân viên mặc đồng phục công ty đang lười biếng ngồi ở bồn hoa.

Anh đẩy cửa xe ra, nổi giận đùng đùng bước tới.

“Cô có biết bây giờ đang là giờ làm việc hay không?”

Liêu Bắc Bắc quay đầu lại, nháy mắt hoa đá.

“Lại là cô?” Đường Diệp Hoa vốn nén giận trong lòng, nhưng ở trong hội nghị lại làm mất thể diện khi tranh cãi với Đường Diệp Trạch về phương án kiến trúc, anh muốn bùng nổ với Liêu Bắc Bắc.

Liêu Bắc Bắc sợ dọa Niếp Niếp khóc, không nhìn vào ánh mắt hung ác của Đường Diệp Hoa, trước tiên đưa cô bé đến trước cửa khác sạn, nhờ tiếp tân trông hộ rồi vội vàng chạy về chỗ bồn hoa, thờ hồng hộc đứng trước mặt Đường Diệp Hoa.

“Cô vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi.”

“Ông chủ, tôi biết ông tức giận, nhưng cũng không thể ở trước mặt trẻ con... tức giận...” Liêu Bắc Bắc thân là cô giáo của trẻ con, chỉ trích thái độ bất mãn của Đường Diệp Hoa.

Đường Diệp Hoa quay người ngồi lên ghế đá, bằng trí nhớ siêu cường của anh, kết luận rằng nhân viên tiêu thụ phái ra lần này không có con gái.

“Hỏi một đằng đáp một nẻo, cô cho rằng như vậy có thể lừa dối mà vượt qua kiểm tra?”

Liêu Bắc Bắc nuốt nước miếng, theo tình hình thực tế mà trả lời: “Không phải, hôm nay tôi tới xin nghỉ.”

“Xem ra cô cũng không phải xin nghỉ bệnh, xin nghỉ phép vô cớ bị trừ lương và tiền thưởng, cô có biết không?”

”Biết.”

Không đợi Đường Diệp Hoa chế nhạo lần nữa, Liêu Bắc Bắc đã liều chết nói thảm một câu: “Dù sao tiền tháng của tôi cũng đã bị trừ hết rồi.”

Đường Diệp Hoa chưa từng thấy nhân viên nào cả lơ phất phơ như vậy, anh bỗng đứng lên, nắm cổ tay Liêu Bắc Bắc kéo cô đến bên cạnh xe ô tô.

Liêu Bắc Bắc không hiểu gì, mê mang nhìn anh.

Đường Diệp Hoa ra lệnh cho lái xe đưa cho cô một khối khăn lau, nói: “Bây giờ, ngay lập tức, lau xe.”

Liêu Bắc Bắc giận mà không dám nói gì, bĩu môi đứng ở bên cạnh cửa xe, hi hục bắt đầu làm việc.

Mà Đường Diệp Hoa lại giống như địa chủ, khoanh hai tay ngồi trong xe, nhìn cô chăm chăm không chớp mắt.

Liêu Bắc Bắc cảm nhận được ánh mắt sắc bén kia, theo bản năng kéo kéo cổ áo, bởi vì chỗ ngồi của Đường Diệp Hoa tương đối cao.

Chính bởi hành động này khiến cho Đường Diệp Hoa có cơ hội bùng nổ.

“Cô có ý gì? Cho rằng tôi nhìn lên cô?”

Liêu Bắc Bắc cúi đầu không nói, tận lực lau xe.

Đường Diệp Hoa có phải ăn thuốc nổ để lớn lên không? Nhìn Đường Diệp Trạch đi, dịu dàng biết bao, rõ ràng là anh em ruột, sao lại trái ngược nhiều như vậy chứ?

Liêu Bắc Bắc không chọc nổi, định đứng lên lau trần xe, nhưng mui xe khá cao, cô đưa tay lên, rón lại bị lộ ra ngoài, Đường Diệp Hoa nhìn xuyên qua cửa sổ xe, tốt bụng nhắc nhở: “Cẩn thận đau bụng.”

Liêu Bắc Bắc lúc này mới ý thức được vấn đề “cảnh xuân chợt tiết”, cô xoa xoa khuôn mặt đỏ bừng, ngay sau đó mở cửa xe, vứt khăn lau vào người Đường Diệp Hoa: “Lô mắng. Tôi không lau.” Vừa nói, cô vừa tức giận chạy đi. Đường Diệp Hoa quá bất nạt người rồi.

Đường Diệp Hoa quay đầu nhìn về bóng lưng tức giận rời đi của cô, không sao cả cười một tiếng, bảo tài xế lái xe, tâm tình khá hơn rồi, trở về thành phố thôi.

Về việc tranh luận bản vẽ, anh cũng không vội, ngược lại một việc khác làm anh phiền não hơn, anh thờ dãi một hơi, một mời nói: “Không về công ty, đi đón Vương Tuyết Mạn trước.”

Sau nửa giờ, nhân viên tham dự hội nghị lục tục rời phòng họp. Đào Tiểu Thiên không nghĩ tới Liêu Bắc Bắc đã đứng ở cửa khác sạn, vội vã chào một tiếng, ngay sau đó đi làm việc. Đường Diệp Trạch không ở lại tán gẫu với Liêu Bắc Bắc, trực tiếp đi ra ngoài, Liêu Bắc Bắc hiểu ý, ở trong cửa hàng ngồi một lúc mới đuổi theo anh.

“Chú tốt...” Niếp Niếp vươn tay nhỏ bé để Đường Diệp Trạch nắm.

Đường Diệp Trạch cười cười, ôm lấy cô bé, chỉ cửa hàng nước đá bào không xa: “Muốn ăn không?”

Niếp Niếp nuốt nước miếng, gật đầu lại lắc đầu: “Chú nói, bé ngoan không được ăn vặt lung tung... Thật muốn ăn...”

Đường Diệp Trạch cười nhưng không nói, bế cô bé đi tới cửa hàng nước đá bào, Liêu Bắc Bắc sợ đồng nghiệp chú ý tới mình, nhìn ngó xung quanh rồi mới đi vào.

Trời nắng gắt như đổ lửa, nước đá bào là đồ uống lạnh không thể thiếu, Niếp Niếp vui sướng cắn ăn, còn Liêu Bắc Bắc nhìn ly kem trước mặt, một miếng cũng không muốn ăn.

Đường Diệp Trạch nhấp một ngụm trà, giờ tờ báo buổi sáng, hỏi: “Mệt à?”

Liêu Bắc Bắc lắc đầu, nghĩ xem có nên nói chuyện gặp phải Đường Diệp Hoa hay không. Chẳng qua, đột nhiên thấy được cuộc sống thật gian khổ, chẳng những phải nhìn sắc mặt ông chủ, còn bị đè nén, ghê tởm nhất chính là ba chữ – trừ tiền lương. Đứng là nhà tư bản, giai cấp bóc lột, cuồng biến thái, cuồng háo sắc, phi, người xấu.

“Tôi đang suy nghĩ xem có nên quay trở về nhà trẻ làm cô giáo hay không. Nhưng anh yên tâm, trước khi chưa trả hết nợ cho anh, tôi sẽ không biến mất.” Cô rầu rĩ như đưa đám.

Đường Diệp Trạch sừng sốt một giây đồng hồ, nhớ tới chuyện của cô, cười nhạt một tiếng: “Cứ từ từ, không vội.”

“Anh đồng ý tôi quay lại làm cô giáo không?” Liêu Bắc Bắc mở to mắt, cô không có hùng tâm tráng chí, nhưng đối mặt với tương lai xa vời và tình yêu không rõ, cô lâm vào mê mông.

“Thật ra cô làm công việc kia tôi cũng không có ý kiến, nhưng vấn đề là, làm người không thể không giữ lời, cô đáp ứng nhiệm vụ dạy học chẳng phải cũng đi mấy lần sao?” Đường Diệp Trạch biết cô chỉ có ba phút đồng hồ nhiệt tình, nhưng mà không nghĩ tới lại nguội lạnh nhanh như vậy.

Liêu Bắc Bắc bĩu môi: “Tôi chưa nói không đi, phải đi chứ... còn phải quét dọn du thuyền, phát truyền đơn... đi làm... huấn luyện... yêu đương...” Vừa nói cô vừa nằm gục trên bàn, “Aiz, sao tôi có cảm giác cuộc sống thật chán nản thế?”

Đường Diệp Trạch không nói, móc một quyển sổ ra, viết mấy chữ đưa cho cô xem.

Trừ công việc huấn luyện ra, lịch làm việc như sau:

Thứ hai: Dọn du thuyền (Mỗi lần trừ đi năm trăm)

Thứ ba – thứ năm: phát truyền đơn (linh hoạt làm việc)

Thứ bảy: Nghỉ ngơi.

Chủ nhật: Dạy học (nếu như có rảnh rỗi)

Liêu Bắc Bắc nghiêng đầu đọc qua, không nói, anh ta tùy tiện viết lịch như vậy, hơn nữa lại công khai ghi chú bên cạnh, có vẻ như công việc cũng không đến nỗi mệt mỏi chết.

Lúc này, Triệu Diệu lái xe của Đường Diệp Trạch tới, đợi ở cửa. Ưu điểm lớn nhất của Triệu Diệu là giữ kín miệng như bưng trước những gì tai nghe mắt thấy, biết công việc của mình là gì, làm việc vững vàng.

Trong xe.

Đường Diệp Trạch ngồi ở ghế phụ lái, Liêu Bắc Bắc và Niếp Niếp ngồi ở phía sau, tổ hợp quái dị như vậy, Triệu Diệu cũng làm như không thấy, không hỏi.

Lát sau, đến bờ biển, Niếp Niếp muốn nghịch nước, nhưng Liêu Bắc Bắc mặc quần dài áo dài, sao có thể nghịch nước cùng cô bé?

Đang lúc cô khó xử, Triệu Diệu lại tốt bụng nói: “Phía sau xe có mấy cái áo tắm, tôi nhớ có cả đồ trẻ em, cô đưa đứa bé đi phòng thay đồ đổi lại đi.”

Liêu Bắc Bắc cúi đầu cảm ơn, tự mình mở cốp xe, vui đầu chọn lựa, bất kể là của người lớn hay của trẻ con đều là bikini.

Niếp Niếp thấy Liêu Bắc Bắc do dự, lăn lộn trên bãi cát: “Ô ô – tắm biển... Cô giáo Liêu... tắm biển... Ô ô –“

“Được rồi, được rồi, cô giáo dẫn con đi thay áo tắm”

Triệu Diệu thấy hai người đi về phòng vệ sinh, nghiêm trang cúi người: “Đường tổng, em trở về công ty trước điều chỉnh giấy tờ.”

Đường Diệp Trạch thần sắc bình tĩnh, đáp một tiếng, quay lưng về phía Triệu Diệu đứng, thật là một nhân viên có trách nhiệm, ừ, nhất định phải tăng tiền lương cho anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ! Quan Tâm Thêm Chút Nữa Đi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Bãi Cát, Ánh Mặt Trời, Rơi Bikini

Trong phòng vệ sinh, Liêu Bắc Bắc giúp Niếp Niếp thay áo tắm trước, bạn nhỏ Niếp Niếp rất thích thú với áo phao khổng lồ, Liêu Bắc Bắc thấy cô bé vui vẻ có chút buồn cười.

Đối với cô gái bảo thủ như Liêu Bắc Bắc, không nghĩ ngờ gì nữa, bikini hở hang là vật có tính khiêu chiến rất lớn. Niếp Niếp thúc giục năm lần bảy lượt, lúc Liêu Bắc Bắc vẫn còn đầu tranh tư tưởng, Niếp Niếp đã chạy khỏi phòng vệ sinh, Liêu Bắc Bắc một tay giữ lấy Niếp Niếp, không nghĩ nhiều nữa, cởi quần áo thay đồ tắm.

“Wow. Cô giáo Liêu thật trắng.” Niếp Niếp ngẩng đầu, ánh mắt rơi vào trước ngực, lại sờ sờ bấp đùi Liêu Bắc Bắc, che miệng cười, “Mịn màng, haha.”

Liêu Bắc Bắc nhún vai cười một tiếng, ở ngang hông quần thêm một cái khăn lụa mỏng, mặc dù khăn lụa cũng chỉ dài đến bắp đùi nhưng có thể che một chút cũng tốt, lại mặc thêm áo sơ mi, không phải vạn bất đắc dĩ, cô nhất định sẽ không cởi áo sơ mi ra.

Theo tiếng gọi âm ỉ kinh thiên động địa, Niếp Niếp chạy về phía biển rộng, Liêu Bắc Bắc theo sát phía sau, nếu có phao cứu sinh thì thật là tốt.

Cô mới nghĩ như vậy, đã thấy Đường Diệp Trạch ngăn Niếp Niếp lại, ngồi xổm xuống, thất một cái túi khí ở bên hông cho cô bé. Niếp Niếp tuy mới có bốn tuổi nhưng đã có thể nhận thức đẹp xấu, cô bé vừa hưởng thụ chú đẹp trai phục vụ, vừa báo đáp, vươn tay nhỏ ra giúp chú xinh đẹp vén tóc, sau đó nghiêm túc hỏi: “Chú ơi chú, là con xinh đẹp hơn hay cô giáo Liêu xinh đẹp hơn?”

Đường Diệp Trạch nhìn về phía Liêu Bắc Bắc, nhưng bởi vì vấn đề thị giác, đầu tiên nhìn thấy là một cặp chân thon dài, Đường Diệp Trạch hơi lúng túng, lập tức thu hồi ánh mắt, nói: “Đều đẹp”

“Hừ.” Niép Niép chu miệng, quay đầu gọi Liêu Bắc Bắc nhanh tới, Liêu Bắc Bắc cười chạy lên trước, Niép Niép ra hiệu cho cô cúi người xuống, sau đó nắm lấy tay Đường Diệp Trạch, đặt lên cánh tay nhỏ bé của mình, Đường Diệp Trạch không biết cô bé muốn làm gì, yên lặng chờ đợi, không ngờ tới, Niép Niép cầm một bàn tay khác của anh đặt lên... đầu Liêu Bắc Bắc...

“Hà..”

“A...” Liêu Bắc Bắc giật mình, ngã ngồi trên bãi cát.

Niép Niép nghi ngờ nháy mắt ấy cái, thật sự không hiểu nổi tại sao hai người lớn này lại đều giật mình như vậy, thậm chí lại là bộ dáng thật ngạc nhiên, thật ra bé chỉ muốn nói da của mình mịn màng hơn da của cô giáo Liêu thôi mà.

“Chú sở được chưa, haha, mau nói người nào xinh đẹp hơn đi.”

Đường Diệp Trạch mắt tự nhiên cười cười, chỉ Niép Niép.

Niép Niép chống nạnh cười ha ha, vỗ vỗ bả vai Đường Diệp Trạch, thật giống như đang nói: thật tình mắt.

Liêu Bắc Bắc vỗ vỗ ngực, còn chưa kịp nói gì, Niép Niép lại chạy như điên về phía biển, Liêu Bắc Bắc kinh hô một tiếng, Đường Diệp Trạch kịp thời kéo cô dậy, Liêu Bắc Bắc gật đầu cảm ơn, vội vã đuổi theo cô bé nghịch ngợm.

Đường Diệp Trạch sợ Liêu Bắc Bắc không ứng phó được, chăm chú nhìn bóng lưng cô đuổi cháu chạy của hai người, đợi Bắc Bắc đuổi kịp đứa nhỏ, anh mới yên tâm, cúi đầu vén quần ngồi xuống, lại mở lòng bàn tay ra nhìn một chút, mỉm cười.

Chẳng qua là anh hơi ngoài ý muốn, bởi vóc người Liêu Bắc Bắc giấu điểm đúng là rất tốt.

Đường Diệp Trạch ngồi xếp bằng, nhìn không chớp mắt nhìn hình ảnh chơi đùa trên bờ biển, bốc một nắm cát mịn, cát theo khe ngón tay chảy xuống, lộ ra một con ốc mượn hồn lớn bằng ngón cái bò loạn trong lòng bàn tay anh, Đường Diệp Trạch tươi cười, nâng cao lòng bàn tay, nhìn ốc mượn hồn bay xuống, đồng thời nghe tiếng trẻ con cười... Nếu như hai người đang đuổi bắt ở bờ biển, một người là con của anh, một người là vợ của anh, như vậy đời này của anh sẽ cảm thấy rất thỏa mãn.

Nước biển thấm ướt áo sơ mi của Liêu Bắc Bắc, đường cong hầu như lộ hẳn ra, cô vừa nhìn chằm chằm Niép Niép, vừa lén nhìn về phía Đường Diệp Trạch, rất sợ anh đang nhìn mình chăm chú.

May là Đường Diệp Trạch không nhìn cô nhưng hành động lại còn kỳ quái hơn so với nhìn cô là – đào hố cát.

Niép Niép giơ tay múa chân chơi đùa ở vùng nước cạn, một con sóng nhỏ đánh tới, Niép Niép trôi theo dòng nước, cười khanh khách không ngừng. Liêu Bắc Bắc đứng cạnh cô bé, dùng hai chân làm giám sát nước.

“Cô giáo Liêu, cô cũng tới bơi đi, rất vui a...” Niép Niép té nước về phía Liêu Bắc Bắc, Liêu Bắc Bắc đáp một tiếng, ngồi xuống chơi với bé, che mặt tránh né, lộ ra một bộ dáng rất bối rối.

Niép Niép thấy Liêu Bắc Bắc sợ thì càng hứng thú, lập tức sửa thành hành động dùng hai tay vốc nước té lên cô, Liêu Bắc Bắc cảm thấy sóng biển càng ngày càng lớn cho nên đứng lên chạy trốn, cố gắng đưa cô bé ra khỏi biển, tất nhiên Niép Niép trúng kế, vừa đuổi vừa cười, tùm một tiếng, ngã lăn xuống đất.

Liêu Bắc Bắc nghe thấy, dùng chân xoay lại, chỉ thấy cô bé giống như bạch tuộc ngã trên mặt đất, bằng kinh nghiệm của mình, biết là cô bé đang đùa, bởi vì hai tay của bé còn đang nắm chặt cát, cho nên cô cô ý hét lên một tiếng, thông thả đi tới, vừa chuẩn bị ôm Niép Niép, Niép Niép lập tức mở to hai mắt, cười haha, vùng hai tay đẩy cát lên, lại theo bản năng nắm lấy quai áo bikini của Liêu Bắc Bắc, Liêu Bắc Bắc vội vàng đưa tay ra giữ, sóng biển cũng rất không nể mặt mà kéo tới, cuốn trôi khối vải nho nhỏ màu xanh biếc đi...

Liêu Bắc Bắc ôm thật chặt cô bé che ở trước ngực, con mắt đăm đăm, hóa đá trong nháy mắt.

Niép Niép bị Liêu Bắc Bắc ôm, có chút khó thở, bé theo ánh mắt của Liêu Bắc Bắc nhìn về phía mặt biển bao la, lại cúi đầu nhìn bộ ngực của Liêu Bắc Bắc, mở to mắt, hô to cầu cứu: “Chú ơi. Mảnh áo nhỏ của cô giáo Liêu bị cuốn trôi đi rồi ~ ô ô...”

Liêu Bắc Bắc che cái miệng nhỏ của Niép Niép, nhưng không kịp nữa rồi, bởi cô đã nghe thấy tiếng bước chân, Đường Diệp Trạch đang chạy về phía này.

“Đừng tới đây.” Liêu Bắc Bắc hướng về phía biển rộng hô to một tiếng.

Đường Diệp Trạch chạy chậm lại, cách xa nhau ba thước, anh có thể nhìn thấy rõ áo sơ mi Liêu Bắc Bắc ướt đẫm, trắng tinh, quả nhiên không có bất kì “vật trang sức” nào.

Cho nên, Đường Diệp Trạch cởi áo sơ mi: “Bắc Bắc, dùng khăn trùm, trước để cô bé xuống đã, sau đó để bé lấy sơ mi qua cho cô.”

Liêu Bắc Bắc vừa thẹn vừa vội, nhưng bên ngoài hoang vu, vắng vẻ cũng chỉ có thể nhờ Đường Diệp Trạch giúp. Cô lau khô tóc, dịu dàng nói với Niép Niép: “Con đến chỗ chú lấy giúp cô giáo đi.”

Niép Niép thấy hóc mắt Liêu Bắc Bắc hồng hồng, nắm chặt tay, gật đầu quả quyết.

Liêu Bắc Bắc hít mũi, một tay che ngực, khẽ khom lưng đặt Niép Niép xuống, Niép Niép rất hiểu chuyện, nghe lời cô chạy về phía Đường Diệp Trạch, tầm mắt dừng lại ở cơ ngực rắn chắc của Đường Diệp Trạch một giây đồng hồ, lập tức nhớ tới trách nhiệm mình phải gánh vác, nhận lấy áo sơ mi to tướng, chạy về phía Liêu Bắc Bắc.

“Cô giáo con tới cứu cô...” Tùm một tiếng, kết quả có thể tưởng tượng được.

Đường Diệp Trạch nhìn về phía Niép Niép đáng cố gắng bò dậy từ chỗ biển cạn cùng với cái áo sơ mi hoàn toàn ướt đầm, hết nói nổi.

Liêu Bắc Bắc hơi nghiêng đầu, dư quang có thể nhìn thấy động tĩnh của Niép Niép, mắt thấy một trận sóng lớn sắp đánh tới, Liêu Bắc Bắc lo lắng nói: “Niép Niép là một cô bé dũng cảm, nhất định có thể tự mình đứng dậy, cố gắng lên, cố gắng lên.”

“Đạ.” Niép Niép xoa xòa mũi, nhưng áo sơ mi ướt rất nặng, bé lại không dám buông tay, chỉ có thể hết sức ngo ngoay.

Sóng lớn nhanh chóng đánh tới bắp chân của Liêu Bắc Bắc, nếu như không phải đã sớm chuẩn bị, cô đã bị ngã ngửa ra rồi, sóng biển lớn như vậy khẳng định là trẻ con không chịu được, cho nên một tay che ngực, chạy về phía cô bé... Đồng thời, Đường Diệp Trạch cũng không suy nghĩ nhiều nữa, cùng mục đích, vội vàng chạy lên ôm lấy cô nhóc.

Anh nhanh nhẹn ôm lấy Niép Niép, một cánh tay khác thì kéo bả vai Liêu Bắc Bắc, dùng lồng ngực che, giúp cô không bị lộ cánh xuân ra ngoài.

Liêu Bắc Bắc hai tay giơ lên, ôm chặt ngực, nhưng thật khó mà, da thịt của cô chỉ cách một cái áo sơ mi ướt nhẹt chạm vào da thịt lỏa lồ của Đường Diệp Trạch, cô không biết phải làm sao, lại không dám tách khỏi anh, nếu không nhờ đầu anh nhìn thấy gì đó, Liêu Bắc Bắc lúng túng muốn nhảy xuống biển.

Đường Diệp Trạch cảm thấy thân thể của cô cứng ngắc, anh chăm chú nhìn sóng đánh, trước tiên nói với Niép Niép: “Chú thả con xuống, con chạy về phía bờ cát đằng kia, chạy đến xe, nếu như ngoan, buổi tối chú mời con ăn bánh ngọt. Có được không?”

“Đạ, Niép Niép muốn ăn bánh dâu tây ngọt.” Niép Niép tràn đầy tự tin, việc này quá đơn giản.

Đường Diệp Trạch cười cười, lúc nước rút đi thì đặt cô bé xuống, Niép Niép như một con ngựa nhỏ, chạy như bay.

Đường Diệp Trạch thấy cô bé an toàn, khẽ cong người ôm Bắc Bắc vào ngực, lòng bàn tay hơi dùng sức, ôm chặt sống lưng của cô, mặc dù cô không ôm cổ của anh cũng có thể giữ thăng bằng, tiện đà bước về phía trước.

Thân thể Liêu Bắc Bắc cứng ngắc, chôn đầu trong vai của anh, đầu óc trống rỗng.

“Có phải anh đã nhìn thấy gì không...”

“...”

“Không trả lời chính là đã thấy sao?” Liêu Bắc Bắc run run hỏi.

“...”

“Tôi không muốn sống, hu hu...”

Đường Diệp Trạch dừng bước một chút, nhìn thẳng phía trước nói: “Không thấy.”

“Thật không?”

“Thật.”

Liêu Bắc Bắc thở phào nhẹ nhõm.

Đường Diệp Trạch mím môi, dời tầm mắt, không nhìn thấy rõ nhưng là cảm nhận được.

Liêu Bắc Bắc rúc vào ngực anh, ổn định tâm tình, sau đó ngẩng đầu nói, “Cảm ơn.”

Đường Diệp Trạch mắt tự nhiên cười cười. Bị thẹn a.

...

Giờ khắc này, phong độ thân sĩ của Đường Diệp Trạch khiến cho Liêu Bắc Bắc phục, cô tin chắc rằng Đường Diệp Trạch là một vị chính nhân quân tử hoàn hảo vô khuyết.

“Tôi muốn hỏi anh một vấn đề.”

“Ừ.”

“Anh có cất giấu đĩa phim đen không?”

“...”

“Có à?” Liêu Bắc Bắc hơi hơi thất vọng.

Đường Diệp Trạch trầm lặng. Hỏi một đằng trả lời một nẻo: “Với tình huống trước mắt này, em hỏi tôi vấn đề này là hợp sao?”

“Anh là người bạn khác phái duy nhất của tôi, nếu không trả lời, tôi chỉ có thể tự tìm đáp án.”

“Không có chuyện đó.” Đường Diệp Trạch trả lời chắc chắn.

Tại sao phải giấu đĩa phim đen? Khắp nơi đều là internet, hơn nữa anh cũng không có thời gian xem mấy cái video thượng vàng hạ cám đó.

Liêu Bắc Bắc cô đơn rũ mắt xuống, đáp án này là bên trong dữ liệu của cô, nhưng lại nghĩ đến hộp đĩa của Phan Hiểu Bác, tâm tình có chút khổ sở.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ! Quan Tâm Thêm Chút Nữa Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Không Quan Tâm Gì Nhưng Lại Quan Tâm Một Chút

Niép Niép giống như biết mình làm sai nên cô bé ngồi yên trong xe uống nước. Đường Diệp Trạch đứng nghiêm cạnh xe, đặt áo sơ mi của Liêu Bắc Bắc trên mũ xe để phơi khô, không mặc gì, núp ở trong phòng vệ sinh chờ đợi.

Liêu Bắc Bắc đứng trước gương nhìn thân thể mình, nghĩ đến một màn vừa rồi, vừa lúng túng vừa ngượng ngùng. Bởi vì Đường Diệp Trạch đủ đứng đắn nên cô mới dám mặc bikini trước mặt anh, nhưng những chuyện phía sau, quả thật là không ngờ được...

Bên cạnh xe, Đường Diệp Trạch nghe điện thoại Phạm Phi gọi tới, Phạm Phi chỉ hỏi anh đang ở đâu... Đường Diệp Trạch nói cho cô ấy biết tình huống ngoài ý muốn ở nơi này, thuận tiện nhờ Phạm Phi đặt giúp anh một cái bánh dâu tây ngọt, anh và Liêu Bắc Bắc sẽ trở về nhà tập thể sau một giờ nữa.

Phạm Phi không hỏi nhiều liền cúp máy, bởi vì cô nghe thấy rõ ràng tiếng sóng vỗ bờ cát, hiểu rõ việc Đường Diệp Trạch làm, nhưng còn khẩu vị bánh dâu tây ngọt? Liêu Bắc Bắc có biết Đường Diệp Trạch đã mất chức năng vị giác không?

Nói đến chuyện này của Đường Diệp Trạch, Phạm Phi cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc, anh là một người sống sờ sờ, sao có thể đối mặt với thức ăn ngon mà không thờ dài tiếc nuốt a?

—

Mười phút sau.

Sau khi Bắc Bắc vội vã thay quần áo, ở trong nhà vệ sinh bắt an đi tới đi lui, gội tóc ướt nhẹp dính trên gương mặt của cô, nhưng cô một chút cũng không dám thở mạnh, thậm chí hy vọng tóc càng ướt càng tốt.

Một lon nước uống đưa tới trước mặt cô, cô cứng ngắc người, nhưng ngay sau chui vào xe ngồi.

“Cô giáo Liêu, đã nhặt được mảnh vải nhỏ chưa?” Niép Niép ngây thơ hỏi.

Bắc Bắc cười khan hai tiếng, rút khăn giấy giúp cô nhóc lau nước miếng.

Bánh xe dần chuyển động, nhạc nhẹ khiến tâm tình thư giãn vang lên, Liêu Bắc Bắc không nhận được nhìn trộm bóng lưng Đường Diệp Trạch, phát hiện áo sơ mi trắng thơm của anh bị nước biển làm nhàu, nhũn mảy nói: “Tôi giúp anh giặt... áo sơ mi, được không?”

“Hả?” Đường Diệp Trạch tùy ý liếc mắt một cái, thong thả nói, “Được.”

Liêu Bắc Bắc thấy anh vui vẻ đồng ý, cảm giác tội lỗi giảm bớt.

Rất nhanh bọn họ trở lại nhà tập thể Đại Lâu.

Liêu Bắc Bắc dẫn Niếp Niếp xuống xe trước, mặc dù ông chủ đối với cô rất tốt, nhưng cô không muốn bị đàm tiếu, chủ yếu là sợ ảnh hưởng đến hình tượng người đàn ông tốt của Đường Diệp Trạch, đây là hình tượng vĩ đại không thể bị phá hủy a.

Trong lúc hai người đi lên tầng cao nhất, Liêu Bắc Bắc ôm lấy Niếp Niếp, định đứng ở cửa chờ Đường Diệp Trạch nhưng bảo vệ nói cho cô biết, Phạm Phi đang ở trong phòng, nếu như muốn vào có thể nhấn chuông cửa.

Sau khi nghe xong, mặt Liêu Bắc Bắc cứng đờ, biết rõ mình và bọn họ không có nhiều quan hệ nhưng trong lòng vẫn không tự nhiên.

Bảo vệ lại cho rằng cô bé trẻ con không tiện nhấn chuông cửa, cho nên chủ động giúp đỡ, Liêu Bắc Bắc còn chưa kịp nói không cần phiền toái, thì Phạm Phi đã mở cửa.

Thấy Liêu Bắc Bắc, nụ cười Phạm Phi cũng cứng lại nhưng cô nhanh chóng khôi phục trấn tĩnh, mở cửa phòng mời Liêu Bắc Bắc vào nhà.

“Cô bé này là người nhà của bạn trai cô à?”

“Ừ, là cháu gái Phan Hiểu Bắc. Niếp Niếp mau chào cô đi.” Liêu Bắc Bắc sờ sờ đầu Niếp Niếp.

“Con chào cô.” Niếp Niếp hít hít, mùi thơm của bánh dâu tây ngọt sao có thể thoát khỏi mũi của bé chứ?

Phạm Phi chú ý tới nếp áo Liêu Bắc Bắc bị nhăn, vừa định nói gì đó, thì Đường Diệp Trạch đã đi vào, áo sơ mi cũng bị nhăn nhúm nhúm.

Liêu Bắc Bắc đứng dậy, chờ anh coi áo sơ mi ra, Đường Diệp Trạch ở trước mặt Phạm Phi không có gì phải kiêng kỵ. Anh có thể lý giải tâm lý này, Liêu Bắc Bắc tự ti rất sợ bị bạn bè ghét bỏ, cho nên muốn làm gì đó để đền bù.

Bên này vừa gấp áo sơ mi xong, Niếp Niếp lại lôi kéo cô, muốn đi nhà vệ sinh.

Cô đáp một tiếng, dẫn Niếp Niếp tới phòng vệ sinh, hoàn toàn không hỏi tới ý kiến của Đường Diệp Trạch. Phạm Phi thấy cô tùy ý ra ra vào vào phòng của ông chủ, trong lòng càng thêm không thoải mái.

Thừa dịp Liêu Bắc Bắc không có ở phòng khách, Phạm Phi đi tới phòng ngủ của Đường Diệp Trạch, cô gõ cửa trạng trung một cái rồi đi thẳng vào, Đường Diệp Trạch đang thay quần, dù sao cũng đã không gặp nhau mấy năm, anh cảm thấy hơi lúng túng, cho nên động tác cũng nhanh hơn.

Phạm Phi nhìn thấy vậy càng không thoải mái, cô cố tình đề cao thanh âm, nói: “Này, bộ dáng anh mặc một cái quần tam giác em cũng gặp cả rồi, hiện giờ cứ bình tĩnh một chút đi.”

Những lời này vừa vắn bị Liêu Bắc Bắc vừa ra khỏi phòng vệ sinh nghe thấy rõ ràng, cô hơi nhếch môi, quan hệ của bọn họ quả nhiên không tầm thường, có lẽ thân mật hơn so với cô. Mặc dù Đường Diệp Trạch không nói rõ nhưng hành động thể này thì chỉ có bạn gái hoặc người tình.

Liêu Bắc Bắc le lưỡi, thảo nào cô luôn cảm thấy có ánh mắt nhìn mình chằm chằm không tha, là do cô ở trong nhà ông chủ hơi tùy tiện một chút.

“Ông chủ, tôi đi tắm cho Niếp Niếp đã. Hai người từ từ trò chuyện.” Cô bé Niếp Niếp, vừa muốn đi, thì Đường Diệp Trạch đi ra ngoài phòng ngủ, “Ồ đây tắm tốt hơn, tầng dưới là phòng tắm chung.”

Liêu Bắc Bắc vốn tính toán như vậy nhưng cô nhìn trộm Phạm Phi một cái, cảm thấy không thích hợp.

Đường Diệp Trạch thấy cô ôm bé con đứng yên bất động, thì bước nhanh tiến lên, bế luôn cô bé trong ngực cô, nói: “Tôi cho Niếp Niếp ăn bánh ngọt trước, cô đi nhà tập thể lấy quần áo đến.” Vừa nói anh vừa ôm Niếp Niếp quay về bên cạnh ghế salon, mở hộp bánh ngọt ra, Niếp Niếp vỗ vỗ tay nhỏ bé, nhìn chằm chằm bánh ngọt, sao đó vẫy tay với Liêu Bắc Bắc: “Cô giáo Liêu đi nhanh đi, quay về cùng ăn bánh, Con chờ cô.”

Liêu Bắc Bắc hơi lúng túng nhưng đó là trẻ con, không thể trách cô không chu đáo, cô chỉ đành cúi đầu tạ lỗi với Phạm Phi, Phạm Phi tất nhiên là không so đo cùng một đứa bé, nhưng có phải là Đường Diệp Trạch hơi quá mức không? Rõ ràng anh thích sạch sẽ nhưng lại cho phép Liêu Bắc Bắc dùng phòng tắm của mình, xem ra cô phải nhanh chóng hành động.

Nghĩ vậy, cô nhiệt tình đi đến bên cạnh bàn trà, nói: “Bác Bắc mau đi đi, tôi và Tiểu Trạch sẽ giúp cô trông cô nhóc.”

Liêu Bắc Bắc gật đầu cảm ơn, chậm rãi đi về kí túc xá, thịnh tình không thể từ chối, phải mau thay đổi quần áo, sau đó mang theo con bé nhanh chóng trở về, không nên ảnh hưởng tới quá trình bồi dưỡng tình cảm của bọn họ.

“Tiểu Phi, cậu ngồi xe lâu như vậy không mệt à?” Đường Diệp Trạch vừa cắt bánh ngọt, vừa ân cần hỏi.

Nhưng những lời này truyền vào trong tai Phạm Phi có chút chói tai: “Cậu muốn đuổi tôi về?”

“Dĩ nhiên không phải, tôi chỉ thấy khí sắc của cậu không tốt lắm.” Đường Diệp Trạch cười cười nhưng lại hoàn toàn quên mất, sắc mặt của mình so với Phạm Phi còn kém hơn, một đêm không ngủ rồi lại lao tới bờ biển, hẳn là anh nên đi nghỉ ngơi.

Phạm Phi cảm lấy gương dậm thêm phần, thật ra cũng không phải là cô tức giận, bởi vì Đường Diệp Trạch là người đàn ông đàn độn nhất cô từng gặp, đối với tình yêu nam nữ luôn chậm hơn ba nhịp.

“Tôi đi nhận việc, mai đi làm.”

“Cần gì phải vội như vậy, nghỉ ngơi mấy ngày đã.” Tầm mắt của anh nhìn về phía Niếp Niếp, sợ cô bé đựng đầu.

Phạm Phi cất hộp phần đi, bất đắc dĩ nói: “Tôi đây không phải là vì cậu à? Bản mẫu phong cách châu Âu phải mau thiết kế để sớm khởi công. A đúng rồi, tôi còn muốn bàn bạc thêm với mấy kiến trúc sư nữa, có thể để cho bọn họ biết tôi ở tầng cao nhất được chứ?”

“Không sao, đãi ngộ khác biệt vừa lúc giúp tôi che giấu một cô gái độc thân.” Đường Diệp Trạch nghiêng đầu cười nhẹ.

Bởi vì Phạm Phi hiểu rõ anh, biết những lời này của anh không có hàm nghĩa gì đặc biệt, chỉ có ý nghĩa như mặt ngoài thôi. Cô than thầm.

“Cậu thì dễ rồi, còn tôi phải làm sao bây giờ, sẽ mất đi rất nhiều người theo đuổi...” cô nói bóng gió, con gái mà, hay thích ý nhị một chút.

Đường Diệp Trạch suy nghĩ một chút, cũng phải, nhưng... “Công ty có quy định, nhân viên trong công ty không thể hẹn hò, những người theo đuổi cậu bên ngoài chắc sẽ không biết cậu ở cùng tầng với ông chủ, hẳn là sẽ không có ảnh hưởng lớn, nhưng tùy cậu, tôi nghe cậu.”

“...” Phạm Phi kéo khóe miệng, cô ghét nhất là nghe Đường Diệp Trạch nói “Tôi nghe cậu”, bởi vì lời hỏi ý kiến này cùng chủ kiến không liên quan, chỉ là do lễ phép.

Lúc này, Liêu Bắc Bắc thờ hồng học xuất hiện, Niếp Niếp thấy cô trở lại, cầm một hạt dâu tây chạy đến bên cạnh Bắc Bắc, kiễng chân: “A –”

Liêu Bắc Bắc hiểu ý cười một tiếng, cố ý há to miệng nhưng chỉ cắn một miếng nhỏ bởi vì cô thấy trên bánh ngọt chỉ còn lại một hạt dâu tây duy nhất. Niếp Niếp liếm liếm khóe miệng, nuốt nuốt nước miếng, có chút không muốn bỏ ăn.

“Tiểu Phi, gọi điện thoại đặt một hộp nữa.” Đường Diệp Trạch không coi Phạm Phi là người ngoài, sai sử tùy tiện.

Liêu Bắc Bắc thì lén khoát khoát tay với anh, trẻ con không thể ăn quá nhiều đồ ngọt, huống hồ chỉ vì mấy quả dâu tây, quá lãng phí. Nhưng Đường Diệp Trạch lại không hiểu ám hiệu của cô, Niếp Niếp vừa nghe lại có dâu tây ăn liền chạy như bay đến bên cạnh Đường Diệp Trạch, giờ nửa viên dâu tây còn lại lên: “Chủ đẹp trai ăn đi, đừng ngại mà...” Cô bé cười khúc khích.

Đường Diệp Trạch nhìn phía trên miếng bánh, một dâu răng nho nhỏ in ở đó, anh cắn một cái theo cùng hướng, cùng lúc, Phạm Phi hơi tức giận trong lòng, Liêu Bắc Bắc vuốt vuốt mái tóc, vẻ mặt không được tự nhiên.

Chờ cô bé ăn no, người lớn mới ăn, Đường Diệp Trạch cắt bánh cho hai cô gái, một miếng đưa cho Phạm Phi, lại bảo Liêu Bắc Bắc ngồi vào ghế salon.

Liêu Bắc Bắc đã sớm đói bụng, nhưng cô nhận lấy bánh ngọt lại không ngồi xuống mà vừa ăn vừa đi theo Niếp Niếp đang chạy loạn khắp nơi.

Còn ánh mắt Đường Diệp Trạch vẫn luôn đuổi theo thân ảnh Liêu Bắc Bắc, chủ yếu lo lắng cô vừa đi vừa ăn gây ra bệnh dạ dày.

Phạm Phi cắn một miếng, một đạo ánh sáng lạnh bắn về phía Liêu Bắc Bắc, những cái khác cô có thể chia sẻ, nhưng duy chỉ có Đường Diệp Trạch là không được, người đàn ông hoàn mỹ do một tay cô cải tạo tuyệt đối không thể để cho những cô nàng khác được lợi.

“Bắc Bắc, không bằng cô gọi bạn trai đến, buổi tối cùng ăn cơm.”

Đầu tiên Liêu Bắc Bắc nhìn về phía Đường Diệp Trạch, nếu Đường Diệp Trạch đồng ý cô sẽ không có ý kiến.

Đường Diệp Trạch biết cô đang nhìn mình, nhưng lại cúi đầu chơi điện thoại di động, thấy thế, Phạm Phi đẩy đẩy hân: “Cậu là ông chủ, phải tỏ thái độ đi, không thấy Bắc Bắc đang chờ chỉ thị của cậu sao?”

“Hả? Có đến hay không là chuyện của Liêu Bắc Bắc, hỏi tôi làm gì?” Đường Diệp Trạch rũ mắt, nhẹ nhàng nói.

Câu trả lời của anh hiển nhiên là khiến hai cô gái khó xử, Phạm Phi thờ ra một hơi, dù sao cô cũng quen kiểu nói chuyện của Đường Diệp Trạch, bây giờ phải xem Liêu Bắc Bắc xử lý tình huống thế nào.

Liêu Bắc Bắc vuốt vuốt màn hình điện thoại, vì tránh cho hai nữ một nam lúng túng, cô bấm số gọi Phan Hiểu Bắc, Phan Hiểu Bắc lại đúng lúc có việc không tới được, nhưng muộn anh ta sẽ tới đón Niếp Niếp, bảo Bắc Bắc chờ anh.

Phan Hiểu Bắc sẽ không ngu tới mức đâm đầu đi tới địa bàn của Đường Diệp Trạch, anh đã sớm nghĩ kỹ, tối nay chẳng những phải đưa Niếp Niếp đi, còn phải đưa Liêu Bắc Bắc đi theo.

Anh tin tưởng, muốn chinh phục một người phụ nữ truyền thống như Liêu Bắc Bắc, phải tiến thêm một bước thân mật về thể xác, nếu không Bắc Bắc vốn cũng không thích anh lắm tùy thời tùy lúc cũng sẽ nói lời chia tay.

Chương 24: Cẩn Thận. Có Yêu Râu Xanh

Ăn cơm tối xong, Niếp Niếp nằm ở trên giường của Đường Diệp Trạch ngủ, Phạm Phi ngồi trước sofa xem ti vi, Đường Diệp Trạch bận rộn trong phòng làm việc. Do mệt mỏi nhưng lại không thể nghỉ ngơi trên giường của ông chủ, Liêu Bắc Bắc chỉ đành phải dựa vào cửa sổ phòng ngủ, lên mạng xem tài liệu trường học, cô vẫn không quên lời hứa, giúp đỡ những học sinh vùng núi được đến trường.

Chín giờ tối, Phan Hiểu Bắc gọi điện tới, anh đang ở dưới lầu, chờ Liêu Bắc Bắc và cô cháu gái ở bãi đỗ xe.

Liêu Bắc Bắc cho là không đi xa nên cũng không gọi to, cô tới gõ cửa phòng làm việc, Đường Diệp Trạch mở cửa, hành động này khiến Phạm Phi cảm thấy không vui bởi vì lúc Đường Diệp Trạch về tranh, căn bản là sẽ ở vào trạng thái quên mình, đừng nói đến gõ cửa, cơm cũng có thể không ăn.

Cho nên không cần nghĩ nhiều, phải bóp chết tình địch từ trong trứng nước.

Nếu chuẩn bị tác chiến, vậy thì nên có một kế hoạch, phương án toàn diện, nghĩ vậy, Phạm Phi đuổi lưng về phòng.

“Chú của cô nhóc đã đến, tôi đưa Niếp Niếp đi rồi sẽ quay về nhà tập thể ngủ.” Liêu Bắc Bắc nhẹ giọng nói.

Đường Diệp Trạch không trả lời, mà cời bộ đồ làm việc ra, quay vào phòng ngủ, cầm một cái áo khoác đắp lên người em bé, bế lên sau đó đi ra khỏi phòng.

Liêu Bắc Bắc nhìn chăm chú vào bóng lưng của anh, vuốt sợi tóc vào sau tai. Sự tỉ mỉ tinh tế của Đường Diệp Trạch khiến nhiều lúc cô thấy tự thẹn không bằng, ví dụ như lúc ăn cơm, anh giúp Phạm Phi gấp hành trong thức ăn ra, giúp Niếp Niếp bỏ gừng khỏi cháo hải sản, rồi lại giúp cô bóc vỏ cua.

Gió biển thoáng lạnh, Liêu Bắc Bắc nhanh chân đuổi theo Đường Diệp Trạch, khoác lại áo trên người em bé: “Cô gái có thể may mắn gả cho anh nhất định hạnh phúc suốt đời.”

Dĩ nhiên, công tử tài hoa hơn người như Đường Diệp Trạch, nhất định vợ của anh cũng là thiên kim tiểu thư.

Đường Diệp Trạch cười mà không nói, nhìn biển rộng đen nhánh ở trước mắt, người với người không thể nào hoàn toàn hòa hảo nhưng lại có thể hòa thuận cùng thiên nhiên, bởi vì chúng sẽ không thắc mắc sự tồn tại của anh, sẽ không phản đối những gì anh yêu thích, mặc dù anh gào thét với chúng nhưng chúng vẫn thản nhiên như không.

“Thật ra thì tôi rất sợ em.” Anh nói một câu không đầu không đuôi.

Liêu Bắc Bắc không hiểu nhưng không hỏi lại, cô cho rằng Đường Diệp Trạch không thích thân cận cùng người khác, nhưng một khi đã chấp nhận làm bạn anh sẽ không dễ dàng vứt bỏ.

“Là bạn của anh cũng là một loại hạnh phúc.” Liêu Bắc Bắc thật lòng nói, “Tôi vẫn nói câu nói trước kia, lúc tâm tình không tốt thì tìm tôi, mặc dù tôi không thể thay anh lo lắng, giải quyết vấn đề nhưng tôi tuyệt đối sẽ không nói tâm sự của anh cho ai.”

“Tôi không có chuyện gì.”

“Anh có.” Liêu Bắc Bắc nói chắc chắn. Với sự nhạy cảm của một phụ nữ, cô chắc chắn trong lòng Đường Diệp Trạch đang có chuyện, là một chuyện buồn.

Đường Diệp Trạch nghiêng đầu nhìn cô, cười trừ.

Phan Hiểu Bắc nhìn ngang nhìn dọc cũng thấy Đường Diệp Trạch không thuận mắt, anh đưa tay ra đón cháu gái từ trong ngực Đường Diệp Trạch, đặt vào chỗ ngồi phía sau, động tác của anh hơi mạnh, khiến cho Niếp Niếp ngủ say cũng mơ mơ màng màng mở mắt ra rồi lại mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

“Đường Diệp Trạch sao cậu còn chưa đi? Muốn nghe chúng tôi nói chuyện yêu đương à?” Phan Hiểu Bắc đưa tay ôm lấy vai Liêu Bắc Bắc.

Thấy thế, Liêu Bắc Bắc có chút bất mãn với thái độ của Phan Hiểu Bắc nhưng cũng không chỉ trích anh trước mặt Đường Diệp Trạch, dù anh không có phong độ cũng là bạn trai của cô.

Cô cúi người cảm ơn: “Hôm nay làm phiền ông chủ rồi, anh đi nghỉ sớm một chút.”

Đường Diệp Trạch đáp một tiếng, cũng không nhìn Phan Hiểu Bắc, chỉ chỉ tay vào điện thoại, ý bảo cô có chuyện gì thì gọi anh, sau đó quay người rời đi.

Đợi sau khi anh đã đi xa, Liêu Bắc Bắc quay về phía Phan Hiểu Bắc, trước khi mở miệng cúi đầu theo thói quen, “Hiểu Bắc, ông chủ là bạn của em, sau này anh có thể thân thiết với anh ấy hơn chút được không?”

Nghe thấy thế, Phan Hiểu Bắc hơi tức giận, anh bất động thanh sắc nói: “Không vấn đề, bạn của em cũng là bạn của anh.”

“Còn nữa, anh đừng hiểu lầm, ông chủ và Phạm tiểu thư...” Liêu Bắc Bắc giải thích mối quan hệ, chủ yếu là chưa chắc chắn.

Phan Hiểu Bắc cũng không đợi cô nói hết, anh dựa theo kế hoạch, mở cửa xe lấy ra một bó hoa hồng to, cong môi cười một cái, hai tay nâng lên.

Lần đầu tiên Liêu Bắc Bắc nhận được bó hoa to như vậy, cô nhận lấy hoa hồng kiểm điểm, hai gò má ửng hồng, tâm thần rung động.

“Bác Bắc, thật ra thì hôm nay là... sinh nhật của anh.” Phan Hiểu Bắc gãi gãi đầu.

“Hả? Sao anh không nói sớm? Em chưa kịp chuẩn bị quà... Chúc anh sinh nhật vui vẻ.” Cô kinh ngạc nói.

“Ha ha, không sao. Dù sao những năm trước đều là một mình anh đón sinh nhật, năm nay có em ở bên cạnh anh, vậy là đủ rồi.” Phan Hiểu Bắc nâng tay cô lên, khẽ hôn.

Liêu Bắc Bắc ngượng ngùng, mím môi: “Hay em mời anh ăn cơm? Em quay về nhà tập thể đổi quần áo. Anh đợi em một chút...”

“Chúng ta cũng không phải người ngoài, em mặc cái gì cũng xinh đẹp hết.” Phan Hiểu Bắc kéo Liêu Bắc Bắc lại, tươi cười, mở cửa xe, muốn mời Liêu Bắc Bắc lên xe, “Sinh nhật của anh đương nhiên anh phải làm chủ, em chịu trách nhiệm nói chuyện là được rồi.”

Nếu đối phương đã nói đến mức như vậy, cô mà ra sức từ chối thì cũng không ra sao. Vì vậy cô ôm bó hoa hồng bước lên xe, hương hoa thoang thoang thấm vào ruột gan, ấm áp mà lãng mạn.

Thấy xe chạy ra khỏi bãi đỗ xe, Đường Diệp Trạch vẫn đứng yên ở trên ban công, trong mắt xẹt qua một tia âm thầm khó nhận ra.

Phan Hiểu Bắc đưa Niếp Niếp về nhà trước, sau đó đưa Liêu Bắc Bắc tới một bàn ăn đã được chuẩn bị tươm tất, phòng ăn này có diện tích rất lớn, phong cách thanh cao, nhã nhặn, do công ty điện ảnh và truyền hình của Đường thị tại đây trang hoàng. Cũng chỉ có phu nhân của chủ tịch Đường thị, Lục Tư Kỳ mới có được đặc quyền này.

Khúc dương cầm du dương quanh quẩn bên trong phòng ăn, ánh nến ấm áp. Bỏ qua cuộc sống ồn ào nơi đô thị, Liêu Bắc Bắc thoáng cái đã bị cảm giác quen thuộc này hấp dẫn, cô theo sự hướng dẫn của Phan Hiểu Bắc ngồi xuống.

“Tại sao chỉ có mình chúng ta?”

“Bởi vì anh không hy vọng người đàn ông khác nhìn thấy bạn gái xinh đẹp của anh.” Phan Hiểu Bắc bật ánh điện quyển rữ, cười dịu dàng.

Liêu Bắc Bắc biết anh hay nói giỡn nhưng đây là lời nói dối có thiện ý, ngọt ngào, cô ngượng ngùng không biết phải làm sao.

Khi món ăn đầu tiên được đưa lên, Phan Hiểu Bắc nhận lấy chai rượu đỏ trong tay phục vụ, đứng lên, tự mình rót rượu cho Liêu Bắc Bắc.

“Hiểu Bắc, tửu lượng của em không tốt.” Liêu Bắc Bắc thấy rượu đỏ sắp đầy ly thủy tinh liền nhắc nhở.

Chính là muốn tửu lượng của em không tốt.

“Hôm nay là sinh nhật của anh, dù thế nào em cũng phải uống với anh một chén, có thể uống được bao nhiêu thì uống, không miễn cưỡng...”

Liêu Bắc Bắc khó khăn gật đầu, sau khi nhẹ nhàng chạm cốc liền nhấp một ngụm nhỏ.

Phan Hiểu Bắc rất biết ăn nói, hướng chỉ lại sống lâu trong giới giải trí, biết được rất nhiều chuyện người bình thường không biết, Liêu Bắc Bắc tập trung tinh thần nghe chuyện, thỉnh thoảng bị sự hài hước của anh chọc cười.

“Bác Bắc, kể một ít chuyện xưa của em cho anh nghe đi.”

“Em?” Liêu Bắc Bắc xác định mình là một cô gái không có chuyện cũ, cô lắc lắc chén rượu cho tay, chán nản nói, “Em là con gái một trong nhà, mẹ làm việc trong siêu thị, bố là thầy giáo chủ nhiệm cấp hai. Ba mẹ đều hy vọng em có thể trở thành một nữ cường nhân, không cần oai phong một cõi nhưng là ít nhất có thể đảm đương một phía, nhưng em đã để cho bọn họ thất vọng.”

“Hả? Cha mẹ em nghiêm khắc như vậy sao? Vì sao?”

Liêu Bắc Bắc đúng là không cẩn thận nghĩ về vấn đề này, chẳng qua nghĩ tới kỳ vọng của cha mẹ đối với mình, lại thấy cha mẹ tóc ngày càng hoa râm, cô liền rung rung nước mắt, không tự chủ uống một ngụm rượu lớn: “Ba em thường nói, hai người họ cuối cùng cũng có một ngày rời em đi, sợ em nhát gan,

yếu đuối, mà hiện tại đàn ông lại không đáng tin, bọn họ sợ em không tự chăm lo cho bản thân được.”

Phan Hiểu Bắc đứng dậy an ủi cô, lại rót thêm rượu vào ly của nàng, hần đứng bên cạnh Liêu Bắc Bắc, cầm đôi tay của cô, thâm tình nói: “Bắc Bắc, từ nay về sau, anh sẽ chăm sóc em, xin hãy tin tưởng anh, anh sẽ dùng hành động chứng minh, anh đáng giá là người đàn ông để em dựa vào.”

Liêu Bắc Bắc hít hít mũi, đối mặt với một lời tỏ tình sâu sắc như vậy, trong lòng của cô lại thấy áy náy: “Thật xin lỗi, Hiểu Bắc, đầu óc em rất chậm chạp, lại thích suy nghĩ lung tung, em không nên nghi ngờ anh có thật lòng hay không, sau này sẽ không...”

Phan Hiểu Bắc lau nước mắt ở khóe mắt cô, cô có ngốc cũng là điểm đáng yêu của cô, có đôi khi Phan Hiểu Bắc cũng không phân biệt được anh chỉ muốn một người vợ có thể chăm sóc gia đình hay đã yêu người phụ nữ này.

Không khí đứng chỗ, tâm tình đứng chỗ, ly rượu lại được nâng lên chạm nhau, bọn họ rất nhanh lại uống, uống đến say.

Bạc thang phát ra tiếng bước chân, Phan Hiểu Bắc đỡ bả vai Liêu Bắc Bắc, mà Liêu Bắc Bắc đã sớm say đến mức thần chí không rõ ràng, một tay cô nắm ở eo của Phan Hiểu Bắc, chống đỡ cơ thể lão đảo muốn ngã, vừa cười ha ha.

Phan Hiểu Bắc thấy cô suýt trượt chân, lại thấy sắp đến cửa phòng, anh ôm cô vào ngực, một chai rượu đỏ đối với anh cũng chẳng là gì, uống cũng như không.

Liêu Bắc Bắc nằm ở trên giường của anh, ánh đèn vàng chiếu vào khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của cô, làm nổi bật ngũ quan xinh xắn, tình xảo của cô, dưới tác dụng của rượu, cô nhẹ nhàng xoay hông, khiến một đôi chân thon dài trắng nõn mơ hồ lộ ra.

Phan Hiểu Bắc hít sâu một hơi, sắc đẹp này đúng là mê hoặc lòng người, thân thể to lớn úp lên người Liêu Bắc Bắc, hướng đến cánh môi mềm mại của cô, dưới tình huống cô không đề phòng, dễ dàng cạy mở hàm răng trắng bóng.

Thật xin lỗi, Bắc Bắc, mặc dù làm như vậy là rất hèn hạ nhưng sau đêm nay, anh hy vọng lòng của em sẽ an định lại.

Liêu Bắc Bắc đang say rượu theo bản năng thấy khó thở, nàng ậm ừ liên tục, loạn xạ từ chối Phan Hiểu Bắc đang liên tục nhích tới gần, song, sự kháng cự yếu ớt của cô không có tí tác dụng nào, Phan Hiểu Bắc nắm lấy cổ tay của cô, giữ chặt ở trên đầu giường, một bàn tay khác thì cởi nút áo sơ mi của nàng, một nút, hai nút... Thấy trước ngực lộ ra một mảnh tuyết trắng như ẩn như hiện, càng thêm khẩn cấp.

Áo sơ mi của Liêu Bắc Bắc từ đầu vai rơi xuống, quần không tiếng động rơi xuống sàn nhà, cô nhắm chặt hai mắt, mi run run, không thể động đậy.

Áo lót màu trắng cùng với vóc người hoàn mỹ rơi vào mắt Phan Hiểu Bắc, hơi thở của y dồn dập mà rối loạn.

“Đừng sờ...”

Liêu Bắc Bắc bối rối lắc đầu, thần trí có chút mơ hồ.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ! Quan Tâm Thêm Chút Nữa Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Sĩ Nhục Lớn

Phan Hiểu Bắc biết đây là lần đầu tiên của cô, nên cũng không vội vàng, anh từng chút từng chút hôn lên da thịt của cô. Không thể không nói, thân thể Liêu Bắc Bắc thật sự là quá đẹp, trắng nõn mềm mại, có thể so sánh với dương chi bạch ngọc, hai điểm hồng hồng trước ngực hấp dẫn toàn bộ ánh mắt của hần, mà thân thể chưa từng bị chạm vào vô cùng nhạy cảm, phàm là nơi bị đầu ngón tay lướt qua đều như hoa xấu hổ khẽ run rẩy.

Hần chen vào giữa hai chân của cô, hết sức kiềm chế, e sợ sẽ làm cho đóa hoa bé nhỏ kiều diễm này bị kinh động, từ trong mộng tỉnh lại.

Liêu Bắc Bắc hơi ngẩng đầu lên, miệng khê hé ra, bộ ngực mạnh mẽ phập phồng, cô nuốt nuốt nước miếng, làm bầm muốn uống nước.

Cô lại gầy dựa thân thể, thân thể mềm mại lơ đãng chạm vào lồng ngực Phan Hiểu Bắc. Phan Hiểu Bắc trầm thấp hừ một tiếng, đã không thể từ tốn được nữa.

Dây lưng rầm một tiếng rơi xuống giường, y nâng lên nửa người trên của Liêu Bắc Bắc, kịch liệt nhiệt tình hôn lên môi cô, Liêu Bắc Bắc cảm thấy không thoải mái, gờ tay lên đẩy trán hần ra, cố gắng ngăn cản nụ hôn nóng bỏng như cuồng phong của hần.

Phan Hiểu Bắc lập tức kéo tay cô ra phía sau lưng, thuận thể dán sát vào thân thể của cô, bờ môi của hần chỉ cách ngực của cô một khoảng cách rất

gần.

Bỗng nhiên trong phòng ngủ của cô cháu gái truyền ra tiếng khóc kinh thiên động địa.

Phan Hiểu Bắc nghe thấy tiếng khóc, nhất thời giật mình, không đợi y mặc quần áo vào, Niếp Niếp đã bắt đầu khóc lóc gõ cửa phòng Phan Hiểu Bắc: “Chú ơi, Niếp Niếp mơ thấy cha, huhu.”

Phan Hiểu Bắc không kịp nghĩ nhiều, trước dùng chăn bọc kín thân thể Liêu Bắc Bắc, vừa hàm hồ trấn an cháu gái, vừa luống cuống mặc quần áo. Đứa bé này lúc nửa đêm sẽ gặp ác mộng, bởi vì lúc cha cô bé gặp tai nạn giao thông, cô bé cũng ngồi trên xe. Lúc hai xe va chạm, Niếp Niếp bị văng qua cửa sổ xe, rất may mắn rơi trên một đồng cát.

Hắn mở cửa phòng, Niếp Niếp nhào ngay vào lòng hắn, Phan Hiểu Bắc ôm lấy cô bé, Niếp Niếp khóc rất thương tâm, bé gục đầu vai Phan Hiểu Bắc, hai tay nhỏ bé ôm chặt lấy cổ y.

“Chú ơi chú có bỏ Niếp Niếp đi không?”

Phan Hiểu Bắc ôm Niếp Niếp vào trong lòng, vỗ nhẹ lưng của nàng, nhẹ nhàng nói nhỏ nhẹ: “Ngoan, đừng khóc, chỉ cần Niếp Niếp còn cần chú, chú sẽ không bỏ Niếp Niếp đi.”

Niếp Niếp khuôn mặt đầy nước mắt, bé ôm hôn Phan Hiểu Bắc một cái, nước mắt dính vào khuôn mặt của Phan Hiểu Bắc, vừa ẩm áp, vừa lạnh lạnh.

Phan Hiểu Bắc cũng không cho mình là người tốt, nhưng nếu nói chuyện duy nhất khiến hắn có thể bất chấp tất cả nhất định chính là toàn tâm toàn ý chăm sóc đứa con ruột thịt duy nhất của anh trai.

Uỳnh một tiếng, Liêu Bắc Bắc quần chăn lăn xuống đất, cô vẫn ngủ nhưng lại khiến Niếp Niếp chú ý tới.

“Chú ơi, tại sao cô giáo Liêu lại ở đây?” Bé chớp mắt, lăm bằm hỏi.

Lập tức, Phan Hiểu Bắc ôm đầu Niếp Niếp, bước nhanh đi ra khỏi phòng ngủ, tiện tay đóng cửa phòng lại: “Cô giáo Liêu đang ngủ, Niếp Niếp là bé ngoan, không được khóc quấy rầy cô giáo ngủ, được chứ?”

Niếp Niếp gật đầu, lại lắc đầu, nhỏ giọng khẩn cầu: “Tôi nay Niếp Niếp có thể ngủ cùng cô giáo Liêu được không? Niếp Niếp nhớ cha, nhớ mẹ...”

Nghe con bé nói thế, Phan Hiểu Bắc thấy hơi cay mũi, có công sinh lại không nuôi, ngay cả mặt con cũng không biết, mẹ đẻ mà có thể tuyệt tình như vậy thì quả là cực phẩm.

Nhưng nói đến chuyện này, Phan Hiểu Bắc cũng có trách nhiệm, chị dâu là đại mỹ nhân, sau khi gả cho anh trai cũng không thiếu người theo đuổi, nhưng chị dâu cũng coi là người tuân thủ nữ tắc, nhưng kể từ khi anh qua đời, thế mà chị dâu lại phát tín hiệu với Phan Hiểu Bắc. Hắn không hề tơ tưởng đến người phụ nữ của anh trai, vì vậy, dưới con nòng giận, hắn đã tát cho chị dâu một cái bạt tai, đồng thời nói vài câu, khiến chị dâu đi tái giá, một đi không trở lại. Về chuyện này, Phan Hiểu Bắc không nói cho bất cứ ai.

“Niếp Niếp thích cô giáo Liêu không? Chú lấy cô giáo Liêu về có được không?”

“Thích. Nhưng nếu cô giáo Liêu ở nhà chúng ta thì chú đẹp trai phải làm sao bây giờ?” Niếp Niếp nghiêng đầu, đứa bé bốn tuổi đã thực sự biết ai thật lòng với mình. Không thể nghi ngờ, cô bé vô cùng thích Đường Diệp Trạch.

Phan Hiểu Bắc nhú mũi, xem ra hắn đã xem thường Đường Diệp Trạch rồi, chỉ cần là phụ nữ, lớn nhỏ hắn ta đều ăn sạch.

Hắn để niếp niếp ngồi lên đùi của mình: “Nói cho chú nghe, chú kia nói với cô giáo Liêu những gì?”

Niếp Niếp giọng cảm nhỏ lên, suy nghĩ một chút: “Chú đẹp trai rất ít nói, trên bờ biển chú ấy cứu cô giáo Liêu, lúc ấy mảnh vải nhỏ của cô giáo bị rơi...” Bé chỉ chỉ vị trí ngực, không biết vật kia là gì.

Phan Hiểu Bắc ngây ngẩn cả người, lại hỏi rõ ràng quá trình, trẻ con tất nhiên là thật thà, biết gì nói vậy. Nghe xong, Phan Hiểu Bắc âm thầm nắm tay, trẻ con sẽ không nói dối, hắn đại khái hiểu rõ, Liêu Bắc Bắc làm trò coi áo trước mặt Đường Diệp Trạch, Đường Diệp Trạch lại ôm cô ta vào trong ngực.

Rầm một tiếng, Phan Hiểu Bắc thô bạo đánh một quyền vào mặt bàn, Niếp Niếp bị dọa sợ run người.

Liêu Bắc Bắc lại giả vờ là ngọc nữ đơn thuần trước mặt mình. Cô ta rõ ràng chính là một yêu nữ đầy tâm cơ, một cô á lằng nhằng.

Nghĩ vậy, Phan Hiểu Bắc đưa Niếp Niếp về phòng, dỗ bé ngủ, ngay sau đó đi ra, trở về phòng ngủ, khóa trái cửa.

Hắn nhìn Liêu Bắc Bắc đang ngủ say sưa, giận dữ nói: “Sớm biết cô là đồ con gái như vậy, tôi đã không khách khí với cô.” Hắn dùng một tay ôm lấy Liêu Bắc Bắc đang nằm trên mặt đất, vô tình ném cô lên giường.

Mạnh mẽ va chạm khiến Liêu Bắc Bắc mở hai mắt mơ màng, nhưng còn chưa đợi cô hiểu đây là nơi nào, Phan Hiểu Bắc đã đè lên người cô, sau một loạt động tác điên cuồng, cô tỉnh táo sáu bảy phần.

“Anh... A – làm cái gì vậy...” Liễu Bắc Bắc hoảng sợ thấy mình không một mảnh vải mà Phan Hiểu Bắc không trả lời cô, tiếp tục vuốt ve thân thể của cô, tất nhiên là cô không thể đẩy Phan Hiểu Bắc ra, bị dọa sợ đến mức nước mắt chảy đầy mặt.

Phan Hiểu Bắc giữ chặt người cô, một tay giữ hông của cô, trong mắt đầy rẫy lửa giận, trong tươi cười lộ ra âm trầm, hần nhếch khóe miệng, khinh miệt nói: “Không nhận ra sao? Ân ái.”

Trong nháy mắt, Liễu Bắc Bắc không nhận ra được người đàn ông trước mắt mình nữa, cô bảo vệ thân thể lạnh run của mình, rất muốn kéo lý trí của Phan Hiểu Bắc về: “Anh bình tĩnh, đây là... đây là phạm pháp...”

Phan Hiểu Bắc cười nhạt: “Tôi thật sự nhìn nhầm cô rồi, Liễu Bắc Bắc. Lại dám giả bộ xử nữ không có kinh nghiệm sống trước mặt tôi? Tôi thực sự khen ngợi kỹ năng diễn xuất cao siêu của cô.”

“Anh đang nói gì vậy? Em... A—” Cô còn chưa nói dứt lời, Phan Hiểu Bắc đã hung hăng cắn một cái lên đầu vai của cô, ngay sau đó, y cời quần ra, kéo hai chân Liễu Bắc Bắc ra, đang trong lúc va chạm, Phan Hiểu Bắc không thể thuận lợi đi vào thân thể của cô mà là bị đẩy trở lại, đau đớn khiến hần kêu ra tiếng.

Liêu Bắc Bắc thừa dịp hần cúi người, vội vàng nhảy xuống giường, lăn một vòng chạy về phía cửa.

“A.”

Phan Hiểu Bắc một tay túm tóc của cô, cường ngạnh kéo cô về giường.

Đầu của cô đụng vào thành giường, khiến đầu óc choáng váng, Phan Hiểu Bắc cũng không để ý, một tay kéo lấy bắp chân của cô, kéo về phía hông của mình, lửa giận công tâm khiến y mất lý trí, hiện tại y chỉ biết mình bị nữ nhân trước mặt này đùa bỡn.

Còn dám nói mình bảo thủ nhu nhược? Tôi nhỏ vào.

“Đừng mà, xin anh, Phan Hiểu Bắc...” Liễu Bắc Bắc khóc không ra hơi, đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì? Tại sao Phan Hiểu Bắc lại đột nhiên biến thành ma quỷ?

“Tôi thật ngốc, vốn tưởng rằng Đường Diệp Trạch giữ cô không buông hóa ra là cô bắt cả hai tay. Đùa bỡn tôi rất vui phải không?”

Ở mấy phút trước, Phan Hiểu Bắc đã xác định y yêu Liễu Bắc Bắc. Nhưng trăm triệu lần không thể ngờ rằng, chẳng những cô ta có tâm kế, thậm chí còn xảo quyệt hơn những người phụ nữ khác, trần truồng ôm ấp Đường Diệp Trạch ở bờ biển. Cho rằng đứa trẻ con bốn tuổi xem không hiểu?

Liêu Bắc Bắc không hiểu lắc lắc đầu, vô cùng sợ hãi đôi mắt ngoan lệ của y.

“Em không...”

“Được, tôi cho cô một cơ hội giải thích, tôi hỏi cô, cô đã làm gì với Đường Diệp Trạch ở bờ biển?”

Liêu Bắc Bắc bối rối lắc đầu: “Chưa làm gì...”

“Tôi nói cho cô biết, ở bờ biển chơi lặn trần truồng.”

Liêu Bắc Bắc cuối cùng đã hiểu nguyên nhân y tức giận, cô lập tức giải thích: “Không phải như anh nghĩ, là áo tắm của em bị Niếp Niếp làm rơi...”

Nói cách khác, Liễu Bắc Bắc thừa nhận cơ thể của cô bị Đường Diệp Trạch nhìn thấy.

Trong giới giải trí y quen thuộc, tin tức hùa theo rất nhiều, trong đó 90% là lăng xê, 10% còn lại là những đứa con gái muốn trèo cao, nhưng trong thực tế, hầu như không thể xuất hiện tình huống này.

“Cô còn dám đổ lỗi cho một đứa trẻ? Nhiều đàn bà như vậy mà không bị rơi áo tắm, chỉ có áo của cô bị rơi? Trùng hợp như vậy hay là bờ biển không người? Liễu Bắc Bắc ơi là Liễu Bắc Bắc, sao cô lại vô liêm sỉ như vậy.”

Phan Hiểu Bắc hận không thể bóp chết cô, đối với một người đàn ông, sỉ nhục lớn nhất chính là người đàn bà của mình không chung thủy.

Liêu Bắc Bắc sợ hãi vùng tay lên, ôm lấy đầu, trong lúc vô tình phát hiện thấy điện thoại của mình rơi dưới giường, số “1” chính là phím tắt gọi cho Đường Diệp Trạch, nếu cô muốn thuận lợi bắt được điện thoại di động, nhất định phải để cho Phan Hiểu Bắc đẩy nàng xuống giường.

“Đừng vậy, đừng vậy... Tôi thích Đường Diệp Trạch, anh ấy sẽ không như anh, không biết phân biệt tốt xấu...”

Bóp một tiếng, một cái tát mạnh mẽ giáng xuống gương mặt của cô, Phan Hiểu Bắc ra tay rất mạnh, thoáng cái đã đánh ngã cô xuống dưới đất, Liễu Bắc Bắc không để ý tới đau đớn, quay người ngồi phía trước điện thoại di động, một tay đặt ra sau, mau mau chóng chóng nhấn phím, đồng thời, máu tươi chậm rãi tràn ra khóe miệng của cô.

Lúc này, Đường Diệp Trạch vừa mới lái xe vào thành phố, liền nhấn máy ngay sau khi vang lên hồi chuông thứ nhất.

“Bác Bắc, em ở đâu?” bởi vì lo lắng cho Bắc Bắc nên anh mới lái xe vào thành phố lúc nửa đêm, dù sao đàn ông vẫn hiểu nhau, nhất là kẻ có động cơ không trong sáng, trong mắt sẽ lộ ra chút tà ác.

Tiếng kêu bén nhọn truyền vào trong tai Đường Diệp Trạch, anh dầm mạnh vào chân ga, chạy thẳng tới nhà Phan Hiểu Bắc.

Hai người trong phòng ngủ, Phan Hiểu Bắc đứng ở bên giường che đầu, Liêu Bắc Bắc nắm trong tay bình rượu vỡ nát, nhìn đăm đăm vào đầu Phan Hiểu Bắc đang chảy đầu máu, cô dán người vào vách tường, run rẩy.

Từ nhỏ đến lớn, đây lần đầu tiên cô đánh người, lại đánh một người đàn ông khôi ngô, cao to, không biết cô lấy dũng khí ở đâu ra chỉ biết mình không thể cứ như vậy bị cưỡng gian.

Tiếng đánh nhau kịch liệt lại đánh thức Niếp Niếp một lần nữa, bé xoa xoa mắt, ôm thỏ bông đi ra khỏi phòng ngủ, vừa muốn gọi chú hỏi có việc gì, chuông cửa liên vang lên cho nên, bé bê ghế nhỏ đi tới trước cửa, nhìn qua mắt mèo thấy là Đường Diệp Trạch tới, cho nên vô cùng vui vẻ ra mở cửa.

Đường Diệp Trạch chạy vào, đồng thời bế lấy Niếp Niếp, bước nhanh đưa cô bé vào phòng ngủ, sau đó khóa chặt cửa lại, có một số việc không thể để trẻ con nhìn thấy; có một số người anh sẽ không bỏ qua.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ! Quan Tâm Thêm Chút Nữa Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Cô Thấy Đó, Cô Ấy Là Bạn Gái Của Tôi

“Bác Bắc, tôi là Đường Diệp Trạch.”

Đường Diệp Trạch gõ vang cửa phòng, đứng im lặng ở cạnh cửa Liêu Bắc Bắc lập tức có dũng khí, cô lấy ra một cái chăn mỏng che lại thân thể, luống cuống tay chân mở cửa phòng, khoảnh khắc nhìn thấy Đường Diệp Trạch, nước mắt như vỡ òa.

“Tôi không có. . . . .”

“Tôi hiểu.” Đường Diệp Trạch hít sâu một hơi. Cởi xuống áo ngoài khoát lên vai của cô, nếu như Liêu Bắc Bắc là tự nguyện, cô cũng sẽ không gọi điện thoại cầu cứu mình rồi.

Anh nâng gương mặt Liêu Bắc Bắc lên nhìn một chút, khi anh nhìn đến miệng cô có một mảng máu ứ đọng, liền cầm cây gậy bóng chày mang từ trong xe lên, anh tức giận chạy bộ về phía Phan Hiểu Bắc, Liêu Bắc Bắc ôm thật chặt hông của anh, như vậy âm ỉ lên sẽ gây tai nạn chết người đó .

“Ông chủ, Đường Diệp Trạch, đừng. . . . .”

Mà trong một cái phòng khác, tiếng khóc con nít đỉnh tai nhức óc, mặc dù đứa nhỏ không biết chuyện gì xảy ra, nhưng theo bản năng nó cảm thấy sợ hãi, sợ Đường Diệp Trạch làm hại chú của nó.

Phan Hiểu Bắc tựa ở bên giường, vì bị bình rượu đập trúng đầu, làm mất một lượng máu lớn khiến anh cả người rét run, ý thức mơ hồ.

Ánh mắt Đường Diệp Trạch trong nháy mắt trở nên tối đen, anh bỏ gậy bóng chày xuống, lại không có cách nào khác thương xót Phan Hiểu Bắc, anh nắm chặt cổ áo Phan Hiểu Bắc, nhưng không đợi anh ra quyền, Phan Hiểu Bắc hôn mê bất tỉnh trước một bước.

“Chú ơi. Cô giáo Liêu. Để Niếp Niếp ra ngoài. Hu hu . . . chú ơi.” Niếp Niếp rống to kêu lớn, cầm lấy tất cả đồ chơi ném về phía cửa phòng.

Tiếng khóc con nít kéo thần trí Liêu Bắc Bắc trở lại, cô cảm quần áo rơi là tà lên, hoảng sợ thấy Đường Diệp Trạch vẫn như cũ nắm lấy cổ áo Phan Hiểu Bắc, rất nhanh một quả đấm liền hạ xuống. Liêu Bắc Bắc quả thật không nghĩ tới Đường Diệp Trạch tức giận nhiều như vậy, cô giữ cánh tay Đường Diệp Trạch, một tay kéo không được cổ tay của anh. Cô đành phải vờn hai tay ra tóm lấy, đồng thời, tám chân móng quần quanh người bị tuột xuống dưới chân.

Tầm nhìn Đường Diệp Trạch thấy một mảnh tuyết trắng, anh lập tức nhặt tám chân móng lên, nhưng tầm mắt rơi vào dấu tay trên đầu vai cô, thật sự không cách nào giữ được trạng thái bình tĩnh cho mình, anh hung hăng xoa xoa một chút huyết thái dương, tiện đà lôi kéo cổ áo Phan Hiểu Bắc, giống như kéo một con chó chết ném ra khỏi phòng ngủ, vừa đi vừa nói chuyện: “Cô mặc quần áo vào trước đi.”

“Đừng đánh anh ta, tôi sợ anh ta chết. . . . .” Liêu Bắc Bắc quả thật phát hiện Đường Diệp Trạch đã mất đi thái độ lãnh mạc vốn có, Đường Diệp Trạch như vậy, làm cho cô vừa cảm động vừa vui mừng, đồng thời, cô phải cố gắng giữ cho mình tỉnh táo.

Đường Diệp Trạch đè nén con giận, đáp một tiếng, tiện tay gọi điện thoại cấp cứu: “Có người bị thương ở đầu, địa chỉ là . . . .”

Bịch một tiếng, anh đem Phan Hiểu Bắc quăng ra trước cửa phòng, mở rộng cửa chờ xe cấp cứu tới hiện trường.

Đứa nhỏ ở một chỗ khác trong phòng, vẫn khóc lớn không ngừng, nhưng anh không thể để cho đứa trẻ thuần khiết thấy mặt xấu của bản chất con người được.

Rất nhanh, Liêu Bắc Bắc thay y phục chạy ra khỏi phòng ngủ, cô nghe thấy tiếng khóc của đứa nhỏ vẫn không ngừng, nhìn thấy Đường Diệp Trạch đứng im lặng như tượng điêu khắc bên cửa sổ, anh nhìn ra một mảnh tối đen như mực bên ngoài cửa sổ, bộ dáng chuyên chú không biết là đang suy nghĩ gì, hay là thật sự thờ ơ với mọi chuyện xung quanh mình.

Liêu Bắc Bắc cũng không biết đối mặt với Đường Diệp Trạch như thế nào, cô nghĩ, Đường Diệp Trạch hẳn là rất tức giận, tức giận nhất chính là không bảo vệ được người phụ nữ của mình.

Mười phút sau xe cấp cứu tới, nhưng dù sao cũng không phải là ở trấn Đại Thành, phương tiện chữa bệnh cũng tương đối đơn sơ, mảnh vỡ của bình rượu ghim trên mạch máu ở cổ Phan Hiểu Bắc, nhân viên cấp cứu bước đầu chẩn đoán bệnh Phan Hiểu Bắc là mất máu quá nhiều, cần truyền một lượng lớn máu, nếu không sẽ nguy hiểm tới tánh mạng.

“Tôi nhóm máu O. Tôi đi với mọi người.” Liêu Bắc Bắc mang vẻ mặt lo lắng. Cô rất sợ Phan Hiểu Bắc cứ như vậy chết đi, nên không có thời gian cùng Đường Diệp Trạch chào hỏi, liền đi theo nhân viên y tế ra cửa.

Song, lúc cô đang xuống cầu thang, thì có một lực rất mạnh kéo cô ra phía sau, Liêu Bắc Bắc kinh ngạc nhìn Đường Diệp Trạch, Đường Diệp Trạch đem chìa khóa xe đặt trong tay cô, không để cho cô từ chối, nói: “Người như anh ta không xứng đáng nhận máu của cô. Cô đi chăm sóc đứa nhỏ đi, bên này để tôi lo.”

Giờ này khắc này, Liêu Bắc Bắc cần nhất chính là sự giúp đỡ, trong mắt cô ngẩn lệ, lặng yên gật đầu nói: “Cám ơn. . . . .”

Cô rất muốn hỏi Đường Diệp Trạch bây giờ đối xử với cô như thế nào, nhưng anh đi rất gấp, thời điểm cô đang sững sờ, anh đã rời đi nơi này từ lâu.

Giây lát, điện thoại di động của cô vang lên, là Đường Diệp Trạch gọi tới.

“Thư ký Triệu lập tức sẽ tới đón cô ngay, cô cái gì cũng không cần nói, anh ta sẽ an bài chỗ ở cho cô.”

“Ông chủ. . . . .”

“Nói.”

“Cám ơn, cám ơn anh đã đến. . . . .”

Cô chỉ có thể nghe được tiếng hít thở không tính là đều của Đường Diệp Trạch, đợi một lúc lâu, Đường Diệp Trạch mới trả lời.

“Thật xin lỗi Bắc Bắc, là anh không chăm sóc tốt cho em.”

Liêu Bắc Bắc bịt miệng, đứng ở bên tường khóc. Tất cả chuyện này cùng Đường Diệp Trạch không có chút quan hệ nào, nhưng ngữ khí của anh giống như là anh phạm phải sai lầm to lớn.

“Đừng khóc.”

“Em . . . . . Em mới vừa rời vì quá sợ hãi, cho nên lấy chai rượu đập đầu hấn. . . . . hấn sẽ chết sao?”

“Không biết.” Đường Diệp Trạch chắc nịch nói, “Mặc dù ngoài ý muốn, em cũng là trong lúc phòng vệ, nên sẽ không phải chịu trách nhiệm, có anh ở đây.”

Liêu Bắc Bắc nghẹn ngào gật đầu, vốn định nói chút gì, nhưng là tiếng khóc của đứa trẻ bỗng nhiên ngưng hẳn, cô vội vã cúp điện thoại, mở cửa phòng, kinh hoàng thấy Niếp Niếp đi đến bên cửa sổ. Cô thở nhẹ một tiếng chạy vội tới bên cửa sổ, Niếp Niếp lại tránh thoát cái ôm của Liêu Bắc Bắc, giống như điên lao ra khỏi phòng ngủ, lúc đứa trẻ nhìn thấy trên mặt đất một vũng máu, nghĩ đến cảnh ba ba của nó xảy ra tai nạn xe cộ, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời bị làm cho sợ đến trắng bệch, bùm một tiếng ngồi co quắp trên mặt đất.

Thấy thế, Liêu Bắc Bắc đuổi kịp đến bên cạnh đứa trẻ, Niếp Niếp vươn đôi tay nhỏ bé lay lay cánh tay Liêu Bắc Bắc: “Chú. . . . . Chú của con ở đâu? Cô giáo Liêu, cô trả chú lại cho con, ô ô. . . . .”

Liêu Bắc Bắc so với ai khác cũng ủy khuất, nhưng cô làm sao nói cho đứa nhỏ, chú của nó phạm tội cường gian, tội ác tày trời chứ?

Đứa nhỏ khóc, cô cũng khóc, chuyện gì cũng làm không xong, ai cũng xem là người lương thiện, thiếu chút nữa lại đem mình dâng tặng phí công, thật không biết cô giống như phế vật như vậy thì sống còn có ý nghĩa gì nữa.

Nửa giờ sau, Triệu Diệu hấp tấp chạy tới địa điểm gặp chuyện không may, anh không hỏi nhiều, ôm đứa nhỏ đang khóc trong lòng Liêu Bắc Bắc ra, đóng cửa phòng, mang Liêu Bắc Bắc và đứa nhỏ cũng trở về diễn sản của Đường thị.

Xuống xe, Triệu Diệu dựa theo chỉ thị của ông chủ, trước hết đem Liêu Bắc Bắc đưa tới tầng cao nhất, rồi đem đứa nhỏ ôm vào phòng ngủ của mình, bảo Liêu Bắc Bắc nghỉ ngơi thật tốt, đứa nhỏ sẽ do anh chăm sóc.

Liêu Bắc Bắc hiện tại không còn sức lực ôm đứa nhỏ, cô cúi người cảm ơn, đi vào một gian phòng cho khách không được dùng tới, trong phòng thiết bị đầy đủ, nhưng cô không còn sức lực để đi dù là nửa bước, hai chân mềm nhũn, ngã trên ghế sa lon. Bởi vì kinh sợ quá độ, cũng bởi vì mỗi một đến cực điểm, cô nằm chết dí trên ghế sa lon không lâu liền ngủ thiếp đi.

Không biết qua bao lâu, cửa phòng bị lực đẩy mạnh ra, người này vừa để hành lý xuống vừa gọi điện thoại, phía sau anh còn đi theo một người phụ nữ kêu gọi.

“Đường Diệp Hoa. Anh từ lúc lên xe đã bắt đầu gọi điện thoại, có phải là quá đáng hay không?” người phụ nữ một cước đạp cửa phòng.

Đường Diệp Hoa thu điện thoại di động về, nhìn về phía người phụ nữ với vẻ xa cách: “Thứ nhất, tôi không có kêu cô đi theo tới đây; thứ hai, tôi không phải là tới du lịch; thứ ba, cô cho rằng cô là cái gì của tôi?”

Liêu Bắc Bắc bị tiếng ồn ào đánh thức, cô dụi dụi mắt, chống tay lên ghế sa lon nhòm dậy.

Người phụ nữ vừa vặn đối diện với Liêu Bắc Bắc, cô không cảm thấy kinh ngạc, ngược lại ngửa mặt lên trời cười lạnh nói: “Ha ha, tôi nói làm sao mà anh vội vã bỏ rơi tôi rồi, thì ra bên này còn cất giấu một tiểu hồ ly tinh a.”

Đường Diệp Hoa giật mình, ngoái đầu lại nhìn, anh nhớ được Liêu Bắc Bắc vốn là nhân viên tiêu thụ của công ty, chính xác ra, ấn tượng vô cùng sâu sắc, bởi vì hai ngày trước vừa mới gặp qua, vấn đề là, cô xuất hiện ở nơi này là chuyện gì đã xảy ra?

Vương Tuyết Mạn nhìn chằm chằm Liêu Bắc Bắc, ánh mắt Liêu Bắc Bắc vốn là nghi ngờ nhưng ở trong mắt cô nhìn qua chính là biểu hiện chột dạ, cho nên, cô chen qua bên cạnh Đường Diệp Hoa, vung tay lên liền hướng đến mặt Liêu Bắc Bắc đánh, nhưng mà, Đường Diệp Hoa kịp thời ngăn cản cô, vung tay đem Vương Tuyết Mạn đẩy ra thật xa.

Đường Diệp Hoa đã nhìn cô dọc đường đi rồi, nếu không phải giữ mặt mũi cho cha, anh căn bản sẽ không để cho Vương Tuyết Mạn lên xe.

“Đau lòng?” Vương Tuyết Mạn ở trước mặt trưởng bối có tiếng là ngoan hiền, ở trước mặt Đường Diệp Hoa, cô không cần thiết phải giả bộ dịu ngoan, huống chi bây giờ là đối tượng kết hôn ngoại tình.

Đi chung đường một nhọc, Đường Diệp Hoa hiện tại chỉ muốn nghỉ ngơi, không muốn cùng Vương Tuyết Mạn nói nhảm, cho nên anh ôm bả vai Liêu Bắc Bắc, nói: “Tôi tin cô đã thấy, cô ấy chính là bạn gái của tôi. Hiện tại cô có thể đi ra ngoài, chúng tôi còn chuyện quan trọng cần làm.”

Vừa nói, anh vì ngăn Liêu Bắc Bắc giãy dụa giải thích, khoanh tay đem cô từ chỗ ngồi, ôm vào trong ngực, sau đó sai bước đi vào phòng ngủ, rầm một tiếng, đóng cửa phòng ngủ.

Liêu Bắc Bắc thần sắc dần ổn, vừa muốn mở miệng, Đường Diệp Hoa liền dùng một loại ánh mắt cực kỳ hung ác uy hiếp cô câm miệng.

Đường Diệp Hoa ôm Liêu Bắc Bắc đứng ở cạnh cửa, nghiêng tai lắng nghe động tĩnh ngoài phòng, nghe được tiếng bước chân hướng tới gần phòng ngủ, anh nhẹ giọng ra lệnh Liêu Bắc Bắc: “Trước kêu hai tiếng, tối nay sẽ giải thích.”

“Kêu, kêu cái gì . . . . .”

“Rên rỉ.” (kekekeke)

Liêu Bắc Bắc thiếu chút nữa rơi nước mắt, cuộc đời của cô sao thế này?

Nhưng mà dưới dâm uy của Đường Diệp Hoa, cô không dám nói không, cho nên lấp bắp hô hai tiếng, mặc dù nghe thấy làm sao cũng không giống bị bao trong nhiệt huyết sôi trào, nhưng Đường Diệp Hoa rất cảm tạ sự phối hợp của cô, giờ ngón tay cái lên với cô: “Tăng lương.”

“Cám ơn Tổng giám đốc. . . . .” Cô tuy nghèo kiết xác nhưng trong lòng lại rất tốt.

Ai, thật không dễ dàng, Đường Diệp Hoa rốt cục nói một câu làm ấm áp lòng người.

Vương Tuyết Mạn ngoài cửa nghe được động tĩnh, hướng về phía cánh cửa mở Đường Diệp Hoa mấy câu, toại nguyện tức giận đá cửa rồi đi.

“Ông chủ lớn, tôi có thể rời đi chưa?” Cô vẫn như cũ nằm trong ngực Đường Diệp Hoa. Đường Diệp Hoa chỉ chú ý người ngoài cửa có rời đi hay không, còn chưa kịp đặt cô xuống.

“Còn chưa được, tối nay cô ở lại đây.” Đường Diệp Hoa đặt xuống cô, chỉ về hướng giường, “Ngủ.” Thực đã có thói quen đối với công nhân viên kêu đến đuổi đi, anh thật đúng là không xem Liêu Bắc Bắc là “người ngoài”.

“. . . . .” Liêu Bắc Bắc nắm váy đứng tại nguyên chỗ, điện thoại di động còn đang trên ghế sa lon, nếu như Đường Diệp Trạch gọi điện thoại cho cô, hoặc là phát hiện cô ngủ trên giường Đường Diệp Hoa, cô chắc không thể nào giải thích được.

Đường Diệp Hoa quay người lại suýt nữa cùng cô đụng nhau, anh nhú mồm, thuận tay mở đèn phòng ngủ, lúc này mới phát hiện khoe miệng Liêu Bắc Bắc có một vết máu ứ đọng, mà gương mặt vốn trái xoan thanh tú cũng bị sạm phủ.

“Cô bị nhân viên công ty đánh, cho nên trốn lên tầng cao nhất?” đây là đáp án duy nhất anh nghĩ đến, bởi vì xung quanh tất cả đều là người Đường thị. Nếu như phỏng đoán là thật sự, anh sẽ truy cứu.

Liêu Bắc Bắc lắc đầu, không biết lấy can đảm ở đâu, lại chỉ hướng ra phía cửa, khúm núm rồi lại kiên định nói: “Tôi không muốn trả lời ông chủ lớn vấn đề này. Hoặc là anh đi ra ngoài, hoặc là anh để cho tôi đi ra ngoài.”

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ! Quan Tâm Thêm Chút Nữa Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Vụ Lý Khán Hoa Bách Vạn Hồng

Đường Diệp Hoa chậm chạp nháy mắt, anh chính là xuất phát từ ý tốt, cô nhóc này lại tức giận à.

Liêu Bắc Bắc không dám nhìn thẳng vào mắt của anh, né tránh chạy đến cửa, ngón tay mới vừa đụng phải tay cầm cái cửa, Đường Diệp Hoa một phát đã đặt tay lên cửa: “Tôi biết không nên làm khó dễ cô, nhưng hãy đợi thêm một lát nữa đi.”

Áp lực vô hình bao phủ đỉnh đầu Liêu Bắc Bắc, cô lặng yên thả tay xuống, dù sao váy cũng dơ, cô ngồi xuống đất, đầu chôn ở giữa hai đầu gối, một câu cũng không muốn nói.

Đường Diệp Hoa đốt một điếu thuốc, nhìn thấy tâm tình cô xuống thấp, nhưng anh từ trước đến giờ đối với cuộc sống riêng tư của nhân viên không hỏi tới, anh thở ra một hơi, quay người lại ngồi vào bên giường: “Tôi nhớ được cô tên là Liêu Bắc Bắc.”

Mấy ngày hôm trước anh cũng bởi vì đã gặp cô phát tòe, liền nhớ tới hình ảnh của mẹ, nụ cười sáng lạn kia, thật sự là quá giống.

“Dạ, ngài có thể để cho tôi an tĩnh một chút không?” Liêu Bắc Bắc hiện tại trong đầu rất loạn, cô rất muốn về nhà.

“.....” Đường Diệp Hoa chưa từng đụng tới nhân viên nào không nề mặt như vậy. Nếu như anh nhớ không lầm, bọn họ gặp nhau ở đại hội công nhân viên, lúc ấy Liêu Bắc Bắc thành tích tiêu thụ sản phẩm đứng thứ nhất từ dưới đếm lên “Vinh dự” đi lên đài lãnh thưởng.

Đường Diệp Hoa nghĩ ngợi chốc lát, móc ra chi phiếu, soạn soạn viết lên số tiền, kéo chi phiếu xuống, đặt ở trên đầu gối Liêu Bắc Bắc.

Liêu Bắc Bắc vô tình nâng mắt lên, liếc một cái số tiền trên chi phiếu, đứng hình, không khỏi dụi dụi mắt, này năm vạn phải không.....?, mười, trăm, ngàn, vạn, không sai, là năm vạn.

“Đây là.....”

“Trước khi Vương Mạn Tuyệt rời đi, đóng giả làm bạn gái của tôi, không cần phát sinh quan hệ (XXX), cho cô ba phút đồng hồ suy nghĩ” Đường Diệp Hoa thu hồi bút, anh làm việc vẫn là như vậy, chấp nhận hoặc không chấp nhận, không có loại đáp án thứ ba.

Liêu Bắc Bắc nâng niu tấm chi phiếu, nói không động tâm là nói dối, nhưng là....

Cô đứng lên, đi tới cái bên cạnh bàn, đem chi phiếu đẩy tới trước mặt Đường Diệp Hoa: “Tôi rất ngu ngốc, không biết diễn trò.”

“Chính là cự tuyệt?”

Liêu Bắc Bắc mím môi, gật đầu.

“Tôi đây thật sự theo đuổi cô, cô sẽ tiếp nhận sao?”

Đường Diệp Hoa thờ ơ hỏi, rồi lại lộ ra tự tin.

“.....” Liêu Bắc Bắc có ngại hơn nữa cũng không tin tưởng Đường Diệp Hoa sẽ đối với cô có tình cảm, huống chi cô bây giờ làm sao có thể tùy tiện tiếp nhận đàn ông theo đuổi, vạn nhất là Phan Hiểu Bắc thứ hai thì cô trực tiếp nhảy xuống biển cho rồi.

“Không trả lời, tôi liền cho rằng cô ngầm đồng ý.” Đường Diệp Hoa thu hồi chi phiếu, lại đem một cái thẻ tín dụng đẩy tới trong tay Liêu Bắc Bắc, “Đi mua vài món quần áo cho đàng hoàng, tôi không muốn thấy bạn gái của tôi từ đầu đến chân đều là hàng vỉa hè.”

“Đây không phải là hàng via hè, có nhãn hiệu. . . . .” Liêu Bắc Bắc thoáng cái không bắt được trọng điểm.

Đường Diệp Hoa không thèm đưa bình luận, đứng dậy đi tới phòng tắm, Liêu Bắc Bắc theo sát phía sau: “Đại lão bản, tôi, tôi không đáp. . . . .” Chữ “ứng” còn chưa nói ra miệng, Đường Diệp Hoa đã đóng cửa toilet cái rầm, ngay sau đó truyền đến tiếng nước chảy.

Lúc này, điện thoại di động vang lên, Liêu Bắc Bắc không kịp giải thích, liền chạy đến phòng khách, nhận điện thoại của Đường Diệp Trạch.

“Cô có khỏe không?”

“Ừ, tôi muốn qua đó gặp anh.” Liêu Bắc Bắc vừa nghe đến giọng nói của Đường Diệp Trạch, thì không tự chủ mà bật khóc.

“Tôi thực sự đang trên đường về rồi, cô đừng khóc.”

“Tôi ở cửa chờ anh.”

“Không cần, cô ngủ đi, bên tôi còn có chút chuyện phải xử lý, ngày mai sẽ tìm cô.”

Đường Diệp Trạch nhìn dấu kim còn động máu. Vì cứu mạng sống của Phan Hiểu Bắc, bệnh viện rút một lần từ trên người anh 800cc máu, mọi người đều biết, lấy 400cc máu để thử máu là giới hạn con người có thể chịu đựng, quá lượng máu đó sẽ dẫn đến đầu vầng mắt hoa, thân thể vô lực.

Vì vậy, sắc mặt anh cực kém, anh không muốn để cho Liêu Bắc Bắc lo lắng.

Đường Diệp Trạch lần đầu tiên cúp điện thoại trước Liêu Bắc Bắc, cảm giác khó chịu làm anh thở không thông, anh quay cửa xe xuống, gió biển thổi qua mặt, mang theo tia lạnh lẽo.

“Đứa nhỏ đã ngủ chưa? ” Anh mệt mỏi giật giật đôi môi.

“Đứa nhỏ ằm ỉ muốn gặp chú nó, khóc không ngừng, trước khi tôi tới đón ngài, nó còn chưa ngủ.” Triệu Diệu trả lời chi tiết, anh biết không nên hỏi nhiều, nhưng lại không rõ cơ thể không được khỏe của Đường Diệp Trạch tại sao lại muốn vì một người xa lạ hiến máu, đơn giản vì người kia là bạn trai Liêu Bắc Bắc sao?

“Tổng giám, tôi đi theo ngài nhiều năm như vậy, chưa từng thấy ngài đối với cô gái nào động tình, nhưng là, cô ta dù sao cũng là người phụ nữ của thằng khác, ngài cần gì phải ủy khuất mình như vậy?”

Đường Diệp Trạch một tay chống đỡ ở khố miệng, tầm nhìn rơi vào mặt biển đen tuyền, những con sóng đập vào đá ngầm, bọt sóng văng tung tóe, rộng lớn mạnh mẽ.

“Cảnh đẹp làm người ta thích thú, nhưng không ai giải thích được tại sao, không phải sao?”

“Dạ, nhưng cảnh sắc sẽ không đã thương người.”

“Làm cây cối thì sẽ bị chặt, con sông sẽ khô kiệt, thật không đã thương người sao?” Đường Diệp Trạch cười trừ.

Triệu Diệu thở ra một hơi, muốn nói lại thôi, mỗi người đều có quan điểm về tình yêu của riêng mình, những giá trị, vô luận là đúng hay sai, tự thấy hài lòng thì sẽ hài lòng, tự thấy hợp lý thì không cần để ý đến quy tắc làm gì, mà ở vị trí một người bạn, thường chỉ có thể đứng ở ngoài lo lắng suôn.

Liêu Bắc Bắc cuộn tròn trên ghế sofa, đợi Đường Diệp Hoa tắm rửa xong đi ra, sau đó lại nói chuyện một cách rõ ràng.

Dĩ nhiên, cô không thể nào nghĩ tới gian phòng này vốn không thuộc về Đường Diệp Hoa, là do Phạm Phi “Hỗ trợ” chỉ dẫn .

Cô sờ sờ gương mặt sưng đau, phát hiện ống tay áo dính vết bẩn, thừa dịp lúc Đường Diệp Hoa còn đang tắm, rón ra rón rén đi về phía phòng bếp, cô chỉ mở một cái đèn mờ mờ sáng, rửa tay trong bồn rửa rau.

Đường Diệp Hoa chà xát tóc còn ướt nhẹ đi ra từ phòng tắm, vốn định rót một ly cà phê cho mình, thấy Liêu Bắc Bắc đang đứng rửa tay bên cạnh bồn rửa rau, anh đón gần nói: “Dù sao cô cũng nấu cơm rồi, cô cũng chuẩn bị chút gì cho tôi ăn đi.”

“ . . . . .” Đại lão bản, ánh mắt nào của ngài nhìn thấy tôi đang nấu cơm thế?

“Đúng rồi, tôi không ăn cay.”

“Dạ.” Liêu Bắc Bắc suy nghĩ một chút, thôi nói chuyện trên bàn cơm đi, ăn no tâm tình sẽ tốt.

Đường Diệp Hoa đem khăn lông khoác lên vai, mở máy tính xách tay ra bắt đầu làm việc, gần đây sẽ tổ chức một cuộc đấu thầu « kế hoạch xây dựng khu biệt thự diệp luyện » kéo dài một tuần. Ba ba thì một lòng hướng Đường Diệp Trạch — người bạn rớn, nên kêu anh tới đây hỗ trợ, vạn nhất gặp phải vấn đề hai anh em cũng kịp thời thảo luận.

Đường Diệp Hoa cùng em trai sở thích dường như đối nghịch, anh ghét biển, ghét tất cả mọi thứ có liên quan đến thiên nhiên, hận không thể đem mỗi

một tác đất đều biến thành vật kiến trúc.

Đam mê của anh, ở cái ngày mẹ anh qua đời, đã biến mất hầu như không còn. Năm đó, anh mười hai tuổi, em trai mười tuổi, chính thiên nhiên vô tình đã cướp đi người mẹ ôn nhu thiện lương của bọn họ.

Tiếng sóng biển mênh mông mơ hồ vẫn còn văng vẳng bên tay, lọt vào trong tai Đường Diệp Hoa nó trở thành tiếng gõ của đồng sắt vụn đồ nát. Anh nhú mày, bước nhanh đi tới một bên giáp biển, hai ba cái liền đóng hết tất cả cửa sổ, còn kéo luôn rèm.

Liêu Bắc Bắc bụng một bữa ăn khuya đơn giản, gõ cửa phòng của anh.

“Vào đi”

Lúc nắm bánh sủi cảo vàng thơm được đặt trước mặt Đường Diệp Hoa, anh lặng đi một phút đồng hồ.

“Ông chủ lớn sao vậy? Không thích ăn sủi cảo mù tạt sao?” Liêu Bắc Bắc nhìn không ra tâm tình của anh là vui hay giận.

Suy nghĩ của Đường Diệp Hoa bị kéo về, tí mỉ đánh giá Liêu Bắc Bắc một chập, sau đó đưa tay cầm đôi đũa của cô, Liêu Bắc Bắc hai tay dâng lên, đứng ở một bên đợi ông chủ phân phó.

Đường Diệp Hoa giờ chiếc đũa, chiếc đũa dừng ở phía trên cái xù cảo chiên, theo trí nhớ về mặt anh có sự thay đổi, từ trước đến giờ ánh mắt lạnh như băng bị nhiễm một tầng ánh sáng nhu hòa.

Anh gấp một cái bánh chèo lên, cắn lớp da giòn khau của bánh chèo một cái, ở trong miệng chậm rãi nhai nuốt, khóe miệng cong lên, cười đến bi thương.

Sau khi mẹ anh qua đời, cha anh cấm hai anh em ăn những thứ chiên nóng, bởi vì đây là thức ăn duy nhất mà mẹ anh nấu được. Mẹ anh không giỏi bếp núc nên không nấu cơm, nhưng mà Đường Diệp Hoa lại rất thích loại hương vị vàng thơm giòn rụm này. Đại dương, bờ cát, nụ cười của mẹ, nhớ thương giống như nước lũ trút ra biển rộng, trong lúc nhất thời làm anh cảm thấy vừa đề nén vừa lưu luyến.

Liêu Bắc Bắc lại không biết anh đang suy nghĩ gì, vẫn ngây ngốc đứng tại chỗ như cũ, nhìn anh đem bánh chèo ăn xong trong mâm, đợi một lúc sau nói chuyện.

“Ngoại trừ làm bánh chèo, cô còn biết làm cái gì?”

“Nấu mì, chiên thức ăn”

“Không phải hỏi chuyện nấu nướng, ý của tôi nói là sở trường.”

Liêu Bắc Bắc đem sợi tóc tém ra sau ót, tiếng anh bình thường, vẽ được một bức tranh đơn giản, chơi được đàn điện tử, ca hát khiêu vũ cũng có thể, nhưng phần lớn là bài hát con nít.

Đường Diệp Hoa nâng mắt lên chờ đợi đáp án, nhưng thấy vẻ mặt cô cực kỳ rối rắm.

“Cái gì cũng không biết?”

Liêu Bắc Bắc vuốt ve ngón tay, lắc đầu.

“Làm việc với phần mềm máy tính được không? Chính là đánh văn kiện, giấy tờ, photocopy, fax ....” Đường Diệp Hoa thấy tay chân cô bối rối.

“A, những thứ này a. .... Cũng có biết, nhưng làm. ....”

“Vậy là được rồi, ngày mai đến phòng làm việc của tôi, tôi thiếu một thư ký.” Đường Diệp Hoa đem cái đĩa thức ăn trống trơn trả lại cho cô, ngồi thẳng người bắt đầu làm việc. Không đợi Liêu Bắc Bắc mở miệng, anh nhìn thoáng qua thời gian, lại đem một phần văn kiện giao cho cô, “Đi tìm một cái máy fax, đem văn kiện gửi ra ngoài, trên văn kiện có số fax.”

Liêu Bắc Bắc thấy anh bắt đầu làm việc, chỉ đành trước phải để chuyện riêng qua một bên, đi fax tài liệu trước, nhưng mà, lúc cô đi tới cửa, Đường Diệp Hoa gọi cô lại, anh đứng lên, khi đi ngang qua bên cạnh liền kéo tay cô, đem cô túm đến bên cạnh tủ lạnh, đồng thời rút khăn lông trên vai xuống, đem nước đá bỏ vào trong khăn tắm, cuộn lại thành một cái túi, thoa lên chỗ sưng đỏ trên khuôn mặt Liêu Bắc Bắc.

“Tôi sẽ không hỏi cô từ đâu mà bị thương, nhưng nếu là có người muốn thương tổn cô lần nữa, cô phải nói cho tôi biết.” Anh không để cô phản ứng lại.

Chườm lạnh giúp Liêu Bắc Bắc giảm bớt đau đớn, một tay cô vừa giữ túi chườm đá tự chế, vừa suy nghĩ hiện tại có nên làm rõ mối quan hệ hay không?

“Ông chủ lớn. ....”

“Lúc không có người có thể gọi tôi là Đường Diệp Hoa, chẳng hạn như hiện tại.”

“.....” Liêu Bắc Bắc mím môi, lấp bắp nói, “Đường, Đường Diệp Hoa. .. Tôi. .. Không thể tiếp nhận sự theo đuổi của ngài”

“Cô có bạn trai?”

“Mới vừa chia tay.” Liêu Bắc Bắc rất cục quyết định, có điên mới tiếp tục hẹn hò với tội phạm cường gian.

“Rất tốt, mặc dù chưa chia tay, tôi cũng vậy sẽ làm cho đối phương tự nguyện rút lui.” Đường Diệp Hoa luôn là một bộ dạng tràn đầy tự tin, đơn giản là đầu óc quyết đoán của anh sẽ vượt qua bạn cùng lứa, bất kể là tình trường hay là thương trường, chỉ có không ngừng cạnh tranh mới có thể giành được nhiều hơn cho bản thân.

Một điểm trọng yếu nhất, thời gian của anh có hạn, không có thời gian bồi dưỡng tình cảm, chỉ cần người đàn bà kia thuận mắt anh thì sẽ OK.

Liêu Bắc Bắc trong phút chốc ngẩng đầu, lấy hết dũng khí chấp nhận cơ mất việc làm, nói: “Tôi không thích anh.”

“Không thích tôi rồi cũng sẽ thích, đi đi, đối tác đang chờ công văn được gửi tới nay, đi nhanh rồi trở về.” Vừa nói, anh ôm chặt lấy bả vai Liêu Bắc Bắc, tự mình đưa cô tới cửa, đem cô đẩy ra, rồi đóng cửa lại.

Liêu Bắc Bắc đứng ở ngoài cửa, khóc không ra nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ! Quan Tâm Thêm Chút Nữa Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Tình Yêu, Không Có Thời Gian Chờ Đợi

Lúc Liêu Bắc Bắc tỉnh lại, cô đã nằm ở trên giường Đường Diệp Hoa, dĩ nhiên, Đường Diệp Hoa không có ở trong phòng.

Tối hôm qua, cô chạy đi photocopy cho Đường Diệp Hoa, vừa quay lại phòng ngủ thì văn kiện gói đi một xấp rồi lại một xấp, sửa rồi lại sửa, tóm lại, hành hạ đến hừng sáng mới có thời gian để thờ.

Cô nhớ được mình ngồi nghỉ ngơi ở trên ghế sa lon, không biết tại sao lại ngủ thiếp đi, càng không biết khi tỉnh lại tại sao lại ngủ ở trên giường của ông chủ lớn, bất quá quần áo đầy đủ, hiển nhiên chẳng qua chỉ là ngủ mà thôi.

Bên kia, ánh sáng ảm áp rục rờ chiếu vào một bóng người thon dài, Đường Diệp Trạch khom người nhặt một vỏ sò lên, tiện tay ngắm nghía, Đường Diệp Hoa hai tay gối sau đầu, tầm mắt thủy chung không muốn rơi vào mặt biển mênh mông.

“Theo đề nghị tại cuộc họp buổi sáng anh có ý kiến gì không, ở đây gần biển có cần xây hồ bơi không? Tốn thời gian phí công sức, làm điều thừa.”

Đường Diệp Trạch đối với việc Đường Diệp Hoa tự tiện thay đổi phương án xây dựng, đưa ra ý kiến phản bác.

“Hồ bơi dễ quản lý, em có thể không chế biển sao? Vạn nhất gây ra án mạng người nào sẽ chịu trách nhiệm với cha?” Đường Diệp Hoa sớm đoán được em trai sẽ chống đối, nhưng vì đem thương tổn giảm xuống thấp nhất, phương án lần này phải làm như thế.

“Ý nghĩa của việc mua biệt thự ở đây là muốn đến gần với thiên nhiên, hướng chi bơi trong bể bơi cũng sẽ phát sinh sự cố, anh đem biển vây lại, vậy có còn là bãi tắm ven biển sao?” Đường Diệp Trạch đưa ý kiến.

“Anh lại không nói muốn vây lại, này ——” Đường Diệp Hoa chỉ về phía trước, “giữ lại bãi cát.”

Đường Diệp Trạch liếc mắt nhìn anh trai một cái: “Cha gọi anh tới là để giúp đỡ việc đầu thầu, chứ không phải là phá hư thiết kế vốn có. Anh cũng sắp ba mươi tuổi rồi, đừng có để cảm xúc chi phối được không?”

“Người nào bị cảm xúc chi phối? Anh là suy nghĩ căn nhắc mới đưa ra quyết định phong tỏa ven biển. Nơi này có thể xây dựng đường hầm đáy biển, tham quan sinh vật biển, trên nước thì có công viên trò chơi, chính là không thể để cho nghiệp chủ mua nhà ở khu biệt thự Diệp Yêu của địa ốc Đường thị thượng xuất hiện nửa điểm sai lầm.” Đường Diệp Hoa một cước đá vào bờ cát mềm mại, chán ghét cực kỳ.

Đường Diệp Trạch thở một hơi dài nhẹ nhõm: “Ý kiến không thống nhất, chờ cha quyết định đi.”

“Trước đó tôi đã hỏi qua ý kiến của cha, cha nói không tham dự kế hoạch cải tạo, kêu chúng ta tự mình giải quyết. Hướng chi điểm này em theo anh tranh cãi làm gì?”

“Chơi đoán số.” Đường Diệp Trạch tay giờ lên.

“Bệnh thần kinh. Công trình vài tỷ dựa vào chơi đoán số để quyết định? Em mới giống như đứa trẻ chưa trưởng thành.” Đường Diệp Hoa vò rối tóc của em trai, cười sáng lạn.

Đường Diệp Trạch cũng không định buông tha ngay lúc này, anh né tránh móng vuốt điều hâu của anh trai, đâm hướng tây phục của Đường Diệp Hoa: “Anh cũng không sợ nóng à? Thả lỏng một chút, sống ở đâu thì yên ở đấy.”

Đường Diệp Hoa đánh giá mình mặc một thân quần áo cùng thiên nhiên không hợp, cởi bỏ tây phục, vừa đi vừa nói chuyện: “Vừa gặp mặt liền cãi nhau nhiều sẽ không tốt, nói chút chuyện cao hứng đi.”

Đường Diệp Trạch đáp một tiếng: “Em đã thấy đối tượng kết hôn cha chọn cho anh, rất xinh đẹp, cô ấy đã mượn du thuyền của em rồi.”

“Em nói Vương Tuyết Mạn? Chuyện này tính là cao hứng sao?” Đường Diệp Hoa lãnh mặt hỏi.

Đường Diệp Trạch nhún nhún vai: “Anh thích là tốt rồi.”

Đường Diệp Hoa khoe miệng vừa kéo: “Anh nói không phải là Vương Tuyết Mạn. Tối hôm qua, anh nhặt được một người phụ nữ” khoe miệng anh bị lây về nụ cười, “Em có thể không tin, nhưng người phụ nữ kia làm cho anh nhớ tới mẹ, khả ái không bàn cãi, anh đối với cô ấy phải nói như thế nào đây? Có loại hảo cảm không giải thích được, tính thật tình theo đuổi.”

Anh ở trước mặt em trai cũng không kiêng kỵ gì mà hàn huyên chuyện tình cảm.

Đường Diệp Trạch hơi ngẩn ra, trêu chọc nói: “Em phát hiện anh lưu luyến tình mẫu tử so với em còn nặng hơn.”

Đường Diệp Hoa cười trừ, anh thừa nhận mình lưu luyến tình mẫu tử rất nghiêm trọng, nhưng trừ Đường Diệp Trạch ra, không ai biết anh thật lòng thích một nữ nhân bởi vì có đặc điểm giống với mẹ anh.

Nhớ tới thời điểm lên đại học, từng xuất hiện một cô giáo trẻ tuổi, nhưng cô giáo kia đã kết hôn rồi, Đường Diệp Hoa cũng không cố kỵ ánh mắt người khác, điên cuồng theo đuổi cô giáo, cô giáo không chống lại được sự theo đuổi của anh, thật sự có chút ít động tâm, nhưng cuối cùng, cô giáo ấy trải qua một phen đấu tranh nội tâm, lựa chọn chồng mình, thậm chí quý xuống khóc với anh, khẩn cầu anh đừng phá hư tình cảm vợ chồng của cô, anh lúc này mới nhịn đau buông tay.

Đường Diệp Trạch chứng kiến toàn bộ quá trình, kỳ thật vô cùng chấn động.

“Em đối với người phụ nữ kia hẳn là không có gì ấn tượng, nha. Anh thì có ấn tượng, mấy ngày hôm trước có đề cập tới, chính là Liêu tiểu thư, người tự tán dương mình trên đại hội nhân viên, tên là. . . . .”

“Liêu Bắc Bắc?” trong nháy mắt, nụ cười trên mặt Đường Diệp Trạch hoàn toàn tắt ngúm.

“Hò, không nghĩ tới em còn nhớ rõ cô ấy, chính là Liêu Bắc Bắc” vừa nói, Đường Diệp Hoa vừa nhìn về phía tầng lầu ký túc xá bên kia, “Không biết cái này có tính là duyên phận hay không, đánh bậy đánh bạ nhìn thấy cô ấy, lại gọi cho anh nhớ lại rất nhiều thứ, giống như là gặp được tình nhân quen biết đã lâu.”

Đường Diệp Trạch nhìn chăm chú vào nụ cười trong mắt anh trai, không biết đã bao lâu, anh trại lại lần nữa bật cười từ nội tâm, chân thành thân thiết rất không giống với người anh trai mà anh biết.

Cái vẻ mặt này, giống như năm đó anh trai kích động nói cho anh biết, thần thái giống như lúc anh ấy yêu cô giáo.

Bọn họ không nói cái gì nữa, tiếp tục đi về phía trước, ôm lấy suy nghĩ của riêng mình.

Những hạt cát mềm mại ràng buộc bước chân của Đường Diệp Trạch, tâm tình của anh lâm vào cát chảy, từng bước nặng nề .

“Anh ——”

“Làm sao vậy?” Đường Diệp Hoa nhặt lên một cục đá, ném đi, chỉ thấy cục đá nhẹ nhàng nhảy tới đá ngầm.

Đường Diệp Trạch nhấp môi, từ nhỏ đến lớn, từ trước đến giờ đối với bất cứ chuyện gì đều chạy theo đại ca bá đạo, lại có thể đem món đồ chơi yêu thích nhất đưa anh, thậm chí chân mày cũng không hề nhăn chút nào. Đại ca vỗ bờ vai của anh nói, có anh ấy ở đây, ai cũng không dám khi dễ em, hơn nữa, đại ca quả thật làm được. Mười tuổi mất mẹ, cha cả ngày bận rộn, có thể nói, hai anh em bọn họ sống nương tựa lẫn nhau.

Anh làm như thế nào mở miệng đây?

“Không có, Liêu Bắc Bắc là một nhân viên bán hàng rất ưu tú. Cho nên em đối với cô ấy có chút ấn tượng.” Đường Diệp Trạch ở ngẩn đầu, thu hồi đáy mắt cô đơn, bày ra nụ cười.

Đường Diệp Hoa nhướng mi, chặn lấy hai vai Đường Diệp Trạch, thẳng thắn nói: “không nên bởi vì anh hai thích cô ấy, em liền khen cô ấy tốt, anh hai đã nhìn ra, công việc cô ấy thích hợp nhất là làm bà chủ gia đình.”

Văn kiện cần được gọi đi hơn sáu lần, bấm sai mã số ba lần mới thành công, không bằng về nhà nấu cơm.

Đường Diệp Trạch biết vậy cảm giác đôi tay đặt trên vai nặng trĩu, anh hai đã nghĩ đến chuyện muốn kết hôn với Liêu Bắc Bắc. . .

Dĩ nhiên, đây chính là tác phong của anh hai, hoặc là không đuổi theo, hoặc là đuổi cho tới.

Anh nhếch khóe miệng lên, miễn cưỡng cười, sau đó từ từ ngẩng đầu lên, giơ tay lên che kín ánh mặt trời chói mắt: “Nhiệt độ hình như càng ngày càng cao . . . Nga, đúng rồi, em còn có một ít văn kiện phải xử lý, anh đi về nghỉ ngơi trước đi.”

Đường Diệp Hoa đã sớm cảm thấy nóng: “Em đi mau lên, buổi tối cùng nhau ăn cơm.”

Đường Diệp Trạch nhẹ giọng đáp lại, đưa mắt nhìn đại ca rồi đi. Đợi sau khi đại ca đi xa, anh cời giày da, đi chân không trên cát, hạt cát nóng rát lòng bàn chân, anh đi tới bờ biển, nước biển thấm ướt ống quần, anh lại thờ ơ, từ từ rũ mắt xuống, ánh mặt trời gay gắt chiếu qua lông mi anh, khi đó đáy mắt anh lưu lại một bóng râm.

Anh nhảy lên một khối đá ngầm khổng lồ, nhìn ra mặt biển phía xa, ngồi xếp bằng.

Đợi chờ tịch dương, cần tính nhẫn nại; đợi chờ mặt trời mọc, cần tính nhẫn nại; đợi chờ tình yêu, mười năm rồi, chợt phát hiện, có tính nhẫn nại thì cũng có ích gì đâu?

Lúc này, Triệu Diệu hấp tấp chạy đến bên cạnh Đường Diệp Trạch.

“Đường tổng giám, phu nhân chủ tịch vừa gọi điện thoại tới, hỏi thăm là bà ấy hiện tại chạy tới, hay là lập tức thi hành mệnh lệnh của ngài?”

Tối hôm qua, Đường Diệp Trạch vừa nói chuyện điện thoại với mẹ kế Lục Tư Kỳ, cơ hồ không có tán gẫu, trực tiếp yêu cầu Lục Tư Kỳ khai trừ Phan Hiểu Bắc. Lục Tư Kỳ kể từ sau khi gả cho Đường Sâm không nhận được sắc mặt tốt của hai anh em, dĩ nhiên bọn họ cũng sẽ không nhằm vào Lục Tư Kỳ. Chẳng qua là Lục Tư Kỳ tự thấy là trải qua cuộc sống nom nớp lo sợ. Mặc dù Phan Hiểu Bắc là nhân viên nòng cốt tinh anh của điện ảnh và truyền hình Đường thị, nhưng Lục Tư Kỳ không có can đảm hỏi nguyên nhân.

“Đi hỏi Liêu Bắc Bắc, nghe theo ý của cô ấy.” Đường Diệp Trạch mặt mày động động đôi môi, thủy chung chưa từng quay đầu lại.

Triệu Diệu lĩnh mệnh muốn đi, Đường Diệp Trạch gọi anh: “Còn có, nếu như Liêu Bắc Bắc tìm tôi, đừng nói cho cô ấy biết tôi ở chỗ này, “anh lấy điện thoại di động ra đặt ở trên đá ngầm, “Điện thoại công việc thì anh nhận, quan trọng thì nhớ kỹ, tối nay tôi sẽ xử lý.”

“Vâng” Triệu Diệu tiến lên một bước lấy điện thoại di động, thật ra thì Đường Diệp Trạch đã không phải là lần đầu tiên để cho anh giúp nghe điện thoại, bởi vì anh là ông chủ thích lặng yên thưởng thức non sông tươi đẹp, bất quá kể từ sau khi biết Liêu Bắc Bắc, điện thoại di động đối với Đường Diệp Trạch căn bản là vật bất ly thân.

Mặc dù thay đổi có chút đột ngột, nhưng có thể thấy được, Đường Diệp Trạch không phải là nghĩ thông suốt mà chính là mệt mỏi.

Vừa cầm lấy điện thoại di động, điện thoại di động bỗng nhiên vang lên âm ỉ trong tay Triệu Diệu.

Người gọi đến —— là một cô gái « đầu tây ».

“Tổng giám, đây là. . . . .”

Đường Diệp Trạch im lặng không nói, phảng phất giống như không nghe thấy.

Triệu Diệu không hề hỏi tới nữa, ngầm hiểu.

Nhạc chuông đặc biệt, vì cô mà thiết kế, e sợ gọi trùng à.

Liêu Bắc Bắc đã trở lại kí túc xá của mình, tay nâng điện thoại, vừa đi dạo vừa chờ nghe điện thoại của Đường Diệp Trạch.

Song, cô bấm không dưới mười lần, Đường Diệp Trạch chính là không chịu nghe điện thoại, cô không yên lòng, cho nên đổi lại giày, quyết định tìm chung quanh.

Nhưng cô mới vừa đi tới tầng cao nhất, liền cùng Triệu Diệu và Niếp Niếp được ôm trong ngực gặp nhau, Niếp Niếp khuôn mặt đầy nước mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn sưng đến đỏ bừng, đứt quãng gọi chú, Liêu Bắc Bắc thăm dò nhiệt độ của đứa nhỏ, nóng rần rần.

Cho nên, Liêu Bắc Bắc cẩn thận nhận lấy đứa nhỏ, trước đi đến bệnh viện rồi hãy nói.

Trong trần chỉ có một trạm y tế có chút giống như bệnh viện, Phan Hiểu Bắc cũng ở tại trạm y tế này. Liêu Bắc Bắc không muốn cùng anh gặp mặt, nhưng đứa trẻ còn nhỏ như vậy, Triệu Diệu là đàn ông sẽ không chăm sóc tốt, càng không có nghĩa vụ chăm sóc đứa trẻ xa lạ, cho nên, cô chỉ có thể ôm Niếp Niếp đến cửa phòng bệnh, để cho đứa nhỏ an tâm.

“Niếp Niếp, chú ở đằng kia kìa, hư ——” cô xoa xoa khuôn mặt nóng hổi nhỏ bé của đứa nhỏ. Niếp Niếp thấy đầu thúc thúc quần băng gạc, nước mắt rơi xuống, nhưng là đứa nhỏ rất hiểu chuyện, không khóc thành tiếng, gục ở trên vai Liêu Bắc Bắc, một lần lại một lần xác nhận chú còn sống, chú có

phải đã chết hay không.

Liêu Bắc Bắc không nhìn được nhất chính là trẻ con thương tâm, lỗ mũi cay cay, nói: “Niếp Niếp nóng sốt rồi, chích thuốc hạ sốt xong cô sẽ cùng con đi xem chú nha?”

Niếp Niếp gật đầu lia lịa, chích đau vô cùng, nhưng mắt đi chú còn đau hơn.

Tiền thuốc xong, Niếp Niếp nằm ở trong ngực Liêu Bắc Bắc ngủ yên, đứa nhỏ khóc suốt một đêm, giờ phút này nhìn thấy chú, cũng chịu không được nữa, liền ngủ.

Triệu Diệu ngồi ở bên cạnh Liêu Bắc Bắc, thanh âm than thở, nói: “Về vấn đề giữ Phan Hiểu Bác ở điện ảnh và truyền hình Đường thị. Do cô quyết định.”

Liêu Bắc Bắc ngây ngốc, Triệu Diệu như cũ không hỏi nguyên nhân, trực tiếp thay cô giải thích nghi hoặc, chủ tịch điện ảnh và truyền hình Đường thị chính là phu nhân của chủ tịch địa ốc Đường thị, cho nên bãi miễn chức vụ Phan Hiểu Bác tương đối đơn giản.

Sau khi nghe xong, Liêu Bắc Bắc nhìn một chút đứa nhỏ trong ngực, mặc dù Phan Hiểu Bác ghê tởm vô cùng, nhưng nếu như vứt bỏ công việc, đứa nhỏ như vậy chẳng phải là chịu khổ hơn sao? Hơn nữa, trong lòng cô có chút sợ, sau khi Phan Hiểu Bác thất nghiệp lại càng không chỗ nào cô kỳ trả thù mình.

Vì vậy, cô cùng Triệu Diệu thương lượng, có thể chờ đến khi Phan Hiểu Bác hoàn toàn bình phục rồi hãy nói đến chuyện này hay không, Triệu Diệu tự nhiên thoải mái, bởi vì phu nhân chủ tịch đã ra hiệu cho anh, hi vọng anh ở giữa giản hoà một chút, dù sao Phan Hiểu Bác là một nhân tài quản lý hiếm có.

“Thư ký Triệu, xin hỏi. . . . . điện thoại Đường tổng giám tại sao lại ở chỗ ngài?” Liêu Bắc Bắc nghe được nội dung Triệu Diệu cùng khách hàng nói chuyện với nhau, công bố có việc thì anh sẽ hưởng Đường Diệp Trạch chuyển đạt, Liêu Bắc Bắc cũng nhận ra điện thoại di động này.

“Nga, Đường tổng giám tạm thời rất không tiện nghe điện thoại.” Triệu Diệu không có tâm tình nói chuyện nhiều, thái độ lãnh đạm.

Liêu Bắc Bắc nhìn ra được ý tứ, mặc dù trong bụng nổi băn khoăn cũng không hỏi tới nữa, cô vừa gật đầu vừa nói cảm ơn: “Hôm nay phiền ngài, chúng tôi sau khi đứa nhỏ hạ sốt sẽ trở về nhà tập thể, ngài đi trước đi.”

Triệu Diệu nhìn thời gian một chút: “Cũng tốt, có gì cần tôi hỗ trợ tùy thời có thể gọi điện thoại cho tôi. Nga, đúng rồi, tiền thuốc thang tôi đã trả rồi, các cô lúc nào có thể xuất bệnh viện.”

Liêu Bắc Bắc đứng dậy cúi người chào, vốn là chuyện riêng của cô, nhận được sự chiếu cố quan tâm kịp thời của lãnh đạo công ty, trong chuyện này người cô muốn cảm ơn nhất chính là Đường Diệp Trạch.

Nhưng mà, Đường Diệp Trạch kể từ khi xuất hiện tới hôm qua, chẳng lẽ cô đoán trúng, Đường Diệp Trạch mặc dù giúp đỡ khắp nơi, nhưng vẫn cho là cô là cái loại phụ nữ không biết kiềm chế này?

Nghĩ như vậy, Liêu Bắc Bắc thật uể oải, một người sẽ không tự dung lẫn tránh một người khác, theo như hiểu biết của cô đối với Đường Diệp Trạch, anh thuộc về loại đàn ông không biểu lộ sắc mặt, sẽ không chỉ trích ngay trước mặt đối phương, nhưng sẽ trốn tránh.

Nước mắt rơi trên hai má đỏ bừng của đứa nhỏ, Liêu Bắc Bắc vội vàng dùng khăn giấy lau nước mắt. Lúc này, điện thoại di động ở trong túi quần chấn rung lên, cô hít mũi một cái, đợi sau khi đọc xong nội dung tin nhắn, sau khi tiếp thu một lát, kim lòng không được mà nở nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ! Quan Tâm Thêm Chút Nữa Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Tôi Có Thể Đưa Cho Cô Một Cuộc Sống Đầy Đủ Và Tốt Nhất

Tin nhắn này là của Đường Diệp Hoa, nội dung là: *buổi tối cùng nhau ăn cơm, nếu như cô ở trong trấn thì đừng rời đi. Diệp Trạch cũng sẽ đến, không cần khẩn trương.*

Nước mắt nơi khóe mắt Liêu Bắc Bắc biến mất, cô chưa nói cho Đường Diệp Hoa biết, Đường Diệp Trạch thật ra là bằng hữu của cô, nếu như Đường Diệp Trạch xuất hiện đúng giờ, liền chứng minh anh hôm nay thật bận rộn không rảnh nghe điện thoại, cùng với anh hai tán gẫu sao?

Dĩ nhiên, đây là ý nghĩ lạc quan, nếu như suy nghĩ bi quan, ở trong mắt anh cô không phải là bạn bè cần thiết để giới thiệu. . . . .

Liêu Bắc Bắc hít sâu một hơi, thu hồi ý nghĩ xấu, bất kể như thế nào, thấy thì sẽ rõ ràng.

“Nước. . . . .” Phan Hiểu Bắc vô lực kêu một tiếng xin giúp đỡ, đem cô hoàn toàn kéo về thực tế, cô theo bản năng đứng lên, gọi y tá tới trông chừng anh.

Cô không dám bước vào phòng bệnh nửa bước, càng không cách nào tha thứ cho anh. Anh từng nói thích cô, thậm chí hứa hẹn chăm sóc cô cả đời, rồi ở lúc cô say rượu lại có mưu đồ không tốt với cô, thượng cẳng chân hạ cẳng tay.

Có khi, trực giác của phụ nữ là chính xác, cô đã sớm phát hiện tính tình Phan Hiểu Bắc có sự bất ổn, nhưng bởi vì mềm lòng không quyết đoán chia tay, chính sự không quả quyết của cô đã hại mình.

Niép Niép nghe được tiếng kêu của chú, thỉnh linh tinh dậy, nó vuốt vuốt mí mắt nặng trĩu, từ trên đùi Liêu Bắc Bắc trượt xuống, lao đảo chạy vào phòng bệnh.

Đồng thời, Phan Hiểu Bắc thấy Liêu Bắc Bắc, anh không cảm thấy tội lỗi về chuyện đêm qua, ngược lại cảm thấy cô chính là cần rút lương tâm mới đem mình đưa đến bệnh viện tiến hành điều trị. Bởi vì anh từng tỉnh dậy một lần, y tá bảo cho anh biết, là một vị Đường tiên sinh hiến cho anh 800cc máu mới bảo vệ được tánh mạng của anh. Phan Hiểu Bắc lúc ấy liền oán thán nói, nguyên nhân trong chuyện này còn phải nhiều lời sao? Một đôi cậu nam nữ đang chột dạ.

Quả nhiên, tình yêu nhất thời kích động không phải là bền chắc, anh bây giờ đối với Liêu Bắc Bắc trừ bỏ chán ghét còn có miệt thị.

Phan Hiểu Bắc cố hết sức cử động thân thể, có y tá giúp đỡ, trước tiên đem Niép Niép ôm lên giường bệnh, phát hiện nhiệt độ đưa nhỏ hơi cao, không khỏi khẩn trương. Y tá cười nói, là vị tiểu thư đứng ở ngoài cửa kia đem cô bé đưa đến bệnh viện, đã tiến hành điều trị hạ sốt.

Sau khi nghe xong, anh tròn mắt nhìn Liêu Bắc Bắc một cái, lạnh lùng nói: “May là cô còn có chút nhân tính, nếu như đứa nhỏ xảy ra chuyện gì không hay, tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho cô!”

Liêu Bắc Bắc khó có thể tin, không nghĩ tới thái độ Phan Hiểu Bắc lại ác liệt như vậy, làm ơn đi, xin làm rõ ai mới là người bị hại đây?

Nếu như vậy, cô cũng không cần thiết phải lưu lại rồi, ngay lập tức xoay người rời đi.

Phan Hiểu Bắc vốn định xuống giường hỏi cô cho đến cùng, nhưng một trận đau đớn vô tình ập tới, anh tê liệt ngã xuống bên gối. Đàn ông hoa tâm thành nghiện, phụ nữ dĩ nhiên cũng có thể, nhưng nếu như là bản tính phóng đảng, cũng đừng ở trước mặt đàn ông giả bộ thực nữ, chân đạp hai con thuyền cũng không phải là vấn đề, nhưng mà đừng cho rằng ai cũng ngu ngốc. Cho nên về chuyện này, anh sẽ không dễ dàng tha thứ cho Liêu Bắc Bắc.

Bây giờ tới, Đường Diệp Hoa hết bận rộn công việc bấm số điện thoại cho Liêu Bắc Bắc. Đường Diệp Hoa mặc dù đối với Liêu Bắc Bắc có tình cảm, nhưng cách anh nói chuyện trong lúc nhất thời khó thay đổi, ở giọng nói nửa ra lệnh anh muốn Liêu Bắc Bắc ở trong thị trấn đặt một phòng ăn hạng sang, nửa giờ sau anh cùng cô gặp mặt.

Liêu Bắc Bắc nghe anh nói đặt trước chỗ ngồi bốn người sẽ không nhiều hơn. So sánh với Đường Diệp Hoa thì cô hiểu rõ tình huống ở Vạn Diệp thành, cô rất nhanh liền đi tìm một nhà hàng hải sản, khẳng định không tính là xa hoa, chỉ có thể nói chỗ ăn cơm coi như thanh tĩnh, hải sản đều đủ.

Cô chọn hải sản xong, sau đó ngồi ở bên cạnh bàn ăn chờ đợi hai anh em đến, chỉ có một ngày không gặp, nhưng cô có rất nhiều điều muốn nói với Đường Diệp Trạch, thứ nhất là có liên quan đến vấn đề Phan Hiểu Bắc, cô không có chủ kiến; thứ hai là đơn thuần muốn cùng anh tâm sự. Tóm lại, một khi thoát khỏi sự chiếu cố của Đường Diệp Trạch, cô giống như mất đi người tâm phúc, trong lòng bất ổn.

Không đầy một lát, Đường Diệp Hoa bước từng bước vững vàng đi tới trước mặt Liêu Bắc Bắc, Liêu Bắc Bắc không tự chủ nhìn về phía sau anh cùng với nơi dựa, khỏe miệng tươi cười dần dần biến mất.

“Ngồi đi.” Đường Diệp Hoa không chú ý tới nét mặt của cô, vừa ngồi xuống đem một hộp đồ trang sức đeo tay tinh xảo đẩy tới trước mặt Liêu Bắc Bắc.

Liêu Bắc Bắc ngồi buồn bã ỉu xiu bồn chồn, thấy hộp đồ trang sức đeo tay, nhưng không có ý muốn mở ra.

“Không nhìn xem?” Đường Diệp Hoa khẽ nhếch, ngẩng đầu lên.

Liêu Bắc Bắc âm thầm thở phào nhẹ nhõm, mở hộp đồ trang sức đeo tay ra, bên trong là một chiếc nhẫn, chiếc nhẫn làm bằng vật liệu gì tạm thời nhìn không ra, nhưng phía trên cái nhẫn này chạm trổ hoa văn hình như là hoa văn cùng chữ cái tiếng Anh.

“Kane” là tên tiếng Anh của Đường Diệp Hoa, Liêu Bắc Bắc hít sâu một hơi, bất đắc dĩ hỏi: “Xin hỏi, trên người ngài lúc nào cũng đều mang theo mấy chiếc nhẫn có khắc tên ngài, để sẵn sàng đưa cho phụ nữ sao?”

“Làm sao có thể, hẳn là quản gia nhét vào hành lý của tôi, hi vọng tôi đưa cho Vương Tuyết Mạn. Vương Tuyết Mạn là con gái của bạn của cha tôi, tôi cùng cô trong lúc nhất thời trúng tiếng sét.” Đường Diệp Hoa cũng không kiêng kỵ gì nói đến vị hôn thê kia, bây giờ nói rõ ràng, tránh cho sau này gặp nhiều phiền toái không cần thiết.

Liêu Bắc Bắc vừa nghe lời này càng cảm thấy không giải thích được, cô đem hộp đồ trang sức đeo tay đẩy qua trả Đường Diệp Hoa: “Nào có ai vừa

gặp mặt liền đưa nhẫn? Huống chi cái này vốn không thuộc về tôi.”

“Tôi đưa trước cái này, lần sau sẽ là cái của cô.” Đường Diệp Hoa không nghĩ tới cô sẽ ghét bỏ cái nhẫn này, nhưng anh chính là muốn mượn cái nhẫn này đem thân phận Vương Tuyệt Mạn nói rõ ràng, hiện tại mục đích đã đạt được.

“Đường . . . . . Đường tổng giám đang trên đường đến sao?” Liêu Bắc Bắc không nhịn được vẫn hỏi.

“Cô nói Diệp Trạch? Vẫn còn bận rộn, cả buổi chiều tôi không gặp nó.” Đường Diệp Hoa gọi điện thoại, cũng là Triệu Diệu nhận, nói Đường Diệp Trạch vô cớ chơi mất tích cũng không phải là lần một lần hai, đã thấy nhưng không thể trách được.

Liêu Bắc Bắc rũ mắt xuống, cô tương đối thất vọng.

Từ trước đến giờ cô không có tự tin, không xác định được Đường Diệp Trạch có nguyện ý xem cô làm bằng hữu hay không, không có cách nào nói với Đường Diệp Hoa rõ ràng quan hệ của bọn họ không chỉ là cấp trên cấp dưới, hơn nữa . . .

Trong lúc ăn cơm, Đường Diệp Hoa gọi điện thoại không ngừng, cho nên, bữa cơm này ăn được dị thường áp lực.

Sau khi ăn xong, Liêu Bắc Bắc vốn tưởng rằng có thể trở về nhà tập thể ngủ, nhưng Đường Diệp Hoa trực tiếp mang cô về phòng làm việc, công việc điên cuồng như thế nào là anh thế đó, vì muốn đưa ra lý do hoàn chỉnh nhất, chứng minh bãi biên là nguy hiểm, không biết, là phải tiến hành phong tỏa chỗ nguy hiểm lại.

Liêu Bắc Bắc ngồi ở bên cạnh bàn làm việc trước mặt anh, lộp bộp gõ bàn phím. Cô ngáp một cái, chú ý tới nội dung văn kiện, không khỏi nhìn về phía Đường Diệp Hoa, tại sao không để cho chủ nhà tới gần bãi biên? Hoang đường hơn chính là, còn kéo đến nguyên nhân nhà máy năng lượng nguyên tử của nước nào đó bị nổ dẫn đến nhiễm phóng xạ.

“Rót ly cà phê.” Anh bỗng nhiên mở miệng nói.

Liêu Bắc Bắc đáp một tiếng, đứng dậy rời đi, bây giờ là thời gian tan tầm, khu làm việc chỉ có hai người bọn họ vẫn như cũ đang bận rộn. Liêu Bắc Bắc nhìn về phía phòng làm việc của Đường Diệp Trạch, nơi đó cũng là một mảnh tối đen.

Cô bụng cà phê đi trở về, đem cà phê đặt vào vị trí mà khuỷu tay Đường Diệp Hoa sẽ không đụng phải, khi chuẩn bị xoay người trở lại chỗ ngồi, mọi cái tay lại giữ cô lại.

“Anh đây là. . . . .” Liêu Bắc Bắc có chút hoảng hốt. Từ phòng ăn đến phòng làm việc, Đường Diệp Hoa không có có ý nhắc lại chuyện gặp gỡ, cho nên cô cũng không hỏi nhiều, coi như tối hôm qua anh bị điên, nhưng đang yên ổn sao lại nhiễm bệnh nữa vậy.

Đường Diệp Hoa ngưng mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hoảng hốt của cô, thấy buồn cười nói: “Cô sợ tôi phải không?”

Liêu Bắc Bắc thực sự thừa nhận, mím môi, gật đầu.

Phút chốc, Đường Diệp Hoa đứng lên, thuận tay mở thiết bị âm thanh, chốc lát, vũ khúc êm tai quanh quẩn bên trong không gian yên tĩnh, anh phối hợp kéo hai tay Liêu Bắc Bắc, khoác lên vai của mình, không đợi cô hiểu rõ ý đồ của anh, Đường Diệp Hoa đã tiến về trước ba bước, thuận thế đem ca hai đẩy khỏi bàn làm việc.

Anh cũng không có cố ý nhảy một loại khiêu vũ nào, chỉ là theo âm nhạc chậm chạp di chuyển, Liêu Bắc Bắc ngẩng đầu nhìn Đường Diệp Hoa cao lớn khôi ngô trước mắt, anh vốn cương nghị lạnh lùng, bộ dáng lại thêm chút nhu hòa, những thứ khác không nói, thật sự lớn lên rất đẹp trai.

Thời điểm cô đang sững sờ, thì nhẹ nhàng đặt một cái hôn lên trán cô, ngay lập tức kéo cô vào trạng thái không thoải mái.

Cô muốn chạy, Đường Diệp Hoa lại kéo một cánh tay cô, cười cười, nói: “Tôi là người không thích vòng vo, cũng không còn thời gian nói chuyện yêu đương, tôi sẽ nói rõ ràng, tôi thật lòng thành ý, lấy kết hôn làm điều kiện tiên quyết để kết giao, thử kết hôn ba tháng, có thể bảo đảm với cô, một lòng một dạ cho cô cuộc sống tốt nhất.”

“. . . . .” Liêu Bắc Bắc bây giờ nghe đến hai chữ “Kết hôn”, lỗ chân lông liền dựng lên, càng làm cô khó hiểu chính là, đàn ông bây giờ đều theo đuổi phụ nữ như vậy sao? Động một chút là nhắc tới hôn nhân?

“Không tin tôi là đàn ông chung tình?”

“Không phải, tôi muốn nói, tôi tự biết rõ mình, không rõ ngại tại sao lại muốn đùa giỡn với tôi.” Liêu Bắc Bắc về mặt mê mang hỏi.

“Ai nói với em đây là nói giỡn, em không thấy anh đang nghiêm túc sao?” Đường Diệp Hoa hơi lộ vẻ không vui.

Liêu Bắc Bắc lắc đầu, hai tay thoát khỏi bả vai Đường Diệp Hoa, trở về trước bàn làm việc, tiếp tục đánh văn kiện.

Đường Diệp Hoa thì đẩy bàn phím ra, quay người lại ngồi đối diện với cô: “Như thế nào mới có thể làm cho em tin tưởng anh?”

“Nếu như ngại chỉ đơn thuần là vì muốn thoát khỏi Vương tiểu thư, nói thẳng là được rồi.” Liêu Bắc Bắc thật cũng không muốn nói ra chân tướng, nhưng Đường Diệp Hoa thật là quá đáng, lại dùng tới hai chữ “Thật lòng”, Phan Hiểu Bác cũng đã từng nói không phải sao? Kết quả tất cả đều là nói dối.

Sau khi nghe xong, Đường Diệp Hoa điểm trán cô một cái: “Nếu như anh chỉ vì bỏ rơi Vương Tuyết Mạn, thì cần gì tìm em đóng kịch? Là em đủ thông minh hay em đủ gọi cảm, hoặc em là phụ nữ nhanh nhẹn nhanh miệng?”

“Đúng vậy a, cho nên tôi mới cảm thấy kỳ quái.” Liêu Bắc Bắc nổi giận đùng đùng kéo bàn phím qua, cô biết mình ngu, nhưng là bị nhìn thấu, cảm giác thật không thoải mái.

Đường Diệp Hoa thấy cô chu cái miệng nhỏ nhắn sinh hồn dỗi, ha ha cười một tiếng, bưng ly nước trên bàn cô, đưa tới cho cô, Liêu Bắc Bắc cũng không đón lấy, đẩy cái ghế ra tìm kiếm tài liệu ở trong ngăn kéo cuối cùng.

“Uy, giờ làm việc, lại không nể mặt sếp.”

Liêu Bắc Bắc không dám lớn tiếng phản bác, nói thầm: “Cái gì mà giờ làm việc a, hiện tại cũng đã mười hai giờ rạng sáng rồi.”

Nghe cô một nhấc nhỏ như vậy, Đường Diệp Hoa lúc này mới chú ý tới thời gian, anh lần đầu tiên không có nguyên tắc nói: “Công việc từ đầu đến giờ, tăng lương ngoài giờ, ngày mai nữa sẽ cho em một ngày nghỉ, được không?”

“Công ty không phải là không cho phép nhân viên trong công ty hèn hò sao? Quy củ là do ông chủ ngài định ra a?”

“Đúng vậy a, anh định ra, nên anh có quyền thay đổi. Nói sau đi, anh cũng có thể khai trừ em, em chuyển chức làm bạn gái của anh là được rồi.”

Liêu Bắc Bắc không thể nhìn được tình trạng này nữa, trừng mắt liếc anh một cái, sau đó đứng lên, cầm túi xách, vừa đi vừa nói chuyện: “Tôi mệt mỏi và buồn ngủ, phải về nhà tập thể ngủ.”

Đường Diệp Hoa gọi cô không được, chỉ đành phải đuổi theo bước chân của cô, Liêu Bắc Bắc nghe được tiếng bước chân, bỏ chạy, nhưng cô mang giày cao gót, thật sự chạy không nhanh, vừa chạy đến cửa thang máy đã bị Đường Diệp Hoa bắt được. Liêu Bắc Bắc hơi tức giận, một quyền đánh vào lồng ngực của anh: “Muốn khai trừ thì khai trừ đi, dù sao tôi cũng sẽ không làm bạn gái của anh.”

Đường Diệp Hoa biết cô không tin động cơ của mình, cũng không có mấy người phụ nữ sẽ tin tưởng đường đường một ông trùm trong giới bất động sản lại muốn cùng viên chức nhỏ nói chuyện tình cảm thiệt lòng, cho nên, anh muốn thể hiện quyết tâm của mình, bỗng nhiên nắm lấy bả vai Liêu Bắc Bắc, đem cô đẩy tới bên tường, hôn môi cô.

Lúc này, cửa thang máy chậm rãi mở ra, một màn này, rõ ràng chiếu thẳng vào mắt của Đường Diệp Trạch.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ! Quan Tâm Thêm Chút Nữa Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 30: Trái Tim Thủy Tinh Và Những Gì Vô Vọng Nhất

Liêu Bắc Bắc đẩy Đường Diệp Hoa ra, chăm chú ngó chừng Đường Diệp Trạch, lại không biết nên nói cái gì.

Đường Diệp Trạch cứng đờ đem ánh mắt từ trên người cô dời đi, đi ngang qua bên cạnh anh hai, tựa như người trong lúc vô tình xông vào, đột ngột xuất hiện, yên lặng rời đi.

Gặp phải tình trạng quần bách, Liêu Bắc Bắc trăm miệng cũng không thể bào chữa, lòng tràn đầy uể oải, trong một khắc cô ở nhìn thấy Đường Diệp Trạch, thật ra thì chuyện gì cũng không nghĩ, chỉ hy vọng anh đừng xem mình là loại phụ nữ trắng hoa ong bướm.

“Em trai, không có chuyện gì, anh giới thiệu với em.” Đường Diệp Hoa thấy Liêu Bắc Bắc đi vào thang máy, một cước chặn cạnh cửa, tạm thời không phát hiện Liêu Bắc Bắc ngẩn lệ.

Đường Diệp Trạch chậm rãi dừng chân, đưa lưng về phía anh trai, nghe không ra tâm tình mở miệng nói: “Em biết cô ấy. . . . . Hôm nào lại nói chuyện, em còn có một ít văn kiện chưa xem.” Vừa nói, anh vờ vàng bước chân, ngày càng xa, biến mất ở chỗ rẽ trước cửa phòng làm việc của mình.

Liêu Bắc Bắc hướng đến trong thang máy lau nước mắt, Đường Diệp Hoa nghe được thanh âm nức nở trầm thấp, đi vào thang máy, cố gắng xoay người cô lại, Liêu Bắc Bắc giả vờ không muốn quay đầu. Anh lại cố ý muốn nhìn mặt của cô, đang lúc lờ lờ kéo kéo qua lại, Liêu Bắc Bắc rút cục nổi giận.

Lần đầu tiên trong đời cô bắt đầu phản kích, đang ở lúc xoay người lại, dùng hết sức hung hăng tát cho Đường Diệp Hoa một bạt tay.

“Tôi chịu đựng đám đàn ông các người tự cho là đúng đủ rồi! Tôi từ chức! Tôi không làm nữa!” Cô đẩy Đường Diệp Hoa ra, lao ra thang máy, giống

như điên cuồng chạy đến lối thoát hiểm.

Mà Đường Diệp Hoa hiển nhiên bị một tát này của cô đánh cho có chút mê man, anh nhìn về phía Liêu Bắc Bắc biến mất, giờ lên hai ngón tay đè ép quai hàm, một lúc lâu, bật cười, ngay sau đó, anh nối điện thoại tới bộ phận an ninh, sắp xếp hai gã bảo vệ đứng ở cửa nhà tập thể của Liêu Bắc Bắc, không có mệnh lệnh của anh, Liêu Bắc Bắc chỉ có thể vào chứ không thể ra.

Liêu Bắc Bắc vội và chạy về nhà tập thể, nhào lên giường, nghĩ đến thái độ lãnh đạm của Đường Diệp Trạch, nước mắt của cô nhịn không được lại chảy ra. Khuya hôm trước, bọn họ vẫn ngồi cùng nhau cùng đi ăn tối, anh còn giúp cô gỡ mai cua, chỉ chớp mắt hai người liền thành người lạ.

Cô khóc suốt mấy lần điện thoại di động ra, kết nối internet, vốn định phát tiết tâm tình, lại không tự chủ được mở Weibo của Đường Diệp Trạch ra.

Tin tức cuối cùng dừng lại ở buổi tối hôm trước, tổng cộng có hai bài viết.

Bài viết thứ nhất: *nhìn cô ngồi lên xe của người đàn ông khác, tay cầm một bông hồng, rất hạnh phúc sao?*

Thời gian cách chừng hai giờ, bài viết thứ hai: *Tôi vốn muốn đem bức tranh kia tặng cho cô, nhưng thủy chung không cách nào hạ bút, làm sao bây giờ. . .*

Liêu Bắc Bắc nhìn thấy lời văn như vậy càng cảm thấy ủy khuất, hạnh phúc? Đúng vậy, khi đó cô cũng cảm thấy có chút hạnh phúc, nhưng trong nháy mắt, cô thiếu chút nữa chết ở trong tay Phan Hiểu Bác, nếu không phải Đường Diệp Trạch kịp thời chạy tới hiện trường, bọn họ không biết bây giờ sẽ thành cái dạng gì nữa.

Ưu Thương Nhị Phụ Đại: @ Anh Không Phải Trời Sinh Đã Ngốc: tôi rất muốn mặt đối mặt nói một tiếng cảm ơn với anh, xem ra không có cơ hội rồi, tôi ở chỗ này nói vậy, có thể trở thành bằng hữu của anh tôi rất hạnh phúc, mặc dù anh không muốn để ý tới tôi nữa【 nước mắt 】【 nước mắt 】【 nước mắt 】, ngủ ngon.

Cùng một thời gian ——

Đường Diệp Trạch ngồi ở trên sân thượng trống vắng, nhìn ra biển phía xa xa trước mắt, gió biển thổi rối tóc của anh, thoáng lạnh. Anh cũng không biết rõ chính mình muốn làm cái gì, hoặc là nói không biết nên như thế nào để cho về này tâm tình bị đè nén rồi xa mình.

Cho đến khi ánh rạng đông hiện ra, anh mới trở về bàn làm việc, thấy tin tức Liêu Bắc Bắc lưu lại tối hôm qua, không khỏi nhướn mi, ai nói không muốn cùng cô làm bằng hữu, cô lại bắt đầu suy nghĩ lung tung.

Anh Không Phải Trời Sinh Đã Ngốc @ Ưu Thương Nhị Phụ Đại:【 mở hôi】.

Đường Diệp Trạch vốn tưởng rằng cô đã sớm đi ngủ, không nghĩ tới cô lại còn online.

Ưu Thương Nhị Phụ Đại: @ Anh Không Phải Trời Sinh Đã Ngốc : anh rốt cục đã trả lời tôi! 555(huhuhu)!

Anh Không Phải Trời Sinh Đã Ngốc @ Ưu Thương Nhị Phụ Đại: làm sao còn chưa ngủ?

Ưu Thương Nhị Phụ Đại: @ Anh Không Phải Trời Sinh Đã Ngốc : tôi đang đợi anh a, rất nhiều hiểu lầm cần giải thích, không nói ra ghen muốn chết rồi, anh có muốn nghe không?

Anh Không Phải Trời Sinh Đã Ngốc @ Ưu Thương Nhị Phụ Đại: cô nói đi.

Liêu Bắc Bắc thoáng cái tinh thần tỉnh táo, lau nước mắt nơi khóe mắt, một bụng khổ sở trút ra hết.

Ưu Thương Nhị Phụ Đại: @ Anh Không Phải Trời Sinh Đã Ngốc : Đêm đó tôi uống rượu say, không phải giống như anh nghĩ. Còn anh hai của anh nữa, anh ấy vì muốn thoát khỏi sự dây dưa của vị hôn thê, cho nên mới kêu tôi cùng anh ta đóng giả làm tình nhân. Thật ra, tôi không phải là loại phụ nữ hư hỏng. Anh tin tưởng tôi có được hay không?

Vừa nói, cô vừa khóc, Đường Diệp Hoa quá khi dễ người rồi, cô tính thu thập mọi thứ sẽ rời khỏi địa ốc Đường thị, nhưng mà Đường Diệp Hoa lại an bài hai gã bảo vệ, đem cô giam lỏng ở trong nhà tập thể. Nhân quyền có còn hay không hả?

Liêu Bắc Bắc khóc một trận, thấy Đường Diệp Trạch còn chưa trả lời, cô chỉ đành phải nằm trong chăn, yên lặng khóc nức nở.

Không ngờ rằng, Đường Diệp Trạch đứng ở trước cửa nhà tập thể của cô.

Hai gã bảo vệ dĩ nhiên không dám ngăn cản Đường Diệp Trạch đi, nhưng mà, khi Đường Diệp Trạch biết được hai người này nhận lệnh từ chỗ nào, anh liền biết anh không thể đi vào cánh cửa này.

Cho nên, anh chuyển hướng đến hành lang gấp khúc, chần chờ chốc lát, vẫn là rời đi.

Buổi trưa hôm sau, thời điểm Đường Diệp Hoa cùng Đường Diệp Trạch đang dùng cơm, điện thoại Đường Diệp Hoa vang lên, anh nhìn thoáng qua số điện thoại, cười cười, chuyển điện thoại di động sang trạng thái im lặng.

Đường Diệp Trạch vừa lật xem tạp chí du lịch vừa ăn cơm, anh đối với thức ăn từ trước đến giờ không có yêu cầu, bởi vì ngay cả là sơn hào hải vị, vào trong miệng anh cũng sẽ trở thành không có mùi vị gì.

Đường Diệp Hoa lại nhận được tin ngắn chỉ trích của Liêu Bắc Bắc, vẫn như cũ không trả lời, anh trong lúc vô tình thấy cuốn tạp chí du lịch trong tay em trai, theo thói quen giảng đạo, nói: “Không thể bởi vì mất đi vị giác mà không nói chuyện yêu thương nữa, tranh phong cảnh có thể sinh con cho em sao? Anh mới biết được một cô gái là bạn học của em, gọi là Phạm Phi, cô ấy không quản đường xa vạn dặm tới tìm em, khẳng định không chỉ là vì một phần công việc.”

“Đang nói chuyện với em đó! Đừng xem nữa.” Đường Diệp Hoa một phát thu cuốn tạp chí về, “Em đến tốt cùng là xảy ra chuyện gì a, bình thường nói chuyện với em, ít nhất nói ba câu em còn có thể trả lời một câu, hiện tại định giả bộ không nghe thấy sao?”

“Nói cái gì? Đề tài quá nhàm chán.” Đường Diệp Trạch mở tạp chí ra, nhấp một miếng nước ấm, dù sao đối với anh mà nói uống cái gì cũng không có tư vị.

Đường Diệp Hoa vừa muốn nói gì đó, điện thoại di động lần nữa vang lên, lần này không đợi anh tắt máy, Đường Diệp Trạch vươn cánh tay ấn xuống nút trả lời: “Là Liêu Bắc Bắc sao? Anh vẫn như vậy.”

Anh hiểu rất rõ cách xử lý vấn đề của đại ca, bất kể đối phương là gặp đến độ lửa cháy đến nơi hay là giận đến nổi muốn nhảy sông tự vẫn, anh ấy trước sau như một chọn lựa thái độ hờ hững, cuối cùng làm cho đối phương phải thối lui mà cầu xin anh.

Đường Diệp Hoa cười sáng lạng, mở loa điện thoại, trong loa lập tức truyền ra tiếng gầm gừ rất không bình tĩnh của Liêu Bắc Bắc.

“Đường Diệp Hoa! Tôi không từ chức nữa còn chưa được sao? Anh trước thả tôi ra ngoài! Trong nhà tập thể không có nước!”

Quả nhiên, một chiều này vẫn hữu hiệu như cũ. Liêu Bắc Bắc khát khô cuống họng.

Đường Diệp Hoa cười mà không nói, Đường Diệp Trạch liếc đại ca một cái, cái bộ mặt sắp được như ý thật khiến nhìn anh không vừa mắt, cho nên anh giật lấy điện thoại nói: “Cô chờ tôi, tôi lập tức đi qua.”

Đường Diệp Hoa thấy Đường Diệp Trạch đứng dậy, cười nói: “Nè, anh biết em mềm lòng, nhưng em cũng không có thể phá hư kế hoạch của anh a, em có biết Liêu Bắc Bắc cố chấp như thế nào không?”

Anh thật rất bội phục lực nhẫn nại của Liêu Bắc Bắc, trong nhà tập thể đâu chỉ không có nước, ngay cả nhà vệ sinh cũng không có.

Đường Diệp Trạch dừng chân, thở ra một hơi nhẹ nhõm, muốn nói lại thôi, trực tiếp đi tới cầu thang.

Đường Diệp Hoa cũng không đuổi theo, cũng không tức giận, tính toán thời gian làm sao cũng nên thả ra rồi, Đường Diệp Trạch nguyện ý ra tay cứu giúp vẫn tốt hơn.

.....

Đường Diệp Trạch tiện tay đã nắm một chai nước khoáng, đi tới trước cửa nhà tập thể, ra lệnh bảo vệ mở cửa. Cửa vừa mở, Liêu Bắc Bắc liền giống như ghé con được thả ra, cô không rảnh cùng Đường Diệp Trạch chào hỏi, vô cùng lo lắng xông về phòng vệ sinh.

Đường Diệp Trạch đứng ở tại chỗ đợi cô, chỉ chốc lát sau, cô đi ra khỏi phòng vệ sinh, vừa muốn mở miệng, Đường Diệp Trạch đã đem nước khoáng đưa cho cô, nắp bình đã được mở sẵn.

Liêu Bắc Bắc hít một hơi, một tay giơ bình nước lên ngửa đầu uống, một tay không quên nắm được chéo áo Đường Diệp Trạch, sợ anh lần nữa quay đầu đi.

Trong con người Đường Diệp Trạch luôn là mang theo một chút ưu thương như vậy, giờ phút này thấy cô giống như đứa nhỏ đáng thương thì tinh thần càng thêm chán nản.

“Đói bụng không, đi theo tôi.” Vừa nói, anh lững thững đi về phía trước, tùy ý Liêu Bắc Bắc nắm chặt chéo áo của anh.

Liêu Bắc Bắc cắn miệng bình, nhìn chăm chú bóng lưng của anh, nước mắt không giải thích được trào ra hốc mắt, đợi khi đi tới khúc quanh bậc thang, cô dừng bước, đồng thời, cũng kéo Đường Diệp Trạch lại.

“Làm sao vậy?” Đường Diệp Trạch vừa hỏi vừa quay đầu lại, khi thấy nước mắt trong mắt cô, anh nhướng mi, xoay người đứng đối mặt với cô, cúi người thay cô lau đi nước mắt nơi khóe mắt, nhẹ nói, “Tôi thay anh hai xin lỗi cô, thật xin lỗi. . . . .”

Trong nháy mắt Liêu Bắc Bắc nước mắt lưng tròng, cô có rất nhiều lời muốn nói với Đường Diệp Trạch, lại không biết nói từ đâu, có lẽ cô muốn nói nhất, vẫn là câu này.

“Tôi. . . . . Tôi không có câu dẫn anh của anh. . . . . anh tin tưởng tôi được không? Tôi không phải muốn nói tôi có mị lực lớn, anh hiểu ý của tôi không? Tôi chính là, chính là cảm thấy thật khó xử.”

“Tại sao không tin?” Anh rất muốn vì cô bày ra vẻ tươi cười, nhưng như thế nào cũng cười không ra.

“Tôi là nói, anh có thể nói với anh của anh một tiếng hay không ? tình trạng trước mắt này của tôi thật không phù hợp để kết giao bạn trai.”

Về mặt Liêu Bắc Bắc lộ ra nóng nảy, tối hôm qua cô đã cảnh cáo mình không nên để mọi chuyện lệ thuộc vào sự giúp đỡ của Đường Diệp Trạch, nhưng giờ khắc này nhìn thấy anh, liền không tự chủ được mà xin giúp đỡ.

Nói đến tình trạng trước mắt của cô, trong mắt Đường Diệp Trạch xẹt qua một tia ảo não không dễ dàng thấy, trước không nói anh sẽ phụ sự phớt lờ của cô, Liêu Bắc Bắc tự thân cũng đã chịu không ít thương tổn, là anh không chăm sóc tốt cho cô.

Nghĩ như vậy, anh tựa vào bên tường, xoa xoa huyết thái dương, một hồi nói: “Tôi không muốn can thiệp quá nhiều vào việc cô kết bạn, nhưng mà cô cũng đã lớn như vậy rồi, đối phương có phải có ý đồ gì hay không ít nhất cô cũng phải biết . . . , cô cũng không để cho người khác bắt lo a . . .” Anh đối với chuyện đêm đó vẫn tức giận, cố ý mắng cô một bữa, nhưng mà Liêu Bắc Bắc lại vô cùng tự ti.

Liêu Bắc Bắc cúi đầu thật sâu, phụ nữ không biết tự bảo vệ bản thân đáng bị mọi người khi dễ. Cô biết Đường Diệp Trạch là vì lo lắng cho mình, nhưng trái tim mong manh của cô lại bị tổn thương.

Cho nên, cô từ từ ngồi xổm xuống, ôm lấy chậu hoa lớn đặt ở góc tường, từ nước nở chuyển thành uỷ khuất mà khóc lớn.

“Tôi nào biết anh ta là lưu manh a? Trên mặt anh ta cũng không có viết hai chữ kia a! Ô ô —— tôi vẫn tin tưởng đàn ông đối với con nít có tính nhẫn nại đều là đàn ông tốt, ô ô —— ai biết anh ta bỗng nhiên nổi lên thú tính, anh có biết thời điểm tôi ở bệnh viện nhìn thấy anh ta thì sợ như thế nào không? Anh ta còn một bộ dạng lễ trắng khí hùng. Trong lòng tôi đã đủ uỷ khuất rồi . . . Anh của anh còn khi dễ tôi, còn không cho tôi đi nhà vệ sinh; anh còn mắng tôi có mắt không trông, các người đều không phải là người tốt . . . . . Tôi muốn về nhà. . . . . Ô ô ——”

Cô càng khóc càng lớn, đây là do người nào chọc người nào a!

Thấy thế, Đường Diệp Trạch có chút bất đắc dĩ, anh đứng bên cạnh Liêu Bắc Bắc, cố gắng giúp cô lau nước mắt, Liêu Bắc Bắc lại gạt ngón tay của anh ra, anh lấy khăn tay ra đưa cho cô, Liêu Bắc Bắc tức giận ném xuống đất, lấy chân giậm lên.

Phút chốc, nửa thân trên của Liêu Bắc Bắc nghiêng về phía trước, cô bị anh ôm thật chặt vào lòng.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ! Quan Tâm Thêm Chút Nữa Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Đường Oan Gia Vô Cùng Hẹp

Tiếng khóc của Liêu Bắc Bắc im bật, ngay sau đó, lại tuôn ra như nước lũ, trong lúc chịu dày vò, ôm nhau luôn khiến con người cảm thấy vô cùng ám áp.

“Anh vẫn bằng lòng làm bạn bè với tôi sao?”

“Dĩ nhiên.”

Đường Diệp Trạch vuốt vuốt mái tóc dài của cô, người được sưởi ấm không chỉ là Liêu Bắc Bắc.

Liêu Bắc Bắc vòng hai tay, ôm hông anh, vùi mặt vào hõm vai anh, nhắc nhở mình đừng khóc nữa, thật không được tích sự gì, nhưng mà nước mắt thế nào cũng không kiềm chế được, nhanh chóng thấm ướt áo sơ mi của Đường Diệp Trạch.

Đường Diệp Trạch vuốt mái tóc dài của cô, anh cũng chỉ có thể vuốt ve tóc cô. Đôi khi, động tác thân mật không phải là sợ đối phương bài xích, mà là sợ bản thân mình lún quá sâu.

Lúc này, một giọng nói lạnh lạnh mà ngờ vực truyền vào tai hai người:

“Ồ? Hai người đây là . . . . .”

Phạm Phi nghe nói hôm nay Liêu Bắc Bắc không đi làm, lại gọi điện cho Đường Diệp Trạch không được, cho nên tìm đến nhà ở tập thể của Liêu Bắc Bắc để thăm dò xem như thế nào, sao mà ngờ sẽ đụng phải một màn khiến người ta khó chịu như thế.

Sống lưng Liêu Bắc Bắc cứng đờ, lập tức buông tay đang ôm chặt Đường Diệp Trạch ra, tiếp đó đứng lên, biết rõ quan hệ giữa Phạm Phi và Đường Diệp Trạch không đơn giản, cô còn ôm Đường Diệp Trạch khóc suốt暮, hiển nhiên, mấy việc trước còn chưa giải quyết được, lúc này lại chọc phải Phạm Phi.

Phạm Phi tất nhiên sẽ không biểu hiện cảm xúc bất mãn lên trên mặt, từ đầu đến cuối cô không hề nhìn Đường Diệp Trạch một cái, chỉ dùng ánh mắt cực kỳ nghi hoặc nhìn Liêu Bắc Bắc, đợi chờ cô giải thích.

Phụ nữ đợi chờ đàn ông tỏ thái độ là thiếu sáng suốt, bởi vì so với phụ nữ, đàn ông bao giờ cũng bạc tình hơn.

Tất nhiên Liêu Bắc Bắc vô cùng khốn đốn, cô len lén chọc chân Đường Diệp Trạch một cái, ra hiệu cho anh giãn thích một chút.

Song lần này, Đường Diệp Trạch lại không có ý định cứu cô, anh cũng đang chờ, chờ một định vị chưa chắc là có thể đạt được.

Thời gian dừng lại vài giây ——

“Tôi . . . . . vừa rồi hơi không thoải mái, thiếu máu. . . . . Ừ, thiếu máu. . . . .” Liêu Bắc Bắc giải thích mơ hồ mối quan hệ phức tạp này, cô trốn tránh vấn đề đã trở thành một loại thói quen.

“Như vậy hả, tôi sẽ cùng cô đi bệnh viện đi, sắc mặt cô quả thật không tốt.” Phạm Phi tiến lên hai bước khoác khurủ tay cô, không đợi Liêu Bắc Bắc từ chối nhả nhận, Phạm Phi liền nhét cặp văn kiện vào trong tay Đường Diệp Trạch: “Đã về ra bản thảo sơ bộ rồi, anh xem trước, em đưa Bắc Bắc đi bệnh viện kiểm tra một chút, dù sao không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất.”

Liêu Bắc Bắc hơi hơi xoay người nhìn về phía Đường Diệp Trạch, Đường Diệp Trạch phát phát tay với cô, thật ra thì anh cũng có ý định này, bởi vì sắc mặt Liêu Bắc Bắc tái nhợt như tờ giấy, có Phạm Phi cùng đi còn thích hợp hơn anh.

Phạm Phi coi như là người phụ nữ có thể nhẫn nhịn, cô ta không hề tỏ chút địch ý nào, thậm chí còn hỏi han Liêu Bắc Bắc ân cần, hai người đi đến bãi đỗ xe, vừa vận gặp phải Đường Diệp Hoa đang chuẩn bị ra ngoài.

Hiện tại người Liêu Bắc Bắc không muốn gặp nhất chính là anh ta, cho nên chân bước chậm lại, vô thức trốn phía sau Phạm Phi, Phạm Phi lại thoải mái bước đến chào hỏi ông chủ. Ở vùng này cô ta không có xe tư, vì sao lại đến bãi đỗ xe? Hiện giờ đã hiểu rồi đi.

“Hai cô đi đâu?” Đường Diệp Hoa khép cửa xe lại

“À, vừa rồi Liêu Bắc Bắc suýt nữa thì ngã xỉu, tôi cùng cô ấy đi bệnh viện kiểm tra.”

Trong lòng Đường Diệp Hoa suy nghĩ có phải dói không, nhưng mà trước mặt cấp dưới lại không thể trực tiếp hỏi Liêu Bắc Bắc, cho nên anh mở cửa sau của xe, ôn hòa nói với Phạm Phi: “cô bạn thì đi đi, vừa vận tôi vào thành phố.”

Phạm Phi chỉ chờ những lời này của Đường Diệp Hoa, cô ta nắm hai vai Liêu Bắc Bắc, đẩy cô đến trước mặt Đường Diệp Hoa, rất có lễ phép cúi đầu tạ ơn, sau đó xoay người rồi đi.

Đợi Phạm Phi đi xa, Đường Diệp Hoa một tay bắt được Liêu Bắc Bắc đang lẩn trốn, nhét cô vào chỗ ngồi phía sau.

Lúc này Liêu Bắc Bắc có còn muốn đi đã không kịp rồi, bởi vì động tác của Đường Diệp Hoa còn nhanh hơn cô, lập tức ấn nút khóa xuống.

Xe chạy vọt ra khỏi bãi đỗ xe, Liêu Bắc Bắc vốn đang đối bụng đến hai mắt nhòa đi, hơn nữa tốc độ xe cực nhanh, cô tựa như người rồi ngã trái ngã phải ở chỗ ngồi phía sau.

“Tôi rất ghét anh.”

Trời ạ. Thế mà cô lại nói ra, ngang nhiên mắng ông chủ, còn có phần hả hê đó.

“Ghét anh 100% cũng không sao cả, dù sao em cũng trốn không thoát khỏi lòng bàn tay anh rồi.” Đường Diệp Hoa cong cong khóe miệng.

Liêu Bắc Bắc nhìn chằm chằm gáy anh: “Anh, anh quả thực là .... Kê vô lại ...” Âm cuối càng ngày càng nhẹ, giọng nói nhỏ như muỗi kêu.

Đường Diệp Hoa bỏ ngoài tai, thấy thanh sô-cô-la trên cái khung trước xe, cầm lấy, ném về phía sau, rơi chính xác lên trên đùi cô.

Liêu Bắc Bắc mới không gây sự với thân thể mình, cô tức tối xé vỏ giấy ra, bắt luận có ngon hay không, nhai một miếng thật to.

Một lon đồ uống tăng lực lại được quăng đến cạnh người cô, cô giật nắp, như là giận dữ vừa ăn vừa uống.

“Tôi không có bệnh, anh thả tôi lại ven đường, tự tôi quay về.”

“Sắp chạy đến nơi rồi, đã đến thì khám một chút.” Ngữ điệu của Đường Diệp Hoa luôn là không cho phép bác bỏ, có cảm giác như kiểu “cô nói cứ nói, chẳng liên quan gì đến tôi.”

Liêu Bắc Bắc hai tay khoanh trước ngực trở nên khó chịu, cô chưa từng thấy người đàn ông nào ngang ngược như vậy.

Chỉ chốc lát sau, xe đã tới trước cửa bệnh viện.

Liêu Bắc Bắc xuống xe trước, một tiếng gọi lạnh lạnh thu hút sự ý của cô.

“Cô giáo Liêu, cô giáo Liêu.” Niếp Niếp giãy thoát khỏi tay cô y tá, hớn hờ chạy về phía Liêu Bắc Bắc, trí nhớ của trẻ con rất kém, và lại Liêu Bắc Bắc vẫn luôn sẵn sóc bé.

Liêu Bắc Bắc chần chờ một chút, sau khi xác định Phan Hiểu Bắc không có ở đây, thì giang hai tay ra, ôm Niếp Niếp vào trong lòng.

Đường Diệp Hoa dừng xe xong, thấy Liêu Bắc Bắc ôm một cô bé, anh mặt không đổi sắc đi tới, hỏi: “con cái nhà ai?”

Nhìn trên mức độ nào đó, hiển nhiên Phan Hiểu Bắc là tuyến thủ hạt giống số một của Đường Diệp Hoa, cô thu lại nụ cười, lười trả lời, lại càng không muốn đáp lại anh.

Niếp Niếp ôm cô, nhìn về phía Đường Diệp Hoa, dựa vào những từ ngữ lễ phép chú thường dạy bé, tự mình trình bày thân phận: “Chào chú, cháu là cháu gái nhà Phan Hiểu Bắc.”

Đường Diệp Hoa nhìn đứa bé đùa rất vui, vẻ mặt lạnh như băng cũng dịu đi vài phần. Nhưng mà anh còn chưa hỏi tiếp, chỉ thấy một người đàn ông đầu quần băng gạc đi đến trước mặt: “Ai cho phép cô ôm Niếp Niếp?”

Liêu Bắc Bắc thoáng cái rụt vai lại, Đường Diệp Hoa thì một bước chắn trước người cô, nhân thể nhận lấy đứa bé, nhét nó vào trong lòng Phan Hiểu Bắc, không vui nói: “hồ to gọi nhỏ với phụ nữ là mất phong độ.”

Liêu Bắc Bắc ngưỡng mộ bóng lưng người phía trước, không ngờ rằng Đường Diệp Hoa sẵn sàng giải vây giúp mình, tuy rằng cô rất không vừa mắt với thái độ của Đường Diệp Hoa, nhưng nghĩ kỹ ra, quả thật anh chưa hề hề hết bữa bãi với mình.

Lúc này Phan Hiểu Bắc mới chú ý tới Đường Diệp Hoa, bởi vì thói quen nghề nghiệp, trước tiên anh ta sẽ chú tới đẳng cấp ăn mặc của một người. Đường Diệp Hoa một thân tây trang Armani, cổ tay đeo đồng hồ có tiếng, phong độ thì lại càng khỏi cần phải nói, rõ ràng là không thuộc về tầng lớp công sở thường dân.

Phan Hiểu Bắc giống như hoàn toàn ngộ ra mà ngửa mặt lên trời cười lạnh mấy tiếng: “Liêu Bắc Bắc a Liêu Bắc Bắc, tôi nói này tần suất cô đối đàn ông có phải quá nhanh rồi không?”

Liêu Bắc Bắc không thèm đáp lại, chỉ muốn đi nhanh lên.

Phan Hiểu Bắc đánh giá Đường Diệp Hoa một cách không coi là lễ phép, khiêu khích nói: “Thật xin lỗi, đã quên tự giới thiệu mình, tôi là bạn trai cũ của Liêu Bắc Bắc, ba ngày trước vừa chia tay, nói cho chính xác hơn, còn chưa nói lời chia tay chính thức, Chúc các người phát triển thuận lợi.”

“Phan Hiểu Bắc, anh quá vô liêm sỉ rồi. Anh đã làm gì với tôi anh còn không biết sao?” Liêu Bắc Bắc không nhịn được mở miệng nói.

“Tôi biết a, vạch trần một người ra vẻ trong trắng, thực ra là một ả đàn bà bất cá mấy tay.” Phan Hiểu Bắc tỏ rõ muốn phá hoại chuyện tốt của Liêu Bắc Bắc.

Liêu Bắc Bắc nắm chặt tay thành quả đấm, khuôn mặt nhỏ nhắn nghẹn đến đỏ bừng, nhưng mà cô không muốn tranh luận với Phan Hiểu Bắc, tranh chấp với một tên khốn kiếp, chỉ tự hạ thấp đẳng cấp của mình.

Vì vậy, ngay vào lúc cô xoay người bỏ đi, Đường Diệp Hoa một tay ôm bả vai cô.

Tay anh giữ chặt bả vai Liêu Bắc Bắc, tựa như con người anh, mạnh mẽ mà cứng rắn nắm toàn cuộc trong tay.

Đường Diệp Hoa khẽ nhếch cằm, rất khinh thường nói với Phan Hiểu Bắc: “Đừng trách phụ nữ thay đổi thất thường, muốn trách thì trách tự bản thân anh không có bản lĩnh níu giữ một người phụ nữ.” Anh giễu cợt cười một tiếng: “Hai người đã chia tay rồi, đó nghĩa là hai người xa lạ không hề liên quan, tôi hi vọng anh đừng có tiếp tục quấy rầy người phụ nữ của tôi nữa, coi mở một chút, giống như một người đàn ông đi đứng nhanh nhẹ dứt khoát.”

Phan Hiểu Bắc ngậy ngẩng cả người, sau đó làm bộ làm tịch thương tiếc thở dài: “Ai, tôi vô cùng khâm phục sự can đảm của anh, nhưng mà, đến một ngày khi anh biết được người phụ nữ này tham lam đến cỡ nào, thâm tâm tôi hi vọng anh cũng có thể tràn đầy tự tin giống như ngày hôm nay vậy.”

“Không nhọc anh quan tâm, cho dù tôi có thua, ít nhất sẽ không giống như anh, làm nhục một người phụ nữ tôi từng thích, lại càng không vô lý đi tung tin đồn nhảm khắp nơi. Tôn nghiêm bắt nguồn từ chính cử chỉ lời nói của bản thân, anh thế này, người khác có muốn đánh giá cao anh cũng khó.”

Sau khi nghe xong, Phan Hiểu Bắc không khỏi lửa giận công tâm, anh ta chia tay ra chỉ vào Đường Diệp Hoa đang lên mặt dạy người. Đường Diệp Hoa thì chậm rãi gạt ra: “Chính là vì đâu anh đang bị thương, tôi mới nhân nại khuyên bảo anh, hiểu được tiến lui mới là thượng sách.”

Phan Hiểu Bắc chột thu tay lại, lại chỉ chỉ Liêu Bắc Bắc tránh dưới sự che chở của Đường Diệp Hoa. Nói thật, Phan Hiểu Bắc khó có thể tin, Liêu Bắc Bắc lại còn có mặt mũi đóng vai người vô tội bị hại, hơn nữa còn coi những người đàn ông ưu tú này như kẻ ngốc mà đùa bỡn trên tay? Người phụ nữ này lòng dạ thâm sâu thật khiến anh ta cảm thấy không bằng ....

Nghìn tính vạn tính, lại không tính được Đường Diệp Hoa miệng độc này lại ra giúp mình, Liêu Bắc Bắc không khỏi cảm xúc lẫn lộn.

Niếp Niếp nằm trên bả vai chú mình, vẫy vẫy tay với Liêu Bắc Bắc, nụ cười hồn nhiên sáng lạn.

Liêu Bắc Bắc nhìn khuôn mặt tươi cười trong sáng của đứa trẻ, cho dù trong lòng rất không thoải mái, nhưng sẽ không chuyển lên trên người trẻ con. Chính là bởi vì đứa trẻ này không có chỗ nương tựa, cô mới không muốn đối đầu gay gắt với Phan Hiểu Bắc. Đương nhiên, năng lực của cô cũng rất kém, không thể phủ nhận, lần nào cô cũng ý lại vào sự chăm sóc của hai anh em nhà họ Đường.

Liêu Bắc Bắc hướng về phía Đường Diệp Hoa, cúi mình thật thấp xuống, chân thành nói: “Cám ơn anh, cho dù anh có tin tưởng lời anh ta hay không, tôi đều muốn cảm ơn anh đã không bỏ mặc tôi trong lúc tôi một thân một mình.”

Đường Diệp Hoa khẽ nháy mắt, giữ bả vai cô, cười nói: “Thật giả đều không liên quan đến anh, nếu anh quyết định theo đuổi em, thì sẽ hoàn thành chức trách của một người theo đuổi, anh không bảo vệ em thì ai bảo vệ em, đúng không?”

Liêu Bắc Bắc cắn cắn môi, không thể không thừa nhận, lúc anh ta nói những lời này rất có sức hấp dẫn.

“Làm bạn gái của anh đi?” Anh hơi nhích tới gần gương mặt cô, giọng nói dịu dàng, dự định rèn sắt khi còn nóng.

Liêu Bắc Bắc chà nhẹ hai tay, để ý tới xung quanh mà nói với anh: “Đề nghị lời cảm ơn, tôi mời anh ăn cơm.”

“Cơm là nhất định phải ăn, nhưng mà trước khi ăn cơm em tỏ thái độ trước đã.” Khóe miệng Đường Diệp Hoa hàm chứa ý cười, vẫn hung hăng như trước.

Thử hỏi, một vị độc thân hoàng kim khôi ngô phóng khoáng (*) theo đuổi cô, thậm chí tới qua cô còn tát người đàn ông này một bạt tai, anh không chỉ chẳng tính toán hiểm khích trước đó, còn giúp cô ra sức nâng chữ tên bạn trai cũ bị ôi vô liêm sỉ, cô đồng ý? Hay là từ chối đây?

((*) Độc thân hoàng kim: nguyên văn: 钻石王老五 (kim cương vương lão ngũ). Kim cương đại biểu cho sự cao quý, hiếm có. Vương lão ngũ ý chỉ người đàn ông độc thân. Kim cương Vương lão ngũ chỉ người đàn ông hiếm hoi còn sót lại, đẹp trai, giỏi giang, giàu có.

Khôi ngô, phóng khoáng: Hán Việt: anh tuấn tiêu sái.)

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ! Quan Tâm Thêm Chút Nữa Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Ai Khiến Cho Anh Trở Thành Một Người Tự Bế

“Tạm thời tôi không có cách nào trả lời anh vấn đề này, thật xin lỗi.”

Liêu Bắc Bắc chính là quá tự biết lấy mình rồi, điều kiện đối phương tốt đến mức cao không thể chạm tới, mà cô thân không có sở trường, tiền gửi ngân hàng là số âm, không phải là cô khinh thường mình, mà là hiện thực tàn khốc hiện hữu trước mắt.

Đường Diệp Hoa mấp máy môi: “anh biết em đang suy nghĩ gì, cảm thấy bản thân không xứng với anh đúng không?”

“Ừ.”

“Quả đúng là thế.”

“.....” Khóh kiếp.

Đường Diệp Hoa cười toe toét, vốn định đưa cô đi bệnh viện khám sức khỏe, nhưng mà nghĩ đến xung đột vừa rồi, anh quyết định đưa cô đi ăn chút gì đã.

Trong quán cháo, Liêu Bắc Bắc vui đầu ăn mạnh. Đường Diệp Hoa vẫn điện thoại không ngừng, nội dung phần lớn liên quan đến gọi thầu, xem ra kế hoạch khu biệt thự Diệp Luyến sắp chính thức khởi động.

“Đợt này anh có lẽ là khá bận, em thân là thư ký của anh ...”

“Tôi không muốn làm thư ký của anh, làm bán hàng thích hợp với tôi hơn.” Liêu Bắc Bắc ngắt lời anh, bởi vì Đường Diệp Hoa căn bản không có quan niệm thời gian.

“Đừng đùa đấy. Mặc dù công việc thư ký không trích phần trăm, nhưng lương tháng là năm nghìn, em làm bán hàng sẽ chết đói.” Đường Diệp Hoa nhìn ngang nhìn dọc cũng không nhìn ra cô sẽ cường lại.

Năm nghìn đích xác là con số khiến người rung động, cô từng miếng từng miếng cháo đưa vào trong miệng: “chỉ là đánh giấy tờ gì đó sao?”

“Ừ, lúc nào cũng đợi lệnh. Sau khi trở về em thu dọn một ít hành lý, dọn đến nhà anh ở.”

Liêu Bắc Bắc hít sâu một hơi, Đường Diệp Hoa còn nói: “chỗ anh là hai phòng một sảnh (*hai phòng ngủ, một phòng khách*), đừng nghĩ lung tung.”

Liêu Bắc Bắc ho nhẹ một tiếng, hỏi: “thư ký trước của anh cũng ngủ cùng nhà với anh?”

“Đường thị đôi mắt là thị trường quốc tế, bởi vì vấn đề chênh lệch thời gian, nhân viên tiếp nhận công việc thư ký phải gọi là đến, em nhìn Triệu Diệu, không phải là ở tại phòng trọ bên cạnh Diệp Trạch đó sao?”

“VẬY anh cũng sắp xếp cho tôi một căn nhà đơn, nếu tiện . . .”

“Bằng lý lịch của em còn muốn so sách với Triệu Diệu?” Đường Diệp Hoa nhướn mày, oán thầm nói, nhà thì có cả đồng, chính là không cho em ở.

Lòng tự tin còn sót lại không bao nhiêu của Liêu Bắc Bắc một lần lại một lần bị vô tình vùi dập, cô suy nghĩ một chút, ngẩng đầu lên ngang ngược một lần: “Làm thư ký của anh cũng được, nhưng mà phải quy ước ba điều, anh không được bước vào phòng ngủ của tôi, không được bảo tôi uống rượu, càng không được sai tôi tiếp khách, ca hát, khiêu vũ.”

“Không thành vấn đề.” Đường Diệp Hoa giờ chén trà lên ý bảo, đồng ý.

Liêu Bắc Bắc nhấp một ngụm trà, do dự một lát, dùng từ ngữ mà cô cho từ thích hợp nhất để giới thiệu quan hệ giữa cô và Đường Diệp Trạch: “Thật ra thì, tôi và tổng giám Đường Diệp Trạch coi như là quen biết, anh ấy là một ông chủ rất có tâm, đến đỡ công tác giáo dục ở vùng miền núi nghèo khó, chuyên môn của tôi lại vừa vặn là giáo viên mầm non, cho nên từng trò chuyện vài lần, tôi cũng từng chăm sóc bọn trẻ vùng núi.”

Đường Diệp Hoa hơi ngần ra, vừa muốn hỏi nữa, nghĩ lại, đúng vậy, em trai cũng không nói không quen biết Liêu Bắc Bắc, nếu như chỉ vì chuyên môn của Liêu Bắc Bắc mà từng có tiếp xúc, thì quả thật không cần thiết đặc biệt giới thiệu.

Nhắc tới sự cố chấp của Đường Diệp Trạch đối với sự nghiệp công ích, tâm trạng Đường Diệp Hoa trở nên nặng nề, bọn họ cùng lớn lên không giả, nhưng có lúc anh cảm thấy căn bản không hề hiểu rõ em trai, về phương diện ăn, mặc, ở, đi lại, bình thường Đường Diệp Trạch nghe theo sự sắp xếp của anh trai, cha bảo Đường Diệp Trạch đi du học, anh đi du học, mà anh cũng không chất vấn hay phản đối gì.

Cẩn thận nghĩ đến, dường như thật đúng là Đường Diệp Hoa chưa từng hỏi đến rốt cuộc em trai từng muốn cuộc sống như thế nào.

“Em và Diệp Trạch ra ngoài, có trò chuyện không?” Đường Diệp Hoa có chút rối rắm. Anh nhớ có lần trong nhà có khách tới, các người lớn có việc cần nói chuyện, cha liền để Đường Diệp Trạch chơi cùng con cái nhà kia, Đường Diệp Trạch bảo đưa trẻ kia chọn lấy vài món đồ chơi trong hộp đồ chơi của mình mà chơi, sau đó cùng đưa bé ra sân chơi máy bay điều khiển từ xa, thằng bé kia thì nói hơi nhiều, vừa chơi vừa lồi lồi kéo kéo Đường Diệp Trạch, Đường Diệp Trạch thì chỉ tựa vào gốc cây nhìn trời, đợi đến lúc ăn cơm, đưa bé kia trước tiên là lên án “tội ác” của Đường Diệp Trạch, đằng đằng ba tiếng đồng hồ, Đường Diệp Trạch một câu cũng không nói.

“Có a, nhưng mà quả thật là anh ý nói rất ít.” Liêu Bắc Bắc bĩu môi, bật cười, “có điều là anh ấy đánh chữ rất nhanh, lúc trò chuyện nhắn tin Weibo(*) thì còi mờ hơn chút.”

(*) Weibo: tiếng Trung: vi bác, tiếng Anh: Microblogging – một hình thức nhắn tin trên mạng phổ biến ở Trung Quốc (tương tự Twitter)

“Khi còn bé, chính là vào năm mẹ bọn anh qua đời, bọn anh từng nghi ngờ Diệp Trạch mắc phải chứng tự kỷ (tự kỷ). Nó luôn ngồi bên cửa sổ ngăn người, cứ ngồi là ngồi liền mấy tiếng, thậm chí một ngày, ai gọi nó cũng không quan tâm. Về sau cha tìm bác sĩ tâm lý đến hướng dẫn tâm lý cho em trai, bác sĩ tâm lý nói em trai vô cùng không phù hợp, theo quan sát của bác sĩ, Diệp Trạch quả thật đã mắc bệnh tâm lý ở mức độ nào đó, cũng đề nghị với cha, bởi đường năng khiếu đặc biệt nào đó cho Diệp Trạch, loại như nghệ thuật là tốt. Cho nên cha liền mời mấy vị giáo sư mỹ thuật tạo hình về dạy, cuối cùng nó chọn tranh màu nước, vừa vẽ này chính là mười năm”

Đường Diệp Hoa đốt một điếu thuốc, than thở một tiếng: “tranh của nó đa số là tranh phong cảnh, được giáo sư đánh giá tác phẩm xuất sắc có nhiều sắc thái biểu cảm. Nhưng mà em nhìn bản thân nó xem, người lạnh lùng quá ít nói, ai có thể nhìn ra mấy tác phẩm đó là xuất phát từ tay một người tự kỷ chứ.”

Liêu Bắc Bắc nhíu mày: “Tự kỷ? Đường Diệp Trạch không tự kỷ đâu, bọn tôi có trò chuyện.”

“Anh chỉ là nói mặt khác. Lúc tâm trạng Diệp Trạch tốt sẽ thêm mấy lời, lúc tâm trạng không tốt thì em có dùng cái gì nạy cũng không nạy miệng nó ra được.” Đường Diệp Hoa cười nói. Thoáng cái thế mà anh đã có thể hàn huyên với Liêu Bắc Bắc nhiều chuyện riêng như vậy.

Liêu Bắc Bắc nuốt thức ăn trong miệng, cẩn thận hỏi: “Nếu như anh không muốn trả lời cũng không sao, tôi muốn hỏi, mẹ các anh là qua đời vì bệnh sao?”

Trong mắt Đường Diệp Hoa tràn lên chút thương cảm: “Mất ngoài ý muốn.”

“Thật xin lỗi. . . .”

“Thoáng một cái, mười sáu năm đã trôi qua rồi. . . .” Đường Diệp Hoa gọn gọn khoe miệng, nếu như đáy lòng anh có mềm yếu nhất, nơi đó nhất định là thuộc về mẹ anh.

Lần tai nạn đó khiến anh năm đó mười hai tuổi không làm gì được, thân ở vùng biển nguyên sinh, bọn họ kêu rách cổ họng cũng không ai chú ý tới, anh chỉ có thể trơ mắt nhìn nước biển nhấn chìm thân thể của mẹ. . .

Lúc ấy, Đường Diệp Trạch chỉ mới mười tuổi, cậu dùng hết sức lực kéo lại anh đang chạy ra biển cứu mẹ. Vì chuyện đó, Đường Diệp Hoa đã đánh Đường Diệp Trạch một trận rất tàn nhẫn, anh càng tự trách, căm ghét mình không có khả năng cứu mẹ.

Sau khi mẹ qua đời, tính tình Đường Diệp Trạch biến đổi rất lớn, về nguyên nhân thay đổi, theo phân tích của bác sĩ tâm lý, mẹ chết tất nhiên là một nguyên nhân, đồng thời trong lòng Đường Diệp Trạch có lẽ còn cất giấu một bí mật không thể cho ai khác biết. Chính vì anh không thể nói ra, cho nên anh lựa chọn thà không nói lời nào.

Trong lòng Liêu Bắc Bắc bị lấy một luồng bi thương, con cái nhà giàu nhìn như phong quang vô hạn, cũng chưa chắc không buồn không lo, so với hai anh em còn nhỏ đã chịu tang mẹ, cô thật sự là quá hạnh phúc rồi.

“Tôi kể chuyện cười cho anh nhá?” Điều Liêu Bắc Bắc không nhìn được nhất chính là thấy người khác đau lòng khổ sở.

“Được.” Đường Diệp Hoa vô cùng hứng thú cong khoe miệng.

“Có một con sói đi tới Bắc Cực, không cẩn thận rơi vào hố băng, lúc vớt lên biến thành cái gì?”

“Không biết.” Anh cười cười.

“Đốt. Biến thành ‘cây cau’ rồi. Ha ha ——”

(giải thích: sói rơi vào hố băng biến thành sói băng, nguyên văn tiếng Trung: 冰狼 (đọc: bīngláng), ở đây Bắc Bắc dùng cách chơi chữ, từ ‘sói băng’ có cách đọc gần giống từ ‘cây cau’, ‘cây cau nguyên văn là 槟榔 (đọc: bīng·láng))

Đường Diệp Hoa nhaoáng cái hóa đá, nghiêm mặt nói: “Trừ tiền lương.”

Đây quả thực là đang hạ thấp chỉ số thông minh của anh.

“. . . . .” Liêu Bắc Bắc đen mặt, cúi đầu húp cháo.

Đợi sau khi ăn xong, Liêu Bắc Bắc cùng Đường Diệp Hoa đi tới cửa hàng bán lẻ trong trấn, các nhân viên thấy Đường Diệp Hoa đại giá quang lâm, đồng loạt đứng dậy cúi chào, vẫn không quên ngắm nhìn Liêu Bắc Bắc mấy lần.

Muốn nói Liêu Bắc Bắc coi như là bản lĩnh cao cường rồi, đầu tiên là cùng Triệu thư ký liếc mắt đưa tình, sau cùng cậu hai nhà họ Đường đi lại mật thiết, bây giờ cậu cả nhà họ Đường lại để cô bên cạnh, đây chính là người ngốc có ngốc phúc trong truyền thuyết?

Đường Diệp Hoa giới thiệu rõ chức vụ của Liêu Bắc Bắc hiện nay với quản lý bộ phận nhân sự, cho bộ phận nhân sự bố trí những thiết bị cần thiết cho công việc thư ký của cô — một bàn laptop, máy fax, máy in, máy scan, một loạt những thiết bị văn phòng chủ chốt, còn có thể công tác cho chức vụ mới.

Sau khi xong xuôi thủ tục, Liêu Bắc Bắc chính thức trở thành thư ký riêng tại vùng này của Đường Diệp Hoa. Tâm trạng của cô nói như thế nào đây, vui buồn nửa nọ nửa kia đi, vui chính là cô không cần rầu rĩ vì không được bước chân ra khỏi nhà nữa, buồn chính là, Đường Diệp Hoa là một kẻ cuồng công tác một trăm phần trăm.

Vô luận là tin tức tốt hay là tin tức xấu, cô đều muốn chia sẻ với Đường Diệp Trạch đầu tiên. Cho nên, khi đang đợi Đường Diệp Hoa, cô tìm Đường Diệp Trạch qua Weibo.

Ưu thương phụ nhị đại @: ông chủ, bây giờ tôi là thư ký của anh trai anh rồi, thủ tục thăng chức đã làm xong rồi. Anh đang bận sao?

Rất nhanh, Liêu Bắc Bắc nhận được tin nhắn điện thoại của Đường Diệp Trạch gửi tới.

Đường Diệp Trạch: chúc mừng.

Liêu Bắc Bắc: tôi đang tính, chờ tôi lấy được tiền lương tháng này, có thể trả hết sạch tiền tôi nợ anh. Hi hi.

Đường Diệp Trạch: cô không nhắc tôi đã quên rồi.

Liêu Bắc Bắc: tôi nhớ rõ a. Còn có chuyện quét dọn thuyền buồm đền bù lại cái laptop, còn tính chứ?

Cô cũng không phải là người nợ mà không trả, không hề quên chuyện làm rơi vỡ laptop của Đường Diệp Trạch, trước kia hai người đạt được thỏa thuận, mỗi lần quét dọn thuyền buồm trừ đi năm trăm đồng.

Đường Diệp Trạch: ừ.

Liêu Bắc Bắc: tối nay đi, tôi đi quét dọn thuyền buồm, sau khi trở về anh đưa chìa khóa cho tôi.

Đường Diệp Trạch: đêm nay tôi dự định rời bến, ngày mai cũng được.

Liêu Bắc Bắc: không sao a, tôi có thể dọn dẹp phòng chứa đồ và phòng bếp trước, ngày mai lại kì cọ boong tàu.

Bên này, Đường Diệp Trạch nhìn lướt qua khoang thuyền không nhiễm một hạt bụi, vừa chuẩn bị làm loạn phòng bếp đã được nhân viên vệ sinh mới vừa thu dọn xong, vừa trả lời: Được.

Lúc này Liêu Bắc Bắc mới hài lòng nở nụ cười, ai cũng không muốn tranh nhau làm việc nặng, nhưng mà thông qua đủ loại miêu tả của Đường Diệp Hoa đối với Đường Diệp Trạch, cô âm thầm khổ sở đến bây giờ, thân là bạn bè của Đường Diệp Trạch, cô hi vọng anh sớm thoát ra khỏi ký ức đau đớn. Cho dù cô có sốt ruột thế nào cũng không thể giúp gì, nhưng ít ra khi anh muốn nói chuyện có thể tâm sự với anh.

Trên đường trở về nhà ở tập thể, Liêu Bắc Bắc muốn trưng cầu sự đồng ý của Đường Diệp Hoa, nói: “Ngày mai tôi chính thức đi làm được không?”

“Được. Em muốn bắt đầu lúc nào cũng được, cùng lắm thì mệt chết anh.”

Đường Diệp Hoa cười nói, công việc chồng chất như núi đang chờ anh đây.

“Thì tối nay, tôi muốn dọn dẹp thuyền buồm gán nợ.”

“Thuyền du lịch của Diệp Trạch?”

Liêu Bắc Bắc đáp một tiếng, báo lại đúng sự thực.

Sau khi nghe xong, Đường Diệp Hoa không có phát biểu ý kiến, gì nữa, nhưng mà trong lòng thế nào cũng có chút không thoải mái. Có thuyền du lịch nhất định có nhân viên vệ sinh đi kèm, mục tiêu lòng đồng cảm của em trai rất rõ rệt, chỉ quan tâm những người không giúp không được. Đối với những người có năng lực sinh tồn, cậu ấy sẽ không mềm lòng. Liêu Bắc Bắc hiển nhiên không thuộc về loại phía trước.

Trở lại tòa nhà ở tập thể, trước tiên Liêu Bắc Bắc kéo vali hành lý vào chỗ ở của Đường Diệp Hoa, tắm rửa sạch sẽ, thay một bộ quần áo mùa hè nhẹ nhàng, sau đó rời nhà dưới mí mắt của Đường Diệp Hoa.

Đường Diệp Hoa nhìn chăm chú vào bóng lưng khoan khoái của cô, tâm trạng ngày càng kém.

“Tôi tới rồi.” Liêu Bắc Bắc đứng ở bên bờ vẫy vẫy tay với Đường Diệp Trạch.

Đường Diệp Trạch đứng ở trên bong thuyền mắt nhìn xuống cô, còn chưa mở miệng, chỉ thấy hai người phụ nữ đi về phía bên này ——

“Ra biển à, cùng nhau đi.” Vương Tuyết Mạn và Phạm Phi sánh vai đi trước, hai người phụ nữ ưa chuộng thời thượng tức khắc kết thành một khối, đồng thời “tâm đầu ý hợp” chán ghét Liêu Bắc Bắc.

Vương Tuyết Mạn đi ngang qua bên cạnh Liêu Bắc Bắc, hỏi: “Sao cô ăn mặc giống như nữ công nhân vệ sinh a?”

Phạm Phi ra vẻ không có ác ý địa trêu chọc nói: “Đừng đùa Bắc Bắc nữa, nhiệm vụ hôm nay của cô ấy thật đúng là quét dọn thuyền buồm.”

Nghe những lời này, sắc mặt Liêu Bắc Bắc biến đổi, cô nhạy cảm nhìn về phía Đường Diệp Trạch —— là anh nói cho Phạm Phi đấy sao?

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ! Quan Tâm Thêm Chút Nữa Đi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Thiên Nhiên Ngốc Thật Không Ngốc

Đường Diệp Trạch nhận thấy được sự thay đổi cảm xúc của Liêu Bắc Bắc, anh đi xuống bậc thang, nhưng bị Phạm Phi đối diện ngăn cản, cô ta chưa hề nói gì, dưới chân vừa trượt, người ngã ra sau, Đường Diệp Trạch lập tức kéo cánh tay cô ta, Phạm Phi thuận thế nghiêng về phía trước ôm phần eo của anh. “Em chỉ biết anh sẽ cứu em, hi hi ——” Phạm Phi ranh mãnh lè lưỡi, kéo tay Đường Diệp Trạch đi xuống bậc thang, “Anh nói sẽ dạy em lái thuyền, đi thôi, hôm nay em muốn học.” Vừa nói, cô ta vừa vẫy vẫy tay với Liêu Bắc Bắc đang đứng trên bờ: “Bắc Bắc mau lên đây a, sắp phải khởi động thuyền rồi.”

Vương Tuyết Mạn hai tay khoanh trước ngực, vênh vác liếc về hướng Liêu Bắc Bắc: “Nếu như sợ tôi đẩy vào biển thì đừng lên nha.”

Đường Diệp Trạch nhăn mặt lại, vừa muốn mở miệng, Phạm Phi nhét một quả nho vào miệng anh: “cô Vương không có ác ý, chẳng qua là thích nói giỡn thôi, giữa phụ nữ với nhau chính là giao lưu như thế, anh không hiểu.”

Liêu Bắc Bắc hừ nhẹ một tiếng, rầm rầm bước lên trên thuyền. Ai sợ ai? Cô còn nhớ rõ phao cứu hộ để ở chỗ nào. Hừ.

Cô chân vừa đứng vững, dưới sự chỉ thị của Đường Diệp Trạch, Phạm Phi mở thiết bị vệ tinh dẫn đường, khởi động động cơ, nhanh chóng xuất bến.

Đường Diệp Trạch không nghĩ tới Phạm Phi đột ngột như vậy, anh vừa nắm lấy lưng ghế dựa, giữ cân bằng, vừa kiểm soát tốc độ thuyền, tạm thời không rảnh chú ý đến chuyện xảy ra trên boong tàu.

Vương Tuyết Mạn và Liêu Bắc Bắc đưa mắt nhìn nhau, soạt một cái, Vương Tuyết Mạn cời chiếc khăn quàng trên vai xuống, nửa người trên mặc bikini, nửa dưới quần chiếc khăn lụa mỏng lam vẩy ngắn, chung vóc dáng lồi lõm thật đẹp ra trước mắt Liêu Bắc Bắc.

Liêu Bắc Bắc vô thức nhìn về phía lồng ngực mình, vội ho một tiếng, gắng sức ưỡn thẳng người.

Vương Tuyết Mạn chẳng thèm ngó tới, quay người lại ngồi ở ghế nằm, nói: “Phiền cô lấy giúp tôi một cốc nước trái cây, cảm ơn.”

Liêu Bắc Bắc không muốn đối địch với Vương Tuyết Mạn, cho nên cô lập tức đi rót nước trái cây giúp cô ta, lúc đưa cho cô ta, đồng thời nói rõ: “tôi và Đường Diệp Hoa chẳng qua chỉ là quan hệ cấp trên cấp dưới.”

“Đừng giải thích, phiền.” Vương Tuyết Mạn nhướng đôi mắt đẹp, còn nói, “Anh ấy có tiền, tôi cũng không ngại trước hôn nhân anh ấy chơi thêm mấy người đàn bà.”

“Nói không phải, có tin hay không là tùy cô.” Liêu Bắc Bắc xoay người muốn đi, Phạm Phi vừa vịn lên boong tàu, cười hỏi: “các cô trò chuyện cái gì mà vui vẻ thế a?”

“Không có gì, tiểu tam đang giải thích cho bản thân đây, không đúng, cũng không tính là tiểu tam, là tiểu mật.” Vương Tuyết Mạn vỗ vỗ ghế nằm bên cạnh, ý bảo Phạm Phi ngồi xuống, hai cô đã sớm bàn bạc xong xuôi, một diễn e then, một đóng vai phản diện, ắt sẽ làm nhục Liêu Bắc Bắc đến cùng.

Liêu Bắc Bắc trầm mặt, cứ nên đi quét dọn vệ sinh đi.

Cô đi tới phòng bếp sửa sang lại tủ lạnh, hai người phụ nữ lại cùng tiến vào, vừa tán gẫu vừa bóc một túi đồ ăn vặt ra, ầm một tiếng, gói bím bím trong tay Vương Tuyết Mạn rơi tung tóe xuống đất.

Thấy thế, Phạm Phi cầm cây lau nhà muốn dọn sạch, Liêu Bắc Bắc đi tới giúp đỡ, Phạm Phi lại thuận theo mà đưa cái chổi cho cô, hai người ngồi ở trên ghế sofa tiếp tục trò chuyện như không có gì.

Mà Liêu Bắc Bắc đang kì kì cọ cọ trước mắt bọn họ, bên tai không ngừng truyền đến tên đồ trang điểm và thẩm mỹ tâm đắc.

Đồ trang điểm những nhãn hiệu đó là Liêu Bắc Bắc có tiêu tốn một tháng lương cũng không mua nổi, mà trang phục mới nhất của những nhãn hiệu kia là cô nghĩ cũng không dám nghĩ. Thật ra cô không hề ghen tị, chẳng qua chỉ là chứng minh sự cách biệt về vật chất, các cô tuyệt đối không phải cùng loại người.

“Bác Bắc, cái này cho cô.” Đường Diệp Trạch tay cầm một túi giấy, nếu như không phải là Vương Tuyết Mạn và Phạm Phi thảo luận đồ trang điểm, suýt nữa anh đã quên có một đường da còn chưa đưa cho Liêu Bắc Bắc.

Liêu Bắc Bắc vốn đang không muốn trả lời Đường Diệp Trạch, bởi vì cô cực kỳ nghi ngờ Thiên nhiên ngốc Đường Diệp Trạch vô tình nói chuyện cô quét dọn du thuyền gán nợ cho Vương Tuyết Mạn xấu bụng, nhưng khi cô vừa nghiêng đầu nhìn sang, dường như cô không còn lý do tức giận nữa.

“Lancôme?”

(Lancôme Pari: một thương hiệu sản phẩm trang điểm xa xỉ nổi tiếng)

Phạm Phi nghe tiếng nhìn lại, sắc mặt biến đổi, bộ dưỡng da này là Đường Diệp Trạch nhờ cô ta mua hộ, lúc ấy cô ta cũng không biết sẽ đưa cho ai, cho nên mua nhãn hiệu tương đối có tiếng.

Đường Diệp Trạch đặt ở bên cạnh bồn rửa tay: “Xem xem cô dùng có thích hợp không?” Vừa nói, anh vừa lấy khăn lau từ trong tay Liêu Bắc Bắc, lau chùi cánh cửa tủ bát bị anh cố tình làm bẩn.

Liêu Bắc Bắc đáp một tiếng, rửa tay, cẩn cẩn thận thận mở cái hộp ngoài, từ sữa rửa mặt đến kem chống nắng, to nhỏ tất cả mười mấy lọ, cô thờ hất ra một hơi lạnh: “Bộ này ít nhất năm sáu trăm nghìn đi?”

“Không biết, là Phạm Phi đưa cho.” Đường Diệp Trạch cười cười. Anh đưa tiền cho Phạm Phi, nhưng Phạm Phi sống chết cũng không chịu nhận, còn oán giận anh khách khí, cho nên anh không thể làm gì khác hơn là nhận.

Hành động lần này khiến cho Vương Tuyết Mạn chú ý, trước khi cô đuổi theo Đường Diệp Hoa tới vùng này, mẹ đã căn dặn cô đừng chọc vào cậu hai nhà họ Đường, bởi vì tính nết Đường Diệp Trạch gần dờ, tiếp xúc mấy ngày rồi, quả thật cô cũng phát hiện Đường Diệp Trạch không dễ ở chung, đương nhiên không phải nói với ai anh ta cũng nói lời châm chọc, chỉ là vô cùng có khoảng cách.

Chẳng lẽ Đường Diệp Trạch cũng nhận định Liêu Bắc Bắc là người phụ nữ của anh trai anh ta?

Liêu Bắc Bắc cũng không biết Phạm Phi coi mình như kẻ thù, mà ấn tượng của cô với Phạm Phi vẫn không tệ, cô cúi người gửi lời cảm ơn: “quà tặng đắt tiền như vậy tôi không thể nhận.”

Mặc dù Phạm Phi giận đến nghiêng răng ngựa, nhưng trong nháy mắt đã đổi thành nụ cười: “còn khách khí với tôi nữa? Không nhận chính là không cho tôi mặt mũi đấy.”

Liêu Bắc Bắc thấy thái độ Phạm Phi cứng rắn, lần nữa gật đầu cảm ơn: “Cám ơn, chỗ nào cần tôi giúp đỡ cứ nói.”

“Ừ, tôi sẽ không khách khí với cô, ha ha.” Phạm Phi nghiêng đầu cười một tiếng, cố gắng nén lửa giận xuống, Đường Diệp Trạch a Đường Diệp Trạch, anh thật đúng là biết làm người.

Đường Diệp Trạch đẩy một cốc nước dưa hấu tự làm đến trước mặt Liêu Bắc Bắc, không nhìn hai vị mỹ nữ phía sau, nói: “ở đây không khí không tốt, cô lên phía trước hóng chút gió biển đi.”

Liêu Bắc Bắc hút một ngụm dưa hấu mát lạnh, lắc đầu: “tôi là tới làm việc . . . . .”

Đường Diệp Trạch mấp máy môi, mở cửa tủ ra, lấy chiếc máy chụp ảnh giao cho cô, sau đó bố trí một loại công việc không tốn sức khỏe nhất, “Giúp tôi chụp mấy tấm ảnh cảnh đêm trên biển.”

Liêu Bắc Bắc thích chụp này chụp nọ nhất, cô dứt khoát đáp một tiếng, vui vẻ rời đi.

Vương Tuyết Mạn nhìn về phía bóng lưng Liêu Bắc Bắc, lúc quay đầu phát hiện sắc mặt Phạm Phi rất khó nhìn.

Phạm Phi nhìn chằm chằm bóng lưng Đường Diệp Trạch, nhìn anh chà chà lau lau cái ghế như một nhân viên vệ sinh.

Vương Tuyết Mạn nhướn mày, cô ta chỉ biết là Phạm Phi và Đường Diệp Trạch là bạn học đại học, hiện nay là nhà thiết kế nội thất của Địa ốc Đường thị, không biết Phạm Phi thì ra có ý với Đường Diệp Trạch. Cô ta âm thầm cười một tiếng, Đường Diệp Trạch rất biết làm mất lòng phụ nữ nha.

Trên bong thuyền, Liêu Bắc Bắc rất chuyên nghiệp chụp ảnh chung quanh, khi cô đi tới trước mũi thuyền, tâm tình rộng mở trong sáng.

Trong tầm mắt cô là sóng biển cuộn cuộn, gió biển nhẹ nhàng khoan khoái, khiến cô nhớ tới hình ảnh kinh điển《 Titanic 》, cho nên, trước tiên cô đặt máy ảnh ở nơi an toàn, trở lại mũi thuyền, suy nghĩ một chút, vẫn không dám bước lên lan can. Cô giang hai cánh tay, cố gắng cảm nhận cảm giác đang bay một lần.

“Jack, Jack, ôm chặt em” Cô hướng mặt về phía trước, tự ôm lấy mình.

Xuyên qua cửa sổ thủy tinh ở trước vị trí điều khiển, chính là mũi thuyền, cô cũng không biết hành động trẻ con của mình đã lọt vào mắt Đường Diệp Trạch.

Đường Diệp Trạch một ngón tay đặt bên môi, đáy mắt ẩn chứa ý cười nhàn nhạt . . . thật là đáng yêu.

Bất giác, anh đi lên boong tàu, hai tay đặt hai bên người Liêu Bắc Bắc: “Muốn tôi đỡ cô đi lên không? ”

“A?” Liêu Bắc Bắc không nghe được tiếng bước chân của anh, may là Đường Diệp Trạch đã sớm đoán được khép chặt hai cánh tay, nếu không cô thật có thể sợ hãi mà rơi tự do.

Cô quay đầu, ngắm nhìn hai mắt Đường Diệp Trạch, ánh mắt anh vừa đen vừa sáng, lộ ra sự thuần khiết mà người thành phố ít có. Liêu Bắc Bắc gạt mình hiểu ra, rốt cục hiểu tại sao Đường Diệp Trạch có thể vẽ ra những tác phẩm màu sắc phong phú mà giàu trí tưởng tượng như vậy, chính vì đáy lòng anh thấu hiểu, người đơn gian, cho nên mới có thể giống như một đứa trẻ phác họa ra thế giới đồng thoại ngũ sắc lộng lẫy như thế.

Đường Diệp Trạch lại không biết cô đang cười khúc khích cái gì, nhưng mà nụ cười của cô bao giờ cũng có thể dễ dàng cảm hóa anh.

“Bảo vệ tôi nha.” Hai tay cô nắm chặt lan can, có Đường Diệp Trạch bảo vệ, cô có thể leo cao lên trên tầng rồi.

Đường Diệp Trạch đáp một tiếng, hai tay lại di chuyển về thất lưng cô, nhưng mà khoảng cách hai bên giữ nguyên mấy cm.

Liêu Bắc Bắc cẩn thận bò trèo lên trên lan can, thân thuyền vô cùng trơn trượt, nhưng cô không hề sợ hãi, sau khi cố gắng đứng vững, quay đầu lại nhìn Đường Diệp Trạch cười, tiếp đó, nhắm nghiền hai mắt, chậm rãi mở rộng hai tay, gió biển thổi loạn mái tóc dài của cô, cô cong cong khóe miệng, từ trong đất nước đẹp tươi trong tưởng tượng, từ từ mở mắt ra.

Nhưng mà, khi cô thấy cảnh tượng trước mắt, không hề có sự bay lên nhìn xuống như trong tưởng tượng của cô

“Không có bay lên. . . . .” Cô bủn môi.

Đường Diệp Trạch thấy cô thất vọng, nụ cười phai nhạt đi, độ cao của thuyền buồm không thể so sánh với du thuyền, quả thật rất khó cảm nhận được

loại cảm giác này.

“Khụ khụ —— coi như bay lượn dưới tầng thấp đi.” Anh an ủi.

Liêu Bắc Bắc không cam lòng gật đầu, vừa định xuống tới, thân thể lại thoáng chốc được nâng lên cao, cô kinh hô một tiếng, cả người dưới lực nâng của người nào đó đã bay lên cao nửa mét.

Đường Diệp Trạch hai chân giẫm trên lan can, hai tay đỡ nách cô, cố sức nói: “tôi không kiên trì được lâu nữa, thử lại lần nữa. . . . .”

Liêu Bắc Bắc hơi ngoảnh đầu lại, anh híp mắt, đôi môi mím lại thành một đường, hiển nhiên chân giẫm lên lan can khiến anh không còn hơi sức, nói đơn giản một chút, dưới sự va đập dữ dội của nước biển vào thân tàu, anh không những phải chịu trọng lượng của bản thân cố gắng đứng vững, còn phải chịu đựng thể trọng của Liêu Bắc Bắc. Vì thỏa mãn nguyện vọng nho nhỏ của cô, anh thà một đến đổ mặt tía tai.

“Trời sinh đã ngốc. . . . .anh thật là trời sinh đã ngốc. . . . .” Hốc mắt Liêu Bắc Bắc không khỏi ẩm ướt, không có ai còn ngốc hơn anh rồi.

Gió biển quá lớn, Đường Diệp Trạch không nghe rõ cô đang nói cái gì, chỉ chờ cô phát ra tiếng cười vui vẻ.

“Bắc Bắc, bay lên chưa?” Mí mắt anh từ từ nhắm nghiền, sắp không còn sức lực rồi.

“Ừ, bay rất cao, thật đẹp.” Liêu Bắc Bắc căn bản không nhìn phía trước, mà đang đắm chìm trong sự xúc động kỳ diệu không có cách nào tự thoát ra.

Nghe được câu trả lời của cô, anh khẽ cong khoe miệng lên, lúc này, một sóng lớn dồn lên boong tàu, Đường Diệp Trạch hoàn toàn mất thăng bằng, nhưng mà phản ứng đầu tiên của anh không phải là tóm lấy lan can, mà là nâng lên một cánh tay lên ôm chặt cơ thể Liêu Bắc Bắc, nhưng không ngờ, lần này ôm hơi cao, cánh tay vừa vận đặt trước ngực Liêu Bắc Bắc.

Ngay sau đó, nước biển xô vào, Liêu Bắc Bắc chẳng buồn bận tâm đến đụng chạm thân thể, nắm chặt lấy lan can, nhưng mà nước biển cuộn trào mãnh liệt đẩy cả hai người bọn họ ngã nhào xuống sàn tàu.

Trừ cả người ướt đầm ra, coi như là hạ cánh an toàn rồi.

“Xin lỗi, nhất thời gấp gáp. . . . .” Anh nói xin lỗi vì mình ôm sai chỗ.

Liêu Bắc Bắc nhìn Đường Diệp Trạch ướt sũng như chuột lột, phì cười một tiếng, vò rối mái tóc ướt nhẹp của anh, cười ngọt ngào: “Nói xin lỗi cái gì a, tôi phải cảm ơn anh.”

Đây là buổi tối vui vẻ nhất từ khi cô đến Vạn Diệp thành tới nay.

Nếu như không phải là con sóng biển kia đúng lúc xô đến đây, suýt chút nữa cô đã quá xúc động mà muốn ôm anh.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ! Quan Tâm Thêm Chút Nữa Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Anh Cần Một Lý Do Từ Bỏ

Công việc gọi thầu của Địa ốc Đường thị tiến hành khuya chiêng gõ trống, mấy ngày nay Liêu Bắc Bắc gần như không ngủ được một giấc ngon lành. Đáng sợ hơn chính là, ngày nào Đường Diệp Hoa và Đường Diệp Trạch cũng vì kế hoạch phong tỏa vùng biển mà không ngừng tranh luận, hai bên bên nào cũng cho mình là đúng, hơn nữa đều có lý lẽ, quản lý các chi nhánh không có quyền tham gia ý kiến, đến mức nếu như không có cách nào thống nhất kế hoạch, sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến công tác mời thầu.

Hội nghị kết thúc, trong văn phòng làm việc của Đường Diệp Hoa không ngừng truyền ra tiếng gào thét, Liêu Bắc Bắc trốn ở góc phòng ra vẻ bận rộn, mà Đường Diệp Trạch tựa vào cạnh cửa sổ thưởng thức phong cảnh, tùy ý điện thoại di động la hét. Liêu Bắc Bắc ôm lấy cặp tài liệu chuẩn ra phòng làm việc, xem ra lại muốn khai chiến rồi.

“Hôm nay cậu ký cũng phải ký, không ký cũng phải ký. Đừng để cấp dưới xem kịch vui nữa được không?”

Xoẹt một tiếng, tập giấy tờ bị quăng đến trước người Đường Diệp Trạch, hiện tại chỉ còn thiếu chữ ký của cậu ta thôi.

“Một người lùi một bước, bể bơi có thể xây, nhưng mà nhất thiết phải giữ lại vùng biển, đây sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến thành quả bán hàng, là anh nóng nảy, không phải lỗi của em.”

“Nếu như có người chết đuối thì sao?”

“Em nói lại lần nữa, bởi trong bể bơi cũng sẽ gặp phải nguy hiểm, anh đừng có vì mẹ qua đòi giận lây sang thiên nhiên.”

Rốt cục, vẫn là nói đến.

Phút chốc, Đường Diệp Hoa tóm cổ áo Đường Diệp Trạch, trong mắt tràn ngập không chỉ là lửa giận, còn có nỗi nhớ của con trai đối với mẹ.

Đường Diệp Trạch đối mặt quả đấm của hắn, nói đúng mực: “Anh, em tin tưởng anh có thể xây dựng một sân chơi trên nước vượt xa tự nhiên, nhưng mà không thể vì Đường thị mua mảnh đất này liền cướp đoạt quyền lợi yêu thích vùng biển này của người khác, bãi biển nhân tạo sao có thể sánh ngang với bãi biển thực sự?”

“Một con sóng dữ rất có thể chôn vùi vô số mạng người vô tội. Nếu như từ đầu chúng ta được bảo vệ chu đáo, mẹ có thể chìm vào nước bỏ mình sao?”

“Anh thật chưa từng nghĩ tới sao? Nhiều vùng biển có cách thức mở như vậy, vì sao mẹ muốn đưa chúng ta đi đến khu vực không người?” Ánh mắt Đường Diệp Trạch có phần rã rời, nhưng không bị phần cũng không ưu thương.

Đường Diệp Hoa nắm chặt đến mức xương ngón tay phát ra tiếng răng rắc, đã nghĩ tới từ lâu, mẹ từng dẫn bọn họ đi đến rất nhiều nơi, rừng rậm, thảo nguyên, hồ, đại dương, lần nào cũng là đi đến khu nguyên sinh người sinh sống rất thưa thớt, khi còn bé dĩ nhiên không hiểu, có chơi liên chơi như điên, trưởng thành có điều tình ngộ, mẹ là một người phụ nữ nhiệt tình yêu thương thiên nhiên.

Chính là bởi vì mẹ tôn sùng tự do, cha mẹ ân ái ngày nào, càng đi càng xa.

“Mẹ quá tham chơi, cậu và mẹ giống nhau. . . . .” Đường Diệp Hoa dần dần buông cánh tay xuống, “Nếu như hồi đó mẹ rút ra nhiều thời gian hơn chút ở bên cạnh cha, cha sẽ không tìm người phụ nữ khác.”

Hồi ức tốt đẹp bao giờ cũng đi kèm với những tiếng cãi vã, nhưng mà có thể trách ai được, tình yêu vốn là chuyện không nói rõ được.

Đường Diệp Trạch vỗ vỗ bả vai anh trai, bao nhiêu năm rồi, mỗi khi nhắc tới mẹ, Đường Diệp Hoa luôn bị loại cảm xúc như dòng sông lấp biển quấy nhiễu, Đường Diệp Trạch biết anh trai còn ý lại vào mẹ nhiều hơn mình, khó tránh khỏi nghĩ một lần đau một lần.

“Làm một người lãnh đạo, anh thừa nhận anh không nên mất đi sức phán đoán đúng đắn, nhưng mà anh nhìn thấy biển sẽ nghĩ đến mẹ, nghĩ đến hình ảnh lúc mẹ bị nước biển nuốt lấy . . . anh không hi vọng còn thấy chuyện như thế xảy ra.” Đường Diệp Hoa kéo kéo cà vạt, “Thiên nhiên quá tàn khốc, tai nạn không thể kháng cự bất cứ lúc nào cũng có thể bộc phát, loài người nhiệt tình yêu thương nó, nó thật nhiệt tình yêu thương loài người sao?”

“Khai thác và bòn rút không ngừng khiến nó căm phẫn, hơn nữa trái đất lại không chỉ thuộc về loài người. Chúng ta là người phá hoại nguyên sinh thái, không có tư cách chỉ trích cơ thể mẹ đầy rẫy những vết thương.” Đường Diệp Trạch đưa một ly cà phê cho anh, “Em không phải là muốn chống đối lại anh, chỉ là hi vọng cố gắng hết sức giữ gìn từng tấc từng tấc trong khả năng em có thể bảo vệ. Anh, sân chơi cỡ lớn thực sự không cần thiết, mọi người đi tới bờ biển là để nghịch nước.”

Đường Diệp Hoa nhấp một ngụm cà phê, vừa muốn phản bác, Liêu Bắc Bắc gõ cửa mà vào: “sân bãi mời thầu đã xây dựng xong, tổ thi công mời vai vị tổng giám nghiệm thu.”

Sau khi nghe xong, hai anh em tạm thời kết thúc đề tài thảo luận, một trước một sau đi ra khỏi phòng làm việc, Liêu Bắc Bắc thì xách cặp công văn theo sát phía sau.

Triệu Diệu thấy hai vị lãnh đạo đi tới, mở cửa mời lên chỗ ngồi phía sau, Liêu Bắc Bắc thì ngồi ở ghế bên cạnh tài xế, cô cơ bản đã thích ứng với công việc thư ký, mệt đúng là mệt mỗi một chút, nhưng mà làm thuận tay rồi cũng không khó.

Trên đường, Đường Diệp Hoa thấy trên xe không có người ngoài, liền tiếp tục thảo luận chủ đề trước đó với Đường Diệp Trạch. Đường Diệp Trạch mới đầu không thèm đáp lại, về sau có thể là có chút không nhịn được, đột nhiên hỏi: “Thư ký Liêu, cô cảm thấy thế nào về chuyện này?”

“Tôi?” Liêu Bắc Bắc xuyên thấu qua kính chiếu hậu nhìn về phía vẻ mặt nghiêm túc của Đường Diệp Hoa, cô nuốt nước miếng, khúm núm nói, “Tôi. . . . . Tôi ủng hộ mở cửa vùng biển. . . . .”

“Liêu Bắc Bắc. Là ai phát tiền lương cho em a?” Đường Diệp Hoa nổi giận.

Cô rút bả vai lại, nhỏ giọng thăm nói: “Phòng tài vụ.”

Đường Diệp Trạch cười khẽ một tiếng, giờ ngón tay cái với Liêu Bắc Bắc.

“Em phản rồi. Đừng ý vào anh thích em liền phát biểu vô trách nhiệm.” Đường Diệp Hoa nổi giận với cô, nhưng mà anh đúng là không nỡ trách mắng Liêu Bắc Bắc, hơn nữa sau khi chung sống một thời gian, anh phát hiện cô bé này thật đúng là có tiềm chất vợ hiền mẹ tốt. Chẳng những quét dọn sạch sẽ căn nhà, bình thường dưới sự uy hiếp của anh còn giúp anh nấu bữa trưa.

Liêu Bắc Bắc không dám lên tiếng, ở chung càng lâu cô càng hiểu rõ cá tính Đường Diệp Hoa, tính tình anh ta kém một chút, nhưng công tư rõ ràng, thông minh tài giỏi, từ phương án sân chơi cỡ lớn ven biển, các chuyện khác anh ta đều giải quyết ổn thỏa.

Liêu Bắc Bắc thông qua trò chuyện, đại khái biết được nguyên nhân cái chết của mẹ hai anh em, cũng hiểu tâm tình Đường Diệp Hoa, thấy cảnh thương tình chứ sao. Nhưng đã đến bờ biển chỉ có thể thưởng thức, không để cho chơi nước cũng quá phí thực tế rồi.

Xuống xe, Đường Diệp Trạch và Triệu Diệu đi trước đi vào hội trường, Liêu Bắc Bắc thì gọi lại Đường Diệp Hoa, cô có chuyện nói với anh, Đường Diệp Hoa tựa vào dưới tàng cây, đốt một điếu thuốc, biết cô muốn nói cái gì, cho nên hơi lộ vẻ không kiên nhẫn.

“Tôi không phải là nói thiên vị ai, chính là ... các anh đừng vì chuyện này mà cãi nhau nữa, tình tình hòa nhã nói chuyện một chút không được sao?” Liêu Bắc Bắc thật ra thì cũng không biết bản thân mình muốn nói gì, nhưng cô chỉ không muốn thấy hai anh em bọn họ ngày ngày cãi vã, rất ảnh hưởng đến tâm trạng a.

“Em dùng thân phận gì trao đổi với anh? Thư ký? Không chấp nhận; bạn gái? Anh có thể suy nghĩ một chút.” Đường Diệp Hoa nắm chắc từng cơ hội có thể kéo gần quan hệ với cô, giữa buồn bán và tình yêu dường như có cách làm khác nhau kết quả lại giống nhau đến kì diệu.

“Mỗi lần tôi nói cái gì là anh lại nhắc đến này vấn đề này.” Liêu Bắc Bắc vẫn luôn cúi đầu, hôm nay cô không hề nể e ngại Đường Diệp Hoa, ngược lại bị sự quấy rầy cứng rắn của anh khiến cho dờ khóc dờ cười.

Đường Diệp Hoa phút chốc vươn một tay ra, chống trên thân cây, cánh tay nhẹ nhàng cọ vào tóc Liêu Bắc Bắc, cô vô thức né tránh, nhưng một tay khác của anh cũng nâng lên, giam cô lại trong đó.

“Nói, anh và Diệp Trạch ở trong lòng em, người nào quan trọng hơn?” Đường Diệp Hoa ăn nói nghiêm túc, anh rất buồn bực, Liêu Bắc Bắc có thể dễ dàng nói chuyện với em trai, mặc dù nói chuyện cũng là chuyện liên quan đến trẻ em thất học, nhưng mà đối với mình cũng là có thể trốn liên trốn.

Liêu Bắc Bắc vẫn về góc áo, cúi đầu nói: “Các anh đều là lãnh đạo của tôi, đều quan trọng.”

Đường Diệp Hoa nâng cằm cô lên: “Nếu cô đồng ý làm bạn gái của tôi, hiện tại tôi liền hủy bỏ kế hoạch sân chơi. Làm ra quyết định không tình nguyện cần động lực, em xem rồi làm đi.”

Thật ra thì, anh đã có chỗ dao động, bởi vì trước đó, Đường Diệp Trạch có một câu chọc trúng tim anh —— sợ dĩ lần đó mẹ đưa chúng ta đi bờ biển là vì anh ảm ỉ nên mới quyết định.

Câu chuyện cũ này anh cố tình quên lãng, nhưng mà có thể quên được không? Anh chính là hung thủ gián tiếp giết chết mẹ, cảm giác chịu tội nặng nề giày vò anh, thời gian trôi qua, vẫn không thể chối bỏ trách nhiệm của bản thân, đứa trẻ thực sự mắc bệnh tâm lý là anh.

Mẹ chết, tựa như một tảng đá lớn đè trong lòng hai anh em, bọn họ một trở nên ít nói, một trở nên cáu kỉnh, nhưng mà quy sự oán giận con ác mộng này cho ai đều gượng ép.

“Nói đùa gì vậy, sao tôi có thể so sánh với công trình vài tỷ chứ? Bệnh thần kinh.” Liêu Bắc Bắc chui ra khỏi hai cánh tay anh, cô hi vọng có thể điều hòa giữa hai anh em, nhưng Đường Diệp Hoa hiển nhiên đang trêu chọc cô

Đường Diệp Hoa kéo khuỷu tay cô lại: “Anh nói thật, bây giờ em gật đầu, anh lập tức xé bỏ phần kế hoạch này.” Vừa nói, anh vừa giơ cặp tài liệu lên, mặc dù cuộc giao dịch này thoát nhìn vừa hoang đường vừa qua loa, nhưng mà anh thật cần một lý do triệt để khiến anh hạ quyết định, coi như cho mình một bậc thang đi xuống cũng tốt.

Liêu Bắc Bắc thật không rõ anh ta tìm bạn gái đến tột cùng có ý nghĩa gì, bởi vì anh ta ngày nào trừ ngủ chính là công việc, ngay cả thỉnh thoảng xem TV một chút, nghe nhạc một chút cũng không có. Liêu Bắc Bắc vô cùng nghi ngờ, anh ta có biết bạn gái không chỉ là cái danh, còn phải hẹn hò, nói chuyện yêu đương gì đó hay không.

“Bạn gái là dùng để quan tâm bảo vệ, nhưng anh không có thời gian ...”

“Vấn đề này đủ gốc, có bạn gái tất nhiên có thời gian, không có công việc như thế.” Đường Diệp Hoa bắt đầu dĩ nói.

“Tôi chỉ là giả dụ, anh đừng suy nghĩ nhiều, nếu như anh có thời gian, anh có thể đưa tôi đi tản bộ trên bờ biển sao? Anh sẽ đắp pháo đài trên bờ cát cùng tôi sao? Anh sẽ nhìn ánh chiều tà bày tỏ tình cảm sao?”

“Trừ biển, chỗ nào anh cũng có thể dẫn em đi.”

“Nhưng mà tôi thích biển. Anh xem, chúng ta không có cùng chung sở thích.”

Sắc mặt Đường Diệp Hoa từ từ trở nên tối tăm, anh thở phào một hơi, thật cũng không muốn nói ra, nhưng vẫn là bật thốt lên: “Vậy không bằng em nói thẳng em thích em trai anh là được rồi.”

Liêu Bắc Bắc ngây ngẩn cả người, cô thật không có ý kia, đơn giản là Đường Diệp Hoa không thích biển mới tìm ra lý do sứt sọc như thế xoa dịu không khí, lại bất giác đem những cảnh tượng vừa những nơi mình và Đường Diệp Trạch từng du lịch hóa thành tiếng nói.

Đang vào lúc cô thất thần, Đường Diệp Hoa đã bước nhanh rời đi, cô thở hắt ra, vội vàng đuổi theo bước chân anh: “Anh đừng hiểu lầm a, tôi nói tất cả là giả dụ.” Cô thấy anh không thêm đề ý tới, bước nhanh lên ngăn cản đường đi của anh: “tôi và Đường Diệp Trạch là bạn bè, anh ấy thấy tôi chân tay vụng về mới vô ý chăm sóc tôi, nếu như anh không phân biệt được đen trắng đi hỏi em trai anh, có phải là quá đáng rồi không?”

“Em cho rằng anh sẽ đi hỏi em trai anh có phải cũng thích em không ư?” Đường Diệp Hoa cười phì một tiếng: “Diệp Trạch chẳng qua là coi em là em gái, anh đã sớm đã hỏi rồi.”

Liêu Bắc Bắc thở ra một hơi, cô vỗ vỗ ngực, rốt cục yên lòng.

“Nhưng mà, nó không thích em, không có nghĩa là em không thích nó. Xem biểu hiện của em đi . . . . . Không chốt dạ.” Anh vuốt nhẹ tóc Liêu Bắc Bắc, tiếp đó đi vào sân thi công.

Liêu Bắc Bắc đứng nghiêm tại nguyên chỗ, đây có liên quan gì đến chốt dạ với không chốt dạ? Vừa rồi cô chính là sợ, chỉ sợ Đường Diệp Hoa chỉ vào lỗ mũi Đường Diệp Trạch, vặn hỏi anh có phải thích mình hay không, như thế quá xấu hổ rồi.

Cô lấy điện thoại di động ra, nhấn một tin cho Đường Diệp Trạch: Đường Diệp Hoa có ý định từ bỏ kế hoạch công viên trò chơi, nhưng mà tôi có cảm giác, anh ấy ngại sẽ điện không muốn tỏ thái độ, anh suy nghĩ biện pháp.

Đường Diệp Trạch: ha ha, cảm ơn.

Liêu Bắc Bắc: khách khí cái gì a, nói thật, thấy các anh vì công việc mà khiến nhau tổn thương, lòng tôi không vui.

Đường Diệp Trạch: biết rồi.

Liêu Bắc Bắc: đúng rồi, anh của anh nói, anh coi tôi làm em gái, sao tôi chưa từng nghe anh nói qua?

Hiện tại cô mới có thời gian hiểu câu nói kia, tâm trạng có chút kỳ lạ.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ! Quan Tâm Thêm Chút Nữa Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Thật Xin Lỗi, Mối Tình Đầu Của Tôi Không Phải Anh

Đường Diệp Trạch nhìn tin nhắn không biết trả lời thế nào, anh chưa từng nói chuyện về Liêu Bắc Bắc với anh trai, dường như cố ý dường như vô tình, luôn lảng tránh đề tài này.

Khỏe mắt quét đến bóng dáng Đường Diệp Hoa, cho nên, Đường Diệp Trạch cất điện thoại di động, đi đến phía sau Đường Diệp Hoa, thừa dịp khi anh kiểm nghiệm trang thiết bị, một tay túm lấy bản kế hoạch trong tay anh trai.

Đường Diệp Hoa bỗng cảm thấy trong tay trống không, giật mình thấy Đường Diệp Trạch lùi lại ba bước chân, mở cặp tài liệu, rút ra bản kết hoạch sân chơi, rất có xu hướng vò thành một nắm.

“Cậu bao lớn, còn làm vậy.” vừa vặn bốn bề vắng lặng, anh hét lên một tiếng.

“Chắc chắn, sân chơi chuẩn bị khởi động tài chính ba tỷ, dự đoán là vẫn bảo thủ,” anh than thở một tiếng, còn nói: “Ừ, bánh xe cao chọc trời, xe du lịch, đường cáp treo, trượt cỏ, trượt cát, giữ lại sân trượt tuyết nhân tạo, xây ở khu đất trống giữa sườn núi kia thì thế nào?”

Đường Diệp Hoa khề hừ, nói: “Cảm ơn em rất cục sần lòng liếc mắt nhìn bản kế hoạch.” Vừa nói, anh vừa đoạt lại cặp tài liệu, ôn hoà nói: “Trên đất liền không cần em để ý, em chuẩn bị trên biển a.”

Hai anh em không có nhiều lời khách sáo, Đường Diệp Trạch hiểu ý cười một tiếng, gọi điện thoại báo cho Triệu Diệu, yêu cầu anh ta lập tức sửa sang lại một bản đầy đủ kế hoạch công trình giải trí xung quanh, trước ba giờ chiều nộp tới đây.

Có đôi khi, cái vĩ cũng không phải là không có chút giá trị nào, chúng ta có thể thông qua phương thức phát tác biểu đạt bất mãn, như thế so với tất cả lời nói giận dữ đều mang theo chút tức giận thực sự, nói mở ra, ngược lại, loại bỏ được vướng mắc trong lòng.

“Công việc bán hàng gọi thầu, anh sẽ không tham gia nữa, anh định đưa Liêu Bắc Bắc về khu vực thành thị một chuyến.” Đường Diệp Hoa thật sự không chịu được thâm mĩ ăn nặc của Liêu Bắc Bắc, còn có mái tóc đuôi ngựa không thể xưng là kiểu tóc kia.

Đường Diệp Trạch thu lại nụ cười, đáp một tiếng, một lần nữa mở bản kế hoạch ra, xem nội dung không còn giá trị.

Đường Diệp Hoa thấy Liêu Bắc Bắc đi vào, ngoắc ngoắc tay với cô: “Buổi trưa muốn ăn cái gì?”

“Nghe lãnh đạo an bài.” Liêu Bắc Bắc liếc Đường Diệp Trạch một cái, đầu óc còn nghĩ vấn đề liên quan đến “em gái”.

Đường Diệp Hoa dùng khuỷu tay đụng vào Đường Diệp Trạch một chút: “Bên này trừ hải sản còn có gì khác không?”

Triệu Diệu theo sau vừa đi tới tiếp lời: “Nghe nói chủ tịch phu nhân mở một nhà hàng tây thượng hạng có quy mô ở vùng này, nếu như muốn thay đổi khẩu vị có thể đi thử một chút.”

Hai anh em liếc nhìn nhau, người khác không tán tụng bọn họ cũng phải cho Lục Tư Kỳ ba phần thể diện, vậy thì đi thôi.

Đến nhà hàng, Liêu Bắc Bắc nhìn thấy người không muốn nhìn thấy nhất —— Phan Hiểu Bắc.

Phan Hiểu Bắc vừa tháo băng gạc trên đầu, đầu tóc cắt tia rất ngắn, anh ta đang tiến vào ăn cơm trưa cùng một cô y tá xinh đẹp, nhìn thấy đoàn người Liêu Bắc Bắc, trong nháy mắt về mặt anh ta trở nên hung ác.

Khi Đường Diệp Hoa và Đường Diệp Trạch đứng chung một chỗ, sẽ phát hiện bọn họ tuyệt đối là hai người có liên hệ máu mủ, cho dù là khí chất cao quý hay là dáng người thon dài, cũng là ưu thế bẩm sinh.

Giống nhau, hai anh em nhìn Phan Hiểu Bắc cũng không thuận mắt, nhưng mà là nơi công cộng không cần thiết khiêu khích công khai, Đường Diệp Hoa một tay ôm cằm bà vai Liêu Bắc Bắc, ý bảo Phan Hiểu Bắc tự giải quyết cho tốt.

Liêu Bắc Bắc trời sinh ra vốn là một người hèn nhát, rõ ràng cô là người bị hại, nhưng luôn có bộ dạng là người đuổi lý.

Phan Hiểu Bắc nhìn về phía chỗ của mấy người, Đường Diệp Trạch đứng ở bên trái Liêu Bắc Bắc, một vị khác thì ôm Liêu Bắc Bắc cho mập mờ, anh ta không khỏi cười mỉa, ai nha, dã tâm của Liêu Bắc Bắc thật không nhỏ, còn muốn bỏ cả Địa ốc Đường thị vào trong túi hay sao?

Sau khi quản lý nhà hàng biết được thân phận người mới đến, tự mình hướng dẫn hai vị cậu chủ đến ghế ngồi danh dự trong nhà gian. Đường Diệp Hoa kéo tay Liêu Bắc Bắc, đưa cô rời đi trước, Đường Diệp Trạch lại không nóng lòng lên lầu, mà là đi tới trước mặt Phan Hiểu Bắc.

Phan Hiểu Bắc thấy anh đi tới gần, đứng dậy tỏ vẻ phòng bị, cô y tá chỉ co rúm lại e thẹn, không hề chú ý tới không khí giữa hai người đàn ông.

Đường Diệp Trạch nói ngay vào điểm chính: “Hạn anh trong vòng ba ngày rời khỏi Vạn Diệp Thành, đây là điểm mấu chốt của tôi.” Dứt lời, anh xoay người rời đi.

“Đường Diệp Trạch. Anh đừng khinh người quá đáng.” Phan Hiểu Bắc đuổi theo anh, lửa giận trong lòng thiêu đốt.

“Nếu như không phải là vì cháu gái anh, tôi đã sớm đưa anh vào tù rồi.” Đường Diệp Trạch vẫn là một bộ dạng không thèm đếm xia.

Phan Hiểu Bắc biết lúc này không phải là lúc cứng đối cứng tranh giành mặt mũi, anh ta hòa hoãn tâm tình, nhẹ giọng nói: “Đầu tiên cảm ơn anh đã cứu tôi, nhưng mà anh có đáng vì một người phụ nữ như Liêu Bắc Bắc gây sự với một viên chức nhỏ như tôi không?”

“Cô ấy là loại phụ nữ nào anh thật biết sao? Từ trước khi anh xâm phạm cô ấy, đến nay ngay cả câu xin lỗi cũng chưa từng nói, anh là người đã từng được giáo dục đại học, hai là một súc sinh?” Đường Diệp Trạch không chấp nhận được nhân phẩm của Phan Hiểu Bắc, một người đàn ông chỉ biết hất nước bẩn vào phụ nữ, không có tư cách nhận chức ở bất kỳ một công ty nào của Đường thị.

Mặc dù giọng nói của anh rất nhẹ, nhưng là Phan Hiểu Bắc đã thấy được sự quyết tuyệt trong đáy mắt của anh, hiển nhiên anh ta không còn chỗ đặt chân ở Địa ốc Đường thị nữa, đã như vậy, vậy anh ta cũng không cần thiết nịnh nọt Đường Diệp Trạch nữa.

“Nếu như không phải là Niếp Niếp nói cho tôi biết chuyện xảy ra ở bờ biển của các người, tôi sẽ đánh đập cô ta tàn nhẫn sao? Cũng là đàn ông, nếu như anh bị cấm sừng, anh sẽ nghĩ như thế nào? Hay là anh và anh trai anh cùng dùng chung một người phụ nữ rồi?”

Đối mặt với sự lên án tâm thần của Phan Hiểu Bắc, Đường Diệp Trạch chẳng những không ra tay, ngược lại hai tay cắm vào trong túi quần, không nhanh không chậm đi vòng qua bên cạnh Phan Hiểu Bắc, im lặng đứng là cách trả lời tốt nhất cho lời nói xấu.

“Tôi thật không hiểu nổi, anh thiếu đàn bà sao?. Liêu Bắc Bắc cũng không phải là mỹ nữ nghiêng nước nghiêng thành gì.”

Đường Diệp Trạch dừng chân, trở về trước người Phan Hiểu Bắc, một tay giật thẻ công tác trước ngực anh ta xuống: “Không ngại nói cho anh biết, tôi sẽ báo cho người trong ngành, mãi mãi không thuê anh.”

“Được a, anh không cho tôi đường sống, tôi cũng sẽ không cho anh sống dễ chịu. Cùng lắm thì đồng quy vu tận.” Tiếng Phan Hiểu Bắc gầm gừ vang dội cả nhà hàng.

“Tùy anh, nhưng mà nếu như anh còn trên chộc Liêu Bắc Bắc nữa, thử ngẫm lại lời tôi nói với anh trước kia.” Đường Diệp Trạch ném thẻ công tác vào thùng rác, “Niếp Niếp chẳng qua là một đứa trẻ, anh biết rõ hơn ai hết, đêm đó rốt cuộc mình đã làm gì với Liêu Bắc Bắc, anh đang dùng một đứa trẻ che dấu tội của anh.”

Bịch một tiếng, Phan Hiểu Bắc đẩy Đường Diệp Trạch lên tường, phần uất quát: “Anh có thể ép tôi vào đường cùng, nhưng anh không được làm nhục tình cảm của tôi đối với Niếp Niếp. Tôi làm tất cả là vì Niếp Niếp. Anh tôi chết oan chết uổng, chỉ dẫu bỏ lại đứa con bốn tuổi chẳng quan tâm. Tôi vừa làm việc còn phải chăm sóc đứa trẻ khóc suốt mướt, tôi cũng sẽ mệt mỏi, tôi cũng sẽ không chăm sóc nổi. Tôi thừa nhận tôi vội vàng muốn tìm phụ nữ chăm sóc Niếp Niếp, nhưng mà không có nghĩa là tôi không thích Liêu Bắc Bắc. Nhưng mà cô ta lại lừa gạt tình cảm của tôi.”

Thấy thế, nhân viên phục vụ rối rít muốn tiến lên khuyên can, Đường Diệp Trạch ra hiệu dừng bước. Anh đẩy Phan Hiểu Bắc đang kẻ sát người mình ra, nghiêm mặt nói: “Anh là mối tình đầu của cô ấy, lấy ước mơ bắt đầu, nhưng lại dùng con ác mộng kết thúc. Mỗi khi tôi nghĩ đến những tổn thương anh gây ra cho cô ấy, trong lòng như bị kim đâm nhói. Cứu anh không phải là ý định của tôi, chỉ là tôi không muốn để máu của Liêu Bắc Bắc chảy vào thân thể anh.”

Cho dù là cầu xin hay là khóc lóc hối tiếc, cũng không thể nào gọi ra được lòng đồng tình của Đường Diệp Trạch, người sở dĩ tàn nhẫn, là bởi vì đôi phương thương tổn người quan trọng nhất trong lòng chúng ta.

Anh đi về phía bậc thang, bước đi có chút chậm chạp, cũng vào lúc ngẩng đầu, đối diện với đôi mắt khóc đỏ của Liêu Bắc Bắc.

Kể từ giây phút vừa gặp phải Phan Hiểu Bắc, Liêu Bắc Bắc liền bắt đầu lo lắng, e sợ Phan Hiểu Bắc bịa đặt sinh sự trước mặt Đường Diệp Trạch, cho nên nói dối đi phòng vệ sinh trốn ở cửa cầu thang chờ Đường Diệp Trạch lên tầng.

“Đều nghe được rồi?” Đường Diệp Trạch ngẩng đầu nhìn cô phía trên cầu thang. Về mặt tức giận đã được thay thế bởi nụ cười.

Lúc này, Phan Hiểu Bắc vội vã đuổi theo tới đây, Đường Diệp Trạch cũng không quay đầu lại, giơ tay lên ngăn cản đường đi của anh ta.

Liêu Bắc Bắc lau nước mắt, nghe được tiếng nói tận đáy lòng của Phan Hiểu Bắc, rốt cục cô như mới tỉnh từ trong mộng, nhưng mà, đáp án như vậy cũng khiến trong lòng cô dễ chịu một chút, ít nhất Phan Hiểu Bắc còn chưa mất nhân tính đối với thân nhân. Nhưng đối với cô, khi mà bản thân chịu đựng sự tổn thương tột đỉnh, cô lại giống một kẻ nhất gan trốn đông trốn tây, dưới sự bảo vệ của người khác, cô quá nhu nhược rồi, hèn nhất đến nỗi khiến bản thân mình cũng tự thấy chán ghét.

Nghĩ như vậy, Liêu Bắc Bắc đi xuống cầu thang, vòng qua Đường Diệp Trạch, lần đầu tiên dừng cảm nhìn thẳng vào hai mắt Phan Hiểu Bắc.

“Phan Hiểu Bắc, cảm ơn anh đã dạy tôi làm thế nào phân rõ thật lòng và giả vờ. Xin đừng quấy rầy cuộc sống của tôi nữa, cũng đừng quấy rầy bạn bè tôi, từ nay về sau, coi như không quen biết. Nếu như anh tiếp tục tiến hành công kích nhân phẩm của tôi, tôi sẽ kiện anh tội phỉ báng. Một khi âm ỉ lên tòa án, người xấu mặt chắc chắn sẽ không phải là tôi.”

Phan Hiểu Bắc nhìn Liêu Bắc Bắc với bộ dạng chắc chắn, thế nhưng một chữ cũng nói không ra. Cô y tá nhỏ chọc chọc sống lưng Phan Hiểu Bắc, Phan Hiểu Bắc quay đầu lại, còn chưa kịp phản ứng, liền ăn một cái bạt tai vang dội. Cô y tá nhỏ nổi giận đùng đùng nói: “Người đàn ông này thật khiến tôi buồn nôn. May mà tôi còn chưa tiếp nhận lời theo đuổi của anh, thêm vào.” Nói xong, cô ta liền cầm túi rồi đi rồi.

Phan Hiểu Bắc bụm gò má, đần độn quay đầu, sự thần nhiên và đủ loại dấu hiệu của Liêu Bắc Bắc không thể không khiến anh ta nghi ngờ trong lòng mình có phải tới tầm quá rồi không. Anh ta thấy Liêu Bắc Bắc xoay người lên tầng, thái độ nhanh chóng đảo ngược, sốt ruột mà nhẹ giọng hỏi: “Chờ một chút Liêu Bắc Bắc. Tôi thật là mối tình đầu của cô sao?”

Liêu Bắc Bắc dừng bước, chân chờ chốc lát, cô mới từ từ xoay người lại, khóe miệng cong lên thành một nụ cười dịu dàng: “Thật xin lỗi, mối tình đầu của tôi đã dành cho người khác vào năm mười bốn tuổi, nụ hôn đầu tiên cũng không phải của anh, tạm biệt, chăm sóc Niếp Niếp cẩn thận, con bé rất cần anh.”

Nói xong, cô kéo tay Đường Diệp Trạch, nghiêng đầu cười một tiếng, “Đi ăn cơm đi, tôi đói bụng.”

Gắng sức bước bước dừng cảm đầu tiên, mới phát hiện mình có thể giải quyết rất nhiều vấn đề, cô đỡ mặt xuống, không khỏi trở nên nhẹ nhõm hơn.

Đường Diệp Trạch nhìn chăm chú vào một đôi tay đang nắm nhau, trí nhớ dâng lên như thủy triều —— năm mười bốn tuổi, không phải là lúc cô đang học lớp tám? Anh còn nhớ rõ, lúc ấy cô cười ngọt ngào, vẫy vẫy tay với mình, vừa chạy vừa nói, mặc dù chúng ta không quen biết, nhưng mà em rất thích anh, nhớ kỹ tên em nhé, em tên là Liêu Bắc Bắc, lớp số 3 trung học, có rãnh rồi về trường học thăm em, tạm biệt, anh tiểu ngốc.

Về phần nụ hôn đầu, sẽ không phải là lần bọn họ vô tình chạm môi đó chứ?

Phút chốc, Đường Diệp Trạch giữ Liêu Bắc Bắc lại, Liêu Bắc Bắc nghi hoặc nhìn về phía anh, anh mất tự nhiên vuốt vuốt tóc, lại mấp máy môi, dò tìm mắt, một lúc lâu, anh ập a ập ứng hỏi: “Bắc Bắc. . . . . Nụ hôn đầu của cô là . . . dành cho ai?”

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ! Quan Tâm Thêm Chút Nữa Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Tôi Thay Chồng Của Tôi Giải Thích Một Chút

Liêu Bắc Bắc ngây ngốc, che miệng vui lên: “Tôi chỉ nói như vậy, không có chi người nào.”

Cô cũng không biết nam sinh kia tên họ như thế nào, chỉ biết là ở trong trí nhớ của cô là nam sinh khá ái nhất.

Đường Diệp Trạch nhấp môi một chút, muốn nói lại thôi, sau đó đi vào nhà gian.

Anh quả thật suy nghĩ nhiều quá, Liêu Bắc Bắc cùng anh bắt quá chi gặp mặt có một lần, anh nhớ lấy cô, là bởi vì cái kẹo que kia, trở thành một mùi vị cuối cùng trong cuộc đời anh. Cô không nhớ được anh, vốn là hợp tình hợp lý.

Liêu Bắc Bắc không hiểu anh tại sao phải trình trọng hỏi lên chuyện lạ này, có lẽ chỉ cho là một cô gái mười bốn tuổi nói yêu thương quá sớm chút đi, cho nên, cô kéo lấy góc áo của Đường Diệp Trạch, làm sáng tỏ nói: “Không phải là như anh nghĩ đâu. . . , coi như là thời kỳ ảo tưởng của cô bé, tôi cũng không biết nam sinh kia tên gì, thậm chí ngay cả tướng mạo đều không nhìn rõ, nói như thế nào đây, chỉ là một loại cảm giác tình tình mê mê rất tốt đẹp.”

Đường Diệp Trạch sừng sốt hồi lâu, Đường Diệp Hoa đã ở trong gian phòng trang nhã thúc giục.

Liêu Bắc Bắc đáp một tiếng, cười nhẹ nhàng mà thẳng bước đi vào, bởi vì thói quen công vụ, cô rất tự nhiên ngồi ở bên cạnh Đường Diệp Hoa.

“Mới vừa rồi phía ngoài cãi nhau sao, chuyện gì xảy ra vậy? ” Đường Diệp Hoa đem một chén canh thịt bò đưa cho cô.

“Không có chuyện gì, tôi đem Phan Hiểu Bắc bại hoại kia giáo huấn cho một trận. Ha ha.” Liêu Bắc Bắc tâm tình dị thường thư sướng. Nói thật, kể từ sau khi phát sinh chuyện cưỡng bạo không thành kia, cô thường xuyên từ trong mộng tỉnh lại, liền núp ở trong chăn len lén khóc. Cô suy nghĩ chỉ muốn nhào tới trong ngực mẹ khóc lớn một hồi, nhưng mà, nếu như làm như vậy, sẽ chỉ làm nhiều người lo lắng hơn. Uy khuất, cô vẫn đều cảm thấy rất ủy khuất.

Đường Diệp Hoa mặc dù không biết Liêu Bắc Bắc đến tốt cùng làm cái gì đối với Phan Hiểu Bắc, nhưng nhìn đến sắc mặt của cô tràn đầy nụ cười khác hẳn trước kia, anh vuốt vuốt tóc của cô nói: “Nhà đầu gối, gặp phải phiền toái nói cho anh biết là tốt, bạn trai không phải là dùng để làm bài biện.”

“Anh khi nào đã trở thành bạn trai của tôi rồi? ”

“Tự mình đặt ra như vậy.” Anh lễ thẳng khí hùng nói.

“ . . . . .” Liêu Bắc Bắc cúi đầu uống canh thịt bò, thấy Đường Diệp Trạch ngồi xuống, cô vì không cách nào nói ra cảm kích trong lòng, vội vàng để thìa xuống, múc chén canh thịt bò đưa đến.

Đường Diệp Hoa sờ sờ cằm: “Liêu Bắc Bắc, em rõ ràng là muốn vén lên ‘chiến tranh’ giữa hai anh em anh sao?”

Tay của Liêu Bắc Bắc khựng lại, không đợi cô giải thích, Đường Diệp Trạch đã xem canh thịt bò đặt ở trước mặt Đường Diệp Hoa, anh chế nhạo nói: “Nhỏ mọn.”

Đường Diệp Hoa hừ một tiếng, giống như đứa bé múc một muôi lớn canh thịt bò nhét vào trong miệng, anh cũng không che dấu tâm tình, hướng chỉ ở trước mặt em trai mình thì càng không có cần thiết che dấu, trong lòng không thoải mái chính là không thoải mái.

Triệu Diệu là một người thông minh, thấy không khí không đúng, liền mượn lí do gọi điện thoại nhanh chóng rời tiệc. Liêu Bắc Bắc ngồi trở lại bên cạnh Đường Diệp Hoa, rất cố ý giúp anh gấp mấy cọng rau, không phải là được tiện nghi còn khoe mẽ à, mà cô thật chịu không được sự “Nâng đỡ” của Đường Diệp Hoa đối với mình.

“Ông chủ lớn, anh đừng đùa bọn một viên chức nhỏ như tôi có được hay không?” Ở đỉnh đầu của Liêu Bắc Bắc còn đè ép một đám mây đen tên là “Vương Tuyết Mạn”. Vương Tuyết Mạn cũng không có tìm cô gây phiền toái, nhưng mà trên dưới công ty ai không biết Vương Tuyết Mạn là vị hôn thê của Đường Diệp Hoa a? Cho nên đồng nghiệp chỉ chò đối với Liêu Bắc Bắc càng nhiều, nói gần nói xa nhắc nhở cô đừng tưởng rằng gần nước ở ban công thì có thể lấy được trăng trước, áp lực của cô rất lớn a.

“Người nào đùa bọn em? Anh không có thời gian nhàn rồi đâu.”

“Vứt bỏ hết thấy không nói, nhà các người làm sao có thể tiếp nhận một con dâu vừa không có bồi cảnh lại không thông minh chứ? ”

“Ồ, còn chưa bắt đầu hẹn hò đã định gả cho anh sao? ”

“Điều kiện đầu tiên để hẹn hò của tôi là kết hôn, thanh xuân của phụ nữ ngắn hạn nhé.”

Liêu Bắc Bắc không phải là không tin tưởng tình cảm của Đường Diệp Hoa đối với mình, nhưng mà vẫn phải đối mặt với vấn đề thực tế a.

“Họ Đường nhà anh không cần dựa vào cưới hỏi để nâng cao sản nghiệp. ba của Vương Tuyết Mạn cùng ba của anh chỉ do quan hệ cá nhân rất tốt, không hơn. ” Đường Diệp Hoa giải thích thật có chút mệt mỏi, nói đến nói đi, vẫn là Liêu Bắc Bắc không thích anh.

Liêu Bắc Bắc cắn chiếc đũa không lên tiếng, cô tin tưởng mỗi một cô gái trong gia đình đều muốn làm một cô bé lọ lem, nhưng mà trên thực tế phần lớn vương tử vợ và đều dưới áp lực cưới công chúa chân chính.

“Sau khi trở về thu dọn đồ đơn giản một chút, sáng mai trở về thành phố.” Đường Diệp Hoa mang cô trở về, vì thứ nhất là nghe cô nói đến nhớ nhà, thứ hai anh cũng muốn thăm cha mẹ của Liêu Bắc Bắc một chút, nếu không nha đầu này vĩnh viễn không tin anh là chân thành.

“Thiệt hay giả?” Liêu Bắc Bắc ngược lên khuôn mặt tươi cười vui sướng, đây trong đầu cũng là nhớ thương cha mẹ.

“Đương nhiên là thật, anh lúc nào lừa gạt em rồi?” Anh không để mất thời cơ hỏi ngược lại.

Liêu Bắc Bắc hí mắt cười một tiếng, theo bản năng nhìn về phía Đường Diệp Trạch, Đường Diệp Trạch buông thông đôi mắt, một bộ dáng không đếm xỉa đến.

Cô cho là anh đang suy tư vấn đề, không có đi quấy rầy, tiện đà gấp mấy món ăn cho Đường Diệp Hoa: “Công ty thật có tình người nha. Hắc hắc.”

Đường Diệp Hoa liếc cô một cái, gõ mặt bàn gọi Đường Diệp Trạch: “Em nói xem anh đã nhìn trúng cô gái này cái gì? Nịnh nọt cũng không biết gõ đúng chỗ.”

Đường Diệp Trạch nâng đôi mắt xa xăm lên, nhưng cười không nói, trong mắt hiện lên một tia cô đơn không dễ dàng phát giác.

Liêu Bắc Bắc khò khạo cười một tiếng, cảm giác bị thích cũng không phải không tốt, chỉ là cô không hiểu được chuyện hưởng thụ niềm vui thú trong đó, sợ giao ra thật lòng sau này sẽ đổi lấy về cười nhạt lạnh như băng.

Sau khi com nước xong, Đường Diệp Hoa muốn đi gặp một vị khách quan trọng, nên sau khi cẩn thận suy nghĩ, anh mang theo Triệu Diệu có năng lực làm việc mạnh hơn, tạm thời để lại Liêu Bắc Bắc cho Đường Diệp Trạch, bảo cô giúp anh làm việc lật vật.

Lúc ra cửa chỉ mang theo một chiếc xe, vì vậy Đường Diệp Trạch cùng Liêu Bắc Bắc chỉ có thể ngồi xe gắn máy trở về nhà tập thể.

Liêu Bắc Bắc vừa nghĩ tới lập tức sẽ được về nhà, nên muốn mua một chút đặc sản địa phương cho cha mẹ. Vì thế, hai người đi bộ tới một chợ lớn nong đậm mùi hải sản.

Địa ốc Đường thị đầu tư vào, đã kéo khách du lịch đến địa phương này, mặc dù công trình chưa xong còn không có chính thức bán ra, nhưng mà du khách ngoại lai càng ngày càng tăng, nên trong chợ tiếng người lại càng ồn ào.

Chợ ở cách bờ biển không xa, nên du khách có thể mua được hải sản tươi ngon nhất.

Lúc Liêu Bắc Bắc đứng ở trước quầy hàng chọn lựa cá tươi, lại phát hiện không thấy Đường Diệp Trạch.

Cô kiểng mũi chân, nhìn khắp bốn phía tìm kiếm thân ảnh Đường Diệp Trạch, rất nhanh, ở trên một chiếc đài cao bằng gỗ thấy được đôi giày tây của Đường Diệp Trạch.

Trên đài gỗ máu loang lổ, chỉ thấy một con cá mập con dài chừng 1 thước bị treo ngược ở trên giá gỗ, con cá mập con hoảng sợ đang đưa vây đuôi, mà trong tay ngư dân đang giơ lưỡi dao tàn sát, đang hét lớn một tiếng gọi anh vợ vàng rồi đi đài gỗ.

Thấy thế, Liêu Bắc Bắc hết sức khẩn cấp chạy tới, che ở giữa ngư dân cùng Đường Diệp Trạch, cô liên tục hướng ngư dân cúi người tạ lỗi, bởi vì Đường Diệp Trạch đang bảo vệ con cá mập con, không để cho ngư dân cắt lấy vây cá.

Liêu Bắc Bắc kinh hãi thấy ngư dân kia đang tức giận đến sắp điên vừa hô vừa vung con dao, cô vội vã túm lấy cánh tay của ngư dân, nhẹ giọng nhẹ lời: “Anh à, anh trước tiên đem dao để xuống, có việc gì từ từ nói.”

“Người đàn ông của cô bị chuyện gì vậy hả? Con cá này có cho bao nhiêu tiền cũng không bán.” Người cha già của ngư dân làm đại thọ tám mươi, ông ấy nói rõ là muốn ăn vây cá.

Liêu Bắc Bắc không biết phải làm sao, liền duỗi tay kéo Đường Diệp Trạch: “Đi thôi đi thôi, anh đừng tùy hứng như vậy.”

“Vây cá không có mùi vị cũng không có công hiệu làm thuốc, nhưng cá mập bởi vì bị con người tùy ý giết chóc mà số lượng giảm mạnh. Chúng ta sống được là nhờ dưỡng khí, bảy mươi phần trăm là do sinh vật phù du trong hải dương cung cấp, cá mập một khi bị tuyệt chủng, sẽ mất kẻ địch trời sinh để không chế những sinh vật khác, như vậy chúng nó sẽ ở trong biển sẽ cắn nuốt số lượng lớn sinh vật phù du, hệ thống sinh thái của đại dương trên trái đất là quan trọng nhất. Nếu như người người đều vì chút lợi mà giết cá mập, thì chúng ta chẳng khác nào tự sát.” cảm xúc của Đường Diệp Trạch hơi có vẻ kích động. Nếu đã để cho anh nhìn thấy, thì anh nhất định phải ngăn cản.

Liêu Bắc Bắc chưa từng nhìn thấy Đường Diệp Trạch tức giận như thế, cô nhìn về phía cá mập con, ánh mắt nó phảng phất như như đang chảy nước mắt, liên tưởng đến một bức ảnh mình nhìn thấy ở trên mạng mà giật mình, những hình ảnh bắt giết động vật này, khiến tâm tình càng trở nên nặng nề.

“Anh là người thành phố ít hù dọa người đi, con cá mập này là tôi bắt được, chết sống là do tôi nói. Chuyện cá mập cắn chết người còn thiếu sao? Anh đừng ở trước mặt tôi giả bộ là người lương thiện.” Ngư dân tròn mắt trừng trừng.

“Bất kể anh tin hay không tin, phần lớn cá mập đều không phải là kẻ địch của loài người. Bọn chúng nó còn e ngại loài người hơn. Theo thống kê, chia đều hàng năm, người bị cá mập cắn chết có chừng năm người thôi.” Đường Diệp Trạch đứng lên, từ trong bóp da rút ra một xấp nhân dân tệ, thái độ cường ngạnh nói: “Con cá mập này anh bán cũng phải bán, không bán cũng phải bán.”

Ngư dân cũng là người tính tình thích mềm không thích cứng, muốn tiến lên xô đẩy Đường Diệp Trạch, thì Liêu Bắc Bắc thì nhanh hơn một bước ngăn cản ngư dân lại: “Anh à, anh đừng nóng giận, thật ra thì chuyện này phải trách tôi, hôm nay là kỷ niệm ngày chúng tôi kết hôn, tôi nói đùa. . . . . Nguyên vọng của tôi là phóng sinh một con cá thật lớn, vừa vặn không khéo nói đến cá mập, cho nên, chồng của tôi liền. . . . . Thật xin lỗi a. ” Cô so sánh với Đường Diệp Trạch hiểu rõ hơn tấm lòng của người nghèo, bọn họ muốn không phải là đạo lý lớn đường hoàng, mà là chạm đến những câu chuyện đồng tâm đồng tình. Vì vậy ở dưới tình thế cấp bách, cô thuận miệng bịa ra một câu chuyện có liên quan tới tình yêu.

Quả nhiên, ngư dân kia càng chấp nhận lý do này hơn, mấy người dân xem náo nhiệt quanh mình cũng bắt đầu lên tiếng khuyên ngư dân phóng sinh, dù sao vây cá và miến khác nhau không lớn, thì lấy một khoản tiền để đãi tiệc mừng thọ rồi mua TV hiện đại, còn làm được tiệc tích đức nữa.

Ngư dân sau một phen quán quýt suy nghĩ, cuối cùng, chỉ lấy năm trăm đồng, rồi tự mình lái thuyền câu đi phóng sinh cá mập con. Mà Liêu Bắc Bắc cùng Đường Diệp Trạch tiếp tục sắm vai một đôi vợ chồng ân ái, anh ngồi ở trên thuyền câu, cho đến khi nhìn thấy con cá mập con sống, nhảy loạn một lần nữa trở lại biển lớn, lúc này Đường Diệp Trạch mới thở phào nhẹ nhõm.

Anh nhìn về phía Liêu Bắc Bắc, từ nãy đến giờ vẫn khoác tay lên cánh tay mình, nên chỉ cần anh muốn mở miệng, Liêu Bắc Bắc sẽ nắm cánh tay anh nhắc nhở, hơn nữa nhẹ giọng khuyên bảo anh, chỉ cần mục đích đạt được là tốt rồi.

“Bắc Bắc. . . . .”

“Ừ? Ông xã sao vậy? ” Liêu Bắc Bắc một mặt cảm tạ ngư dân một mặt đáp lại anh.

Đường Diệp Trạch ngậy ngốc, khoe miệng vung lên nụ cười tươi.

“Bà xã. . . . .”

“Em ở đây, ông xã chờ một chút.” Liêu Bắc Bắc đưa lưng về phía anh, cô đang cùng với ngư dân nắm tay cáo biệt, thật ra thì bọn họ đều rất chất phác thiện lương, ở trong tâm chỉ tồn tại lòng không thích người giàu có.

Anh mỉm mỉm môi, xấu hổ cười cười.

“Bà xã. . . . .”

Khoe miệng Liêu Bắc Bắc vừa kéo, tiện đà xoay người, không hiểu rõ lắm hỏi: “Anh đến tốt cùng muốn nói cái gì vậy, ông xã thân ái?”

Đường Diệp Trạch ngẩng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đang tỏ vẻ nghi ngờ, thì tươi sáng cười một tiếng: “Anh muốn nói, kỷ niệm ngày kết hôn vui vẻ.”

Liêu Bắc Bắc chậm chạp nháy mắt mấy cái, không biết là nhìn lầm rồi hay là do ánh mặt trời chiếu sáng, tóm lại bên tai Đường Diệp Trạch có chút hồng hồng, cô xì cười ra tiếng, kiễng mũi chân giúp anh sửa sang lại sợi tóc đã bị gió biển thổi loạn.

“Ngư dân đều đi xa rồi, thật là không hơn không kém – ngốc nghếch một cách tự nhiên.” Liêu Bắc Bắc nghiêng đầu, cười đến rất thoải mái.

Đường Diệp Trạch thấy cô cười, cũng cười theo, anh suy nghĩ muốn tiến thêm một bước nhỏ, đem khoảng cách giữa hai người kéo lại gần hơn.

Song, một bước này cũng là khe rãnh anh không thể vượt qua, ngày mai anh trai của anh sẽ mang Liêu Bắc Bắc trở về thành phố.

Đi lần này, cô còn có thể trở lại không?

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ! Quan Tâm Thêm Chút Nữa Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Ba Người Trở Về Tất Có An Bài

Sáng sớm hôm sau, ánh nắng tươi sáng, Liêu Bắc Bắc cùng Đường Diệp Hoa bước lên lộ trình trở về thành phố.

Dọc theo đường đi, Liêu Bắc Bắc ngắm nhìn cảnh vật chung quanh đều cảm thấy rất đẹp, nhìn chim nhỏ thì cảm thấy khả ái, nhìn cái gì cũng đều vui vẻ,

nhưng chỉ không muốn nhìn Đường Diệp Hoa bày ra vẻ mặt đen thui, bởi vì lúc rời đi, Vương Tuyết Mạn cũng đi lên xe theo. Bởi vì không có chuẩn bị limousine, nên mấy người họ miễn cưỡng chen chúc ở trong không gian nhỏ hẹp, chỗ ngồi phía sau bên trái là Liêu Bắc Bắc, bên phải là Vương Tuyết Mạn, anh kẹp ở giữa hai cô gái nên rất không thoải mái.

“Đường Diệp Hoa, mặt anh bị liệt sao?” Vương Tuyết Mạn dùng cùi chỏ đụng phải anh, đi cũng không báo cho cô một tiếng.

“Tôi nói cô có thấy phiền hay không? Sau khi trở về đừng dây dưa tôi nữa.” Đường Diệp Hoa dịch sang phía bên cạnh.

“Anh làm trò ở trước mặt một cô gái khác chỉ trích em sao? Thật không có phong độ.” Vương Tuyết Mạn từ trong hộp hóa trang đem kính ra nhò lông mày, cũng thấy cô không có tức giận lắm.

“Tôi vốn là không có phong độ, cô đi mà tìm người có phong độ nhất đi. Còn có, cô đừng ở trong xe sửa lông mày được không?” Anh rút ra mấy tờ khăn giấy nhét vào trên đùi Vương Tuyết Mạn.

Vương Tuyết Mạn liếc anh một cái, vươn ra ngón út chỉ hướng lon đồ uống giả giọng nói: “Phiền toái Đường đại thiếu giúp em cầm xuống.”

Đường Diệp Hoa nhìn con tức giận, đưa cho cô, Vương Tuyết Mạn cũng không đón, nói anh thay cô mở non nước đi.

“Phốc” một tiếng, cola ướp lạnh đưa đến trong tay Vương Tuyết Mạn, cô uống một hớp, đôi mi thanh tú không khỏi chau lên, lại đem cola trả lại cho Đường Diệp Hoa: “Quá lạnh, anh cầm giúp em.”

“Cô.”

“Cám ơn Đường gia Đại thiếu gia.”

“Tôi hận không được đem cô đẩy xuống xe.” Vì trên đường cao tốc không thể vứt rác bừa bãi, ngồi ở ghế lái thư ký Thi Hành nói như thế, nên anh chỉ có thể nắm lon cola ướp lạnh.

“Đừng vọng động, vạn nhất làm em bị thương, anh làm sao giao lại với cha em?” Vương Tuyết Mạn một chút cũng không sợ anh.

Liêu Bắc Bắc ở một bên nhìn hai người đấu võ mồm, cô kiên quyết giữ vững trầm mặc. Thật ra thì cô cảm thấy Vương Tuyết Mạn có đôi khi thật đáng yêu, vừa nói vài câu liền đem Đường Diệp Hoa giận đến sôi gan.

“Liêu Bắc Bắc, cô cười cái gì vậy?” Vương Tuyết Mạn nhắc mi lên.

“Tôi không có cười.” vừa khen cô khá ái, hỏa lực liền bắn tới đây.

“Xem hai vợ chồng chúng ta gây lộn rất đã nghiền đúng không?”

“Nè. Ai là vợ chồng hả?” Đường Diệp Hoa nghiêng người ngăn chặn ánh mắt căm tức của cô nhìn Liêu Bắc Bắc.

“Chắc chắn, làm trò trước mặt tình nhân nói vị hôn thê không đúng, ai —— em thật là người phụ nữ số khổ a.”

Phì một tiếng, tài xế nhìn không được cười ra tiếng, sau đó vội vàng gật đầu nói xin lỗi.

Đỉnh đầu Đường Diệp Hoa mây đen giăng đầy, thật chịu đủ rồi.

Nhưng mà Vương Tuyết Mạn lại không cảm thấy đủ, cô nghiêng đầu liếc về phía Liêu Bắc Bắc: “Liêu Bắc Bắc, đến tốt cùng cô đã cho vị hôn phu của tôi uống súp mê gì hả? Cũng cho tôi một chén thử đi.”

Liêu Bắc Bắc thành thật trả lời nói: “Ông chủ lớn kể từ khi ăn bánh chèo do tôi làm thì cho tôi là cô gái tốt.”

Không sai. Cũng bởi vì bánh chèo đó, nên cô rốt cục nhớ tới là Đường Diệp Hoa bắt đầu theo đuổi cô.

“Bánh gì cơ? Tôi cũng sẽ làm cho anh ấy ăn.”

“Trừ rau hẹ, mọi thứ ông chủ đều thích.”

Hai cô gái cách Đường Diệp Hoa bắt đầu tâm sự, bất kể thiệt giả, mùi thuốc súng cũng không nặng.

“Này, xin hai vị nữ sĩ có thể an tĩnh một chút không?” Đường Diệp Hoa rất phiền não, cầm lấy lon cola cầu nhàu kêu lên rồi uống vài ngụm.

“Ai nha nha, trên lon cola có dấu son môi của em, muốn cùng em hôn có thể trực tiếp nói thẳng nha. . . . .” Vương Tuyết Mạn đưa hai tay che mặt, không biết thẹn thùng là cái gì, lớn tiếng nói.

Đường Diệp Hoa ho hai tiếng, không chỉ là bởi vì bị sặc, hay bởi vì vẻ mặt của Vương Tuyết Mạn làm cho người ta giận sôi gan.

Liêu Bắc Bắc che miệng cười trộm, cô cảm thấy Vương Tuyết Mạn cùng Đường Diệp Hoa rất xứng đôi, nữ thì đùa bỡn lưu manh, nam thì cường thế, rất

hài hòa.

Mấy giờ đi xe, hai người vẫn như cũ đều bô bô cãi vã không ngừng, lúc lái xe đến trạm thu phí, Liêu Bắc Bắc lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai cùng thư ký chấp hành đổi chỗ ngồi, nói là cô bị say xe.

Thư ký Thi Hành là phái nam, Đường Diệp Hoa dĩ nhiên không muốn áp sát chặt một người đàn ông, cho nên khẽ đẩy Vương Tuyết Mạn: “Lui về phía cửa xe bên kia dựa vào chút đi, một mình cô còn muốn chiếm bao nhiêu chỗ nữa?”

Vương Tuyết Mạn cố ý đem làn váy bày ra rồi ngồi trên ghế: “Anh ngồi nha, quần bị nếp nhăn là anh mua cho em bộ mới nha.”

Đường Diệp Hoa nghiêng nghiêng răng, cảm khẩu, thật sự đặt mông ngồi ở trên váy của cô, Vương Tuyết Mạn cái gì cũng không làm, cô kéo mép váy lại, sợ dùng sức quá vài vóc sẽ bị xé hỏng, cho nên đẩy bả vai Đường Diệp Hoa: “A. Không cho ngồi lên Chanel của em”

Đường Diệp Hoa thấy cô phát điên, tâm tình liền chuyển biến tốt đẹp, cho nên dùng sức vặn vẹo uốn éo cái mông, cười đến chút hả hê.

Vương Tuyết Mạn giận đến dậm chân, vươn ra hai ngón tay bấm bắp đùi của anh, Đường Diệp Hoa bị đau nheo mắt lại, nhưng cũng thà chết chứ không chịu khuất phục.

Trải qua mấy phút đồng hồ giằng con, chỉ nghe roẹt một tiếng, làn váy rốt cục bị xé rách.

“Nhãn hiệu quốc tế thì thế nào, còn không phải là trông thì ngon mà không dùng được.” Đường Diệp Hoa chê cười, trong lúc vô tình nhìn sang, lại phát hiện Vương Tuyết Mạn gục ở một bên cửa xe rơi xuống nước mắt.

“Này. Không phải một cái váy sao, vậy mà cũng khóc?” Đường Diệp Hoa khẽ nhú lông mày.

“Đây là hàng có ra có số lượng. Tôi nhiều lần tìm kiếm mới mua được anh có biết hay không. Hu hu ——” Vương Tuyết Mạn cũng không quản người ngoài ngồi vây quanh ở bốn phía, gục ở trên ghế dựa lớn tiếng khóc.

Đường Diệp Hoa hé mở đôi môi, Liêu Bắc Bắc vội vàng đem hộp khăn giấy đưa cho anh, thúc giục: “Nhanh xin lỗi a.”

Đường Diệp Hoa cầm qua hộp khăn giấy, chọc chọc bả vai Vương Tuyết Mạn, Vương Tuyết Mạn dùng sức vùng vai, bảo anh cút sang một bên.

Đang yên đang lành lại chọc cho một cô gái phải khóc, quả thật rất mất thể diện, trong tình cảnh lúng túng Đường Diệp Hoa có chút không biết làm sao: “Đừng khóc a, tôi bồi thường cho cô một cái, hay mười cái có được hay không?”

“Nhưng mà mua không được.” Vương Tuyết Mạn hai mắt đầm lệ, cả người tựa như héo như trái cà gặp sương muối.

“Không thể nào, chỉ cần có người bán là có thể mua được, cho dù là không sản xuất nữa cũng có thể mua được.”

“Anh cho rằng tiền là vạn năng sao? Sớm đã bị các quý phu nhân mua hết rồi.” Vương Tuyết Mạn hận chết Đường Diệp Hoa rồi, phất chốc cô liền quay đầu, nắm lấy cổ tay anh liền cắn, không thấy máu thì không nhả ra.

“.....” Đường Diệp Hoa chịu đựng đau đớn, vì anh phát hiện một vấn đề nghiêm trọng, người trên xe ai cũng nhìn anh không đồng tình, trong nháy mắt, Đường gia Đại thiếu gia uy phong tứ phía trở thành tội nhân thiên cổ.

“Ôm em một cái, vỗ vỗ em nha.” Vương Tuyết Mạn bên khóc nước nức nở bên chỉ huy Đường Diệp Hoa đang đàn độn.

Đường Diệp Hoa hi vọng cô đừng khóc nữa, cho nên một tay ôm chặt lấy cô, vỗ vỗ lưng của cô, Vương Tuyết Mạn hoàn ở cổ của anh, bị dụ dỗ càng khóc đến thương tâm hơn.

“Tháng sau sẽ phát triển sản phẩm mới, nhưng mà phải đến hiện trường buổi họp báo đặt mua, anh phải cướp được sản phẩm mới nhất cho em.”

“Được, được, được, cô trước đừng khóc được không?”

“Không có ở trong quốc nội, anh có thể rút ra thời gian đi sao?”

“Có thể, tôi rút ra thời gian ba ngày giúp cô đoạt váy.” Đường Diệp Hoa cau mày, bị cô làm ầm ĩ đến đầu sắp nổ tung. Nhìn cô từ từ ngừng tiếng khóc, nên anh quyết đoán đồng ý.

Vương Tuyết Mạn nhận được đáp án hài lòng, thì thở một hơi dài nhẹ nhõm, ngồi thẳng thân thể, rút ra một khăn giấy dính dính khóe mắt, trang điểm lại, đánh phấn, sửa lông mày, thậm chí chải đầu, mà Đường Diệp Hoa không bao giờ oán giận mấy hành động trưởng ngại anh.

Liêu Bắc Bắc tựa ở trên ghế dựa, giả vờ ngủ say, khóe miệng khẽ vung lên, có lẽ các nam nhân trời sanh liền đối với nước mắt của nữ nhân có cảm giác sợ hãi cực độ, cũng có thể nói, Đường Diệp Hoa thật ra thì không hề biết, là anh không có chán ghét Vương Tuyết Mạn kia, người trong cuộc giả vờ không biết, ngoài cuộc tình tảo trong cuộc u mê, ngay cả chính anh còn không ý thức được điểm này.

Trải qua lộ trình hai ngày, đoàn người đã tới thành phố.

Vương Tuyết Mạn vừa vào thành phố liền xuống xe, cô chính là người như vậy, nói yêu thương, tiêu khiển, không thể làm trễ nải một trong hai, hiện tại cô cần trước làm đẹp, lại hẹn gặp mấy người bạn ca hát nhảy nhót khiêu vũ.

Thông qua hai ngày chung đụng, Liêu Bắc Bắc cảm thấy thích tính cách của Vương Tuyết Mạn, lúc bọn họ nghỉ ngơi ở trạm xăng dầu trên xa lộ cao tốc, Vương Tuyết Mạn thấy một gã đàn ông đang đánh một đứa bé trai, không đợi Liêu Bắc Bắc xông qua, Vương Tuyết Mạn đã chạy tiến lên, cô cùng Liêu Bắc Bắc song song che chở thằng bé trai, gã đàn ông kia lưng hùm vai gấu không dễ trêu, thấy Vương Tuyết Mạn luôn mồm miệng quở trách mình, anh ta tức giận muốn ra tay đánh người, Vương Tuyết Mạn cũng không phải người chịu uất ức, cô vừa chạy vừa hướng Đường Diệp Hoa cầu cứu. Đường Diệp Hoa nghe được tiếng gọi âm ỉ, bước nhanh đi ra khỏi phòng rửa tay, đem gã đàn ông kia giáo huấn một trận, Vương Tuyết Mạn liền thu hồi vẻ mặt cay cú vừa rồi, biến thành chim nhỏ nép vào người, tựa vào đầu vai Đường Diệp Hoa tìm kiếm sự bảo vệ của anh hùng.

Chuyện này nói như thế nào đây, mặc dù Vương Tuyết Mạn có chút diễn trò, nhưng mà lại không có tổn hại bất luận kẻ nào, cô chỉ dùng phương thức của mình khiến cho Đường Diệp Hoa chú ý, Liêu Bắc Bắc ngược lại thường thức cô tức trí đa mưu.

Tình yêu không có ai có thể thay cô loại bỏ muôn vàn khó khăn, muốn nhận được, cần cố gắng bỏ ra, đồng thời phải có dũng khí tiếp nhận bị thất bại.

“Tôi về đến nhà rồi, cảm ơn ông chủ đưa tôi trở lại.” Liêu Bắc Bắc hưng phấn trùng trùng đi xuống xe, lại phát hiện Đường Diệp Hoa cũng xuống xe, anh sửa sang lại tây phục, đi vào siêu thị mua một chai rượu tây, sau đó ra lệnh tài xế cùng thư ký Thi Hành ở dưới lầu đợi lệnh.

“Ông chủ, anh đây là?”

“Gặp gia trưởng chứ sao.”

“Sao? Anh chờ một chút, Đường Diệp Hoa.” Liêu Bắc Bắc nói còn chưa dứt lời, anh đã tự mình đi vào gõ cửa, quanh co không bằng thẳng thẳng, hôm nay nhất định phải gặp cha mẹ của Liêu Bắc Bắc.

Cha mẹ của Liêu Bắc Bắc ở tại trong căn hộ nửa mới nửa cũ, nhà nằm ở trên giải đất phồn hoa, gia cảnh tương đối, coi như là giai cấp tư sản của dân tộc.

“Ba ba của em làm ăn sao?” Đường Diệp Hoa đối với giá đất tất nhiên là rõ như lòng bàn tay, đây không phải là nơi mà gia đình mua thu nhập thường có thể mua được, nhưng mà Liêu Bắc Bắc vốn nói mình là con nhà nghèo.

“Thầy chủ nhiệm, thỉnh thoảng có đi đại học giảng bài.” Cô chỉ tiết hời báo, một tiết thỉnh giảng bao nhiêu tiền cũng dễ biết được.

Leng keng một tiếng, cô bấm chuông cửa, cha mẹ biết cô hôm nay về nhà, cho nên rất nhanh mở cửa phòng, mẹ Liêu dẫn đầu cho con gái một ôm thật to: “Mẹ nhớ con muốn chết.”

“Bà xã, là Bắc Bắc trở về sao?” Cha Liêu giờ cháo có cán vôi vãi đi ra, cũng đang chú ý tới Đường Diệp Hoa ở phía sau, liền thả chậm cước bộ, khôi phục một thần thái trầm ổn.

“Xin hỏi anh là?”

“Cháu chào Bác trai, bác gái. Cháu tên là Đường Diệp Hoa.” Đường Diệp Hoa một mực cung kính cúi đầu nói.

“Cha, mẹ, anh ta chính là Đường thị. . . . .”

“Nga, thì ra là anh chính là anh trai của Đường Diệp Trạch sao. Tiểu Trạch có nhắc tới qua, nó có một anh trai.” Cha Liêu cười híp mắt nói xong những lời này, chợt phát hiện ánh mắt con gái không đúng, ông lập tức che miệng lại, ai nha, thấy con gái về nhà cao hứng quá . . . Rồi, ông già hồ đồ rồi. Không cần thận đem Đường Diệp Trạch lộ ra ngoài.

Mẹ Liêu ở một bên đỏ mặt hôi lạnh, cái ông già này rõ ràng đang yêu cầu Đường Diệp Trạch âm thầm bồi dưỡng con gái cá tính độc lập, còn không quên dặn đi dặn lại Đường Diệp Trạch, tuyệt đối đừng đem người đứng chủ mưu phía sau lộ ra, lúc này lại không đánh mà khai.

“Cha. . . . . Cha biết Đường Diệp Trạch? Cha. . . . .”

“Mau vào đi, lập tức sắp ăn cơm rồi, không biết trong nhà sẽ có khách đến, cha phải đi xào hai món ăn. . . . .” Cha Liêu không nhìn con gái đang dò hỏi, muốn mời Đường Diệp Hoa vào phòng khách nhỏ ngồi.

“Bác quá khách khí.” Đường Diệp Hoa dĩ nhiên nhìn ra có kỳ hoặc trong đó, nhưng mà mục đích anh đi thăm là vì chứng minh anh thực lòng đối với Liêu Bắc Bắc, những chuyện khác sau đó tự có đáp án.

Liêu Bắc Bắc đuổi theo mẹ đi vào phòng ngủ, muốn hỏi cho rõ ràng, mẹ lại nói muốn tìm đồ nên gọi cô đi trước phòng khách tiếp khách, cô liền quẹo vào phòng bếp, phịch một tiếng, cha đóng lại cửa phòng bếp.

Cô mê mang nháy mắt mấy cái, nhìn bộ dạng cha mẹ chợt dạ nhất định là biết Đường Diệp Trạch, cho nên, cô đi tới phòng khách, nhìn về phía Đường Diệp Hoa, dò hỏi: “Đường Diệp Trạch lúc học lớp mười và lớp mười một, là học ở trường nào?”

Chương 38: Anh Chờ Em, Nếu Như Có Thể

Đường Diệp Hoa nhấp một miếng trà, nhớ lại chốc lát, nói: “Anh nhớ được hình như là. . . . . lớp mười một học ở Dục Tường. Là một nhà sơ trung học đệ nhị cấp nhất thể trọng điểm trường học, nhưng mà Diệp Trạch tốt nghiệp trung học đệ nhất cấp sau liền lựa chọn ra nước ngoài học.”

Vậy bọn họ không phải là ở cùng một trường học, nhưng mà điều này cũng không kỳ quái, kỳ quái chính là thái độ của ba mẹ, ba ba tựa hồ đối với Đường Diệp Trạch ấn tượng rất sâu, mà mình cũng báo cho trong nhà tên chỗ làm mới của mình là điền sản Đường thị. Mặc dù ba ba luôn là nói đi xông xáo, đây là thiên hạ của những người trẻ tuổi của các con, nhưng mà theo cô hiểu rõ đối với ba ba, ba ba nhất định sẽ tìm hiểu một phen chỗ làm mới của cô, nói cách khác, ba ba nhất định biết vị chủ tịch của công ty họ tên là gì.

Vậy chứng minh. . . . . Liêu Bắc Bắc nhìn trời, đây tốt cùng là chuyện gì xảy ra a?

Trong phòng bếp, cha Liêu hoá tốc bấm điện thoại cho Đường Diệp Trạch.

“Tiểu Trạch, Bắc Bắc về nhà, còn mang anh trai của cháu về.”

“Cháu biết.” Đường Diệp Trạch không vội không chậm trả lời.

“Quan trọng là chú không đợi anh của cháu tự giới thiệu mình, trước hết đã đem cháu khai ra rồi. ”

“Nè nè, chú tính trực tiếp nói cho Bắc Bắc biết, cháu có lòng bồi dưỡng con bé làm tinh anh trong giới thương nghiệp, cho nên mới không nói ra quan hệ của chúng ta. Như vậy sẽ giữ được quy tắc hợp tình hợp lý.”

Đường Diệp Trạch đưa tay nâng điện thoại, khuôn mặt hắc tuyến, thế không phải là đôi trắng thay đen sao?

“Chú Liêu, Bắc Bắc bây giờ là thư ký của anh trai cháu. . . . .”

“Sao? Chú nói Tiểu Trạch a Tiểu Trạch, chú tín nhiệm cháu, làm sao cháu có thể để cho Bắc Bắc đi làm bình hoa không dùng được đây?”

“Chú đừng có gấp, quá một thời gian cháu liền đem cô ấy triệu hồi về bộ phận bán hàng. Nhưng mà hiện giờ cô ấy rất hài lòng với công việc hiện tại.”

“Cái loại công việc không cần độc lập suy nghĩ này ai mà không thích a? Chú Liêu cũng không đối gât cháu, hai lão già chúng ta sớm muộn sẽ đi, người duy nhất không yên lòng chính là Bắc Bắc, tiền chúng ta giữ lại đủ để con bé chi tiêu cả đời, nhưng chỉ sợ đứa nhỏ thành thực kia bị người xấu lừa gạt. Huống chi hiện tại, tỷ số ly hôn càng ngày càng tăng, ai ——” Cha Liêu chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, ông làm sự nghiệp giáo dục mấy chục năm, dạy vô số người, nhưng lại không cách nào trợ giúp con gái của mình tạo lòng tự tin.

“Cháu hiểu ý của chú, cháu sẽ cố hết sức.” Đường Diệp Trạch hiểu tâm tình người làm cha, ông không tin người nam nhân nào có thể chiều cổ con gái của bọn họ cả đời, có đôi khi nhìn thấu là một chuyện tốt nhưng cũng là chuyện xấu.

Tiếng gõ cửa liền tiếp dồn dập đem suy nghĩ của cha Liêu kéo trở lại.

“Ba, ba không phải là đang trò chuyện cùng Đường Diệp Trạch chứ? Con vẫn không gọi được điện thoại cho anh ta.” Liêu Bắc Bắc nghĩ đi nghĩ lại có cái gì đó không đúng, càng nghĩ trong lòng càng khó chịu, chẳng lẽ Đường Diệp Trạch không phải vì cảm thấy cô không tệ mới chủ động cùng mình làm bạn bè sao?

Đường Diệp Hoa đứng nghiêm ở phía sau Liêu Bắc Bắc: “Không muốn nói tất có nguyên nhân không muốn nói, em trước giữ bình tĩnh đã.”

Liêu Bắc Bắc bủi môi, nhất định là có âm mưu, cái cảm giác không biết chút gì cả khiến cô rất khó chịu.

Trên bàn cơm, cha Liêu mẹ Liêu bảo Đường Diệp Hoa ăn nhiều một chút, hơn nữa mỗi lần thấy Liêu Bắc Bắc mở đôi mắt thật to nhìn họ thì liền thu liễm nụ cười.

Liêu Bắc Bắc ở trong lòng tức giận, cho nên sức đặt chén xuống không nặng không nhẹ, cha Liêu lập tức biến thành ủy viên ngành giáo dục.

“Bạn học Liêu Bắc Bắc, ở trên bàn cơm dần mâm sán chén còn giống cái gì?”

“Cha, mẹ, con ăn no.” Cô nhẹ nói.

”Sừ hòa nhậ đương ngo, hăn tích hòa hạ thổ (*), không cho lãng phí.”

(*) vào giữa trưa, người nông dân còn phải cấy mạ, nhỏ cỏ, mò hôi không ngừng rơi trên mảnh đất màu mỡ, có ai biết được trên mâm cơm chúng ta, thấm đẫm bao nhiêu sự cực khổ của người nông dân

“.....” Liêu Bắc Bắc như chạm phải tia điện cúi đầu tạ lỗi, nhẹ nhàng nâng lên chén cơm, cố gắng nuốt cơm.

Mẹ Liêu ở dưới đáy bàn đá bạn già, con gái đều đã hai mươi lăm tuổi rồi, ở trước mặt khách nhân cũng phải chừa mặt mũi cho con gái.

Đường Diệp Hoa nhìn ở trong mắt, trong lòng có thêm một tia bất đắc dĩ. Anh rốt cục nhìn ra sự hèn yếu trong tính cách của Liêu Bắc Bắc từ nơi nào mà ra, đừng nói chính diện phản bác, giờ phút này cô ngay cả thở mạnh cũng không dám thở.

Anh thông qua nói chuyện ngắn gọn với nhau, rất nhanh cho ra kết luận —— cha Liêu ở nhà nói một sẽ không hai, làm người cực nghiêm khắc, tuyệt không phải tiểu dân nịnh nọt phổ phường. Đường Diệp Hoa ngược lại cảm thấy khó khăn, anh vốn đang tính toán ngày hôm nay sẽ cùng Liêu Bắc Bắc xác lập quan hệ, nhưng giờ phút này tất nhiên là thời cơ không đúng.

Sau khi cơm nước xong, Liêu Bắc Bắc bị cha Liêu gọi vào phòng ngủ phát biểu, đại khái nội dung chính là bán hàng tốt không làm, tại sao phải làm thư ký? Liêu Bắc Bắc đều chi tiết khai báo, Đường Diệp Hoa tạm thời thiếu một nhân viên nên cô mới làm, sau này cô vẫn phải trở về bộ bán hàng.

Cha Liêu thổi thổi lá trà trên chén, nói: “Ba ba biết Đường Diệp Trạch, nhưng không có nghĩa là con có thể đi cửa sau. Làm đến nơi đến chốn mới là căn bản để làm việc thành công.”

“Con đã biết.” Liêu Bắc Bắc thẳng tắp đứng ở trước mặt cha Liêu.

“Ba ba sẽ báo cho Đường Diệp Trạch nghiêm khắc quản giáo đối với con, người ném trái được khổ đau, mới là nhân thượng nhân.”

“Con hiểu.” Liêu Bắc Bắc hoàn toàn có thể đọc lâu lâu rồi, mấy câu nói đó cô nghe hai mươi mấy năm rồi.

Nói xong chính sự, cha Liêu từ trong ngăn kéo lấy ra một xấp nhân dân tệ nhét vào trong túi quần Liêu Bắc Bắc: “Đầu óc chịu khổ là được, nên ăn nên uống thì phải dùng, nhìn khuôn mặt nhỏ của con gây đi nhiều kia.”

Liêu Bắc Bắc sờ sờ gò má, nhìn mái tóc hoa râm cùng nếp nhăn nơi khóe mắt của ba, trong lòng lại bắt đầu chua chua.

Ba ba cá tính cực đoan, lúc thương cô so với ai khác đều thương yêu hơn, một khi gặp phải vấn đề sắc bén liền lập tức liền nghiêm túc, cho nên giữa Liêu Bắc Bắc cùng ba ba là quan hệ kính trọng lệ thuộc, càng lớn hơn thân mật.

Nhưng mà đến cuối cùng, Liêu Bắc Bắc cũng không có lên tiếng hỏi, cha cùng Đường Diệp Trạch đến tốt cùng thân quen đến cỡ nào, dù sao hai ngày nữa sẽ trở về rồi, cô có thể từ trong miệng Đường Diệp Trạch moi ra lời thật tương đối dễ dàng.

Lúc này, Đường Diệp Hoa vốn là ở phòng khách theo mẹ Liêu nói chuyện phiếm, bỗng nhiên mẹ Liêu đi vào phòng ngủ, nhỏ giọng nói: “Ông chủ của con nhận một cú điện thoại, đối phương hình như là con gái, không biết tại sao lại khóc sụt sụt.”

Sau khi nghe xong, Liêu Bắc Bắc đi về phía phòng khách, Đường Diệp Hoa vừa vặn đắm đầu đi tới, anh nhú chặt chân mày, đầu tiên là hướng cha mẹ Liêu gật đầu nói: “Xin lỗi, cháu có chút việc gấp cần đi xử lý, ngày khác lại đến thăm hai bác.”

Cha Liêu mẹ Liêu nhìn thần sắc lo lắng của anh cũng không tiện giữ lại, cho nên liền vội vàng bảo Liêu Bắc Bắc đưa anh xuống lầu.

“Xảy ra chuyện gì?”

“Tạm thời còn không rõ ràng, anh đi trước xem một chút.”

“Vương tiểu thư gặp phải phiền toái sao?”

Đường Diệp Hoa đáp một tiếng, Vương Tuyết Mạn đang ở một chỗ huyền não hỗn loạn, theo cô nói thì bị người ta vô lễ, nhưng tình huống cụ thể thì còn phải đi qua mới biết được.

Anh nện bước dồn dập, dồn dập đến Liêu Bắc Bắc cần phải chạy nhanh mới có thể đuổi theo. Đợi đi tới bên cạnh xe, anh lúc này mới nhớ tới là mình rất thất lễ đối với Liêu Bắc Bắc. Cho nên, anh ngừng bước xoay người, vừa muốn mở miệng, thì Liêu Bắc Bắc đã nghiêng đầu cười một tiếng: “Mau đi đi, trên đường cẩn thận.”

“Em có ghen không?”

Liêu Bắc Bắc lắc đầu: “Sẽ không, tôi không thích anh. Nhanh đi cứu cô gái thích anh đi” Vừa nói, cô vừa đẩy anh lên xe: “Mau đi đi, hi vọng Vương tiểu thư bình an vô sự.”

Bánh xe chuyển động, Đường Diệp Hoa xoay người nhìn chăm chú vào bóng lưng Liêu Bắc Bắc, cô nện bước đều đi vào nhà, tựa hồ một chút cũng không cần.

Từ trước đến giờ anh tràn đầy tự tin, đây là lần đầu anh cảm thấy nổi giận, anh nghiêng đầu nhìn về phía thư ký Thi Hành đang ở một bên bận rộn như cũ: “Này. Liêu Bắc Bắc thật sự không thích tôi thật sao? Anh thân là nam sĩ đã có vợ, phân tích cho tôi đi.”

“Trước khi trả lời câu hỏi của ngài, tôi muốn xác định một chút có ảnh hưởng tới chén cơm của tôi không?”

“Dĩ nhiên sẽ không.”

“Vậy tôi an tâm, thư ký Liêu thật không thích ngài.” thư ký Thi Hành đẩy khung mắt kiếng, nghiêm mặt nói.

“.....” Tháng này tiền thưởng bị khấu trừ một phần ba. (=.=)

Đường Diệp Hoa nhũ mây, cái này không thể nào, trên thế giới này còn có người đàn ông hoàn mỹ hơn so với anh sao?

Liêu Bắc Bắc tắm rửa xong nằm ở trong cái chăn ấm áp của mình, trên giá sách để một hàng văn bằng, nhưng tất cả đều là chiến công huy hoàng vào thời cấp hai trước kia. Đến cấp ba thì đến kỳ phản nghịch, thành tích học tập của cô thẳng tắp trượt dài, ba ba cả ngày trách mắng cô không có chí khí, cô ngoài mặt nói gì nghe nấy, nhưng trong lòng thì đầy bụng ủy khuất, ít khi cùng cha mẹ trao đổi tâm sự trong lòng. Cho đến tốt nghiệp đại học, cô mới từ từ cảm nhận được cha mẹ dụng tâm lương khổ, nhưng mà một mặt tự ti hèn yếu đã hình thành nên tính cách rồi.

Cô thở một hơi dài nhẹ nhõm, nằm ở trên giường gửi đi một cái Weibo ——

Cha mẹ cũng sẽ phạm sai lầm, có khi cũng sẽ nói sai đạo lý, nhưng mình phải làm sao cho đúng đây?

Bạn xấu lập tức bình luận:

Khoai tây đậu: Cô đi gặp người già trong dòng họ hỏi ý kiến đi.

Thiên Nhai Núi Nào Có Cỏ Thơm Này. Đã lâu không gặp rồi, người đẹp. Ta kiên quyết không phản đối hành vi tình dục trước hôn nhân.

Liêu Bắc Bắc chà chà lỗ mũi, đang nói lộn xộn cái gì a.

Anh Không Phải Trời Sinh Đã Ngốc: cô xem như đó là bệnh nghề nghiệp của ba cô đi.

Ưu Thương Phụ Nhị Đại @ Anh Không Phải Trời Sinh Đã Ngốc: Ông chủ. Tại sao không nói cho tôi biết anh quen ba của tôi vậy?

Anh Không Phải Trời Sinh Đã Ngốc @ Ưu Thương Phụ Nhị Đại: chỉ cần đi học ở trường cấp ba Dục Tường thì đều biết chủ nhiệm Liêu, việc này cũng không có gì kỳ lạ.

Ưu Thương Phụ Nhị Đại @ Anh Không Phải Trời Sinh Đã Ngốc: cũng đúng, nhưng vấn đề là, ba tôi cũng biết anh, ba tôi chỉ đối với học sinh tình nghịch mới có ấn tượng thôi. Lúc đi học anh nghịch ngợm lắm sao?

Anh Không Phải Trời Sinh Đã Ngốc @ Ưu Thương Phụ Nhị Đại: cái này. .... Cô còn nhớ rõ cái bức vẽ xấu ở ngoài tường rào trường học không?

Liêu Bắc Bắc nhớ lại chốc lát, phút chốc ngồi dậy. Bức tường của trang nghiêm bên ngoài lớp học đúng là trong một đêm đã xuất hiện một bức vẽ rất xấu dài đến năm thước, bối cảnh tác phẩm là đại dương, mây trắng thì giống như kẹo đường, còn có tiểu Tinh Linh vỗ cánh vui chơi ở phía chân trời, trong bức tranh còn có Mỹ Nhân Ngư, thuyền hải tặc, các loại hoa cỏ kỳ dị ..., tóm lại là một tác phẩm đồng thoại phi chủ nghĩa hiện thực.

Chính vì bức tranh vẽ tùy tâm sở dục này, đem cả bức tường trường học vừa mới sơn lại “Trang trí” một phen, khiến cha tức giận đến sùi bọt mép.

Bất quá lúc đó cô vẫn suy nghĩ, cho cô mượn một trăm cái lá gan cũng không dám làm như vậy a, quả thực người này rất có dũng khí. Nên cô đối với cái tên không tuân theo nội quy trường học vô cùng sùng bái.

Ưu Thương Phụ Nhị Đại @ Anh Không Phải Trời Sinh Đã Ngốc: a a. Thì ra anh là cái người thần bí nghịch ngợm kia. Anh biết không? Tôi lúc nào cũng chờ anh “Gây án” lần nữa, cho nên cứ ở ngoài tường của trường học mà rình chờ cả tháng.

Anh Không Phải Trời Sinh Đã Ngốc @ Ưu Thương Phụ Nhị Đại: À. Vậy cô nhất định là trước chín giờ đã rời đi.

Ưu Thương Phụ Nhị Đại @ Anh Không Phải Trời Sinh Đã Ngốc: ừ, làm sao anh biết?

Anh Không Phải Trời Sinh Đã Ngốc @ Ưu Thương Phụ Nhị Đại: Bởi vì vào một ngày lúc chín giờ rưỡi tôi đã bị Liêu chủ nhiệm bắt được.

Ưu Thương Phụ Nhị Đại @ Anh Không Phải Trời Sinh Đã Ngốc: Sau đó thì sao? Ba tôi xử lý anh thế nào?

Anh Không Phải Trời Sinh Đã Ngốc @ Ưu Thương Phụ Nhị Đại: không có, Liêu chủ nhiệm không có nói cho hiệu trưởng biết, chỉ phạt tôi vẽ bảng tin trường nửa tháng.

“.....” Liêu Bắc Bắc khoe miệng co giật, lúc cha giáo dục những đứa bé khác không phải là quá nhân đạo sao? Làm sao đến con gái nhà mình thì người lại lãnh khốc vô tình thế?

Anh Không Phải Trời Sinh Đã Ngốc @ Ưu Thương Phụ Nhị Đại: Bắc Bắc, cô còn đang ở đó không?

Ưu Thương Phụ Nhị Đại @ Anh Không Phải Trời Sinh Đã Ngốc: Ở đây, tôi không để ý tới anh nữa, anh và cha tôi cấu kết lừa gạt tôi. Tôi còn tức đây nè, làm sao mà một viên chức nhỏ tầm thường như tôi lại có thể khiến cho ông chủ chú ý, thì ra là. . . . . 【 trái hừ hừ 】 【 phải hừ hừ 】 【 khinh bỉ 】.

Anh Không Phải Trời Sinh Đã Ngốc @ Ưu Thương Phụ Nhị Đại: Cho tôi xin lỗi. Nhưng, mặc dù tôi không nhận ra chủ nhiệm Liêu, thì tôi vẫn chú ý tới cô.

Ưu Thương Phụ Nhị Đại @ Anh Không Phải Trời Sinh Đã Ngốc: có thật không? Không phải bởi vì ba tôi yêu cầu anh chiều cô tôi sao?

Bỗng nhiên, bạn bè bình luận:

Khoai tây đậu: nhất định là bởi vì cô rất xinh đẹp, ngực bao nhiêu ?

Thiên Nhai Nơi Nào Có Cỏ Thơm: ủng hộ khoai tây, đàn ông đối với phụ nữ tốt, đơn giản là vì hai chuyện, tình dục và tình yêu.

Ưu Thương Phụ Nhị Đại: 【 tức giận 】 nếu còn nói lung tung tôi sẽ cho mấy người vào danh sách đen.

Qua vài giây ——

Anh Không Phải Trời Sinh Đã Ngốc @ Ưu Thương Phụ Nhị Đại: một ngày nào đó tôi sẽ nói cho cô biết tại sao, nếu như tôi đợi được. Ngủ ngon.

Liêu Bắc Bắc nhìn chăm chú vào màn hình điện thoại di động, không biết tại sao, cô phảng phất như thấy vẻ mặt Đường Diệp Trạch giờ phút này, anh tựa bên cửa sổ hoặc là đợi ở phòng vẽ tranh đậm, trong mắt hàm chứa nhàn nhạt ưu thương.

Một bé trai mười mấy tuổi, nửa đêm không ngủ được, lấy theo một thùng màu nước, chuồn ra khỏi ký túc xá, tiêu tốn nhiều thời gian và tinh lực vẽ một tác phẩm mà đào mắt cũng sẽ bị nhân viên nhà trường hủy diệt, anh hiển nhiên không phải là vì biểu diễn tài ba của anh, mà vì tịch mịch sao.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ! Quan Tâm Thêm Chút Nữa Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Hiệu Cô Gái

Lúc không ở nhà nhớ nhà, về đến nhà rồi lập tức muốn rời đi, đây chính là trạng thái trong lòng Liêu Bắc Bắc ở trước mắt. Mẹ hỏi cô có tìm được người thích hợp hay không, trưởng thành rồi, có quen bạn trai không? Ba ba thì nói cô đừng có gấp nói yêu đương, có duyên thì sẽ gặp nhau, vẫn lấy sự nghiệp trước mắt làm trọng. Hơn nữa ở trên bàn cơm, chủ đề gả và không lấy chồng luôn rất hot.

Thật ra thì cha Liêu mãnh liệt yêu cầu con gái có thể một mình đảm đương công việc trọng yếu —— là vì lúc Liêu Bắc Bắc đang ở kỳ đại học, cha Liêu băng vào danh dự của ông, đã ở ngân hàng vay một khoản tiền lớn, nhận thầu siêu thị cỡ trung ở chỗ mẹ Liêu.

Siêu thị ở vào giải đất phồn hoa, buôn bán khá vững vàng, cha Liêu tính toán không lâu trong tương lai sẽ đem siêu thị giao cho con gái kinh doanh. Đây là chuyện Liêu Bắc Bắc không biết .

Liêu Bắc Bắc ở nhà ba ngày, Đường Diệp Hoa tổng cộng gọi cho cô bảy cuộc điện thoại, nội dung không khác mấy, không phải là hẹn cô ra đường chính là hẹn cô ăn cơm, cô dĩ nhiên hiểu dụng ý của Đường Diệp Hoa, từng cái nhả nhận từ chối. Huống chi bọn họ rõ ràng không thích hợp với nhau, Đường Diệp Hoa nhận định một mình. Liêu Bắc Bắc phân tích xuống, có thể Đường Diệp Hoa bị chạm lòng tự ái, anh chịu không được một viên chức nhỏ trực diện cự tuyệt mình.

Về phần Đường Diệp Trạch, mấy ngày qua không có lên Weibo cũng không có liên lạc cùng cô, nhưng cô đối với anh rất là nhớ nhung, nhiều lần bởi vì nghĩ đến anh mà cười lên tiếng, cô đối với chuyện lần này cũng suy nghĩ kỹ, mặc dù giấc mộng đeo đuổi tới chậm một chút, nhưng mà cô quả thật thích Đường Diệp Trạch tài hoa hơn người mà nhiệt tình yêu thương thiên nhiên.

“Bắc Bắc, xe công ty của con đã đến lầu dưới rồi, gọi con nhanh chóng đi xuống.” Mẹ Liêu đem một túi đồ ăn vặt nhấc tới cửa.

Liêu Bắc Bắc đáp một tiếng, nhắc vali lên, ôm mẹ, ôm ba ba nói lời từ biệt, đơn giản đến tựa như buổi tối còn có thể về nhà ăn cơm như vậy, thói quen, những năm này một người sống ở bên ngoài, cũng sẽ không bởi vì ly biệt rơi nước mắt.

Cô chính là cô gái như vậy, hèn yếu nhưng không yếu ớt.

Cô kéo hành lý đi xuống lầu, phát hiện Đường Diệp Hoa không có ở trong xe, hỏi thăm biết được, Đường Diệp Hoa muốn một chút mới tới Vạn Diệp Thành. Liêu Bắc Bắc phồng đoán, Đường Diệp Hoa nhất định là tức giận mới không muốn cùng mình ngồi chung một chiếc xe.

Lại đi trên xa lộ cao tốc quen thuộc, Liêu Bắc Bắc ngồi ở trong xe nghĩ đến hình ảnh cô cùng Đường Diệp Trạch lần đầu lúc gặp nhau, khi đó cô khiêng một rương lớn mì ăn liền lên xe tập thể, thùng giấy trong lúc vô tình đụng vào trán của anh, cho nên trong nháy mắt cô trở thành ‘tiểu thư bị người lên án’, nhưng Đường Diệp Trạch không có trách cứ cô, còn theo cô nói chuyện phiếm giết thời gian, mặc dù khi đó trong lòng cô rất thấp thòm, nhưng mà Đường Diệp Trạch dùng phương pháp của anh giúp cô hóa giải áp lực lớn lao.

Nghĩ như vậy, cô cười cười, bất kể bọn họ quen biết có phải là từ ba ba đáp câu đố mỗi hay không, Đường Diệp Trạch đúng là đối với mình chiếu cố rất nhiều, tựa như. . . . . Anh trai?

Nụ cười của cô cứng đờ, tựa vào chỗ ngồi phía sau trên ghế dựa, mà ngủ đi.

. . . . .

Hai ngày sau lúc hoàng hôn, xe lái vào Vạn Diệp Thành, trấn nhỏ trước mắt đã có biến hóa nghiêng trời lệch đất, lúc cô rời đi bắt quá mới chừng một tuần lễ, trên trấn nơi nơi màu cờ phướn, chung quanh treo băng gol có ghi nghề quảng cáo Hot cho Khu biệt thự Diệp Yêu, tùy ý là có thể thấy được người mặc quần áo hợp thời ở đô thị. Không khó đoán được, không lâu sau, Vạn Diệp Thành sẽ trở thành một đô thị xinh đẹp phồn hoa trong núi.

Lúc xe chậm rãi chạy ở trên đường phố, hai bóng dáng từ trước mắt Liêu Bắc Bắc hiện lên.

Phạm Phi kéo cửa khừ tay Đường Diệp Trạch, đang kéo anh đi vào một nhà đồ tắm nhỏ, Liêu Bắc Bắc chỉ có thể nhìn thấy mặt nghiêng của Phạm Phi, nụ cười của cô rực rỡ như ánh mặt trời, nụ cười phát ra từ nội tâm này, nói rõ cô giờ phút này rất hạnh phúc.

Liêu Bắc Bắc rốt cục hiểu Đường Diệp Trạch mấy ngày qua tại sao không có liên lạc với mình, không phải là công việc bận quá, là không có thời gian theo cô nói năng nói cười, trọng sắc khinh bạn vẫn vậy, ai cũng không sai biệt lắm.

“Liêu tiểu thư, cô nhìn vị phía trước kia là không phải là Đường tổng giám sao?” Tài xế có lòng tốt nhắc nhở Liêu Bắc Bắc, thân ảnh Đường Diệp Trạch cao gầy ở trong đám người vốn có thể dễ dàng nhận ra.

“Thật giống như không phải là, chúng ta mau trở lại nhà tập thể đi, trên đường cực khổ chú.” Cô cố ý hay vô ý mà chỉ hướng phía trước, “Trên đường phố trẻ con không ít, chú cần chú ý nhiều hơn.”

Tài xế đáp một tiếng, lên tinh thần, mặt đường rất loạn, nên chuyên tâm lái xe thì tốt hơn.

Đang lúc Đường Diệp Trạch quay đầu nhìn về phía con đường vào thành, đuôi xe từ bên cạnh anh chạy qua, anh nhìn thời gian một chút, nếu như anh không có tính toán sai, Liêu Bắc Bắc hẳn là sắp đi ngang qua con đường này.

“Tiểu Trạch, đi vào không.” Phạm Phi ngoác về phía anh, cô chính là cố ý theo đuôi Đường Diệp Trạch vào thành trấn. Đang lúc Liêu Bắc Bắc rời đi mấy ngày qua, cô sử xuất ra tất cả vốn liếng quán Đường Diệp Trạch, ra biển, lặn xuống nước, leo núi, không nói trước một lời gần chết vì chuyện này, Đường Diệp Trạch thế nhưng giống như người máy định quá hạn, đã coi tốt thời gian Liêu Bắc Bắc trở lại, đúng lúc cách mình đi.

Đường Diệp Trạch lấy điện thoại di động ra, vừa mới chuẩn bị gọi điện thoại cho Liêu Bắc Bắc, thì Phạm Phi nhanh một bước che kín màn ảnh: “Này. Công việc là làm không xong, tối nay lại xử lý nghiệp vụ có được hay không? Trước giúp em xem bikini một chút đi.” Vừa nói, cô đưa điện thoại di động dúi vào trong túi quần, ở trong túi quần gỗ pin ra.

Đường Diệp Trạch dừng một chút, muốn nói lại thôi, bước vào cửa hàng nhỏ, đi ở trong thế giới đồ tắm, xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh, tầm mắt trước sau vẫn dừng lại ở đoạn giao nhau trên đường phố.

Anh chuyên chú làm cho Phạm Phi nhận rõ sự thực —— người đàn ông cô thầm mến nhiều năm, lòng đã thay đổi.

Nhưng mà cô thật không hiểu, Liêu Bắc Bắc đã bỏ ra cái gì? Vậy thì cái gì có thể cảm động được anh? Thật đáng giá anh ở trong mấy tháng ngăn ngừa biến thành người đàn ông cuồng dại sao? Còn có Đường Diệp Hoa, cũng rất chấp nhất với Liêu Bắc Bắc, ai tới cho cô một đáp án hợp lý đi?

Liêu Bắc Bắc không có vào ở nhà trọ tầng cao nhất của Đường Diệp Hoa, cô trở về túc xá nhỏ mình từng ở, đơn giản quét dọn một phen, sau đó đi vào phòng tắm tẩy đi một thân mọi mệt .

Cả người cô phảng phất giống như bị rút đi cái gì đó, hốt hoảng, không muốn bận rộn nhưng đừng không được.

Cô nằm xuống, liền đứng lên, đổi đi đồ ngủ, đi ra khỏi nhà tập thể, đi tới bờ biển, trời chiều đã sớm rơi xuống, mặt biển đen nhánh thổi qua gió mang hơi lạnh, cô ôm lên hai cánh tay, đi lại chẳng có mục đích.

Du thuyền màu trắng ở nơi này trong đêm tối hiện ra một đạo ánh sáng, cô cẩn thận nhìn lại, lần đầu tiên chú ý tới hiệu thuyền trên du thuyền.

——The girl of strawberry flavor (cô bé mang mùi vị dâu tây).

Liêu Bắc Bắc nghiêng đầu, bọc kín áo ngoài, dâu tây là nước trái cây cô yêu thích nhất, màu sắc cùng mùi vị đều tràn đầy sắc thái mộng ảo, nhưng mà đó là chuyện thật lâu trước đây.

Không tự chủ được, cô đi về phía du thuyền, bò lên lan can, vô ý lòi một chút tay cầm của cánh cửa, cửa lại dễ dàng mở ra.

Nếu tới rồi, không bằng giúp anh ta quét dọn một chút? Ừ, lần này miễn phí.

Cô đi vào khoang thuyền, trong khoang thuyền có chút lộn xộn, chai bìa chưa kịp dọn dẹp chồng chất ở trong bồn rửa mặt. Liêu Bắc Bắc vén tay áo lên, tìm ra mấy túi rác, thu thập những thứ kia chỉ có cô bé mới thích ăn đồ ăn vặt vào trong túi.

Đi lên boong tàu, trên mặt boong tàu bày biện hai kiện áo lặn, nam nữ một bộ, cô rũ mắt xuống mảnh, chậm rãi ngồi xổm xuống, không biết nên rửa như thế nào, chỉ đành phải trước làm chút ít công việc đủ khả năng, phui hết hạt cát bám vào trên áo lặn, lại đem hạt cát quét sạch sẽ. Nhưng mà boong tàu là chất gỗ, cát mịn chui vào khe hở, cô nhớ tới trong phòng làm việc có máy hút bụi, liền trở về khoang thuyền vận chuyển cỗ máy công kênh. Mang lên tới mới phát hiện không có ổ cắm điện, cô liền mang ổ cắm điện lên, kết quả nhớ tới một chỗ ổ cắm khác đã chuyển được nguồn điện, cho nên cô lại trở về khoang thuyền.

Tóm lại, tới tới lui lui, cô bận rộn tới hôn mê.

Nước mắt tí tách rơi vào trên bong thuyền, tóe lên bọt nước nhẹ nhàng, sợi tóc ướt nhẹp dính ở trên gương mặt của cô, cô lười vệt ra, dù sao còn có thể rơi nữa.

Tại sao phải sinh ra loại cảm giác kỳ quái rất khó chịu này đây? Cô làm không hiểu rõ ràng lắm mình đang nghĩ cái gì, tâm tình có chút khó chịu không giải thích được.

Quét dọn xong tất cả, Liêu Bắc Bắc đứng ở trước tủ lạnh, nhìn chằm chằm bìa ướp lạnh bên trong, một lúc lâu, lấy ra mấy lon nhét vào trên ghế sa lon, tắt đèn huỳnh quang, cõng giày, co rúc ở trên ghế sa lon, cảm giác muốn uống rượu, khó mà khống chế.

Cô mở ra một lon, chỉ chốc lát sau liền uống xong, nhưng không có cảm giác chút nào. Không nghĩ như thế nào, chỉ là muốn thực tế ngủ một giấc, không nên vì những người không nên thuộc về cô mà cáu kỉnh.

Sau khi tỉnh lại, lại là một ngày đầy ánh nắng.

Không biết qua bao lâu, lon bìa ngã trái ngã phải nằm ở trên bàn trà, phát ra tiếng loảng xoảng nhẹ.

Liêu Bắc Bắc mặt dán ở trên ghế sa lon, cô thỉnh thoảng cười khúc khích, thần sắc thỉnh thoảng đại ra, nước mắt lướt qua chớp mũi, hít mũi một cái, làm sao còn không có say thế? Làm sao mà hình ảnh Đường Diệp Trạch càng lúc càng rõ ràng vậy?

Cô dùng sức lắc đầu, lại đối với bạn tốt nổi lên ý nghĩ không an phận, hiện tại hoàn toàn tỉnh ngộ hiểu rõ, còn không bằng không tỉnh ngộ.

“Bác Bắc. . . . .”

Đường Diệp Trạch quả thật đang đứng ở phía trước cô, cũng không xác định cô có thể thấy rõ mình hay không.

Mồ hôi thấm ướt áo sơ mi của anh, ở nơi này trong mấy giờ, anh tìm lần cả thành trấn, hỏi hết tất cả công nhân viên, không ai biết hướng đi của Liêu Bắc Bắc. Anh vội vàng gọi điện thoại báo cảnh sát, cảnh sát lại nói người mất tích không vượt qua bốn mươi tám giờ thì không thụ lý.

Lòng anh như lửa đốt, tâm thần không yên, biết không thể, nhưng vẫn như cũ mang đèn khẩn cấp chạy đến bờ biển, một mặt gọi mặt tìm kiếm.

Anh giống như điên rồi mà đi tìm cô, cuối cùng rốt cục ở trong du thuyền tìm được cô say như chết.

Liêu Bắc Bắc chậm rãi nhắm mắt, giơ tay lên, xoa gương mặt Đường Diệp Trạch, thì ra là Đường Diệp Trạch còn có nhiệt độ, không chỉ có nhiệt độ, trên cổ còn có một đám mồ hôi hột.

“Tôi ngã bệnh rồi, làm sao bây giờ. . . . .” Cô lẩm bẩm tự nói, nhắm mắt lại, nước mắt tí tách rơi xuống.

Đường Diệp Trạch nhíu lông mày, đưa bàn tay bao trùm ở trên trán của cô, gương mặt của cô đỏ bừng, da thịt nóng hổi, Đường Diệp Trạch không thể xác định là rượu còn hay là cô thật nóng rần lên.

Phút chốc, anh đem Liêu Bắc Bắc ôm lấy, Liêu Bắc Bắc nằm ở trong ngực của anh, trong đầu hiện ra một màn bọn họ ở bờ biển, bikini vô ý trôi đi, anh cũng là như vậy ôm cô, trong thần thái không mang theo một tia sắc tình.

Khi anh một cước sắp bước ra cửa khoang, thì Liêu Bắc Bắc kéo lại tay vịn, nếu như giờ này khắc này, một màn kia tái hiện, cô muốn hôn anh, ở trong không gian không thực tế này, xin cho phép cô sắc đảm ngập trời một lần.

Cái miệng nhỏ nhắn ấm áp đầu tiên là dán tại trên cằm của anh, từng chút một vuốt ve, dần dần, tìm được mục tiêu tiến tới bên môi của anh.

Chương 40: Mấy Phút Đồng Hồ Làm Nữ Vương

Bịch một tiếng, đèn pin từ trong tay Đường Diệp Trạch rơi xuống, vì ngăn ngừa Liêu Bắc Bắc đụng bị thương, thân thể anh một bên tựa tại cửa khoang, một cước đẩy ra cửa khoang, bước ra nửa bước, hi vọng gió biển này có thể làm cho anh thanh tỉnh một chút.

Ánh trắng mờ lung bao phủ hai gò má đỏ hồng của Liêu Bắc Bắc, anh né tránh làm cô lớn mặt hơn, khẽ cắn môi mỏng của anh, đầu lưỡi không an phận liếm láp.

“Bắc, Bắc Bắc. . . . .”

Đường Diệp Trạch kéo cao đầu của cô, gương mặt dán tại trên trán nóng hổi của cô, trước hết anh phải xác định cô không phải thật sự ngã bệnh.

Liêu Bắc Bắc trong lúc đàn độn mắt đi phương hướng, trên môi đụng phải cái gì liền hôn cái đó, rất mềm mại, là vành tai của anh.

Một trận cảm xúc tê dại lập tức xò xuyên qua thân thể Đường Diệp Trạch, anh theo bản năng rụt lại, lại bị một cái tay nhỏ ngăn cản đường đi. Cô cố gắng ngẩng đầu lên, hôn vành tai của anh, cổ, phạm là bộ vị cô có thể hôn đến, tuyệt không bỏ qua.

Đường Diệp Trạch neho mắt lại, anh sờ đi khắc chế, chỉ là không hy vọng dưới tình huống Liêu Bắc Bắc say rượu tạo thành sai lầm lớn, nhưng mà cô không chút kiêng kỵ trêu chọc thần kinh nhạy cảm của anh.

Anh cúi đầu xuống, thấy không rõ khuôn mặt của cô, nhưng cảm giác được trong thân thể mình có một đám ngọn lửa đang thiêu đốt lên.

Sau khi say rượu Liêu Bắc Bắc trở nên vô cùng lớn mặt, bởi vì nóng rang, cô vô ý thức kéo ra cổ áo của mình, có lẽ cảm thấy thân thể có chút trượt, cô một tay ôm lưng của anh, vào thời khắc ý loạn tình mê, cô muốn ở trong không gian ảo tưởng của chính mình vô lễ với Đường Diệp Trạch. Ừ, chính là như vậy.

“Không cho trốn. . . . .” Cô chu cái miệng nhỏ nhắn hàm hồ cười một tiếng.

“. . . . .” Đường Diệp Trạch mất tự nhiên nín thở, ai mà trốn, anh không phải là sợ em hối hận sao?

“Đem em ôm đến trên giường đi. . . . .” Cô tựa như nữ vương ngạo thị thiên hạ, chỉ hướng khoang thuyền đen nhánh.

Đường Diệp Trạch đáp một tiếng, đi ra hai bước, bỗng nhiên dừng chân: “Ghế sa lon được không?”

Liêu Bắc Bắc lung tung gật đầu, tùy tiện đi, dù sao hiện tại đầu của cô rất chóng vánh, vừa mệt vừa buồn ngủ.

Đường Diệp Trạch ôm lấy thân thể của cô, đem cô ôm trở về trước sofa, đầu gối trong lúc vô tình đụng vào một góc bàn trà, phịch một tiếng, hai người song song ngã ở trên ghế sa lon xộp.

“Hắc hắc ——” Liêu Bắc Bắc kéo dài trần cười khúc khích, cô một tay chộp vào trước ngực anh, một cái tay khác dùng cảm ôm cổ của anh, đầu ngón tay chạm được xương bả vai gầy gò của anh, trong lúc thanh tỉnh vô cùng cô lại làm ra cử động, tuyệt đối là của nữ lưu manh——

Nâng lên cảm của anh, huyết sáo thổi một tiếng.

“. . . . .” Đường Diệp Trạch hiển nhiên phản ứng không kịp, đầu tiên là sửng sốt một chút, sau đó khóa miệng vung lên độ cong ưu nhã.

Cô quay người lại, giạng chân ở trên đùi của anh, trong đầu nổi lên hình ảnh ngồn ngộn trong điện ảnh và truyền hình, tay cô chậm rãi đặt ở đầu vai của Đường Diệp Trạch, lấy tư thế từ trên cao nhìn xuống nhích tới gần gương mặt của anh, vừa vuốt ve xương quai xanh của anh, vừa bá đạo nói: “Anh là của em”

Đường Diệp Trạch rất không hợp thời cười ra tiếng, nhưng anh rất nhanh ngưng tiếng cười, che miệng lại đáp một tiếng.

Liêu Bắc Bắc thì lắc lắc mái tóc dài xóc xếch, gây sự hỏi: “Trả lời a, anh có phải người của em hay không?”

“Vâng.” Đường Diệp Trạch cảm giác trong giọng nói của cô mang theo một tia giận dữ, e sợ cho vẻ mặt cười trộm bị cô phát hiện, cho nên anh tận lực ngồi thẳng thân thể, đợi chờ nữ vương tiếp tục “Phát biểu”.

Phút chốc, Liêu Bắc Bắc té ở đầu vai của anh, đầu nặng trĩu không ngẩng lên được nữa.

Trước ngực của cô thật chắc dán tại trên ngực của anh, bởi vì nguyên nhân do rượu còn, cô không tự chủ được biên độ nhỏ uốn éo người.

Đường Diệp Trạch vuốt vuốt mái tóc dài của cô, ở bên tai cô nói nhỏ: “Ngủ đi, anh không đi.”

“Chờ tôi ngủ. . . . . Anh lại đi. . . . .” Liễu Bắc Bắc dùng sức nháy mắt, cô quả thật rất muốn ngủ, rồi lại lo lắng trận mộng đẹp này tỉnh lại quá nhanh.

Nước mắt ẩm áp chảy vào áo, theo lồng ngực của anh lặng lẽ lăn xuống.

“Anh không đi, chỉ cần em cần anh, đời này anh cũng không đi. . . . .”

Đường Diệp Trạch đem cô ôm ở trong ngực, mặc dù lời của cô hiện tại không thể xem như thật, nhưng mà, anh vẫn rất thỏa mãn.

Liêu Bắc Bắc hít mũi một cái, cô ngược lên trông mắt mờ mờ, lông mi ướt át quét qua mép của anh, anh liếm liếm môi, một chút nước mắt của cô hòa tan tim của anh, anh kim lòng không được đựng vào khóe mắt của cô.

Cô nheo mắt lại, tựa như con mèo nhỏ chà chà vào gương mặt của anh, giờ tay lên chỉ, chỉ chỉ chóp mũi, nói: “Nơi này cũng có. . . . .”

Đường Diệp Trạch thấy buồn cười, liền hôn tới nước mắt hai bên sống mũi của cô.

Cô cắn cắn môi, chu cái miệng nhỏ nhắn, mơ hồ không rõ nói: “Nơi này, nơi này. . . . .”

“Bắc Bắc, nếu như bây giờ em thanh tỉnh, em bảo anh làm cái gì cũng có thể, nhưng mà. . . . .”

Lời của anh bị chìm ngập ở trong môi của cô, anh cảm giác mình đặc biệt giống như một kẻ ra về đạo mạo nguy quân tử, rõ ràng so với bất luận kẻ nào đều khát vọng thân mật cùng cô, nhưng bởi vì gút mắt thân tình không dám tùy ý buông thả tình cảm, anh vốn là có cơ hội, lúc trước khi Liễu Bắc Bắc ở cùng Phan Hiểu Bắc, anh thật ra còn có cơ hội, trước khi anh trai biết Liễu Bắc Bắc, anh đã rất sớm biết Liễu Bắc Bắc rồi, nhưng lập đi lập lại lỗi nhiều lần.

Người chân chính thiếu hụt sự tự tin, người e sợ tỏ tình thất bại, vẫn luôn là anh.

Đầu lưỡi cùng đầu lưỡi dây dưa đụng nhau, cô không có kỹ thuật hôn thành thạo, anh cũng không có thủ pháp trêu chọc cao siêu, trúc trắc cỡ nào, một đôi nam nữ a, cũng có một cách tự nhiên hấp dẫn lẫn nhau, không bỏ không tách ra được

Đang lúc này, một chuỗi tiếng bước chân dồn dập rõ ràng truyền đến.

“Tiểu Trạch, anh đang ở bên trong sao?” Phạm Phi tay nâng đèn khảm cấp quét nhìn cửa khoang, soi một vòng, thấy không có người đáp lại, vừa vội vội vã chạy đến trên bong thuyền tìm kiếm.

Đường Diệp Trạch ngồi trên sàn nhà, lợi dụng độ cao của ghế sa lon chặn lại tầm mắt của Phạm Phi, anh một tay che đôi môi của Liễu Bắc Bắc, Liễu Bắc Bắc thì co rúc ở trong ngực của anh, cho là đang chơi trò trốn tìm, không nhận được mà khanh khách nở nụ cười.

Cô tựa vào đầu vai của anh, vô ý thức vuốt vuốt ngón tay của anh, ngón tay của anh thon dài tinh tế, cũng không biết cô đang suy nghĩ gì, nắm lên ngón trỏ của anh, đặt ở trong miệng ngậm

“. . . . .” Đường Diệp Trạch vừa chú ý đến hướng đi mới nhất của Phạm Phi, vừa đưa ngón trỏ làm như nếm vớ cao su cho cô làm đồ chơi.

Cô nhẹ nhàng mà cắn của anh, cánh môi khẽ mở khẽ ngậm, khoang miệng ẩm áp bao trùm ngón tay của anh, Đường Diệp Trạch phải hít sâu một hơi, liền ấn nhẫn cảm giác nào đó không cách nào diễn tả, anh sâu kín thở ra một hơi, thật là hành hạ người.

Chỉ chốc lát sau, Phạm Phi rời đi du thuyền. Đường Diệp Trạch dĩ nhiên cũng không muốn bạn bè lo lắng, anh nhìn về phía Liễu Bắc Bắc ở trong ngực, cô phảng phất giống như con lười giắt trên người của mình, anh chỉ có thể chống lưng ghế sa lon, cố hết sức đứng dậy.

Nhưng mà lúc đứng dậy chợt khoang thuyền chuyển độ cao, chỉ nghe trong không gian bóng tối phát ra một tiếng cộp, đỉnh đầu Liễu Bắc Bắc cùng khoang thuyền tiếp xúc thân mật một lần. Va chạm này, không biết là rượu còn hay là bị đụng hôn mê, tóm lại Liễu Bắc Bắc nhẹ hô một tiếng sau, liền yên tĩnh lại.

Trong nháy mắt Đường Diệp Trạch tràn đầy tự trách, anh giúp cô xoa bóp đỉnh đầu, sau đó đem cô ôm ra khoang thuyền, bước nhanh đi tới hướng túc xá.

Trên đường, anh trùng hợp cùng Phạm Phi gặp nhau, Phạm Phi nổi giận dửng dưng xông tới, vốn định chỉ trích Đường Diệp Trạch một bữa, lại phát hiện Liễu Bắc Bắc một bộ dạng không cảm giác.

“Tiểu Trạch, Liễu Bắc Bắc làm sao vậy?” Cô đem lửa giận đè ép xuống.

“Tự huyết áp.” Đường Diệp Trạch bật thốt lên, trong lúc vô tình cùng lần nói láo của Liễu Bắc Bắc không mưu mà hợp, đúng dịp hơn chính là, đều vì hướng Phạm Phi giải thích vấn đề ốm

Đường Diệp Trạch âm thầm cười một tiếng, xem ra bọn họ đều thuộc về người nói láo thiếu hụt sáng ý.

Phạm Phi cả kinh khi thấy Đường Diệp Trạch đem Liễu Bắc Bắc ôm vào phòng của anh, cô ba bước làm thành hai bước đuổi theo: “Tôi nay để em

chiều có cô ấy đi. Mùi rượu nặng nề, hai người uống rượu sao?”

“Anh.” Chính bởi vì Liêu Bắc Bắc đầy người mùi rượu anh mới đem cô mang về phòng, tránh khỏi công nhân viên ở sau lưng nói ra nói vào.

Phạm Phi kiễng chân ở bên mép Đường Diệp Trạch hít hà, quả nhiên xen lẫn một mùi rượu, nhưng mà mùi rượu trên người Liêu Bắc Bắc nặng hơn, nhưng mà Đường Diệp Trạch cố ý duy trì hình tượng của Liêu Bắc Bắc, cô tạm thời lựa chọn giả câm giả điếc.

“Tiểu Phi, em trở về phòng nghỉ ngơi đi, anh chăm sóc cô ấy là tốt rồi.”

“Từ từ, Đường Diệp Trạch.” Phạm Phi đứng ở vị trí phía sau anh, mặc dù cố gắng nhẫn nại, nhưng lửa giận vẫn bốc lên.

“Sao?”

Phạm Phi hơi kéo cao làn váy một chút, giọng nói có chút run rẩy: “Anh thấy được vết thương trên đùi của em không?”

Đường Diệp Trạch đè thấp tầm mắt, chú ý tới vết thương trên đầu gối của cô, anh đem Liêu Bắc Bắc ôm đến trên giường trước, sau đó đi ra cửa phòng, dẫn Phạm Phi ngồi vào trên ghế sa lon, trực tiếp mang tới cái hòm thuốc, đứng ở bên chân của cô, hỏi: “Bị ngã sao?”

“Chính là vì tìm anh. Điện thoại di động của anh gọi không thông, trời tối đường trơn, em sợ sóng biển cuốn anh đi, nhưng anh lại không quan tâm tới em . . . .” Phạm Phi quật cường ngẩng đầu lên, cô không phải là một cô gái thích khóc, nhưng mà trong lòng của cô có ủy khuất, loại cảm giác không được coi trọng không được đề ý, thật là khó chịu.

Đường Diệp Trạch không phản bác được, anh yên lặng giúp cô xử lý vết thương, khi cô sợ anh gặp phải nguy hiểm, tất cả tâm tâm niệm niệm của anh cũng đều là Liêu Bắc Bắc, bởi vậy anh có thể xác định, Phạm Phi cùng anh có cảm thụ là giống nhau.

Anh thật rất chậm lụt, không nên ở trên tâm lý mà suy nghĩ mơ hồ về giới tính của Phạm Phi.

“Thật xin lỗi Tiểu Phi. . . . . Đừng đợi anh. . . . .”

Giọng của anh rất nhẹ, nhưng biểu lộ thái độ.

Những lời này tựa như đại chùy ngàn cân nện vào ngực của Phạm Phi, nước mắt của cô cũng không cách nào khắc chế được nữa tràn ra hốc mắt, song, cô thừa dịp Đường Diệp Trạch còn không có ngẩng đầu lên, lau đi nước mắt, cười hỏi: “Anh nói cái gì vậy? Em nghe không hiểu?”

Đường Diệp Trạch cũng không lặp lại, chỉ vung lên tầm mắt, anh không thể ra vẻ lơ đãng, Phạm Phi là người bạn tốt nhất của anh, trong thần sắc của anh đều là đau lòng.

Phạm Phi thấy vậy liền hiểu, khi anh lần đầu tiên đem toàn bộ lực chú ý đặt ở trên người Liêu Bắc Bắc, cô cũng biết đây là một trận đánh ác liệt mà phần thắng không cao.

Cô vò rối tóc Đường Diệp Trạch, dùng hết toàn lực để biểu hiện một câu không chấp nhận.

“Này. Sao lại là vẻ mặt này? Em yêu anh, không phải lỗi của anh, anh không cần cảm thấy có lỗi. . . . .”

Đường Diệp Trạch không có bởi vì lời nói này của cô mà cảm thấy như trút được gánh nặng, có lẽ giữa nam nữ vốn không tồn tại tình bạn thuần túy, không có dịp thời thấy rõ đến điểm này chính là sai lầm của anh.

“Nước. . . . .” Liêu Bắc Bắc nói mớ nói.

Không đợi Đường Diệp Trạch đứng dậy rót nước, Phạm Phi mau một bước đứng dậy, cô khập khểnh đi tới bên cạnh máy đun nước, rót một chén nước ấm áp vừa tính khiết, đưa vào phòng ngủ.

Những điều này là do Đường Diệp Trạch nhìn ở trong mắt, Phạm Phi càng là người hiểu ý người, anh càng cảm thấy có lỗi.

Phạm Phi đứng nghiêm ở bên giường, nhìn chằm chằm Liêu Bắc Bắc, ào một tiếng, cô đem trọn chén nước giội ở trên mặt Liêu Bắc Bắc.

Liêu Bắc Bắc lau một chút nước đọng trên mặt, mơ mơ màng màng mở mắt.

“Ba tháng làm hạn định, nếu như tôi không có thể thành công đem cô đuổi ra khỏi tầm mắt của Đường Diệp Trạch, tôi lập tức chạy trở về nước Mỹ.”

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ! Quan Tâm Thêm Chút Nữa Đi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 41: Tôi Đang Suy Nghĩ, Chữa Trị Vị Giác Cho Anh

Liêu Bắc Bắc khi tỉnh lại căn bản bị vây trong trạng thái mất trí nhớ, bởi vì người giống như vậy, cô cho là mình ngủ ở trong phòng nhỏ khác bên cạnh phòng ngủ của Đường Diệp Hoa, cô xuống giường, đi thẳng đến phòng tắm, mở vòi hoa sen, đứng ở dưới vòi phun tẩy sạch mùi rượu khắp người.

Cô hí hóp mắt, ngáp một cái, khi vươn tay tìm bàn chải cùng thuốc đánh răng, mới phát hiện bồn rửa mặt đã đổi vị trí.

Nhất thời Liêu Bắc Bắc tỉnh táo ba phần, cô vốn định túm khăn tắm che thân, lại phát hiện trong phòng tắm không có khăn tắm, nhìn lại sọt rác, cũng là túi rác mới đổi, vì thế chứng minh nhân viên vệ sinh mới vừa dọn dẹp qua nơi này.

Nhưng vấn đề là, cô vừa đi vừa cười, hiện tại trong nhà vệ sinh chỉ có quần lót.

Tiếng bước chân mơ hồ truyền vào trong tai cô, nhớ đến ngoài cửa quần áo ngổn ngang, cô thật không rõ cuộc sống của mình đến tột cùng còn có thể mất thể diện đến dạng nào.

Cô gục ở cánh cửa, nghe thấy tiếng động xột xoạt, nhẹ giọng hỏi: “Người nào... người nào ở bên ngoài?”

“Tôi, giặt đồ cho cô.” Đường Diệp Trạch cúi người nhặt quần áo của cô lên, để vào sọt quần áo bẩn.

Liêu Bắc Bắc vỗ ngực một cái, thì ra là tôi qua cô ngủ ở trong phòng Đường Diệp Trạch, cái này thì yên tâm... Há? Không đúng, yên tâm cái gì, anh ta là đàn ông chí dương chí cương.

Liêu Bắc Bắc đứng ở cạnh cửa sổ, cố gắng nhớ lại chuyện phát sinh tối hôm qua, cô nhớ được mình vội vàng chạy đến du thuyền Đường Diệp Trạch quét dọn vệ sinh, hay bởi vì tâm tình buồn bực uống không ít bia, sau đó liền ngủ mất rồi.

“Ông chủ, anh ở trong khoang thuyền phát hiện được tôi hay là vớt tôi từ dưới biển lên?” Cô muốn xác định một chút tình huống ngay lúc đó, Quan Thế Âm Bồ Tát phù hộ, ngàn vạn không phải đứng ở đầu thuyền “nhảy múa” đi.

Nhưng Đường Diệp Trạch chỉ cười không nói, không tự chủ vuốt ve đôi môi, bình thường Liêu Bắc Bắc khúm núm lại hóa thân làm tiểu sắc lang lớn lối, chẳng những giờ trò với anh, còn cường bạo anh mấy lần, ừ – không thể nói cường hiếp, thật ra thì anh cũng rất phối hợp.

“Anh cười cái gì vậy? Tôi có phải là rất thất thố? Nôn ra sao?” Khóe miệng Liêu Bắc Bắc run lên, hình tượng của cô đã vô cùng bị áp chế, nhưng nhất định coi như đoan trang, hiện tại xong đời.

“Hử? Không có. Cô một mực ngủ.” Đường Diệp Trạch nói ra lời nói dối có ý tốt, hướng chỉ anh cũng không biết giải thích như thế nào đủ loại hành động của Liêu Bắc Bắc, nói một đại nam nhân bị nữ nhân đè ở phía dưới “xâm phạm” sao?

“Vậy thì tốt, vậy thì tốt... Cảm ơn anh đã mang tôi trở về.” Lòng Liêu Bắc Bắc vẫn còn sợ hãi, cách cánh cửa thờ dài.

“Com tôi muốn ăn cái gì, tôi đặt bữa ăn.”

“Đã buổi tối sao?” Liêu Bắc Bắc hít vào một hơi lạnh, “Không nên đặt bữa ăn, chờ tôi tắm rửa xong sẽ làm com cho anh ăn.” Nói xong, cô còn bồi thêm một câu, “A, còn Phạm Phi, cô ấy ăn rồi sao?” Cô thừa nhận, thật ra là không muốn nhắc tới cô ta, nhưng mà từ lễ phép phải hỏi.

“Phạm Phi tranh thủ làm bản thảo thiết kế, đã ăn rồi.” Đúng là lúc trước khi Đường Diệp Trạch trở về phòng đã hỏi Phạm Phi có muốn cùng nhau ăn com hay không, nhưng mà cô ta thật giống đầu óc choáng váng.

Liêu Bắc Bắc đáp một tiếng, khó mà cười nói: “Còn một việc muốn phiền anh... tôi... thật xin lỗi, tôi có thể là uống nhiều lắm, không có biết phòng tắm phòng này thuộc về anh, nơi này không có khăn tắm, không có áo tắm (ở đây là áo choàng khi tắm xong nhé), anh... Có thể giúp tôi mang hòm hành lý tới đây không? Rất ngại.”

Đường Diệp Trạch do dự một chút, từ tủ quần áo lấy ra một cái váy mới tinh, đặt ở ngoài cửa phòng tắm: “Ngày đó tôi thấy một cái váy cô mặc rất hợp, liền mua, nếu không ngại thì...”

“Không ngại, cảm ơn.” Liêu Bắc Bắc gật đầu liên tục, nếu như không là vô kế khả thi, cô thật không nguyện ý làm phiền Đường Diệp Trạch, bởi vì trong rương đồ chồng chất không ít vật phẩm chuyên dụng của phái nữ.

Hơi nước đầy trong phòng tắm, cô vừa ngẩng đầu lần nữa thấy gọng kính đen bị vỡ, Liêu Bắc Bắc ngây ngốc, Đường Diệp Trạch đã từng học trường với cô, theo như niên cấp hẳn là so với cô nhiều hơn hai, nói cách khác tỷ lệ bọn họ gặp thoáng qua rất lớn.

Nghĩ như vậy, cô vội vã lau khô thân thể, mở ra một cánh cửa cầm váy, đây là một chiếc váy vừa thanh lịch lại không mất vẻ hoạt bát, chiều dài của váy đến bắp chân, váy rất mềm mại, trước ngực là đường viền hoa lá sen tô điểm, khiến cô lộ vóc người bên ngoài mảnh mai tương đối xinh đẹp.

Cô nhìn mình trong gương, nghiêng đầu cười cười, chiếc váy này nếu như bày ở trong tủ cửa hàng tuyệt đối sẽ không mua, càng không nghĩ tới mặc lên người kết quả lại tốt như vậy. Thật có ánh mắt nghệ thuật.

Đẩy cửa ra, Liêu Bắc Bắc nghe đến có tiếng thái thức ăn ở trong phòng bếp truyền ra, cô bắt đầu đi lấy đồ, bước nhanh tiến lên chen đẩy Đường Diệp

Trạch sang bàn sạch, cười nói: “Anh chờ ăn là tốt rồi, phòng bếp là thiên hạ của phụ nữ.”

Đường Diệp Trạch ngắm nhìn Liêu Bắc Bắc trong bộ váy, so với trong tưởng tượng của anh nhìn đẹp hơn nhiều, anh chú ý tới mái tóc dài ướt nhẹp của cô, rũ xuống đầu vai của cô, làm ướt sống lưng.

Cho nên, anh đi vào phòng ngủ, kéo ngăn kéo ra lấy một kẹp tóc hình hoa: “Ghim lên trước, mua cùng váy...”

“Cám ơn, váy thật đẹp, nhưng sau này không nên mua thêm đồ cho tôi, sẽ khiến cho tôi có cảm giác thiếu anh càng ngày càng nhiều.” Liêu Bắc Bắc mắt tự nhiên cúi mắt xuống, nhận lấy kẹp tóc, tùy tiện tóm gọn, ghim tốt.

Cô mặc dù cảm thấy ngại ngùng, trong tiềm thức lại không chất vấn quà tặng này từ đâu tới, càng sẽ không giống như lúc trước chỉ nghĩ đến nguyên nhân vấn đề – cô luôn phỏng đoán lễ vật này lúc đầu có thể không phải đưa cho cô, vừa vặn bỏ thì tiếc.

“Đừng rồi, có thể ăn cay chứ?” Cô nắm mấy quả ớt, nụ cười cứng đờ, “Thật xin lỗi, tôi đã...”

Đường Diệp Trạch tựa ở cánh cửa, cười trừ, anh đang thưởng trang phục Liêu Bắc Bắc ở nhà, khiến anh cả người vui vẻ.

Liêu Bắc Bắc cúi đầu tạ lỗi, sau đó tiếp tục lật xào rau củ trong nồi, không nhận được hỏi: “Bất kỳ mùi vị gì cũng không nếm thấy sao?”

“Ừ. Ai. Làm sao cô lại khóc rồi?” Đường Diệp Trạch vội vàng rút ra khăn giấy, giúp cô lau khóe mắt, “Sớm đã thành thói quen, thật ra thì không có vị giác... Cũng không phải là chuyện gì quá đáng sợ.”

“Gạt người. Niềm vui thú lớn nhất của đời người chính là ăn, đừng nói thế là ngay cả tôi cũng thể bóc trần lời nói dối.” Trong khi người khác ở trước mặt Đường Diệp Trạch thoải mái ăn, anh không thể nào không hăm mộ.

Đường Diệp Trạch nhìn cô, nước mắt rất nhanh thấm ướt khăn giấy, gờ tay lên giúp cô lau. Anh nhớ lại một chút, cười nói: “A. ngày hôm qua tôi đã nếm một loại mùi vị rất kỳ diệu, ha ha.”

“Mùi vị kỳ diệu gì thế?” Liêu Bắc Bắc khóc nức nở hỏi.

“Có chút ngọt, có chút chua, còn có chút cay.” Đường Diệp Trạch dịu dàng cười một tiếng, khoảnh khắc khi hai đầu lưỡi đụng nhau, anh rút cục tin rằng, biết rõ tâm hồn có thể vượt xa chương ngại giác quan.

Liêu Bắc Bắc hoài nghi nhìn của anh: “Có thật không? Ăn cái gì?”

“Sao thế?”

“Tôi muốn làm cho anh ăn, không thể làm thì tôi sẽ đi học, chỉ cần anh có thể nếm được mùi vị.” Cô khịt mũi một cái, tự đáy lòng nói, “Nói thật, anh là người đối xử với tôi tốt nhất trừ cha mẹ tôi, nhưng mà tôi một không có năng lực hai không có tiền, cho nên chỉ có thể hồi báo anh bằng kỹ thuật nấu nướng có thể tính là được, cùng với giúp anh quét dọn vệ sinh. Nếu như trên người tôi có lấy đi một thứ gì đó có thể khiến anh lấy lại vị giác, tôi nguyện ý thay thế anh nhận phần khổ này. Tôi không nói đùa. »

Lời này cô đã sớm muốn nói cùng Đường Diệp Trạch, chỉ là chưa tìm được cơ hội thích hợp.

Đường Diệp Trạch nhếch môi, ngắm nhìn cô thật lâu, nét vẽ sống động, lời nói vương ở cổ họng, anh suy nghĩ có nên thẳng thắn nói cho cô biết, cô Liêu Bắc Bắc chính là vị ngọt ngào nhất cuộc đời anh.

Song, sáng nay anh trai đã gọi điện cho anh, nói đã chuẩn bị 9999 đóa hoa hồng đang chuyển bằng xe về đến thành Vạn Diệp thành rồi, bảo anh không được lấy gì, nhất phải đem Liêu Bắc Bắc về ký túc xá.

— Tôi nay, Đường Diệp Hoa ở trước mặt toàn thể công nhân viên tỏ tình với Liêu Bắc Bắc.

Thật sự xuất kích, nếu bị cự tuyệt nữa, Đường Diệp Hoa nói, anh ấy sẽ buông tha ý niệm theo đuổi Liêu Bắc Bắc trong đầu.

Đường Diệp Trạch cũng không chất vấn mị lực độc nhất vô nhị của Liêu Bắc Bắc, nếu không cô cũng sẽ không ở trong lòng anh “an cư lạc nghiệp.”

Lúc này, Phạm Phi lễ phép gõ vang cửa phòng, đẩy cửa phòng, trong ngực cô ta ôm lấy một đồng tài liệu vội vã đi tới: “Liêu Bắc Bắc, cô có thể giúp tôi đem những dự thảo thiết kế fax tới tổng bộ Đường thị không?”

“A, được.”

Gửi fax vốn chính là công việc thuộc bổn phận của Liêu Bắc Bắc, cô trước đặt món ăn vào trong mâm, bung đến cạnh bàn, sau đó rửa sạch tay đi tới trước người Phạm Phi, nhưng đầu ngón tay Phạm Phi vừa trượt, thật xui xẻo giấy tờ rơi xuống đất.

“Ôi trời, tôi mới sắp xếp đúng thứ tự, văn tự cùng hình ảnh tách ra, thực đáng ghét, tôi còn có rất nhiều công việc không có làm xong đâu.” Phạm Phi cau mày, tự nhủ.

“Cô đi mau đi, tôi sẽ sắp xếp lại được.” Liêu Bắc Bắc căn bản không nhớ rõ tuyên ngôn tối hôm qua của Phạm Phi, cô vừa trấn an cô ta vừa ngồi xồm

xuống nhặt giấy tờ lên.

“Vây làm phiền cô. Thật ra thì sửa sang cũng được, cô nhìn ví dụ như trang giấy này trên có viết màu hồng đào là chất liệu gỗ, chính là dùng màu hồng làm chủ đạo một phần thiết kế, ngàn vạn không nên nghĩ nhầm, tổng bộ bên kia lập tức sẽ có kế hoạch, một khi giá tiền chênh quá nhiều tôi phải lập tức sửa đổi.” Vừa nói, cô ta vừa bấm điện thoại, nói với đối phương : “Chào ngài, tôi đem bản thiết kế giao cho thư ký rồi, cô ấy sẽ lập tức gửi fax cho ngài, vâng, xin chờ một chút.”

Liêu Bắc Bắc ngẩng đầu cười cười, cô tất nhiên không biết người xét duyệt bản thiết kế này chính là chủ tịch Đường Sâm.

Đường Sâm làm kiến trúc mấy chục năm, hơn nữa đối với phòng thiết kế có phương diện kiến giải độc đáo. Vì vậy, Phạm Phi một mình gọi điện thoại cho Đường Sâm, hi vọng ông có thể hỗ trợ một tay, Đường Sâm ngoài mặt thì đối với kế hoạch Vạn Diệp Thành thờ ơ, thật ra thì trong lòng ông thay hai đứa con toát mồ hôi lạnh, dù sao cũng là một cuộc làm ăn không lỗ nhất của Đường Thị cho tới nay. Bản mẫu của phòng bán hàng là quan trọng nhất, cho nên ông cố ý rút ra thời gian thăm tra bản mẫu thiết kế do Phạm Phi làm.

Phạm Phi thông qua nhìn mặt hiểu rõ, biết được chủ tịch Đường Sâm đối với quan niệm thời gian rất mạnh mẽ mà là người làm việc cực kỳ nghiêm túc, cho nên một khi giấy tờ trong lúc vội vàng chuẩn bị mà lộn xộn, Đường Sâm nhất định sẽ giận dữ.

“Làm sao nhiều gỗ thô sắc như vậy a?” Liêu Bắc Bắc một bên nhặt lăm bắm nói.

“Cần tôi hỗ trợ không?” Đường Diệp Trạch vừa muốn đến gần, nhưng Liêu Bắc Bắc cất giọng ngăn lại, “Không cần. Nếu như chuyện này tôi cũng không làm được, vậy tôi có thể làm gì? Anh cứ để tôi một mình xử lý đi.”

Đường Diệp Trạch nghĩ đến sự phó thác của ba Liêu, cho nên dừng bước lại.

“Tôi chờ cô cùng nhau ăn cơm.”

“Ừ.” Liêu Bắc Bắc hí mắt cười một tiếng, ôm lấy đồng hồ giấy màu sắc sặc sỡ, đóng cửa rồi đi.

Phạm Phi thì gục ở khe cửa đứng ngoài quan sát hướng đi của Liêu Bắc Bắc, anh em Đường gia lớn hơn nữa cũng không hơn được ba của bọn họ, Liêu Bắc Bắc đợi mà bị sa thải đi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ! Quan Tâm Thêm Chút Nữa Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Hãy Đem Bí Mật Trong Lòng Anh Nói Ra

“Phạm Phi, tổng bộ đã nhận được, văn kiện của cô.” Liêu Bắc Bắc đem nguyên kiện đưa tới tay Phạm Phi.

Phạm Phi nghi ngờ nhìn cô, chẳng lẽ Liêu Bắc Bắc biết được mã hóa màu sắc chuyên ngành? Nếu không tại sao cô ta có thể ở trong một đồng bản thiết kế cực giống nhau có thể tìm đúng tài liệu đây?

“Cảm ơn, đối phương không nói gì sao?” Phạm Phi cẩn thận dò hỏi.

“Hử? Không có a, đối phương còn khen tôi có ngộ tính cao, ha ha.” Liêu Bắc Bắc thẹn thùng mím môi, “Cô nhanh lên, cần phát văn kiện gì nữa gọi tôi.” Vừa nói, cô gõ vang cửa phòng ngủ Đường Diệp Trạch, đẩy cửa vào.

Phạm Phi kinh ngạc nhìn cánh cửa, nhanh chóng lật xem văn kiện Liêu Bắc Bắc sửa sang lại tốt, trong đó ít nhất một phần ba tài liệu cùng bản thiết kế phối hợp sai, đến tận cùng là chuyện gì?

Mới vừa rồi ở trong phòng gửi fax, xem không hiểu mã số màu sắc Liêu Bắc Bắc quả thật ra bày đồng lộn xộn lớn, Đường Sâm nhìn tài liệu giới thiệu “hàng không đúng bản”, phần uất gọi điện thoại về.

“Cô là thư ký của ai? Tên gì?”

“Xin chào. Tôi tên là Liêu Bắc Bắc, tôi là thư ký của Đường tổng Đường Diệp Hoa.” Liêu Bắc Bắc một mực cung kính trả lời.

“Biết tôi là ai không?”

“Nghe. . . . . Giống như một vị bề trên.”

“Cô cho là mình thích hợp làm vị trí thư ký này được không?”

Liêu Bắc Bắc lắc đầu, thân nhiên nói: “Không thích hợp, tôi đang chuẩn bị xin xuống bộ phận bán hàng.”

Sau khi nghe xong, Đường Sâm từng gặp qua nhân nào như Liêu Bắc Bắc, có thể trong nháy mắt linh ngộ ý tứ cấp trên, tiếp theo nếu cô ta đã lui mà cầu, vậy mình cũng sẽ lùi một bước, để cho cô ta tiếp tục ở lại Đường thị làm việc một thời gian ngắn xem sao.

Sau khi Liêu Bắc Bắc cúp điện thoại vẫn như cũ không biết đối phương là người nào. Dù sao văn kiện cũng đã gửi xong, đem nguyên kiện trả lại cho Phạm Phi coi như hoàn thành nhiệm vụ.

Không biết rằng, trong lúc vô hình đã giúp cô bảo vệ chén cơm.

Đường Diệp Trạch thấy Liêu Bắc Bắc trở về, giúp cô thêm cơm mức súp

Liêu Bắc Bắc ngồi ở bên cạnh bàn ăn, chà chà xát hai tay: “Tôi thật đói muốn chết, ăn cơm đi.”

Đường Diệp Trạch mỉm môi cười yếu ớt, kẹp lên một miếng sườn xào chua ngọt đặt ở trên cơm nóng hôi hổi.

“Hừ? ở đâu ra sườn xào? Có có súp cá? Thật là thơm” Liêu Bắc Bắc chỉ làm có hai món rau, cô nhớ được rất rõ ràng.

“Dù sao phải đợi cô, cho nên tôi làm vài món thức ăn, ăn thịt bổ sung thể lực.” Đường Diệp Trạch cười cười.

Liêu Bắc Bắc chăm chú nhìn khuôn mặt nụ cười âm áp của anh, nâng chén cơm lên, ăn một miếng lớn đồng thời nói lầm bầm: “Anh đừng đối tốt với tôi như vậy có được hay không, tôi là người rất dễ dàng cảm động.”

“Không cần cảm động, chiếu cố cô là bổn phận của tôi.”

“Anh và cha tôi rất thân thiết sao?”

“Chưa từng quá thân thiết, nhưng lúc ở trong trường chủ nhiệm Liêu đối với tôi phá lệ chiếu cố, thường xuyên nấu cho tôi bát mì, ha ha.” Kể từ sau khi mẹ qua đời, Đường Diệp Trạch không muốn cùng người khác nói chuyện với nhau, anh dùng bút vẽ trong tay miêu tả lời nói, tin rằng trên thế giới thật có thần linh tồn tại. Chính vì tính cách của anh quái gở mà gia cảnh giàu có, các bạn học đều coi anh là ngoại tộc chèn ép, cho nên quan tâm anh chỉ có chủ nhiệm Liêu.

Liêu Bắc Bắc thấy thần sắc cô đơn, duỗi ngón tay chạm đến cánh tay anh: “Tôi biết không nên nói thế này, nhưng không nhịn được muốn với anh, không thể khiến cho mình sống ở trong ký ức thống khổ, mẹ anh... Ở trên thiên đường thấy con trai không vui, bà sẽ rất khổ sở.”

“Tôi rất ổn.”

“A anh miệng thật cứng, khuôn mặt viết là mặt hững hờ.” Liêu Bắc Bắc không hiểu tại sao chết anh không thừa nhận, rõ ràng anh ở trong trạng thái miễn cưỡng cười vui, nhất là thần thái lúc nhìn biển, tràn đầy ưu thương.

Đường Diệp Trạch che dấu nụ cười, bảo cô ăn cơm nhân lúc còn nóng, Liêu Bắc Bắc thì nhìn anh không chớp mắt, Đường Diệp Trạch lựa chọn có mắt không trông, đều tập trung uống súp.

“A ——” tâm tư của anh vốn không có đặt ở canh cá, xương cá không cần ghim vào bờ môi anh.

Vừa lúc, anh mượn cơ đi về phía phòng bếp, tránh đi ánh mắt sắc bén của Liêu Bắc Bắc.

Nhưng Liêu Bắc Bắc đi theo phía sau anh, không nói lời nào, nhìn như thế nào cũng không tránh được cái vấn đề này.

Đường Diệp Trạch quả nhiên cúi xuống như đã điều, rửa sạch vết máu ở khóe miệng rồi chuyển tới phòng vẽ tranh, cầm lấy bảng màu.

Liêu Bắc Bắc thấy có vẻ bận rộn, biến mất hai phút, sau đó cầm chén cơm cùng thức ăn ngon xuất hiện lần nữa, cô đem một chiếc ghế đầu nhỏ màu xanh, ngồi ở cửa phòng vẽ tranh, vừa vừa đợi chờ đáp án.

Đường Diệp Trạch hoàn toàn có thể đóng cửa phòng vẽ tranh, nhưng mà anh thật giống trời sinh không học được cự tuyệt Liêu Bắc Bắc, bạn phải tin tưởng rằng thế giới này luôn luôn có một người như vậy, khiến cho dờ khóc dờ cười mà không nỡ trách cứ.

“Cô đến tột cùng muốn biết cái gì?”

Liêu Bắc Bắc liếm liếm vầng dầu khóe miệng, nghiêm túc nói: “Tôi muốn biết tại sao anh không vui, tôi luôn cảm thấy trong lòng anh còn có một việc, chệch tâm tình của anh.”

Cô nhớ được Đường Diệp Hoa đã nói, kể từ sau khi mẹ bọn họ gặp tai nạn, tính tình Đường Diệp Trạch thay đổi, bác sĩ tâm lý lý hoài nghi khi còn nhỏ tình thâm phải chịu đã kích trí mệnh, khiến mình tự phong bế.

Đường Diệp Trạch khẽ nhăn đầu lông mày: “Có một số việc mặc dù nói ra cũng không cách nào cứu vãn, cần gì khiến cho người sống cũng bị đè nén theo tôi đây?”

“Nói ra trong lòng sẽ thư thái, không có bí mật nhẹ thân.” Liêu Bắc Bắc bĩu môi, “nói thế nào, tôi cũng cảm giác anh bắt kẻ là về hay là ra biển, cũng là do có nhiều thời gian nhàm chán, mà không phải bởi vì hứng thú. Cái từ kia nói như thế nào nhỉ, đúng, thiếu nhiệt tình.”

“Có lẽ vậy, giống như người kia, bà không bởi vì nhiệt tình yêu thích thiên nhiên, mới mang theo chúng ta đi lại khắp nơi, nhưng thật ra là bà không biết nên đi chỗ nào, không biết nên làm sao đối mặt với cuộc sống tương lai...”

Đường Diệp Trạch để bàn về xuống, tựa trên vách tường, ngăn chặn cái trán đau đớn không ngừng, máu chảy nhanh, giống như mạch máu sắp vỡ ra.

Thấy thế, Liêu Bắc Bắc ba bước cũng thành hai bước chạy tới bên cạnh Đường Diệp Trạch. Một tay anh chống đỡ ở trên huyệt thái dương, nhớ lại năm mười một tuổi, cảnh tượng 12h trưa ngày hôm đó, đồng thời cũng mang đến chân tướng như sét đánh trời quan tới cho anh.

Liêu Bắc Bắc cảm thấy thân thể của anh đang run rẩy kịch liệt, không biết làm sao cô ôm lấy thân thể Đường Diệp Trạch, đè thấp đầu của anh, nhẹ nhàng vỗ sống lưng của anh: “Thật xin lỗi, tôi không biết bí mật kia sẽ làm anh thống khổ như vậy, thật xin lỗi...”

Đường Diệp Trạch nhắm thật chặt hai mắt lại, đem mặt chôn thật sâu ở trên vai của cô, trong miệng từ từ nói ra mấy chữ, “Một khi nói ra, tôi không có thể cách nào đối mặt với – trường bối thân nhất, cô sẽ để cho tôi sống giả cảm vờ điếc sao?”

Liêu Bắc Bắc đã không suy nghĩ nhiều, cô dùng sức gật đầu, cô tận lực từ từ ôm lấy thân thể rét run của anh, cái loại run rẩy này cũng không phải bởi vì sợ hãi mà có, mà là có cảm giác khó, khi lấy hay bỏ, anh đem mình vây ở trong lồng giam không thể phá vỡ, mặc dù lấy hết dũng khí xông phá tường cao, đối mặt với anh như cũ là thương tích đầy mình.

“Tôi không hỏi nữa, nhưng anh có thể nói cho tôi biết hay không, sự kiện kia cùng việc mất đi vị giác có quan hệ sao? Anh chỉ cần gật đầu hoặc lắc đầu là được rồi.” Liêu Bắc Bắc vì ngăn ngừa lần nữa chạm đến đau đớn của anh, tốt nhất cô vẫn là hỏi tương đối khá rõ ràng.

“Là tôi tự mình làm trễ nải thời gian trị liệu tốt nhất.”

Nhớ đến hôm đó, khi anh xong xuôi thủ tục chuyển trường, đi ra khỏi trường học, phía ngoài cổng trường có một chiếc xe du lịch đến Băng Thành ngừng lại, đó là chỗ mẹ vốn chuẩn bị dẫn bọn họ đến, nghĩ đến vài ngày sau sẽ rời khỏi đất nước, cho nên anh lên xe, một mình bước đến vùng băng thiên tuyết kia. Một đứa trẻ nơi nào hiểu được cách chiều cổ mình, cho đến khi sốt cao chuyển thành viêm phổi mới được một người có lòng tốt đưa vào bệnh viện cấp cứu, đợi ba chạy tới, đầu dây thần kinh vị giác của anh đã bị tổn thương nghiêm trọng.

“Hỏi hận sao?”

“Không.” Giọng nói của anh rất nhẹ, cũng không do dự.

“Tại sao vậy chứ?”

“Bởi vì tôi muốn quên đi.” Đường Diệp Trạch đầu lại bắt đầu đau đớn kịch liệt, hô hấp của anh trở nên rối loạn, Liêu Bắc Bắc vội vàng bảo vệ đầu của anh: “Tốt lắm, không đề cập nữa, sau này tôi cũng sẽ không hỏi anh nữa.” Nhìn anh thống khổ như thế, tâm tình Liêu Bắc Bắc cũng vô cùng phiền muộn, che dấu ở phía sau nụ cười này, anh đến tận cùng là trải qua chuyện gì, khiến anh hận không thể mất trí nhớ được?

Qua thật lâu, thân thể Đường Diệp Trạch hoàn toàn tựa vào người cô: “Nếu như trong đoạn hồi ức này không có... À, không có nếu như.” Một từ “em” ngăn ở khóe miệng, anh cũng không xác định kiếp này có thể còn có cơ hội nói ra khỏi miệng hay không, anh không trách thời gian làm khó người, chỉ tự trách mình sợ đầu sợ đuôi.

Liêu Bắc Bắc không có hỏi tới, anh nhất định có bí mật đàn ông, có lẽ có một ngày anh sẽ mở rộng cửa lòng thôi.

Lúc này, dưới ký túc xá truyền đến giọng nói thông qua loa gọi cô.

“Liêu Bắc Bắc. Đi ra ngoài ban công đi.”

Tiếng nói vô cùng có lực của Đường Diệp Hoa, khiến tất cả các nhân viên trong ký túc xá đẩy cửa sổ vây xem.

“Wow. Tổng giám đốc đường Đường là muốn tỏ tình sao.”

“Trời ạ. Đây cũng quá lãng mạn rồi.”

Tiếng kêu kinh ngạc mà chói tai liên tiếp tràn ra.

Mấy ngàn cây nến xếp thành một hình trái tim lớn, một thảm đỏ dẫn thẳng vào cửa ký túc xá, hoa hồng kiều diễm tạo thành hình trái bên ngoài cây nến, ánh nến màu vàng cùng ánh hoa đủ rực tôn lên chữ yêu bằng hoa ngữ, khiến các cô gái điên cuồng, khiến đàn ông than thở.

Đường Diệp Hoa đứng nghiêm trong hình trái tim, ai cũng không thể tước đoạt quyền lợi tranh thủ tình yêu của anh.

Đường Diệp Trạch thấy Liêu Bắc Bắc sững sờ tại chỗ, điều chỉnh tâm tình một chút, ra vẻ lơ đãng thúc giục Liêu Bắc Bắc đi sân thượng.

Liêu Bắc Bắc do dự, bởi vì cô nghe thấy được tiếng ồn ào, Đường Diệp Hoa đã để cô ở một vị trí cười trên lưng hổ khó xuống.

“Đi đi, tiện tay đóng cửa, cảm ơn...” Đường Diệp Trạch đưa lưng về phía cô đứng tên, nâng bàn về lên, bắt tri bắt giác đem màu sắc đã làm tốt trộn lẫn vào nhau.

“Tôi... có lẽ sẽ bởi vì cảm động mà đồng ý...” Liêu Bắc Bắc dùng chân quay đầu nhìn lại, mang theo một tia hi vọng mỏng manh, hi vọng Đường Diệp Trạch lên tiếng ngăn cản, cho cô – một lý do để không đi.

Đường Diệp Trạch cắn môi một cái, ở sự việc này anh không thể phát biểu bất kỳ điều gì.

Thời gian từng giây từng phút qua đi, ngoài cửa sổ tiếng gọi âm ỉ liên tục, thậm chí có người chạy tới báo cho Liêu Bắc Bắc, nhưng Liêu Bắc Bắc vẫn không nhận được trả lời của Đường Diệp Trạch, cô biết cố gắng lực ngăn cản bước đi của mình – không phải không nhìn thấy thâm tình của Đường Diệp Hoa, mà là trong chỗ sâu nhất của lòng cô, đã lựa chọn bên người thân ảnh cô đơn.

Cuối cùng, Liêu Bắc Bắc vẫn là đi lên sân thượng, vị hoàng tử anh tuấn đứng ở trong biển hoa, phàm là phụ nữ đều sẽ bị một màn này làm cảm động, sao lòng của cô hết lần này tới lần khác rất đau.

Cô chỉ là một cô gái bình thường, giống như đại đa số phụ nữ – đều mơ làm công chúa, trong suy nghĩ cũng chờ đợi hoàng tử bạch mã dắt tay làm bạn. Hôm nay, hoàng tử tới, cô lại lùi bước.

Đường Diệp Hoa ngẩng đầu lên, nhìn vào đôi mắt của cô, ánh mắt của anh ấy vẫn như ngày thường bình tĩnh như nước, tràn đầy tự tin như bình thường, anh nói vào microphone, từng câu từng chữ tỏ tình.

“Bắc Bắc, anh biết em còn đang do dự, nhưng em so với khác rõ ràng hơn, trên thế giới này sẽ không có người đàn ông thứ hai xuất hiện giống như anh kiên nhẫn theo đuổi em như vậy. Em bây giờ không thương anh không có nghĩa vĩnh viễn sẽ không yêu anh, yên tâm giao mình cho anh đi. Phải tin tưởng đàn ông đứng trước mắt em sẽ vì tương lai của chúng ta mà cố gắng hết sức.”

Nói xong, anh ấy mở lòng bàn tay ra, mặt hướng về phía Liêu Bắc Bắc, cười rực rỡ, trêu chọc nói: “Ít nhất chúng ta còn trẻ, còn có thời gian tìm hiểu. Huống chi làm nhiều trò vậy trước mặt công nhân viên cực tuyệt anh, em sẽ không làm được chuyện như vậy.”

Phạm Phi đứng ở bên ban công, chậm rãi đồng đưa ly rượu vang trong tay, tỏ tình? Thật là một cơn mưa đúng lúc.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ! Quan Tâm Thêm Chút Nữa Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Đau Đớn Trí Mạng

Mấy trăm ánh mắt cùng nhau nhìn về phía Liêu Bắc Bắc, có cảm động, có phản kích, dĩ nhiên cũng không thiếu đồ kỳ mà cắn khăn tay.

Liêu Bắc Bắc thừa nhận, sinh thời không có xuất hiện người đàn ông thứ hai tiêu tiền như nước vì cô như vậy, rất khoe khoang, nói không có một chút phản ứng đây là lời nói dối tuyệt đối, nếu như mấy tháng trước Đường Diệp Hoa tỏ tình với cô, cô không chút do dự nào tiếp nhận anh, thậm chí còn lăn chả rơi lệ nhào vào trong ngực anh, nhưng mà bây giờ, cô không thể bởi vì nhất thời cảm động mà làm trái với tâm ý.

Dĩ nhiên, cô sẽ không để cho Đường Diệp Hoa ở trước mặt công nhân viên khó xử, cho nên, cô thoáng nhìn đất trống phía sau, cắn răng dậm chân tại chỗ một cái, lắc lư tại chỗ hai cái, vừa tròn tròn mắt, chỉ nghe “ầm” một tiếng, cô hung hăng ngã trên đất.

Mẹ ơi. Eo của cô. . . . .

“Ôi trời, Liêu Bắc Bắc hưng phấn quá độ mà ngất đi rồi.”

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Đường Diệp Hoa đột biến, anh đem một bó hoa hồng to nhét vào trong tay người bên cạnh, chạy vào cửa lớn ký túc xá.

Đồng thời, bên ngoài ký túc xá giống như nổ tung, đang ở trong phòng vẽ tranh Đường Diệp Trạch mơ hồ nghe thấy nội dung trong lúc họ nói chuyện với nhau, anh bỏ lại bàn vẽ, vội vã mở cửa phòng.

Liêu Bắc Bắc biết thế, thân thể chợt nhẹ, thật giống như được người khác ôm ngang ngực, nhưng mà cô muốn giữ vững trạng thái bất tỉnh. Cô quyết định, bầm cô véo cô cũng không tỉnh, lúc nào rời khỏi chỗ này thì tỉnh.

Thời điểm Đường Diệp Trạch lao ra khỏi cửa phòng chạm mặt với Đường Diệp Hoa, nhưng mà, Đường Diệp Trạch cũng không dừng lại chân cứ như vậy lao tới bệnh viện đi qua người anh trai mà cũng không biết.

Đường Diệp Hoa giờ đôi cánh tay như cũ, nhìn về phía cửa thang máy khép lại, rồi cúi đầu nhìn hai tay trống vắng, không khỏi nhớ lại mọi thứ. Ở nơi này

một giây đồng hồ lúc trước, anh thật không có nhìn ra em trai thích Liêu Bắc Bắc, cũng cảm thấy Liêu Bắc Bắc vẫn do dự không ngừng, cho nên anh mới trợ giúp Liêu Bắc Bắc đưa ra quyết định, chẳng lẽ anh cũng có lúc phán đoán sai?

.....

Chỉ chốc lát sau, Liêu Bắc Bắc nằm ngang ngay đơ ở phía sau chỗ ngồi, cô nghe thấy được tiếng động cơ khởi động, sợ là Đường Diệp Hoa nhìn qua gương chiếu hậu tình huống của cô, cho nên cô im lặng, thậm chí lông mi cũng không dám động -, đừng nói tới hi mất quan sát người bên trong xe.

Cô âm thầm phỏng đoán, Đường Diệp Hoa hẳn là tính toán đưa cô đi bệnh viện, vậy thì chờ sau khi đến bệnh viện sẽ cùng anh ta thành thật nói chuyện một chút.

Song, làm cô không nghĩ tới chính là, cô nghe được tiếng Đường Diệp Trạch lắm bả tự nói chuyện cũ.

Xe chạy ở trên đường phố yên tĩnh, Đường Diệp Trạch mắt nhìn phía trước, đối mặt với đêm tối cô tịch, khóe miệng nhếch lên.

“Lúc anh lần đầu tiên thấy em, em chỉ có mười ba tuổi, anh lúc ấy đứng ở phía sau em, nhìn không thấy ngũ quan của em, chỉ chú ý tới mái tóc đen nhánh của em. Khi đó em buộc tóc thành hai bím, cài lên quả cầu màu đỏ, đi trên đường đuôi sam theo bước chân lác lác, anh nghĩ thầm, cô bé này thật vui vẻ, thật hâm mộ cô ấy không có phiền não...”

Anh một tay cầm tay lái, một tay để lên cửa sổ xe, quay đầu lại đưa mắt nhìn, Liêu Bắc Bắc thì không nhúc nhích nằm ở chỗ ngồi phía sau, chuyện xưa kinh tâm động phách như vậy, bất kể thế nào cô cũng muốn nghe đến cuối cùng.

Đường Diệp Trạch hơi dầm chân ga, một tay cởi áo ngoài xuống, đem áo ngoài che ở trên người cô, sắc mặt lộ vẻ lo âu.

“Sau này, anh lại trong lúc vô tình nghe được nội dung em cùng bạn học nói chuyện với nhau, em nói em thích nam sinh đeo mắt kính, khiến cho anh chỉ một lần nghe qua, lại không nghĩ rằng sẽ bắt đầu cố ý phá hư thị lực, có thể nằm đọc sách tuyệt không ngồi, không bao lâu, anh liền đeo mắt kính, nhưng mà em cũng không chú đến anh, anh lại đang nghĩ, như thế nào mới có thể khiến cho em chú ý tới anh đây?” Đường Diệp Trạch đối với bản thân bất đắc dĩ cười cười, “Cho nên anh liền mang thùng thuốc màu chạy đến bên ngoài tường trường học vẽ loạn một bức tranh, nghe nói tất cả bé gái đều thích truyện cổ tích, anh liền mang những nhân vật trong truyện cổ tích vẽ lên, thứ nhất là tặc, thứ hai... Hi vọng mẹ sẽ giống như người đẹp ngủ say trong truyện cổ tích, chẳng qua là tạm thời ngủ thiếp đi...”

Nhắc tới mẹ, trong lòng Đường Diệp Trạch giống như bị một tảng đá lớn đè lên: “Thật ra mẹ cưng chiều anh trai hơn, dù sao anh trai là con lớn, cho nên anh trai đối với mẹ cũng lệ thuộc vào nhiều hơn, ngược lại anh lại không giống anh trai ngày ngày dán lấy mẹ, dĩ nhiên, thỉnh thoảng anh cũng khó chịu, cùng anh trai đánh nhau đoạt tình thương của mẹ. Mẹ mỗi lần thấy anh cùng anh trai đánh nhau, sẽ giống như cô gái nhỏ ngồi ở một bên khóc lớn. Năm đó, mẹ chỉ có hai mươi bốn tuổi. Mẹ trước lúc gả cho ba liền sinh anh trai, mặc dù trưởng bối Đường gia cố gắng phản đối, nhưng ba vẫn cưới mẹ vào cửa. Sau mẹ nói với anh, ba không phải vì yêu bà mới cưới bà làm vợ, mà là ba không cho phép cốt nhục của mình danh bất chính, ngôn bất thuận sống ở trên thế giới này. Có lẽ, mẹ cho là anh tuổi còn nhỏ nghe không hiểu hàm ý trong đó, không sai, lúc ấy anh cái hiểu cái không, nhưng mà anh nhớ kỹ lời nói đó, chờ sau khi lớn lên, dĩ nhiên là đã hiểu.

Mẹ đem tất cả những gì bất mãn về ba nói cho anh nghe, đối với anh trai lại một chữ cũng không đề cập tới, đối với người một chút cũng không biết rõ những sự tình kia, không biết gia đình vốn nhìn như hạnh phúc mỹ mãn thật ra đã sớm chia năm xẻ bảy.”

Đường Diệp Trạch than thở một tiếng, cúi đôi mắt đau lòng xuống: “Cuối cùng có một ngày, anh tức giận nói, mẹ, con không muốn nghe, mẹ đi nói với ba đi, người không cần mẹ là ông ấy, là ông ấy.”

“Anh vĩnh viễn nhớ được vẻ mặt ngay lúc đó của mẹ – hai mắt đầm lệ, tuyệt vọng. Bà ấy cho là anh là con trai hiểu bà nhất, nhưng anh dùng lời lạnh lùng nhất đẩy bà vào tuyệt cảnh, trong ngày đó, mẹ mang theo bi thương xa rời anh...”

“Két —” phút chốc thắng gấp, xe dừng ở giữa đường. Đường Diệp Trạch khom lưng đỡ trước tay lái, hay tay đè thật chặt huyết thái dương, vài giọt nước mắt ấm nóng, dần dần thấm ướt lông mi của anh.

Theo quán tính, mặt Liêu Bắc Bắc đập vào sau ghế dựa đằng trước, cô tung mình ngồi dậy, ngay sau đó, hai tay xuyên qua ghế lái, hai cánh tay ôm lấy Đường Diệp Trạch, nước mắt cũng rơi lã chã xuống, miệng của cô vừa lo lắng cũng tức giận.

“Anh tỉnh lại Đường Diệp Trạch. Đây không phải là lỗi của anh, mặc dù ngày đó anh không nói gì, mẹ của anh cũng không phải sẽ xuống biển sao? Đây chỉ là bất hạnh trùng hợp.”

Liêu Bắc Bắc cuối cùng đã hiểu, anh nhận định là mình hung thủ hại chết mẹ, nhưng khi đó anh chẳng qua là đứa trẻ mười tuổi mà thôi, nhưng phải gánh chịu gông xiềng nặng nề trong suốt mười sáu năm qua.

Đường Diệp Trạch cau mày, đầu anh đau vô cùng, mỗi lần hít thở đều phải dùng toàn lực.

Liêu Bắc Bắc chen đến ghế lái phụ, nắm bả vai Đường Diệp Trạch, mặc kệ anh mất hứng, cô chính là muốn để anh nhìn thẳng mình, phải để cho anh nhận rõ một sự thật, chỉ sợ anh dưới con nóng giận tát mình một cái bạt tai cô cũng muốn nói.

Cô nhìn chăm chú vào đôi mắt đã ửng đỏ cùng đôi môi đã bị hàm răng cắn phát tím lên của anh, gằn từng chữ nói: “Anh nhìn em đi. Anh hãy nghe em nói. Người thực sự khiến mẹ anh tuyệt vọng không phải con trai ruột của bà. Mà là chồng của bà.”

Sau khi nghe xong, Đường Diệp Trạch không lộ ra vẻ tỉnh ngộ hay là kinh ngạc mà trở nên ưu thương hơn.

“Tại sao muốn nói ra?” Anh mệt mỏi nhìn Liêu Bắc Bắc. Đây chính là đáp án, mỗi khi anh muốn vì chuyện mà này mà trốn tránh trách nhiệm, hung thủ chính là cha ruột của anh, cũng là người thân nhất, nếu như anh không chịu phần trách nhiệm này, có thể kêu người nào tới chịu đây?

Liêu Bắc Bắc giờ phút này bỗng giật mình vì lời nói đó, cô lắc đầu: “Em không phải là ý kia. Em muốn nói, hung thủ không phải là anh, cũng không phải là ba ba của anh, mẹ của anh chết cũng bởi vì ngoài ý muốn...”

“Tất cả mọi người cho là mẹ chết bởi ngoài ý muốn, chỉ có anh biết, mẹ chết vì... tự sát...”

“Tự... sát?...” Liêu Bắc Bắc ngây người như phỗng.

“Mẹ đã sớm có ý niệm buông xuôi bản thân trong đầu, anh biết rất rõ ràng còn nói với bà những lời kia.”

Đường Diệp Trạch vô lực nói, “Mẹ mang theo anh cùng anh hai đi du lịch các quốc gia, cũng không phải là bản thân yêu thích, mà là không cách nào đối mặt với ba khi ông mang đàn bà về nhà ngủ. Anh là con trai của bà, không những không thể thông cảm với nỗi khổ của mẹ, thậm chí đem bà đẩy vào tuyệt lộ...”

Từ từ, anh cúi xuống thân người, cho đến khi trán chạm được vào đầu vai Liêu Bắc Bắc, anh đem gương mặt chôn ở giữa hai vai cô, chuyện cũ giống như một cơn hồng thủy, đánh về phía anh, khiến cho anh đau tận xương cốt.

Liêu Bắc Bắc nhìn đỉnh đầu của cô, mềm mại vuốt tóc của anh, thấy anh tìm mọi cách hành hạ mình, cô lại không thể giúp anh xua đi bi thương, làm sao bây giờ? Cô làm thế nào để giải cứu một người đàn ông mỗi ngày đều sống trong sự tự trách đau khổ?

“Đừng rồi. Thì ra chúng ta đã biết lâu như vậy, tại sao không nói cho em biết? Điều bí mật anh nên sớm nói, chẳng lẽ chuyện này anh cũng tính toán chôn là đây lòng sao? Ngu ngốc...” Liêu Bắc Bắc cúi xuống, nghiêng đầu dán trên đầu anh, cô cười dịu dàng, “Nếu như em đoán không sai, anh chính là tiểu nam sinh đeo mắt kính luôn trêu chọc khiến em vui vẻ. Em cũng nói cho anh một bí mật, lúc ấy em rất hối hận không hỏi tên của anh...”

Giờ phút này Đường Diệp Trạch không có quá nhiều khí lực để giải thích, anh thở ra một hơi, sâu kín nói: “Anh thật không biết em đã tỉnh lại, nhắc tới chuyện cũ, chỉ muốn trần thuật một sự thật, trong ngày anh thống khổ nhất, anh đem toàn bộ tinh lực chuyển dời trên người em, nhìn em cười, anh sẽ tạm thời quên mất phiền đó, lúc ấy quả thật làm nhiều việc ngốc, rồi lại làm không biết mệt...”

Bí mật che dấu nhiều năm, không những trong một thời gian được nói ra, là vì gió đêm quá lạnh hay vì anh không muốn mất đi cô gái này, đã không thể nào suy xét.

Nghe thấy giải thích, Liêu Bắc Bắc cảm thấy vui buồn lẫn lộn, vui chính là, cô thành công dời đi sự chú ý của anh, buồn chính là, anh cố ý tránh trọng điểm.

Nguyên nhân trọng chuyện này cô đại khái hiểu, anh vì suy nghĩ cho Đường Diệp Hoa, mất đi mẹ, anh không cho phép mình làm tổn thương người thân, anh sợ.

Trừ cảm giác chịu tội trầm trọng, thực ra thì căn bản Đường Diệp Trạch cũng không có bệnh tâm lý, cái gọi là phong bế, chẳng qua là khi anh còn nhỏ sâu trong lòng tự nhủ “nói ít sai ít”, chữ viết có thể châm chước, bút vẽ có thể vẽ ra trăm cảnh, chỉ cần không buộc anh phải đối chọi gay gắt bằng ngôn ngữ, chính là phương thức giảm bớt áp lực tốt nhất với anh.

Liêu Bắc Bắc biết được chân tướng, ngoài bị thương còn có một phần vui sướng, đủ dấu hiệu chứng minh Đường Diệp Trạch đối với mình khó mà quên, cho nên anh không phải thừa nhận trong lòng sự vui thích, dĩ nhiên, cô sẽ không buộc anh chính diện tỏ rõ thái độ với mình, lần này ra, cô muốn trên mặt trận tình cảm làm nữ cường...

Truy ngược, hạ giọng, tiếp chiêu đi, Đường Diệp Trạch.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ! Quan Tâm Thêm Chút Nữa Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Không Làm Bà Xã Của Tôi, Lại Làm Em Dâu, Cô Gái Này Thật Độc Ác

Liêu Bắc Bắc biết Đường Diệp Trạch tâm tình không tốt, ngồi trong xe cùng anh một lúc lâu, cho đến khi cô đoán lúc này người trong ký túc xá căn bản nằm ngủ say, lúc này mới lén lén lút lút trở về túc xá.

Sao, lúc cô mở cửa phòng, thấy Đường Diệp Hoa an vị ở trên giường của cô.

“Em mới vừa rồi là làm bộ té xỉu sao?” Đường Diệp Hoa đi thẳng vào vấn đề, lời nói nghiêm túc.

“...” Liêu Bắc Bắc dựa vào cạnh cửa, bước tiến lên một bước, tiện tay khép lại cửa phòng.

Đường Diệp Hoa thấy cô cúi đầu xuống ngón tay túm góc quần áo, nhưng vẫn không lên tiếng, cho nên đứng dậy, Liêu Bắc Bắc theo bản năng lui về phía sau một bước, lại phát hiện phía sau chính là vách tường, đã mất đường thoái lui.

“Nói chuyện đi.” Đường Diệp Hoa nói năng tho thả.

Liêu Bắc Bắc co bả vai lại, vốn không định lên tiếng cô lại càng lắp bắp không biết nói cái gì chỉ phải.

Đường Diệp Hoa nắm lấy cánh tay của cô, kéo cô đến trước cửa sổ, đẩy cửa sổ ra chỉ xuống dưới, khó có thể tin nói, “9999 đóa hoa hồng, một lời cũng không đổi được sao?”

Liêu Bắc Bắc liếc một cái, nến đã sớm tắt hết, một bó hoa hồng dập chòn trong gió, gió thổi biến hoa loạn xạ, tán loạn một bờ cái mệnh mông nhĩm đồ.

“Em nhìn những bông hoa kia, có giống vô số binh sĩ từ trận?” Đường Diệp Hoa buông cánh tay xuống, hít sâu một hơi, sau đó nói đều đều, “Được rồi, đại trượng phu cảm được thì cũng buông được, cứ như vậy đi...” Vừa nói, anh không do dự đi về phía cửa phòng cất bước rồi đi.

“Cám ơn.” Lời của Liêu Bắc Bắc khiến bước chân anh dừng lại.

Đường Diệp Hoa cũng không có quay đầu lại, mà là nghiêng mặt qua gò má, cười tự giễu nói: “Tại sao không phải là ‘thật xin lỗi’?”

Sau một lát Liêu Bắc Bắc trầm mặc, cẩn thận nhích tới gần Đường Diệp Hoa, cho đến khi đến vị trí phía sau anh, dùng chân, mang theo sự có lỗi thật nhiều cúi người tư thế chào nói: “Cám ơn anh đã cho em có một giấc mộng làm công chúa, nhưng đến cuối cùng em không phải công chúa, ai thích hợp với anh hơn, anh so với bất kỳ ai cũng rõ ràng hơn, anh là người đàn ông tự tin, về điểm này thật không cần nghi ngờ. Mà là em là một cô gái vô cùng tự ti, ở trong mắt trong lòng em hình tượng của anh là ông chủ cao cao tại thượng, em vô lực thay đổi mối quan hệ này. Mặc dù cuối cùng chúng ta không thể trở thành tình nhân, nhưng em rất muốn từ đáy lòng cảm ơn anh, cảm ơn anh để cho em thấy em cũng không phải là cô gái tồi tệ.”

Đường Diệp Hoa khẽ ngẩng đầu lên, thu mắt lại điều chỉnh tâm tình, tận lực bình tĩnh nói chuyện: “Còn có lời muốn nói sao?”

“Có.” Liêu Bắc Bắc đi tới bên cạnh anh, cúi chào thật sâu lần nữa, lấy hết dũng khí nói, “Hiện tại em sẽ nói với anh một tiếng ‘thật xin lỗi’, mấy giờ trước khi anh xuất hiện, em đã xác định người mình thích là ai. Nhưng chuyện này em chưa nói cho anh ấy biết, là em đơn phương. Anh hiểu ý của em, anh có thể tha thứ cho em sao?”

Đường Diệp Hoa châm một điếu thuốc, rít hai hơi, tiện đà một tay bắt chéo eo, xoay người, giống như một đũa tre cẩu kính ngửa đầu neho mắt lại, tự phán đoán nói: “Hiểu, dĩ nhiên hiểu. Không làm vợ của anh lại muốn làm em dâu, em thật là một cô gái độc ác.”

Liêu Bắc Bắc nhìn không ra anh là đang tức giận hay là trêu đùa, tóm lại thoáng nhìn cái vẻ mặt của quý đệ của cùng giọng nói của anh chuẩn bị hôn mê rồi.

“Em không có hy vọng xa vời gả cho Đường Diệp Trạch... Anh ấy còn chưa chấp nhận em... Nếu như trong lòng anh không thoải mái nể em là được, không nên bởi vì em là một người ngoài mà ảnh hưởng đến tình cảm anh em giữa các anh, em xin anh đấy.” Liêu Bắc Bắc biết mình nói như vậy rất quá đáng, nhưng mối quan hệ phức tạp rắc rối này khiến cô phải làm thế, không thể vì yếu tố bên ngoài mà bỏ qua – khát vọng cô có được tình yêu.

Nếu như một ngày ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ, thì khoảng cách thành công đâu chỉ là xa ngàn dặm đây.

Làm người được hai mươi mấy năm, đôi lúc giờ khắc kiên định tín nhiệm như thế, cô cho là rất đáng.

Đường Diệp Hoa nghiêng đầu, đưa mắt nhìn đôi mắt cô, cô chưa bao giờ kiên định giống như bây giờ, thì ra là anh thật nhìn lầm Liêu Bắc Bắc, cho là cô là cô gái nhỏ nhắn nhọc chịu được, thật ra khi cổ chấp cũng rất đáng sợ.

Một lúc lâu, Đường Diệp Hoa rít một hơi, khói thuốc bỗng nhiên nhả ra ngoài: “Anh rất muốn biết, bại bởi ai anh cũng không phục, nhưng bại bởi Diệp Trạch anh tâm phục khẩu phục...” Anh dụi tắt tàn thuốc, vỗ nhẹ gương mặt Liêu Bắc Bắc một chút, gương mặt vốn cũng ngắc cũng có thêm chút nhu hòa, anh cười nói, “Anh vẫn một mực nghĩ, trừ em trai, thế giới này sao có thể có người đàn ông so với anh ưu tú hơn? Là em thật tình mắt.”

Liêu Bắc Bắc tất nhiên phản ứng không kịp, cô ngây ngốc, rụt rè hỏi: “Anh thật không tức giận sao?”

“Bất mãn thì có thể như thế nào? Lời nói em khẳng định không thích nghe..., Diệp Trạch là người anh không yên lòng nhất trên đời này, nếu như cậu ấy có thể nhận được hạnh phúc, cho dù anh giảm thọ mười năm cũng không nói một lời, huống chi là phụ nữ.”

Đường Diệp Trạch vì anh mà suy nghĩ đồng thời anh trai là anh cũng suy nghĩ hết thảy, thiếu một cái gối đầu giường thường xuyên ồn ào, nhưng mà máu mù tình thâm như tay chân, bất cứ thứ tình cảm nào cũng không thể vượt qua.

Sau khi nghe xong, đầu tiên Liêu Bắc Bắc cảm thấy lỗ mũi ê ẩm, sau đó cô cười ngọt ngào, thật tốt quá, chỉ cần Đường Diệp Hoa sẽ không đem đầu

giáo chuyển hướng về Đường Diệp Trạch, Liêu Bắc Bắc căn bản không cần lòng tự ái cùng hình tượng gì đó..

“Thích nghe thích nghe, phụ nữ như quần áo nha, hắc hắc ——”

“...” Khóe miệng Đường Diệp Hoa giật giật, anh có chút dở khóc dở cười.

“Ông chủ, em xin chuyển xuống bộ phận bán hàng, em muốn mỗi ngày đều dính lấy Đường Diệp Trạch.” Liêu Bắc Bắc giờ tay báo cáo.

“Này. Em hơi chút quan tâm đến tâm tình của người thất tình có được hay không? Em làm như anh thật làm bằng sắt ý?”

Đường Diệp Hoa búng lên cái trán của cô, cười đến bất đắc dĩ mà vô lực. Anh tự nhận là phản ứng này vượt qua thái độ thường có của anh, đó chính là đêm trước anh quyết định tỏ tình với Liêu Bắc Bắc, anh còn đang tìm cho mình đường lui, nếu như thất bại coi như xong, mà em trai Diệp Trạch, vẫn thủy chung không tiến cũng không buông tha cho, mặc dù phương thức theo đuổi phụ nữ tiêu cực một chút, ngốc một chút, nhưng mà hẳn là cậu chưa từng tìm cho mình bất kỳ đường lui, một con đường đi tới cuối, em cứ đi, tôi sẽ không quấy rầy em, nhưng sẽ vẫn ở bên cạnh em.

Thua, vì “tính nhẫn nại” này – Đường Diệp Hoa anh liền thua.

Lúc này, Đường Diệp Hoa nhận được một tin nhắn ——

Vương Tuyết Mạn: Này. Nghe nói anh bị cự tuyệt rồi, cô ấy không muốn anh, em muốn anh, nhanh lên một chút gục đầu vào ngực em đi, anh yêu.

Đường Diệp Hoa liền trực tiếp trả lời điện thoại: “Cô nghe ai nói?”

Vương Tuyết Mạn thối thối móng tay, bắt đầu nói: “Còn phải nói gì nữa sao, hiện tại em đứng trước cửa tầng dưới công ty của mấy người, chung quanh những bông hoa hồng nửa tàn nửa còn vừa vụn tòn lên về như hoa như ngọc của em đây... Em đã thông qua mạng internet nội bộ thông báo với nhân viên Đường Thị của anh, mới vừa rồi chỉ là một màn diễn tập, thật ra thì đối tượng tỏ tình chính là em mà không phải Liêu Bắc Bắc. Hiện tại đâu rồi, trong tay của em còn đang cầm bó hoa hồng xanh anh muốn tặng cho cô gái khác, này, dù là trong áo hay chắn mặt mũi của em đều cho anh rồi, nếu anh dám không lập gia đình với em, em liền thiên anh.”

Đường Diệp Hoa bước nhanh đi về phía bên cửa sổ, Vương Tuyết Mạn xuất hiện rõ ràng ở dưới tầng, cô đang mặc lễ phục dạ màu trắng, đứng ở bên trong bách hoa, ưu nhã hướng về phía anh vẫy tay.

“Cô theo dõi tôi?”

“Phi. Nhà em vốn là nhà cung ứng hoa lớn nhất, anh mua toàn bộ hoa hồng của thành phố, em không muốn biết cũng khó khăn. Còn chưa dứt xuống hướng em câu hôn? Chiếc nhẫn em cũng thay anh chuẩn bị xong, anh nào đi anh đi nơi nào tìm được cô vợ chu đáo như em đây?” Vương Tuyết Mạn dí dõm nháy mắt mấy cái, cô cùng Đường Diệp Hoa tuyệt đối là cùng một loại người, tình yêu có lẽ quan trọng, nhưng mà quan trọng hơn là tâm mình – trầm mê trong niềm vui khiêu chiến, nhưng cũng không có bắt buộc mình làm những chuyện trái với tâm ý.

Liêu Bắc Bắc thấy thế cũng ngây ngốc khóc lên, cô khép hai tay lại làm thành cái loa hô to về phía Vương Tuyết Mạn: “Vương tiểu thư tôi thật sùng bái cô, cô là người phụ nữ xinh đẹp nhất có mị lực nhất mà tôi đã thấy.”

Vương Tuyết Mạn rất tự nhiên, làm động tác tay chớ có lên tiếng, mặt hướng Đường Diệp Hoa móc móc ngón tay, nếu như gả cho Đường Diệp Hoa, cuộc sống của bọn họ nhất định rất đặc sắc – ngày ngày đầu vô mồm, ha ha.

“Nhanh đi ông chủ, không nên bỏ qua cô gái rộng lượng như vậy.” Liêu Bắc Bắc so với Đường Diệp Hoa còn phần khởi hơn.

“Ba” một tiếng, Đường Diệp Hoa gấp điện thoại di động, cô gái này thật là. Anh phối hợp nở nụ cười.

Chỉ một lát sau, Đường Diệp Hoa đi tới trước mặt Vương Tuyết Mạn, Vương Tuyết Mạn che dấu thần thái tự tin, khẽ cup mắt xuống, – mặt làm vẻ thẹn thùng.

“Còn giả trang thực nữ sao?”

Vương Tuyết Mạn cố ý chu cái miệng nhỏ nhắn làm nũng nói: “Người ta muốn ngoại hình nhu tình như thiếu nữ, thực ra tâm lý biến đổi.” Vừa nói, cô phi một cái ôm cổ Đường Diệp Hoa, Đường Diệp Hoa thì theo bản năng nâng hai chân của cô lên, không đợi anh mở miệng chỉ trích, cô đã hôn môi của anh, “Đừng thấy giờ anh can rờ, anh tin không, cuối cùng có một ngày em sẽ khiến anh quỳ gối dưới váy ngắn của em.”

Đường Diệp Hoa chăm chú nhìn ngũ quan tinh xảo xinh đẹp trước mắt, khóe miệng không tự chủ nhếch lên: “Không tin.”

“Muốn thử sao?” Cô nhướn mày.

“Sợ cô rồi.”

Cho nên, anh lấy chiếc nhẫn trong hộp Vương Tuyết Mạn chọn cho mình ra, không khỏi thấy buồn cười: “Cô thật là một đóa hoa tuyệt thế, còn có tự mua cho mình chiếc nhẫn cầu hôn nữa?”

Vương Tuyết Mạn khinh thường hừ một tiếng: “Vậy thì sao? Đeo nhẫn là em không phải anh, em sợ anh chọn kiểu đắt tiền nhưng em không thích.”

“....” Đường Diệp Hoa chậm rãi chớp mắt mấy cái, cô gái này quả thật rất đặc biệt.

Liêu Bắc Bắc đứng ở phía trước cửa sổ vỗ tay, chân thành chúc phúc cho đôi Kim Đồng Ngọc Nữ này.

Chúng ta luôn quên mất người thật lòng đối đãi với mình, rồi lại mang tình yêu cho một người khác... một người không hiểu được và quý trọng chúng ta, tất cả mọi người đều phạm cùng một sai lầm, chỉ trong mong một bóng hình theo mình, thật ra là người quen thuộc bên mình.

Nghĩ được như vậy, Liêu Bắc Bắc chuẩn ra tức xá, bước chân thật nhanh chạy lên tầng cao nhất, không biết Đường Diệp Trạch đã ngủ chưa, nếu như chưa ngủ, cô sẽ nấu cho anh bữa ăn khuya, nếu như đã ngủ, cô cũng đi ngủ.

“Cốc cốc cốc”, cô gõ cửa vài cái, phát hiện cửa phòng không có khóa, cho nên nhẹ nhàng đi vào.

“Đường Diệp Trạch, anh ở đâu?”

Chỉ nghe được “bịch” một tiếng, trong bóng tối truyền đến tiếng giá sách đổ xuống đất, lần này Liêu Bắc Bắc mở to mắt, vội vàng tìm kiếm công tắc bật đèn, nhưng mà cô ấn mấy cái cũng không có bật sáng, cho nên cô đành bò trên mặt đất, trong không gian đưa tay cũng không thấy được năm ngón tìm kiếm nơi tiếng động phát ra.

“Đường Diệp Trạch, là em, Liêu Bắc Bắc... Anh làm sao vậy?”

“Đi ra ngoài. Mau đi ra.” Trên trán Đường Diệp Trạch toát ra từng giọt mồ hôi hột lớn, thần trí của anh đã có chút không thanh tỉnh rồi.

Anh ngã lộn nhào một bên cũng không rõ vị trí, chỉ nhớ sau khi anh uống xong một chén Whiskey, không hiểu sao cảm thấy toàn thân nóng ran.

Cùng lúc đó, Phạm Phi đi tắm thơm tho, quần khăn tắm, đang chuẩn bị lên vào phòng ngủ Đường Diệp Trạch, cô ta biết Đường Diệp Trạch có thói quen trước khi đi ngủ uống một chén rượu mạnh, cho nên cô ta không lo lắng bỏ xuân được vào Whiskey thì không có cách nào đưa vào trong cổ họng Đường Diệp Trạch.

Thời gian không sai biệt lắm, cô ta sẽ đi ngay bây giờ để giải cứu dục hỏa đang đốt người của Đường Diệp Trạch.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ! Quan Tâm Thêm Chút Nữa Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Có Muốn Ở Chung Một Chỗ Hay Không

Liêu Bắc Bắc nghe thấy tiếng động trong phòng không ngừng, rất lo lắng, cho nên cô lần nữa chạy đến bên cánh cửa, tìm kiếm công tắc bật đèn, nhưng bởi vì chạy quá nhanh, đụng phải cửa gỗ nên mờ mịt ra, cô vừa xoa đầu bị đụng, vừa đẩy cửa phòng ra.

“Răng rắc” một tiếng vang nhỏ, cửa phòng khóa lại từ bên trong.

Liêu Bắc Bắc cũng không để ý vấn đề cửa có khóa không, bởi vì cô nghe thấy được tiếng thở dốc trầm thấp mà rối loạn, nghe như tiếng thở khò khè.

“Đường Diệp Trạch, rốt cuộc là anh không khỏe ở đâu?”

Liêu Bắc Bắc cẩn thận bò sát tiến về phía trước, mặc dù như vậy vẫn thỉnh thoảng đụng vào gia cụ, cô xoa bả vai một chút, một lát lại xoa chân “Anh có phải là ngất rồi không?” Trong lòng cô thực vội, không nghe được Đường Diệp Trạch đáp lại.

Mà Đường Diệp Trạch thì thông qua giọng nói xác định vị trí. Anh lặng lẽ di chuyển thân thể, trong lòng không ngừng cầu nguyện, đừng tới đừng tới nữa.

Liêu Bắc Bắc nào biết anh có ý không phát ra tiếng động đây, lúc cô chạy lên tầng vội vàng, quên mất không mang điện thoại di động rồi, hiện tại sờ không thấy công tắc bật đèn, bỗng nhiên lúc này, cô gõ đầu một cái, tự nói: “Ai. Mình còn ở chỗ này làm gì vậy? Nhanh chóng tìm người tới giúp mới đúng chứ.”

Vừa nói, cô quay lại phương hướng trở về . . .

Lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân do giày cao gót phát ra, Liêu Bắc Bắc mừng rỡ, nhưng mà khi cô đang muốn gọi người cầu cứu, thì một bàn tay to bùm miệng cô lại, ngay sau đó lờ lờ kéo kéo cô về phía sau ghế salon dài.

Liêu Bắc Bắc hoảng sợ chớp mắt, vừa duỗi chân vừa giơ tay lên đập loạn xạ “kẻ bắt cóc” kèm hai bên mình.

Cạnh cửa phát ra tiếng “răng rắc” tay cầm vặn mở, nhưng rất nhanh Phạm Phi phát hiện cửa đã khóa lại, cho nên cô ta bấm chuông cửa.

“Ừm – ừm –” Liêu Bắc Bắc giương nanh múa vuốt về phía cửa lớn bên kia, không sai là người xấu. Ô quai hàm của cô đã đau xót rồi, ô ô, Đường Diệp Trạch nhất định là gặp phải nguy hiểm

Cốc – cốc – cốc, tiếng gõ cửa vang lên.

“Tiểu Trạch, anh đang ở bên trong sao? Mở cửa đi. Không mở cửa thì trả lời em một tiếng cũng được.” Phạm Phi có chút không chờ được, đồng thời cảm thấy lo lắng, là thuốc quá liều hay không có tác dụng đây?

Đường Diệp Trạch chẳng những phải không chế Liêu Bắc Bắc, còn phải dùng giọng điệu bình thường để trả lời Phạm Phi, nhưng trong thân thể giống như có ngàn vạn con kiến đang bò, muốn hết nóng nhưng không biết nóng nơi nào, chỉ muốn cởi hết quần áo nhảy vào nước lạnh ngâm

Đang là mùa hè, áo mỏng, thân thể cô gái mềm mại mà anh đang khẹp chặt hai tay ra sức giãy dụa – từng giọt mồ hôi lớn rơi xuống trên gương mặt anh, loại phản ứng không bình thường này lại là phản ứng bình thường nhất đối với đàn ông.

Lại một trận tiếng gõ cửa dồn dập, kèm theo tiếng gọi bất an của Phạm Phi, dường như xuyên qua cả phòng khách.

Liêu Bắc Bắc nào có thể để cho cứu tinh chạy, cô há mồm cắn một cái lên ngón tay “hung phạm”, đồng thời cảm thấy thân thể “hung phạm” đã bị mồ hôi thấm ướt, sợ mới ra mồ hôi, đây chính là biểu hiện chột dạ.

Một cái cắn này của cô hạ xuống, quả nhiên kéo lại một chút lý trí cho Đường Diệp Trạch, anh cắn chặt hàm răng, hít một hơi thật sâu, khó khăn nói ra mấy chữ đáp lại Phạm Phi ở ngoài cửa lo lắng.

“Tôi... đã... ngủ...”

Giọng nói vang lên ở trên đầu Liêu Bắc Bắc. Là Đường Diệp Trạch?

Ngoài cửa, Phạm Phi mơ hồ nghe thấy Đường Diệp Trạch trả lời, vỗ vỗ bộ ngực, loại thuốc này là cô ta đặt hàng từ website của nước ngoài, đến cùng có hiệu quả hay không cô ta cũng không có thí nghiệm, nhưng trên hướng dẫn sử dụng giới thiệu: Dùng nước pha một chút thuốc bột là khiến cho dục tính của đàn ông nổi lên, muốn ngừng mà không được. Thuốc này thần kỳ là ở chỗ, chỉ nhắm vào đàn ông.

Cô ta vì đảm bảo thành công, đã thả 2g thuốc bột ở trong chai rượu Whiskey, hoặc là cô ta bị lừa, hoặc là Đường Diệp Trạch còn chưa kịp uống rượu đã ngủ thiếp trong chốc lát, chỉ cần đối với cơ thể người vô hại là tốt rồi, tối nay không thành công còn có tối mai, chắc chắn sẽ có được cơ hội như ý.

“Vậy anh sớm nghỉ ngơi một chút. À, đúng rồi, tối mai cùng nhau ăn cơm có được không?”

“Được.” Giọng nói của Đường Diệp Trạch trở nên run run.

Mặc dù Đường Diệp Trạch vẫn che miệng Liêu Bắc Bắc như cũ, nhưng cô quả thực đã dừng phản kháng, cho đến khi tiếng bước chân xa dần, Đường Diệp Trạch lúc này mới buông lỏng tay ra, anh không rảnh giải thích, che bụng, lao đảo đi về phía trước ở trong bóng tối: “Mau đi ra, chờ lại đây...”

Liêu Bắc Bắc hoàn toàn có thể cảm nhận được thân thể của anh không thoải mái, là đau dạ dày sao?

Thử hỏi, cô làm sao có thể bỏ sự sinh tử của Đường Diệp Trạch ra khỏi suy nghĩ đây? Cô còn không kịp lo lắng đó.

Ánh trăng vừa lúc chiếu sáng lối đi vào phòng ngủ, cho nên, cô nhanh chóng bò dậy, đuổi theo bước chân Đường Diệp Trạch vào phòng ngủ.

Đường Diệp Trạch đứng ở bên cạnh cửa lục lọi, mới vừa rồi hệ thống điện vẫn còn tốt, chẳng lẽ là đứt cầu dao rồi?

Cầu dao đứt quả thật không phải là do Phạm Phi thiết kế, mà là bởi vì lúc anh uống xong nửa chén rượu cảm thấy đầu vầng mắt hoa, chưa từng nghĩ đến chén rượu rơi ra, rượu rót vào mạch điện nên bị chập mạch rồi.

“Ồi.” Cái trán Liêu Bắc Bắc một lần nữa “thân mật” cùng cánh cửa, cứ như vậy dùng ót đẩy cửa phòng ngủ ra.

Đường Diệp Trạch một tay đỡ lấy thân thể của cô, ngón tay chạm phải da thịt mịn màng của cô, không khoa trương khi nói..., anh cảm giác giờ phút này công suất điện có thể kéo cả hệ thống chiếu sáng của phòng ngủ.

Liêu Bắc Bắc thì từ trong bóng tối tóm được hai vai Đường Diệp Trạch, sờ sờ, một đường mò tới gương mặt của anh, – một mảnh mồ hôi ướt thấm vào lòng bàn tay của cô, kinh hô một tiếng, lo lắng hỏi thăm: “Anh nơi nào không thoải mái, mau nói cho em biết đi.”

Đường Diệp Trạch né tránh “ma chướng” của cô, đúng vậy, hiện tại trong đầu anh Liêu Bắc Bắc thực đã biến thành yêu tinh thiên kiều bá mị, mỗi lần chạm đến làn da nhạy cảm của anh, lòng của anh cũng sẽ không nhịn được phát ra một tiếng than nhẹ.

Liêu Bắc Bắc cảm thấy anh đang tựa trên vách tường, thân thể từ từ trượt xuống, hai tay của cô lập tức vươn ra, xuyên qua dưới nách của anh, gót chân vững vàng đỡ lấy Đường Diệp Trạch cao hơn 20cm so với mình.

Áo sơ mi ướt đầm giống như không mặc, bộ ngực của cô dán chặt trên lồng ngực của anh thật là muốn mạng anh mà.

“Bác Bác... Anh không sao... Em trước có thể rời đi không?” Đường Diệp Trạch hai tay đỡ trên vách tường, hoàn toàn không dám đụng vào da thịt của cô.

“Làm sao em có thể thấy chết mà không cứu đây? Anh coi Liêu Bắc Bắc là người nào?” Liêu Bắc Bắc vô cùng tức giận, đây là lần thứ ba anh xua đuổi mình, chẳng lẽ anh cho dù khó chịu muốn chết cũng không cần trợ giúp của cô sao?

“Không phải vậy... Ngày mai anh sẽ giải thích... A——” Anh còn chưa dứt lời, Liêu Bắc Bắc đã kéo cánh tay của anh về phía bên giường, Đường Diệp Trạch dĩ nhiên biết vị trí phía trước chính là giường, là giường đấy.

Phút chốc, anh tránh thoát khỏi sự giúp đỡ của Liêu Bắc Bắc, xoay người chạy về ra phía ngoài cửa, nhưng Liêu Bắc Bắc một mực ôm hông của anh: “Anh đây là làm sao vậy, nếu anh ngã bệnh không muốn đi bệnh viện vậy hiện tại nằm trên giường một lát, em sẽ tìm công tắc điện bật đèn trước. A, em hiểu rồi, anh nhất định sợ tiêm có đúng không? Hắc hắc. Vậy hai chúng ta sẽ không đi bệnh viện a...” Cô phối hợp phân tích, đàn ông chịu đau kém hơn phụ nữ, ở nhà trẻ bọ nhỏ tiêm vắc-xin phòng bệnh, các bé nam gào khóc chiếm đa số.

“...” Đường Diệp Trạch vừa nghe cô muốn tìm công tắc điện, lòng lại càng khó khăn, anh không cách nào đoán được mình có thể nhẫn bao lâu nữa.

Vì tránh khỏi mất hết mặt mũi ở dưới ánh đèn, cuối cùng Đường Diệp Trạch cũng leo lên giường, Liêu Bắc Bắc có thể nói là “quan tâm chu đáo”, lần mò, giúp anh cời giày xuống, lại lần mò đến bên giường, ngồi xuống, giúp hắn cời từng cúc từng cúc nút áo sơ mi.

“Anh tự mình làm...”

“Ba” một tiếng, Liêu Bắc Bắc gạt tay của anh, “Mỗi lần cũng là anh chiều cô em, anh để cho em chiều cô một lần không được sao? Hay vì anh có tính sạch sẽ chê tay em bẩn?”

“Dĩ nhiên không phải vậy.” Đường Diệp Trạch nằm ngang ở trên giường, thở dài một hơi nhẹ nhõm, nhắm hai mắt, cố hết sức để cho đầu óc thả lỏng.

“Dạ dày đau hay là đau bụng? Em giúp anh xoa bóp...” Liêu Bắc Bắc nói chuyện đồng thời một đôi tay đã chạm lên vùng bụng của anh, nhưng bởi vì bên trong phòng quá tối, cô hình như sờ nhầm chỗ.

Đường Diệp Trạch lập tức mở mắt ra, bật dậy.

“Này. ....” Hai tay Liêu Bắc Bắc chống ở sau lưng.

Đường Diệp Trạch hỏi ông trời, phản ứng kỳ quái này tạm thời không thể nào kiểm chứng, giờ phút này như “Tôi ăn cô cũng được”, anh còn có thể mở miệng giải thích loại phản ứng xấu hổ này đây?

Liêu Bắc Bắc đứng sờ tại chỗ, thật ra thì đã học qua chương trình sức khỏe giới tính, đối với phản ứng thân thể người theo bản năng cũng không nên ngạc nhiên, nhưng mà người này không phải ai khác, mà là Đường Diệp Trạch thuộc “hệ cấm dục”.

“Anh có ổn không?” Cô vừa mở miệng đã thấy mình hỏi ngu.

Đường Diệp Trạch thở hắt hắt, cảm thấy tứ chi càng không thể khống chế, biết rõ không thể chạm tới thân thể phụ nữ, ngón tay chạm đến đầu gối Liêu Bắc Bắc, chờ phản ứng lại lập tức rút tay về, thực đã chậm, giống như bị cường lực ép chặt lại.

Liêu Bắc Bắc hôm nay mặc quần sooc, nói cách khác anh đang sờ thịt của cô...

Lòng của cô co lại một đoạn, vội vàng che hai tay, nhưng mà cô không có né tránh, ai kêu cô thích anh cơ chứ, ngay cả bị thiệt thòi cũng cho.

Nhưng mà, trước hôn nhân phát sinh quan hệ vẫn là không tốt lắm.

Cô im lặng không nói, Đường Diệp Trạch cũng không lên tiếng, trong phòng ngủ yên tĩnh chỉ có thể nghe thấy tiếng hít thở thay đổi không giống nhau trong không khí.

Thời gian cứ từng giây từng phút trôi qua, sau khi đấu tranh tư tưởng, Liêu Bắc Bắc cuối cùng quyết định “siêu việt”.

“Nếu như anh muốn... Em, em sẽ ở chỗ này....”

Nghĩ kỹ nếu muốn theo đuổi anh, ít nhất cũng phải tỏ ra chút thành ý? Mặc dù cuối cùng không thể đến với nhau, cô cũng đem lần đầu tiên dành cho người đàn ông mình yêu nhất, mặc dù tiền đồ là một mảnh xa vời, coi như cô đi theo cảm giác.

Đây là lời mời gọi thẳng thắn, Đường Diệp Trạch như hồng mất giờ phút này không chịu nổi sự hấp dẫn nào, anh chỉ có im lặng mâu thuẫn, chỉ mong Liêu Bắc Bắc không nhận được câu trả lời lập tức rời đi.

Đầu óc Liêu Bắc Bắc cũng không nhàn rồi, cô biết Đường Diệp Trạch vẫn thuộc tuýp người bị động, có phải đang đợi cô chủ động phát ra tín hiệu không? Nhưng mà chuyện này cô phải nói Đường Diệp Trạch một chút, cô gái người ta da mặt rất mỏng mà.

Im lặng trong phòng kéo dài đã qua mười phút đồng hồ.

Đường Diệp Trạch vốn tưởng rằng thời gian có thể hòa tan dục vọng, sao biết càng ngày càng nghiêm trọng. Anh nhìn về phía cửa sổ – ánh trăng sáng ngời, anh nhất định là bị sắc ma ám vào người.

Một lúc sau, một cổ hơi thở ấm áp thổi tới bên tai Đường Diệp Trạch, hai mắt anh nhắm chặt kêu rên lên một tiếng, tay chân luống cuống kéo chân kẹp ở giữa hai chân, trời ạ, Liêu Bắc bắc có biết là mình đang đùa với lửa hay không?

Anh vừa nghĩ đến, cách xa luồng khí ấm áp một chút, thân thể Liêu Bắc Bắc ngồi thẳng, đưa lưng về phía anh, từng chút từng chút cời nút áo, mỗi một chiếc cúc được cời là không quên khích lệ mình, thân thể này là chỉ do mình chi phối, Đường Diệp Trạch là người đàn ông gần như hoàn mỹ, thứ mình có thể đưa cho anh, lẽ vật quý trọng nhất cũng chỉ có mình.

Áo theo đầu vai tuột xuống, lưng trần mảnh mai xinh đẹp hiện ra trước mắt Đường Diệp Trạch.

“Bắc Bắc. . . . . Đừng. . . . .”

Anh nghĩ một đằng, nói một nẻo, cử tuyệt Liêu Bắc dâng lên nụ hôn, trong khí mùi thơm, thấm vào ruột gan.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ! Quan Tâm Thêm Chút Nữa Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Em Vẫn Luôn Ở Đây

“Em nói rõ với anh của anh, anh ấy không trách em, đúng là một nam nhân vô cùng rộng lượng.” Liêu Bắc Bắc mỗ nhẹ vào môi anh: “Anh ấy hiểu được chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng, cũng như không phải ai cũng có thể trối lại với nhau, anh hiểu chưa?”

Không hiểu sao, Liêu Bắc Bắc cảm thấy dường như đây không phải là lần đầu tiên cô hôn Đường Diệp Trạch, lại giống như trong một đêm hôn bay trong mộng, bốn phía tối đen, không thể nhìn thấy, bọn họ đã từng hôn nhau như vậy.

Đường Diệp Trạch ngu ngơ đáp một tiếng, đầu như kẹt trong bông, càng cố sắp xếp, càng hỗn loạn.

“Ừm...”

Liêu Bắc Bắc đột ngột bị anh kéo vào lồng ngực, cô không thấy rõ vẻ mặt của anh, nhưng có thể thấy trong ánh mắt anh ánh lên một luồng sáng rực rỡ, đôi con ngươi đen nhánh lại như lạc trong sương mù, nhấp nháy nhấp nháy, phóng thích ra sự hấp dẫn.

Anh nâng mặt cô lên, rất muốn làm chút chuyện để xác định rõ, thân thể như chịu tác dụng của thuốc, bàn tay nóng hổi mơn trớn cổ của cô.

Nâng lưng cô lên, cúi đầu xuống, đôi môi chạy dọc theo ngực cô, hôn nhẹ nhẹ.

Dù sao cũng là lần đầu tiên, Liêu Bắc Bắc rất khấn trương, cô cắn cắn đôi môi, cố nén tiếng kêu khác thường dưới tác động của nụ hôn, chậm rãi nhắm hai mắt lại. Cô tin Đường Diệp Trạch sẽ không lỗ mắng thương tổn mình, bởi vì cho tới bây giờ, anh vẫn luôn là một “quí ông”.

Tay của anh dừng trên vùng bụng bằng phẳng của cô, đầu lưỡi nhẹ nhàng quay tròn chung quanh rốn cô, hơi thở ấm áp phả lên trên thân thể nhạy cảm kia, cái loại cảm giác ngứa lại không ngứa này chọc Liêu Bắc Bắc thở gấp liên tục.

Cô kim lòng không đậu cong chân lên, ngón chân co rút, khép lại, may mà ở trong bóng tối, nếu không tư thế khấn trương quá độ này nhất định sẽ phá hư không khí.

Anh hôn thẳng dọc một đường theo thân thể cô, ngậm vành tai mềm mại của cô, Liêu Bắc Bắc theo bản năng rút bả vai lại, anh như biết trước được nơi cô sẽ né, một tay anh chặn lại vai cô, đồng thời hôn lên cái cổ thon dài của cô.

Hiện tại muốn tránh, đã quá muộn.

Liêu Bắc Bắc neho mắt, môi anh quần quít trên tai cô hồi lâu, lại chuyển xuống hôn đôi môi khô khốc của cô, cảm giác ẩm ướt khiến đôi môi nhỏ nhắn ấy không ngừng mấp máy, cạy mở hàm răng, dễ dàng lọt vào.

Liêu Bắc Bắc ngượng ngùng đáp lại, cảm giác khí lực toàn thân đều bị anh hút đi hết rồi, tùy ý để anh kéo tay mình đặt lên vai anh, đầu ngón tay của cô khẽ chạm vào da thịt bóng loáng, rắn chắc trên lưng anh.

Nụ hôn của anh chính là liều thuốc tốt nhất để tiến hành ân ái, hừng hực như lửa, thiêu đốt thân thể cô, khiến cô hoàn toàn bị mê hoặc, lạc phương hướng

khi triển miên với anh, rất nhanh, cô mềm ra như nước, ngã xuống dưới gối.

Anh nâng thân thể xụi lơ của cô lên, ôm thân thể dưới người mình, dùng nụ hôn đánh thức cơ thể cô, đầu lưỡi vòng quanh nơi tuyết trắng, ngậm.

Liêu Bắc Bắc không nhịn được khẽ run, cô theo bản năng đẩy trán của anh, nhưng lại đến sức lực giãy dụa cũng chẳng có, rất nhanh, sau một lần lại một lần bị anh trêu chọc, từng lỗ chân lông trên người cô đều thả lỏng một cách kì diệu, thân thể phản chủ, bắt đầu phản ứng.

Cô hơi ngẩng đầu lên, khó khăn hô hấp, không tự chủ được mà cong nửa người trên, đón nhận môi anh, phía trên cọ lên lồng ngực của anh, dùng phương thức nguyên thủy nhảy, phát ra lời mời.

Thất lực ầm một tiếng rơi xuống đất, sự nhẫn nại của anh đã sớm vượt xa cực hạn, một khi chạm đến thân thể cô, anh nghĩ mình cũng chỉ có thể ôn nhu đến đây thôi, cho nên anh hít sâu một hơi, nhẹ giọng đến mức đến hần cũng chẳng nghe thấy mà nói lời tán tỉnh bên tai cô.

“Anh đang nói gì vậy?”

Liêu Bắc Bắc chỉ cảm thấy bờ môi của anh hôn lên mọi giác quan của mình, tê tê, khó chịu, không thể nhịn nổi.

Đường Diệp Trạch hô hấp càng thêm dồn dập, anh lắc đầu, một tay chống trên giường, ngón tay trượt xuống dưới, quanh co vài lần, mới khó khăn xâm nhập được thân thể của cô.

Phút chốc, Liêu Bắc Bắc nhẹ hô một tiếng, đau đến trợn mắt.

Thân thể của cô quá mức thất chặt, không chỉ cô thấy đau đớn, Đường Diệp Trạch cũng bị giữ chặt đến hơi đau.

“Thả lỏng.” Đường Diệp Trạch nheo mắt lại, nơi kia điên cuồng hút sâu vào khiến anh không thể di chuyển được.

“A...”

Liêu Bắc Bắc hô một tiếng, nhưng không biết làm cách nào để mình thả lỏng ra. Cô cảm thấy thân thể sắp bị xé ra, nhưng dù đã được bỏ đầy rồi lại không hiểu sao mà thấy trống rỗng.

Cô cắn chặt hàm răng, tận lực không phát ra một chút âm thanh.

Thời gian dần qua, chất bôi trơn không ngừng chảy ra bên ngoài cơ thể, dục vọng nguyên thủy không ngừng bành trướng.

“Thật xin lỗi...”

“Ừ? A!”

Không đợi Liêu Bắc Bắc kịp phản ứng, Đường Diệp Trạch đã chính thức khởi xướng một lần tấn công mạnh mẽ.

Anh cúi người ôn nhu hôn môi cô, hạ thân không chút lưu tình đẩy sâu vào thân thể cô, mỗi một lần đều chạm đến nơi sâu nhất, mạnh mẽ va chạm khiến cô đau đớn đến khó nhịn, nhưng càng đau lại càng chặt, càng khiến dục vọng dâng trào, khiến kẻ đã phải nhẫn nại đến cực điểm phát ra tiếng than trầm thấp.

Anh bao lấy cơ thể cô, thất lực nâng lên hạ xuống liên tục. Đột nhiên xuất hiện biến hóa, vài giọt máu chậm rãi chảy xuống hai đùi trắng nõn của cô, cô ôm chặt lưng anh, thân thể kịch liệt run rẩy phập phồng, cô nhắm chặt hai mắt, đầu ngón tay hăm vào da thịt anh, để lại một vết cào màu đỏ sẫm.

“Đau...” Rốt cuộc cô không nhịn được phát ra tiếng rên rỉ.

Đường Diệp Trạch đáp một tiếng, hôn lên nước mắt trên khóe mắt cô.

Đầu Liêu Bắc Bắc được thả lại xuống gối, anh cố kìm nén loại xao động mãnh liệt, mệnh mông, thả chậm tốc độ, cho cô thời gian thích ứng, nhưng cô lại không thể nào giảm bớt được cảm xúc khẩn trương, theo bản năng kẹp chặt hai chân, khiến cho không gian vốn hẹp lại càng hẹp hơn.

Đường Diệp Trạch rên một tiếng đau đớn, nếu thật không hoàn toàn thả lỏng, anh cảm thấy nơi đó sắp bị cô bẻ gãy rồi.

Liêu Bắc Bắc lau nước mắt trên khóe mắt, mặc dù không thể cùng cảm nhận, nhưng nếu như vậy thì sẽ có thể giải thoát Đường Diệp Trạch – người tựa hồ chỉ có cô, nghĩ như vậy, cô dùng cùi chỏ chống người dậy, ôm chặt lấy cổ Đường Diệp Trạch, dán lên môi anh, đầu lưỡi chủ động thăm dò miệng anh, nụ hôn mãnh liệt này, mang theo ý tương liên chặt chẽ, ra hiệu cho anh- tùy theo ý anh đi.

Nhận được sự cho phép, một tia lí trí cuối cùng của anh cũng tiêu tán, lạc trong ý loạn tình mê, tận tình ngao du.

Hai gò má Liêu Bắc Bắc đỏ hồng, ngấm khuôn mặt của người mình thích hiện lên dưới ánh trăng, âm thầm thở một hơi, má kúm đồng tiền tươi như hoa.

...

Sáng sớm hôm sau, Liêu Bắc Bắc tỉnh lại trước, cô chui ra khỏi vòng tay của Đường Diệp Trạch, ngượng ngùng nhìn thân thể trần truồng của anh, nhẹ

tay nhẹ chân bước xuống giường, nhưng hai chân lại mềm nhũn, ầm một tiếng ngã ngồi trên sàn gỗ.

Cô xoa xoa cái mông, nhặt quần áo lên, luống cuống mặc vào, dùng “tứ chỉ” rời khỏi phòng ngủ, dùng hỏi cô vì sao lại như trộm như thế, cô đây chỉ thẹn thùng.

Lúc cô lên lên lút lút chuẩn bị đóng cửa phòng, Đường Diệp Trạch vừa vặn trở mình, phò tron tằm lưng hoàn mỹ ra trước mắt cô, Liễu Bắc Bắc che miệng lại, a! Phía sau lưng Đường Diệp Trạch tại sao toàn là vết máu a? Là cô làm đấy sao?

Thấy một màn như vậy, cô càng muốn chuồn lẹ, cho nên, không có ý định đổi mặt giải thích, cô lao đảo chạy đi, nhưng vừa ra khỏi cửa, lại chạm mặt với một người.

“Sao lại là em?” Đường Diệp Hoa đỡ lấy thân thể cô, dò xét đầu tóc rồi bời, bộ dáng chật vật của cô, không nhận được nhủu mày.

Liêu Bắc Bắc nhanh chóng làm một động tác ý im lặng: “Em đói bụng, trễ chút nữa sẽ không ăn điểm tâm được...” Vừa nói, cô vừa xoay người chuẩn bị chạy, lại bị Đường Diệp Hoa kéo lại, kéo vào nhà anh.

“Em soi gương một chút trước khi đi ăn được không?” Đường Diệp Hoa thật không biết nha đầu này nghĩ cái gì, trên cổ toàn là dấu hôn, quần áo xốc xếch, còn dám ăn điểm tâm ở trước mặt bao người? Liêu Bắc Bắc mất tư nhiên vuốt vuốt đầu tóc, vừa muốn nói chút gì, cửa phòng ngủ nhẹ mở ra, Vương Tuyết Mạn đang mặc một bộ đồ ngủ mỏng chậm rãi bước ra, nàng ta đuổi người, kinh ngạc khi thấy Liêu Bắc Bắc đứng trong phòng khách.

“Ho! Cô đây là bảo người nào đến cho cường gian hả?” Vương Tuyết Mạn cảm tức nhìn Đường Diệp Hoa: “Chẳng lẽ là anh làm?”

“Chẳng với chả lẽ, anh đây từ khi rời phòng đến khi trở về vẫn chưa tới năm phút đồng hồ, không có thời gian gây án.” Đường Diệp Hoa đốt một điếu thuốc, chỉ huy Vương Tuyết Mạn kéo Liêu Bắc Bắc đi sửa sang lại ngoại hình chút đỉnh.

Vương Tuyết Mạn vốn là người thích trêu đùa, nàng ta ngoắc ngoắc tay với Liêu Bắc Bắc: “Cục cưng, mau mau nói cho chị đây biết rốt cuộc hôm qua đã xảy ra chuyện gì.”

Giờ này phút này, Liêu Bắc Bắc thật muốn biến mất, cô không có mặt mũi nào để đối mặt với cha mẹ một nắng hai sương, dầm mưa dãi nắng đường dục ra mình mà.

Trong phòng tắm, Vương Tuyết Mạn tựa cạnh cửa gương, Liêu Bắc Bắc dưới ánh nhìn của nàng ấy mà chà chà rửa rửa.

“Cô đi ra ngoài trước được không?”

“Không được, tôi đang hóng chuyện à nha, không nói tôi liền không cho cô mặc quần áo.” Vương Tuyết Mạn ở trước mặt cô, cầm quần áo của cô ném đi thật xa.

Liêu Bắc Bắc đưa lưng về phía cô, tắm vòi sen, thấy trên đùi có lưu lại mấy vết máu, liền vội vàng rửa.

“Này, Đường Diệp Trạch ở trên giường có cuồng đã không? Chia sẻ một chút đi a.”

“Nếu cô không trả lời, tôi đây liền gọi Phạm Phi đến cùng thẩm vấn cô.” Vương Tuyết Mạn ôm bụng cười to, cô không có ác ý, chỉ thích hù dọa Liêu Bắc Bắc nhất gan.

“Đừng! Ừ, có thể “làm” đi.” Liêu Bắc Bắc xấu hổ đỏ mặt.

Vương Tuyết Mạn thu lại cái điện thoại căn bản chưa kết nối, đi tới bên cạnh Liêu Bắc Bắc, tiện tay tắt vòi hoa sen đang chảy, nghiêm mặt nói: “Cô nên biết chuyện Phạm Phi yêu Đường Diệp Trạch. Hiện tại hai người đã xảy ra quan hệ, phải tự mình cẩn thận một chút.”

“Có ý gì?”

Vương Tuyết Mạn thổi thổi đầu ngón tay: “Tôi có một loại dự cảm, cô ắt không thể ở Đường Thị này lâu được, nếu như trong vòng một tháng không có chuyện gì, vậy là tôi lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử rồi, cô hiểu không?”

Lòng Liêu Bắc Bắc trầm xuống: “Cảm ơn.”

Vào lúc các nàng đang nói chuyện với nhau, Đường Diệp Trạch đã bị Đường Diệp Hoa đánh thức từ trong mộng. Đường Diệp Trạch vuốt vuốt huyệt thái dương, đi đến trước cửa phòng ngủ, lịch sự gõ, ung dung nói: “Bác Bắc, anh ở phòng khách chờ em”

“À ? Anh đã tỉnh?” Liêu Bắc Bắc quay người lại trốn phía sau Vương Tuyết Mạn, Vương Tuyết Mạn liếc xéo một cái: “Cô có thể thành thực lên chút hay không?”

“Lát nữa tôi ra, câu đầu tiên, nên nói gì?” Cô vẫn chìm trong kinh hoàng.

Vương Tuyết Mạn nhún nhún vai: “Nghĩ gì nói nấy, tỷ như, anh giỏi quá a...”

“...” Liêu Bắc Bắc lần đầu tiên không để ý phép tắc, đẩy Vương Tuyết Mạn ra, Vương Tuyết Mạn cười lớn khoa trương, chậm rãi rời khỏi phòng tắm.

Ngồi ngoài cửa, hai anh em nghe nhất thanh nhị sở*, hai mặt nhìn nhau. (*rõ rõ ràng ràng)

“Anh, hôn thê của anh rất coi mở.” Đường Diệp Trạch bùng ly cà phê lên, nhẹ nhấp một ngụm.

Đường Diệp Hoa hắc tuyến đầy mặt*, hai nữ nhân này hẳn nên bù trừ cho nhau một chút, một người quá nghịch ngợm, một kẻ quá ngại ngùng.

Tình sau một giấc, đại ca không tức giận trách mắng anh, Liêu Bắc Bắc thể nhưng thành nữ nhân của anh, đây hết thấy, tốt đẹp đến mức anh có chút không dám tin tưởng.

Nếu như hôm nay cầu hôn Liêu Bắc Bắc, có quá vội không?

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ! Quan Tâm Thêm Chút Nữa Đi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Đấu Trí Đấu”Dũng”, Liêu Bắc Bắc Làm Không Được

Cô gái yếu đuối Liêu Bắc Bắc ở trong phòng tắm than thở ba tiếng cũng không dám ra ngoài nhìn Đường Diệp Trạch, Vương Tuyết Mạn vốn muốn đẩy cô ra ngoài, nhưng Đường Diệp Trạch là người tương đối hiểu ý, trước khi đi nhờ Vương Tuyết Mạn chuyển lời đến Liêu Bắc Bắc, lúc nào cô muốn gặp anh, anh sẽ bỏ công việc xuống lập tức xuất hiện ở trước mặt cô.

“Cô cũng thật là, ngủ cũng ngủ rồi, sao còn e lệ như vậy?” Vương Tuyết Mạn nằm trên giường nhìn VCD, cô nhớ tới tình cảnh lần đầu tiên của mình, khi đó cô chỉ có mười bảy tuổi, cô vốn luôn rất tò mò, cảm chứng mình nhân dân của chị gái chạy vào trong điểm nguơ lang tìm một gã thuận mắt, cứ như vậy... Ai, bây giờ suy nghĩ một chút thật đúng là thiếu não, chuyện cũ nghĩ lại mà sợ nha.

“Tôi cũng không biết mình làm sao nữa... Chi là trong lúc nhất thời không biết xử lý trước mặt mối quan hệ của chúng tôi thế nào.” Liêu Bắc Bắc ngồi ở trước bàn trang điểm vò đầu tóc, dám ‘làm’ không dám nhận – chính là câu nói thỏa đáng nhất với cô.

Thời điểm Liêu Bắc Bắc vẫn đang lo sợ không đâu, bên kia, trong lúc vô tình Phạm Phi nghe được nội dung trong lúc Đường Diệp Hoa cùng Đường Diệp Trạch nói chuyện với nhau, ý tứ đại khái chính là chuyện lạ phát sinh trên người Đường Diệp Trạch tối qua, Đường Diệp Hoa thì trêu đùa do em trai cấm dục quá lâu.

Đường Diệp Hoa không thể nói mình thuộc về loại người vô tư kia, nhưng là vì em trai, anh hoàn toàn có thể thờ ơ được, kể từ khi sau mẹ qua đời, anh cũng không thể thấy một tia sáng nào trong mắt Đường Diệp Trạch, đàn ông mặc dù không đem lo lắng nói ngoài miệng, nhưng có ghi ở trong lòng, từng cái có thể xuất hiện trong nháy mắt, vì đối phương bất chấp gian nguy.

Mà ngoài cửa, Phạm Phi nghe được tin tức thế, trong lòng cả kinh, thì ra là bọn họ không chỉ xảy ra quan hệ đơn giản như vậy, thậm chí tối nay, Đường Diệp Trạch còn chuẩn bị hướng Liêu Bắc Bắc cầu hôn.

Phạm Phi không nhìn thấy vẻ mặt Đường Diệp Trạch khi nói ra lời ấy, nhưng mà loại không chút do dự, giọng nói như không đợi được, khiến lòng cô ta đau đớn.

Cô ta lau nước mắt khước mặt, vọt ra phòng làm việc.

Nửa tiếng sau, Liêu Bắc Bắc nhận được một cái tin nhắn: thư ký Liêu, giúp tôi đem bảng màu mẫu đến công trường có được không? Tôi đặt ở trên bàn trà trong phòng. Trong phòng khách của tôi có rất điều quần lót, không có cách để cho người ngoài tiến vào, cho nên chỉ có làm phiền đến cô, cần dùng gấp.

Sau khi đọc được tin nhắn này, vội vã đứng dậy, cô xoay người nhìn về phía Vương Tuyết Mạn, Vương Tuyết Mạn đang nằm ở trên giường ngủ say, cho nên cô nhẹ nhàng đi ra khỏi phòng ngủ, đẩy cửa phòng đi ra xa vài mét, chính là gian phòng Phạm Phi. Liêu Bắc Bắc lay chuyển cái tay cầm một chút, răng rắc một tiếng, cửa phòng mở ra, trên ghế salon phòng khách quả nhiên là là tá mầy bộ đồ lót mới tinh.

Cô rất nhanh chú ý tới cặp văn kiện trên bàn trà, mở ra nhìn thấy chính là bảng màu, cho nên đứng ở trong túi giấu, đi về phía công trường.

Liêu Bắc Bắc không có quên lời khuyên của Vương Tuyết Mạn, nhưng mà dưới ban ngày ban mặt, lại đang ở công trường xây dựng, Phạm Phi có thể đối với cô thế nào, huống chi cô cũng không định trốn tránh, đúng là kim lòng không đậu yêu Đường Diệp Trạch.

Mười lăm phút đồng hồ sau, cô đã công trường thì công bụi đất mù mịt, lập tức liền nhìn thấy Phạm Phi đội mũ bảo hộ.

“Là bản này sao?” Liêu Bắc Bắc đưa ra bảng màu.

Phạm Phi đang bận chỉ huy công nhân làm việc, nhìn cũng không nhìn cô một cái, liền nhận lấy tập văn kiện, tiện tay lật vài tờ, lúc này mới xoay người, cười nói: “Cảm ơn cô thư ký Liễu, xem chút nên chọn màu thế nào?”

Liêu Bắc Bắc thấy cô ta nở nụ cười rực rỡ, đi theo cô ta vào trong phòng mẫu, đây là bản mẫu tòa biệt thự hai tầng, công nhân xây dựng đang tăng giờ làm việc, cũng sắp làm xong.

Bởi vì tường bên ngoài biệt thự còn chưa có tiến hành trang trí, cho nên nhìn từ bên ngoài vô cùng đơn sơ, nhưng mà bên trong lại khác, phong cách trang hoàng là hệ sắc màu ấm khiến gian phòng vừa nhìn rất ấm áp cũng thật thoải mái.

“Thật là gian phòng xinh đẹp. Phạm tiểu thư thật có tài.” Liễu Bắc Bắc giờ ngón tay cái lên tán thành.

Phạm Phi khẽ mỉm cười, thuận tay đưa một mũ bảo hộ khác cho Liễu Bắc Bắc. ” Lên tầng hai xem một chút, chú ý an toàn, cầu thang còn chưa làm xong, cũng không thật vững chắc.”

Liêu Bắc Bắc cười híp mắt đáp một tiếng, đeo mũ bảo hộ, đi theo phía sau Phạm Phi đi về phía cầu thang xoay tròn bằng gỗ.

Song, Liễu Bắc Bắc không nghĩ tới chính là thảm kịch xảy ra ở giờ phút này tại nơi đây.

Trong lúc các cô một trước một sau đi tới giữa cầu thang, nghe được tiếng cầu thang phát ra tiếng nứt gãy mơ hồ, tim Liễu Bắc Bắc thoáng cái nhảy lên tới cổ họng, lúc cô đang thất kinh, thì Phạm Phi đột nhiên xoay người kéo cổ tay Liễu Bắc Bắc, hô to hai tiếng: “Cứu mạng với, cứu mạng.”

Trong tay Phạm Phi vẫn giữ điện thoại, cho nên tiếng la trực tiếp truyền đến trong tai công nhân thi công ngoài phòng.

Công nhân thi công nghe được tiếng cầu cứu tất nhiên hết sức nhanh chóng chạy tới, lúc mấy người công nhân chạy vào cửa lớn cứu người, thì kinh hãi thấy tám ván gỗ Phạm Phi dầm dưới chân gãy hoàn toàn.

Nhất thời, Phạm Phi sợ kêu một tiếng, sau đó rơi xuống phía dưới, may là cô ta kéo thật chặt cánh tay Liễu Bắc Bắc, Liễu Bắc Bắc theo bản năng nâng cánh lên tóm Phạm Phi, nhưng đột nhiên xuất hiện sức nặng không phải cô có thể thừa nhận, cô cắn chặt hàm răng, một tay nắm chặt tay vịn, một tay đưa về phía trước.

“Không nên buông tay. Tôi cầu xin cô ngàn vạn lần đừng buông tay. Liễu Bắc Bắc là tôi sai rồi. Thật xin lỗi – ” Hai chân Phạm Phi treo trên bầu trời, kêu la loạn lên, kinh hãi gào thét liên tục.

Các công nhân kinh hãi khi thấy cầu thang như muốn sụp, kinh nghiệm nói cho bọn họ biết nếu xông lên là vô ích, cho nên mấy người chạy ra khỏi cửa phòng kiểm soát an toàn, nệm êm.

Liêu Bắc Bắc nào có thời gian chú ý đến cô ta hết cái gì, cô cảm thấy tám ván gỗ dưới chân mình giẫm cũng sắp gãy, cô khó có thể giẫm lên, vẫn không quên khích lệ Phạm Phi: “Chịu đựng, kiên trì...”

“Đừng cử động. Vừa động dễ bị mất đi thăng bằng.” Phạm Phi tê tâm phế liệt thét lên.

Song khi cô ta nghiêng mắt thấy hình cảnh các công nhân trở về, Phạm Phi nhắm mắt lại, cô buông cánh tay Liễu Bắc Bắc đang nắm chặt kia.

Chỉ nghe thấy một tiếng ầm lớn, cát bụi vụn gỗ bay mù mịt, đồng thời Liễu Bắc Bắc vốn dùng hết sức muốn cứu Phạm Phi, bởi vì mất đi sức nặng, cũng bị lộn ngược về phía sau, các công nhân thì kịp thời tạo ra lưới an toàn ở vị trí của Liễu Bắc Bắc, chính xác tiếp được cô, trừ bên ngoài quần áo có chút bẩn, lông tóc cô không tổn hao gì.

Liêu Bắc Bắc rơi xuống trong lưới an toàn, cô thuận lợi tiếp đất, phản ứng đầu tiên là bò dậy tiến về phía Phạm Phi, các công nhân dịch chuyển tám ván gỗ ở trên người Phạm Phi, may mà lúc đó cô ta rơi xuống độ cao chỉ có hai thước, tỷ lệ ngã chết rất nhỏ, nhưng mà bị thương là không thể tránh khỏi. Liễu Bắc Bắc thấy trên đùi Phạm Phi tràn đầy máu tươi, tay chân luống cuống gọi điện thoại cấp cứu, gấp đến độ đỏ cả vành mắt.

Mười phút sau, Đường Diệp Trạch cùng Đường Diệp Hoa cùng nhau chạy tới địa điểm gặp chuyện không may, nhân viên y tế đem Phạm Phi hôn mê lên xe, bước đầu chẩn đoán là xương bả chân bên trái bị gãy, về phần nội tạng có bị tổn thương hay không, cần tiến hành thêm một bước kiểm tra.

Đường Diệp Trạch thấy Liễu Bắc Bắc bị dọa sợ đến tái nhợt khuôn mặt nhỏ nhắn, đi lên ôm cô vào trong ngực, vỗ vỗ phía sau lưng của cô: “Anh đi trước theo Phạm Phi đến bệnh viện, một mình em không sao chứ?”

Liêu Bắc Bắc vẫn còn hoảng loạn như cũ, cô lắc đầu loạn xạ: “Mau đi đi, chỉ mong Phạm tiểu thư bình an vô sự.”

Đường Diệp Hoan ở bên cạnh hung dữ với người phụ trách nhóm thi công, chất vấn đối phương sao lại không an toàn như vậy. Người phụ trách dĩ nhiên là trốn tránh trách nhiệm đứng đầu, nhưng cũng là ăn ngay nói thật, biện “Nguy hiểm” dán tại lối vào cầu thang không cánh mà bay.

Liêu Bắc Bắc nghĩ đến một màn vừa rồi trong lòng vẫn còn sợ hãi, đầu tiên cô đi đến trước mặt mấy công nhân ra tay cứu giúp, cúi chào tạ ơn từng người một, sau đó lại đến bên cạnh Đường Diệp Hoa, lo lắng nói: “Chúng ta cũng đi bệnh viện xem một chút Phạm Phi ổn không? Vừa rồi em cũng không muốn mình bị ngã xuống mới buông tay, em rất sợ cô ấy gặp chuyện không may...” Vừa nói, nước mắt cô rơi lã chã.

Đường Diệp Hoa trầm thấp đáp một tiếng, trước khi đi dặn dò tất cả các nhân viên tại chỗ phải giữ kín miệng, một khi tin tức này tiết lộ, chắc chắn tạo thành một ảnh hưởng không tốt thật lớn.

Ngồi trên xe, Liêu Bắc Bắc để tay trước ngực, yên lặng thay Phạm Phi cầu nguyện.

“Em chạy đến công trường làm gì?”

“Đưa bản mẫu. . . . .”

“Ai kêu em tới ?”

“Phạm Phi. . . . .”

Đường Diệp Hoa hỏi thăm mấy câu ngắn gọn, thấy Liêu Bắc Bắc vẻ mặt hoảng hốt, đưa một chai nước khoáng cho cô, giống như anh trai kéo cô vào trong ngực, nói: “Đừng lo lắng, rơi xuống từ độ cao thế không đến nỗi mất mạng. Nói thật, một năm trong công trường không biết phát sinh bao nhiêu sự cố tương tự, công nhân xây dựng đều dùng mạng để kiếm tiền.”

“Vậy sao anh không phát cho bọn họ nhiều tiền lương hơn chút?”

“Anh cho là không ít, nhưng công nhân chân chính có thể cầm trong tay là bao nhiêu anh cũng không biết.” Đường Diệp Trạch tận lực phân tán lực chú ý của cô, dĩ nhiên, lời anh nói cũng là sự thật, xã hội này chính là như vậy, cá lớn nuốt cá bé.

“Chỗ khác có thể mất nhắm mắt mở, nhưng người ở xây dựng, anh nên tìm một người phụ trách không tham tiền trông coi thôi.” Liêu Bắc Bắc cảm thấy lo âu, công trình yếu kém hại người rất nặng.

Đường Diệp Hoa nhìn về phía khuôn mặt lo lắng của cô, vuốt vuốt tóc của cô nói: “Chờ em sau này lên làm bà chủ cũng biết mình nên làm cái gì. Không nên dễ tin bất kể kẻ nào, không nên tiết lộ bất kỳ bí mật buôn bán, những người kia nhìn như trung hậu đáng hoàng, nhưng các thương nhân sẽ đem từng câu em nói nhớ kỹ, sau này sẽ khiến cho địa bàn Đường thị tan rã.”

Liêu Bắc Bắc ngây ngốc, nhất thời mặt đỏ bừng: ” Sao vô cớ nói những điều này?”

Đường Diệp Hoa cười nhạt một tiếng, thấy cô lâm vào trong một trạng thái khác, lúc này mới hài lòng buông tay ra, mở Laptop ra bắt đầu công việc.

Liêu Bắc Bắc sờ sờ gương mặt nóng bừng, thẹn thùng đan ngón tay, lại nghĩ tới không thể cứu giúp Phạm Phi, tâm cô lần nữa loạn như ma, Bỏ Tất phủ hộ, ngàn vạn lần không nên gặp chuyện không may a.

Đến bệnh viện, khi cô cùng Đường Diệp Hoa đang chuẩn bị bước vào cửa lớn bệnh viện, thì có hai đồng chí cảnh sát chặn mặt ngăn cản đường đi của bọn họ.

Liêu Bắc Bắc làm sao cũng không nghĩ đến, đến giây phút này, tất cả lo lắng của cô đối với Phạm Phi, tất cả bất an, cùng lời chúc phúc, đều biến mất trước lời nói trần thuật của nhân viên cảnh sát.

“Người bị hại Phạm Phi nói rằng, cô ta sợ bị thương, là bị cô Liêu Bắc Bắc đẩy xuống cầu thang. Hiện tại, cảnh sát theo hai tội chứng có ý định thương tổn thân thể người khác cùng với có ý định mưu sát đến bắt cô. Cô có quyền giữ im lặng, nếu không tất cả lời cô nói, đều có thể làm chứng có bất lợi cho cô trước tòa, mời phối hợp với người thi thành công vụ.”

Liêu Bắc Bắc nghe thấy bên tai chỉ thấy ong ong, đây tốt cùng là xảy ra chuyện gì?

Sau khi nghe xong, Đường Diệp Hoa thần sắc tức giận, nhưng không có cùng cảnh sát đối chọi gay gắt, anh vỗ bả vai Liêu Bắc Bắc một chút: “Thanh giả tự thanh, anh cùng Diệp Trạch sẽ gọi luật sư sau đó tới cục cảnh sát.”

“Đường Diệp Trạch sẽ tin tưởng em sao?” Đây là vấn đề Liêu Bắc Bắc khi ngồi trên xe cảnh sát quan tâm nhất.

Đường Diệp Hoa cho cô một ánh khẳng định, sau đó nhìn cảnh sát dần xa, thở dài một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ! Quan Tâm Thêm Chút Nữa Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Em Gái Anh Là Tội Phạm Hiểm Nghi

Trong phòng bệnh, bắp chân trái mới vừa bó bột xong, Phạm Phi mệt mỏi nằm ở trên giường.

Đường Diệp Trạch thì tựa bên cửa sổ, chậm rãi, vò giấy xét nghiệm trong tay thành một nắm.

“Anh đang trách em sao? Thật xin lỗi. . . . .” Phạm Phi không có khí lực nói, “Em biết anh không tin em, ngay cả em cũng không tin Liêu Bắc Bắc sẽ làm ra chuyện như vậy đối với em, em chỉ là đùa giỡn mà thôi, nói chúng ta từ đầu đã ngủ trên cùng cái giường, dĩ nhiên đây cũng là sự thật, anh còn nhớ rõ chuyện lúc học đại học không, vì hoàn thành bài tập, các bạn học cùng tổ thường xuyên ở trong ký túc xá mỗi đêm để hoàn thành đề mục. Nhưng mà em mới nói đến một nửa, cô ấy lại. . . . .”

Phạm Phi trong lúc Đường Diệp Trạch nộp viện phí, đã bấm điện thoại, một mực chắc chắn là Liêu Bắc Bắc đem cô đẩy xuống thang lầu, thậm chí nói Liêu Bắc Bắc tuyên bố muốn giết cô, cho nên cô cần cảnh sát bảo vệ gấp.

“Thật xin lỗi Tiểu Trạch, em mới vừa rồi sợ quá, không biết nghĩ như thế nào bấm điện thoại báo cảnh sát, huống chi em hoàn toàn không biết các anh bắt đầu hẹn hò, nếu như em biết tuyệt đối sẽ không báo cảnh sát. . . . .” Cô trong mắt hàm chứa nước mắt, lộ ra vẻ ủy khuất cực kỳ.

Đường Diệp Trạch im lặng không nói, anh trực tiếp đi ra khỏi phòng bệnh, nếu như hai người bởi vì phát sinh cãi vã, kéo nhau ra thang lầu không kiên cố cãi vã, quả thật sẽ đưa đến thang lầu sụp xuống. Hiện tại việc anh muốn làm là đi cục cảnh sát nộp tiền bảo lãnh Liêu Bắc Bắc.

Đội anh đi xa, Phạm Phi nhướn nửa thân thể nhìn thăm dò, Đường Diệp Trạch tin hay không cũng không phải là trọng điểm, hôm nay tin truyền ra, chuyện này một khi nào lớn, ngay cả khi oan ức cũng Liêu Bắc Bắc được giải, trường bối Đường gia còn có thể tiếp nhận một con dâu từng bị nghi ngờ là phạm tội sao?

Trong phòng thẩm vấn, Liêu Bắc Bắc ngồi nghiêm chỉnh, hai gã dự thẩm viên từng cái chỉ ra điểm nghi ngờ trong án lần này —— thứ nhất, dấu hiệu “Nguy hiểm” ở cửa thang đề ở chỗ nào vậy?

Thứ hai, Phạm Phi thông qua nói điện thoại hô lên hai câu nói, một câu là “Cứu mạng”; một . . . câu khác là “Liêu Bắc Bắc ngàn vạn lần đừng buông tay, là tôi sai rồi, thật xin lỗi”.

Thứ ba, khi công nhân mang lưới an toàn tới, Phạm Phi sớm không rơi xuống trần không rơi xuống mà ở lúc Liêu Bắc Bắc có thể bảo đảm an toàn bản thân thì rơi khỏi bậc thang, điểm này làm giải thích như thế nào?

Thứ tư, trong phòng khách Phạm Phi rơi là tả mấy bộ đồ lót mới tinh, trong đó một cái áo lót cực kỳ giá trị bị hủy hoại, trải qua kiểm tra, phát hiện công cụ gây án để ở dưới bàn trà vuông, mà trên đó lấy được vân tay đầy đủ của Liêu Bắc Bắc.

Căn cứ vào bốn điểm trên, cảnh sát có quyền hoài nghi Liêu Bắc Bắc có ý định dả thương người.

Liêu Bắc Bắc bị hỏi đến sững sốt, nhưng cô cũng không có nóng lòng phản bác, bởi vì tạm thời không người nào có thể chứng minh trong sạch của cô, càng không người tin tưởng Phạm Phi có thể tự mình té bị thương.

Giờ này khắc này, cô bình tĩnh hiểu ra rằng, đây thật là ra một cái bẫy tỉ mỉ bày ra để vu hại cô.

“Vì tiền? Vì tình? Hay là ân oán cá nhân? Nói một chút đi.” Dự thẩm viên nghiêm túc nói.

Tiếng gõ cửa vang lên, có một tên cảnh sát nhẹ giọng nói cho dự thẩm viên, luật sư Liêu Bắc Bắc đến. Sau khi nghe xong, dự thẩm viên nói một câu không mặn không nhạt. . . , sau đó đứng dậy đi gặp luật sư Liêu Bắc Bắc.

“Theo người bị hại nói, cô ấy cùng Tổng giám đốc các người là bạn học đại học, cho nên Tổng giám đốc các người mới đặc biệt chiếu cố cô ấy, mà cô cùng Tổng giám đốc lại hẹn hò bí mật, cho nên cô đối với bị người hại ghi hận trong lòng, phải không?”

“Xin đừng suy đoán lung tung nữa.” Liêu Bắc Bắc nắm quyền.

Một vị dự thẩm viên khác thấy Liêu Bắc Bắc tâm tình kích động, đứng dậy ngăn bả vai của cô.

Liêu Bắc Bắc vành mắt đỏ, nhưng lần này cô cũng không có ở trước mắt dự thẩm viên tỏ ra hèn yếu.

Trong đại sảnh cục cảnh sát, dự thẩm viên nhìn khắp bốn phía, không có tìm được người nào có dáng vẻ tương tự luật sư, chỉ thấy một người đàn ông trẻ tuổi mặc Âu phục nghiêm chỉnh, hay tay nam nhân trắng trẻo, đứng nghiêm bên cửa sổ. Thông qua quần áo phán đoán, không giống như là một vị luật sư.

“Luật sư Liêu Bắc Bắc có tới không?” Dự thẩm viên dò hỏi.

Đường Diệp Trạch chậm rãi xoay người lại, đi tới trước mặt dự thẩm viên, từ túi áo Âu phục móc ra một tờ chứng nhận luật sư, nghiêm mặt nói: “Tôi chính là luật sư biện hộ Liêu Bắc Bắc, Đường Diệp Trạch.”

—— nếu có người quen ở tại đó, bọn họ chắc chắn sẽ không tin tưởng, Đường Diệp Trạch bình thường kiêu kì, thế nhưng ở thời gian du học lấy được chứng nhận tư cách luật sư, thậm chí, ngay cả Phạm Phi ở bên cạnh cửa sổ bốn năm cũng không biết.

“Đường Diệp Trạch? Vậy anh chính là Tổng giám của địa ốc Đường thị, Nhị công tử nhà Đường chủ tịch?” Trước tiên dự thẩm viên đã có được tin tức quan trọng đối với nhận vật vốn có liên quan trong án.

“Nếu như thẩm tra không có nhầm lẫn. . . , tôi hiện tại có thể đi cùng với anh gặp Liêu tiểu thư không?” Đường Diệp Trạch không tâm tình cùng anh nói

chuyện phiếm

Dự thẩm viên thấy thái độ Đường Diệp Trạch lớn lối, cảm giác không vui, vượt qua Đường Diệp Trạch, đứng tưởng rằng có tiền là có thể tránh được chế tài luật pháp.

Trở về phòng thẩm vấn, Đường Diệp Trạch thấy Liêu Bắc Bắc ngồi co rút trên ghế thẩm án, trong lòng đau nhói.

“Liêu tiểu thư, luật sư cô đã đến, tranh thủ a.”

Liêu Bắc Bắc thần sắc dần ổn, vô lực nâng mí mắt, lại không nghĩ rằng người đứng ở phía sau là người mình muốn gặp Đường Diệp Trạch, ánh mắt đã sớm vô hướng, bỗng nhiên thoáng cái giống như bắt được tấm gỗ cứu mạng, nước mắt đỏ rào rào chảy xuống.

Đường Diệp Trạch không nhìn quy định tra hỏi, đứng ở bên cạnh Liêu Bắc Bắc, nhẹ nhàng lau nước mắt của cô: “Đừng khóc.”

“Em không có đẩy cô ấy, là chính cô té xuống, anh phải tin tưởng em?” Liêu Bắc Bắc nức nở không ngừng, toàn bộ thế giới có thể hiểu lầm cô, chỉ cần Đường Diệp Trạch tin tưởng cô là đủ rồi.

Đường Diệp Trạch ôn nhu cười cười: “Anh đã tới đây, chẳng lẽ có thể không tin em? Đừng sợ, cứ nói đúng sự thật.”

Liêu Bắc Bắc khóc gật đầu, cô muốn bỏ nhào tới trong ngực Đường Diệp Trạch, nhưng ghế thẩm vấn có khóa làm cô không thể động đậy.

“Giờ X ngày X, cũng chính lúc trước chuyện phát sinh, cô ở đâu?”

“Đường Tổng giám đốc Đường Diệp Hoa cùng vị hôn thê của anh Vương Tuyết Mạn ở trong phòng ngủ. Lúc ấy tôi đang cùng Vương Tuyết Mạn tán gẫu.”

“Cô bắt quá là một nhân viên bình thường, tại sao có thể tùy ý ra vào trụ sở cao cấp?” Liêu Bắc Bắc ngây ngốc, Đường Diệp Trạch với thân phận luật sư đối với cảnh sát chất vấn nói: “Địa điểm trước khi xảy ra chuyện đã khai báo, về phần vấn đề riêng, Liêu tiểu thư có quyền giữ im lặng.”

“Nga, tôi muốn giữ im lặng.” Liêu Bắc Bắc ngu ngơ lặp lại một lần.

Đường Diệp Trạch rất không hợp thời cười yếu ớt một tiếng, vuốt vuốt tóc của cô. Liêu Bắc Bắc ngửa đầu cười híp mắt, trước mấy phút đồng hồ cô còn thất kinh, hiện tại cái gì cũng không sợ.

“Khụ khụ. Xin Đường tiên sinh cùng tội phạm hiềm nghị giữ khoảng cách an toàn.”

“Xin hỏi như thế nào mới coi là khoảng cách an toàn? Luật pháp có văn bản quy định sao?” Đường Diệp Trạch nhìn ra dự thẩm viên mang thành kiến chất vấn thân phận Liêu Bắc Bắc, đây là — điểm anh không thể dễ dàng tha thứ.

Dự thẩm viên bị chèn ép, đề tức giận tiếp tục thẩm vấn Liêu Bắc Bắc.

“Xin hỏi cô cùng bị người hại Phạm Phi, quan hệ như thế nào?”

“Không cùng bộ phận, cô ấy ở chỗ thiết kế, còn tôi là thư ký của Đường Diệp Hoa, cơ hồ không có gặp gỡ.”

“Cô là thư ký của Đường Diệp Hoa, Phạm Phi nào có quyền lợi chỉ huy cô lấy văn kiện: giấy tờ, thật không có quan hệ cá nhân sao?”

“Cùng tồn tại trong một công ty giúp đỡ nhau chẳng có gì lạ, Liêu tiểu thư có quyền không giải thích.” Đường Diệp Trạch chậm rãi nói.

Liêu Bắc Bắc biết vậy nên lấp kín thật chắc tường cao dựng ở phía sau, cô cũng học bộ dáng Đường Diệp Trạch, mặt hướng dự thẩm viên nháy mắt mấy cái: “Chẳng lẽ đồng nghiệp ngại nhờ ngại thuận tiện lấy một cái bưu kiện gì đó vân vân, ngại bắt kẻ sao?”

“Cây kéo dính đầy dầu tay cô thì giải thích thế nào?” Dự thẩm viên lấy ra vật chứng đầu tiên, bịch một tiếng bỏ trên bàn.

Liêu Bắc Bắc nhìn lại, cái kéo này nhìn quen mắt, nhưng nghĩ không ra tại chỗ nào dùng qua.

Đường Diệp Trạch rất nhanh nhìn ra đầu mối, phút chốc chỉ lên bảng quảng cáo lụa đỏ dán trên vách tường: “Thật xin lỗi, tôi chen vào một câu, ‘thắng bạch tông khoa’ chữ ‘khoan’ dán lệch.”

Dự thẩm viên khuôn mặt hắc tuyến, thấy được loa âm thanh tra hỏi rung động, anh cảnh cáo Đường Diệp Trạch đừng nữa nhiều loạn tầm nhìn.

Lụa đỏ. . . . hai mắt Liêu Bắc Bắc bỗng nhiên tỏa sáng “A. Tôi nhớ ra rồi, đại khái mấy tháng trước, tôi ở trong Vạn Diệp Thành tổ chức một hoạt động quyên tiền cứu trợ trẻ em thất học, lúc ấy tôi tự mình làm một chút hoa hồng giấy đưa cho cư dân nguyện ý quyên tiền. Ở trong trấn vô tình gặp gỡ Phạm Phi vừa mới đến, Phạm Phi là bạn học Đường Diệp Trạch, Đường tổng giám, cho nên cô cùng tôi quyên góp, sau đó dùng xong cây kéo tôi quên trả lại cho tổ trang trí, nếu như nhớ không lầm, cây kéo cùng với các tài liệu khác vẫn như cũ để ở trong phòng của Đường tổng giám.”

“Hả? Vậy làm sao lại chạy đến trong phòng ngủ Phạm Phi đây?”

Liêu Bắc Bắc giương mắt hướng Đường Diệp Trạch cầu cứu, Đường Diệp Trạch thì bình tĩnh nói: “Thông qua dấu tay lưu ở hiện trường không có cách nào xác định thời gian cụ thể, nhưng có thể đoán được đây là dấu tay mới hay cũ, nếu như kiểm tra kỹ thuật của cục cảnh sát không tìm ra đúng sự thật, có thể đệ trình lên ngành tương quan tiến hành kiểm tra lại.”

Dự thẩm viên trầm xuống: “Còn có, trong hồ sơ phát hiện, nhân viên trực thông qua điện thoại nghe được nội dung ‘cứu mạng’ cùng ‘thật xin lỗi’, đúng là nói với cô sao?”

Đường Diệp Trạch lúc ấy không có ở đây hiện trường, về phương diện vấn đề này anh không có cách nào thay Liêu Bắc Bắc giải thích. Hiện tại chỉ có thể dựa vào Liêu Bắc Bắc tự cứu.

“Bắc Bắc, tỉnh táo lại, cố gắng nhớ lại từng chi tiết, em có thể.” Đường Diệp Trạch cười cười.

“Ừ.”

Liêu Bắc Bắc chắc chắn đáp ứng. Cô vừa nhớ lại vừa vô ý thức vuốt ve cánh tay, làm một tia đau đớn xẹt qua đầu ngón tay, Liêu Bắc Bắc bỗng nhiên như nhớ tới cái gì, cô vén tay áo lên, quả nhiên, chỗ khuỷu tay lưu lại mấy vết cào.

“Nhìn đây, mời xem. Phạm Phi lúc ấy bắt được cánh tay của tôi, cho nên tôi không thể nào vừa vận lúc công nhân kéo lưới an toàn ra mà hắt cô ấy xuống, mặc dù tôi muốn làm cô té xuống, cô ấy chịu buông tay sao?”

Bỗng nhiên, Liêu Bắc Bắc cảm giác trong thân thể mình tràn đầy tinh lực vô hạn, không khỏi lo lắng mường tượng nói: “Chân tướng chỉ có một, tôi là bị Phạm Phi vu oan. Tôi hi vọng cảnh sát có thể mau sớm chứng nhận, tôi trong sạch.”

Hai gã dự thẩm viên hai mặt nhìn nhau, chuyện gì xảy ra? Tình thế nghịch chuyển lớn?

Trong mắt Liêu Bắc Bắc lóe ra tia hy vọng chết đi sống lại, mới vừa rồi, cô cho là mình phải đổi thành cái thìa rồi, lúc này thuận lợi rửa sạch oan khuất, này này này. . . . . Toàn bộ phải cảm tạ luật sư lớn Đường Diệp Trạch trợ giúp a, ha ha ha.

Ừ? Anh hũ nút này lại có giáp phép luật sư? Rõ ràng không có cách mấy tuổi, làm sao người ta lại có tài như vậy đây?

Đường Diệp Trạch chẳng qua là dựa theo vật chứng cảnh sát có trong tay, tiến hành lật đổ từng cái, tâm tình cũng trầm trọng, thật khắp thiên hạ không có chân tướng rõ ràng, anh nên như thế nào đối mặt với người bạn tốt nhiều năm đây?

“Hôm nay chứng cứ chưa đầy đủ, xin cảnh sát lập tức thả người ủy thác của tôi. Hơn nữa, tôi đồng ý làm người bảo lãnh cho Liêu tiểu thư.”

Đường Diệp Trạch nói hết lời, người báo án thương thế không nặng, không thả người thì có thể làm gì?

Hai giờ sau, Đường Diệp Trạch xong xuôi thủ tục nộp tiền bảo lãnh, đi tới nữ cảnh sát viên tạm giam bên cạnh Liêu Bắc Bắc, mở tay ra, cười cười.

“Chúng ta về nhà sao.”

Nghe được câu này, Liêu Bắc Bắc mới vừa ổn định cảm xúc lại gọn sóng, cô dựa vào vai Đường Diệp Trạch: “Không có anh, em thật không biết nên làm cái gì cho tốt bây giờ, cảm ơn anh nguyện ý tin tưởng em.”

Đường Diệp Trạch vuốt vuốt mái tóc dài của cô, nhẹ nhàng hôn lên trán của cô, ở cô bên tai ôn nhu nói:

“Không chỉ có tin em, còn muốn cưới em. Bắc Bắc, em nguyện ý gả cho anh không?”

Liêu Bắc Bắc vô luận như thế nào cũng không có nghĩ đến, sau khi mây đen kéo đến đợi chờ cô dĩ nhiên là một cầu vòng hoa mỹ như vậy, mặc dù chỗ cầu hôn khác thường, nhưng không ai có thể ngăn cản tìm cô mệnh mang kích động.

Cô ngượng ngùng mím môi, vừa muốn đáp lại, vừa lúc chuông điện thoại cắt đứt cô.

“Đường Diệp Trạch. Bây giờ con lập tức về công ty cho ta, còn có cô gái tên Liêu Bắc Bắc kia, đem cô cùng tới. Bản thân cha muốn nhìn xem dạng phụ nữ gì mà làm con ta mê mẩn thần hồn điên đảo.

Đồ đồ đồ —— đối phương hung hăng cúp điện thoại.

Liêu Bắc Bắc cách tai nghe rất gần, cô rõ ràng nghe được mỗi một câu Đường Sâm nói. Không khó nghe ra, Đường Sâm rất không thích cô.

Mộng đẹp bang một tiếng, bể nát.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ! Quan Tâm Thêm Chút Nữa Đi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Chân Chính Làm Cho Cô Học Được Độc Lập Chính Là Tình Yêu

“Cha, ngài cần gì phát lớn hòa như vậy?” Đường Diệp Hoa sờ dĩ chưa có tới cục cảnh sát, là bởi vì Đường Sâm gọi điện thoại tới, nói ông đang trên đường tới Vạn Diệp Thành.

“Đúng vậy, đúng vậy, chúng ta là khách du lịch, có lời gì từ từ nói thôi. . . . .” Lục Tư Kỳ vuốt vuốt bộ ngực của chồng.

“Hừ. Đùng cho là cha không có ở bên cạnh hai đứa thì không biết xảy ra chuyện gì, xem một chút tin tức bên trong công ty đi”

Đường Sâm giận đến bệnh tim suýt nữa tái phát, cái gì quy tắc ngầm, cái gì ghen tức đến nổi ra tay giết người, tất cả tin tức Bát Quái đều có liên quan đến cô gái tên Liêu Bắc Bắc này.

“Diệp Trạch rất yêu Liêu Bắc Bắc, ngài. . . . .”

“Thế nào? Còn muốn đem loại phụ nữ này lấy về nhà phải không?” Đường Sâm vỗ án.

“Cha. Những thứ kia cũng là hiểu lầm, Liêu Bắc Bắc là cô gái tốt.” Đường Diệp Hoa vô lực mà khuyên nhủ. Cũng phải, chuyện xảy ở trên người Liêu Bắc Bắc quả thật nhiều hơn một chút, nhiều vô số đến có thể viết thành một bộ tiểu thuyết. Ngay cả anh và Đường Diệp Trạch tin tưởng cô vô tội thì như thế nào, dù sao lời đồn đáng sợ a.

“Cái loại phụ nữ lăng lợ này vĩnh viễn không thể nào vào được cửa Đường gia ta. Muốn mượn Đường gia để bay lên đầu cành làm Phượng Hoàng? Không có cửa đâu. Trừ phi ta chết. Nếu không nữ nhân này vĩnh viễn không thể nào bước vào đại môn Đường gia nữa bước.” Đường Sâm ho khan không ngừng, Lục Tư Kỳ thấy chồng mình thân thể càng lúc càng khó chịu, liền ra ám hiệu cho Đường Diệp Hoa bớt tranh cãi một tí.

“Cha ——”

“Câm miệng. Chuyện này không có thương lượng, cho dù đợi đến Diệp Trạch đem Liêu Bắc Bắc dẫn tới trước mặt của ta, cũng là câu nói kia, trừ phi ta chết.”

—— câu lấy tánh mạng làm tiền đánh cuộc này, đúng lúc rơi vào trong lỗ tai Liêu Bắc Bắc.

Cô đứng nghiêm ở trước cửa phòng, thấy Đường Diệp Trạch có vẻ mặt không vui, cô kéo cổ tay Đường Diệp Trạch lại, lắc đầu. Ở giữa thân tình cùng tình yêu, người phụ nữ phải bắt buộc người đàn ông lựa chọn thì không phải là cô gái tốt. Cô vẫn là cho như thế, ngay cả cha mẹ không hiểu mình, ngay cả khi cô có cảm thấy người lớn vô cùng nghiêm khắc, nhưng mà người nào có thể có lòng dạ cứng rắn như sắt để chỉ cái người đã cho anh mạng sống đây?

Đường Diệp Trạch đè nén cơn giận, thấy vẻ mặt Liêu Bắc Bắc bị thương tổn, thì vô cùng đau lòng.

“Bắc Bắc, em trở về nhà nghỉ ngơi trước đi, một lát anh sẽ đi tìm em”

Liêu Bắc Bắc hít mũi một cái, ở vào lúc ngẩng đầu miễn cưỡng cười vui nói: “Anh theo em đến bờ biển một chút được không?”

Đường Diệp Trạch đáp một tiếng, hiểu ý của cô, e sợ mình cùng ba ba phát sinh cãi vã, cho nên anh liền kéo tay cô, rồi đi nhà lớn của túc xá, song song cõng giày ra, lấy chân không dẫm ở trên bờ biển mềm mại.

Liêu Bắc Bắc nhìn chăm chú vào gương mặt anh tuần nhu hòa kia, cô không nhớ rõ khi nào thì mình là bắt đầu yêu người đàn ông này, có lẽ đang ở trong nháy mắt, có lẽ đã lâu rồi, tuy không có chính thức tỏ tình, càng không có lời ngon tiếng ngọt giữa hai người yêu nhau, cứ như vậy mà thuận theo tự nhiên đi tới cùng nhau, không ai có cố ý tìm tòi nghiên cứu từ đầu đến cuối.

Liêu Bắc Bắc mím môi cười cười, tình yêu không tiếng động mà đến rồi, mang cho cô cảm giác động tâm kỳ diệu.

Đường Diệp Trạch nắm bàn tay của cô, đưa lên mép nhẹ nhàng hôn, anh có rất nhiều lời muốn nói với Liêu Bắc Bắc, tình yêu nhìn như gió êm sóng lặng, nhưng anh phải lặng yên đợi chờ lâu như vậy.

Nếu như nói thời gian là một thanh thước đo tình yêu, anh tin tưởng thước đo trong lòng của không có điểm cuối, ở từng cái nhớ thương Liêu Bắc Bắc không vui chút nào, còn tự mình hưởng một lần rồi lại một lần vui sướng.

Hôm nay đột phá được trở ngại nặng nề, nói gì đi nữa anh cũng không nguyện ý nữa buông tay.

Anh chậm rãi nghỉ chân, rất nhanh nắm tay nhỏ bé của Liêu Bắc Bắc, mím môi, xấu hổ nói: “Có câu giấu ở trong lòng anh nhiều năm rồi, nhưng lời này chỉ có ba chữ, em có muốn nghe không?”

Bọt sóng vỗ vào trên bắp chân của Liêu Bắc Bắc, có chứa đựng lạnh lẽo của ban đêm, nhưng ấm áp lại lan tràn do chân thành mang đến.

Đã đoán ra ba chữ kia là cái gì, tựa như cô cũng muốn lớn tiếng nói ra với anh. Nhưng là, nghĩ đến thái độ của người lớn ở Đường gia, tại sao cô có thể làm cho người đàn ông mình yêu lâm vào thế khó xử đây? Ít nhất, hiện tại cô làm không được việc ngoảnh mặt làm ngơ.

Huống chi, cô cũng không có thể yêu cầu tất cả mọi người phải thông cảm cho những chuyện phát sinh ở trên người cô ——

Đầu tiên là lời đồn cô cùng Triệu Diệu liếc mắt đưa tình, ngay sau đó cô đã tiếp nhận Phan Hiểu Bắc theo đuổi, cùng hẹn hò, hẹn hò không lâu liền có kinh nghiệm cường bạo chưa được, còn chịu lời nói ác độc, cách không lâu sau, Đường Diệp Hoa lại mở trận thế trước mặt mọi người hướng cô tỏ tình, mặc dù cô không có đáp ứng, nhưng mà ở trong lòng mọi người vẫn tồn tại nghi vấn, còn nữa, quan hệ mập mờ của cô cùng Đường Diệp Trạch mọi người đều biết, còn xảy ra chuyện giết người vì tình. Ngán ngùng có mấy tháng thời gian, ở trong mắt người khác, cô có ít nhất ba đoạn tình yêu không rõ ràng.

Không trách thể trách trường bối Đường gia tức giận, phải thay đổi tình thế như thế nào là do chính cô, và cô cần suy nghĩ thật kỹ xuống.

“Bắc Bắc, không nên quá để ý. . . . .” Đường Diệp Trạch nhẹ nói, anh từ trong mắt của cô tựa hồ thấy được do dự.

Bọn họ đều cố ý tránh đề cập đến những lời nói mới vừa nghe được ở trong phòng. Tuy nói Đường Diệp Trạch đối với ba ba có chút ít oán trách, nhưng dù sao cũng là cha ruột của mình, là người đàn ông mà khi mẹ chết đi vẫn yêu.

Đúng vậy, anh di truyền sự cố chấp đối với tình yêu của mẹ, thà để tình yêu giết chết mình, cũng không nguyện chấp nhận bỏ nó.

Hiện tại, anh không cầu ba ba cùng Liêu Bắc Bắc có thể cùng hòa thuận chung đụng, chỉ cầu cô không nên suy nghĩ bậy bạ.

Liêu Bắc Bắc gấp thần sắc lo âu của anh, vào lúc anh muốn mở miệng thì cô đã kịp thời che miệng của anh: “Hiện tại trong đầu em có chút rối loạn, em không có giận ba anh, điều ông ấy băn khoăn là đúng, là do em không có giữ mình trong sạch.”

“Em đang ở đây nói cái gì đó, Bắc Bắc? Không nên đem lỗi lầm của người khác trút ở trên người mình.”

“Cùng nhau đi tới đây, anh cũng tận mắt nhìn thấy chuyện xảy ra trên người em, không ai ép em cùng với Phan Hiểu Bắc hẹn hò, em cũng không nói lời sắt đá, cùng thần sắc nghiêm nghị mà cự tuyệt Đường Diệp Hoa theo đuổi, sự mềm yếu của em đã đưa đến đối phương hiểu lầm. Anh có thể nói em một chút cũng không có sai sao?” Liêu Bắc Bắc cũng rất muốn đem mình là người bị hại để lý giải, nhưng cô không có cách nào thay mình giải vây hoàn toàn.

“Còn có Phạm Phi. . . . . em nghĩ cô ấy là bởi vì quá yêu anh mới có thể làm ra chuyện gài bẫy hãm hại, chúng ta đều là phụ nữ, mặc dù cách làm của cô ấy khiến em phải hoảng sợ, nhưng mà em có thể hiểu được tâm tình của cô ấy. . . . .” Liêu Bắc Bắc rũ mắt xuống, “Anh còn nhớ rõ cái ngày em trở về Vạn Diệp Thành không? Thật ra thì ngày đó em ở trên đường gặp được hai người, lúc ấy cũng không hiểu rõ tình cảm em đối với anh đã vượt qua tình bạn bè, hình ảnh anh cùng cô gái khác sống vai đạo phở khiến tâm tình em vô cùng xuống thấp, nguyên cả buổi tối, em đều thấy bị đè nén rất khó chịu, cho nên em mới chạy đến du thuyền giết thời gian, thật sự quá khó tiếp nhận, nên em mới phải mượn rượu giải sầu. Ít nhất anh không có bỏ mặc em, chỉ bằng vào điểm này em liền so sánh với cô ấy may mắn gấp trăm lần. Em nghĩ, so với cái khổ buồn bực cầu mình, áp lực mà Phạm Phi phải chịu còn lớn hơn nữa, trong lòng của cô ấy khổ hơn nữa.” Vừa nói vừa nói, Liêu Bắc Bắc bỗng nhiên liền nghĩ thông suốt, hiểu rằng Phạm Phi chọn lựa thủ đoạn cực đoan là do ở cô ấy đối với Đường Diệp Trạch yêu điên cuồng.

“Thôi, bỏ qua chuyện này đi, em sẽ không truy cứu trách nhiệm luật pháp của cô ấy.”

Yêu đơn phương đã khổ rồi, mà người kia lại vĩnh viễn không nhìn thấy giới tính của mình, còn gọi anh em, chia sẻ tình yêu của người đó với mình.

Đường Diệp Trạch nhìn cô, gió biển thổi rối loạn tóc của cô, anh đem sợi tóc che ở trên mặt cô vệt ra, lộ ra vẻ mặt tinh xảo vừa thiện lương vừa đáng yêu. . . . . Rất nhiều người, bao gồm anh ở bên trong, cũng sẽ cho là Liêu Bắc Bắc có ý nghĩ quá ngây thơ, thật ra thì, nghĩ lại cô mới chân chính là người thông minh, bỏ qua cho người khác chẳng khác nào bỏ qua cho mình, người đắm chìm ở trong cừu hận vĩnh viễn không chiếm được vui vẻ.

Một người phụ nữ hiểu được hưởng thụ sự vui vẻ của cuộc đời, sao không đáng giá được anh đợi chờ?

Chậm rãi, anh cúi đầu xuống, khí lưu ấm áp thổi tan rét lạnh của gió biển, mang theo tình yêu tràn đầy của anh đối với cô, chắc chắn kết hợp.

Liêu Bắc Bắc nhắm mắt lại, kiễng mũi chân, cô tựa hồ chờ anh chủ động với mình đã lâu, nhưng bắt đầu dĩ là anh trời sinh có tính xấu hổ, e sợ vì ngôn hành cử chỉ đột ngột sẽ cho khiến đối phương khó xử, thật ra thì anh thật không cần cẩn thận quá, có khi bá đạo chút ít cũng là rất khả ái.

Nhưng hạnh phúc này quá ngắn ngủi, nó sẽ dừng lại ở trên bờ biển này mãi mãi.

Cô muốn dùng tim nhớ kỹ nụ hôn này, tha thứ cho cô lại một lần nữa quyết định làm đao binh, vì những lời khó nghe của mọi người rót vào lỗ tai, cô thật sự không thể chịu đựng được, để Đường Diệp Trạch vì cô mà phải lộ ra ưu thương, đừng trách cô nghĩ quá dài quá xa, một khi đến lúc đó, lời nói có khi sẽ đâm bị thương tình cảm mà bọn họ mới vừa tạo dựng lên, bọn họ sẽ vì tranh thủ tình yêu mà cảm thấy mỗi một, cô lại càng không nguyện ý cùng trường bối Đường gia ở thế bất lưỡng lập, bất kể kết cục như thế nào, người bị thương tổn nhất định là Đường Diệp Trạch.

Thừa dịp cả hai còn không có yêu sâu đắm đến tận xương tủy, cô chủ động thối lui khỏi, mới là điều căn bản giải quyết vấn đề.

. . . . .

Sóng biển mãnh liệt mênh mông, ban đêm biển không có gì có thể nhìn, chỉ là một mảnh đen nhánh, bất quá lại phảng phất như thể giới thuộc về hai người , đám tình nhân bị bao vây ở trong ý nghĩ – yêu thương nồng đậm, không cần lời nói, chỉ cần ôm nhau mà ngồi, cũng có thể thấy được phong cảnh xinh đẹp nhất.

Đường Diệp Trạch cúi xuống Tây phục choàng trên người Liêu Bắc Bắc, Liêu Bắc Bắc thì tựa vào đầu vai anh, vành tai và tóc mai chạm vào nhau, thỉnh thoảng phát ra tiếng cười thanh thúy, thỉnh thoảng ôm nhau gần bó, tạm thời quên mất thị phi phi, cùng nhau đợi chờ mặt trời mọc đầu tiên khi bọn họ miễn nhau.

“Bắc Bắc, tại sao em không để cho anh nói ra ba chữ kia?”

“Bởi vì anh còn chưa có luyện tốt để nói” Liêu Bắc Bắc vung lên một nụ cười thật to, hôn xuống khóe miệng anh , “Nếu có một ngày dù ở trường hợp nào địa điểm nào anh cũng dám lớn tiếng nói ra được , thì em mới muốn nghe.”

“ . . . . .” Đường Diệp Trạch biết cô đang cố ý gây khó khăn cho mình, vì tính cách không cho phép, nên ngay cả trong lòng ngàn vạn lần kêu gọi, anh cũng không thể biểu đạt tình cảm ra ngoài.

Anh chính là loại đàn ông này, nội liễm, nhưng thâm tình.

“Vậy nếu là chờ chúng ta có con rồi anh còn chưa nói thì sao?” Anh phản công lại một quân cờ.

Ông xã đẹp trai cuốn hút, bé con hoạt bát khả ái, một nhà ba người ở bờ biển chơi đùa, hình ảnh tuyệt đẹp đến cỡ nào , nhưng mà sự tốt đẹp này có chút không thực tế.

Nụ cười của Liêu Bắc Bắc cứng tại khóe miệng, may mà bóng đêm mờ mờ, nên nhìn không thấy bi thương nổi lên trong mắt cô.

“Hừ —— để cho em suy nghĩ một chút.” Cô vào lúc trước khi mình rơi lệ đã nói xong những lời này.

Đường Diệp Trạch đáp một tiếng, mang ước mơ đối với tương lai, ưu nhã vung lên khóe miệng.

. . . . .

Thời gian ở bên nhau của những người đang yêu luôn ngắn ngủi , ngày đó khi hào quang vừa bắn ra, hàng vạn tia sáng màu hồng đánh thức cả vùng đất đang ngủ say, cũng đánh thức Liêu Bắc Bắc đang đắm chìm trong bê tình .

Cô nhảy lên bên cạnh nham thạch, Đường Diệp Trạch thì đứng ở dưới mặt đá làm tay vịn cho cô, cô chỉ hướng chân trời có phong cảnh xa hoa kia, tung tăng nói : “Thật là đẹp a em muốn khóc. . . . .”

Trắng trợn mà khóc đi, đây là lần cuối cùng cô ở trước mặt anh rơi lệ.

*

Trước khi Liêu Bắc Bắc rời đi, đã post một tin Weibo cuối cùng ——

Hiện tại em thật sự không có dũng khí để tiếp nhận tình yêu này theo lẽ thường, cho dù có kết hôn, em cũng không cách nào lấy thân phận ngang hàng cùng sinh hoạt chung một chỗ.

Không bằng để cho thời gian lắng đọng tình cảm em đối với anh, chờ khi em có tư cách cảm thấy xứng đôi với anh, em sẽ trở lại tìm anh, nếu như khi đó anh còn không có cưới vợ sinh con , còn nguyện ý tiếp nhận —— đào bình này. . . . . Song, em cũng không biết ngày đó khi nào sẽ tới .

Thật xin lỗi, xin tha thứ cho em ra đi không từ giả.

. . . . .

Đường Diệp Trạch đứng ở trong túc xá Liêu Bắc Bắc, nhìn gian phòng chung quanh trống rỗng, nhặt lên một cành hoa hồng giấy trên bàn , nhìn về phía biển rộng lớn vô ngần ngoài cửa sổ, chưa xốt cười.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ! Quan Tâm Thêm Chút Nữa Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Thời Gian Dùng Để Chứng Minh —— Tình Yêu

Giống Như Rượu Ngon Lâu Năm

Khu biệt thự Diệp Ái được xây dựng xong trong bốn năm, rốt cục ở các hạng mục kiểm tra đo lường, đạt tới trình độ quốc tế đã hoàn thành. Nên đặc điểm lớn nhất của khu biệt thự chính là bảo vệ tài nguyên thiên nhiên, làm một lính bảo an địa phương hết lòng để giữ lại mỗi một tấc đất phong cảnh thuộc về thiên nhiên. Kiến trúc sư đã ở dưới điều kiện không phá hỏng núi non cây cối, đã đánh vào tâm lý của những người giàu có muốn có một biệt thự độc lập phong cảnh hữu tình. Nhưng dưới sự kiểm soát gắt gao, nhìn qua sẽ không phải như phòng ở chính thống san sát nối tiếp nhau, mà có vẻ ngoài phong cách cổ xưa đơn giản, trang trí bên trong lại tinh xảo thuộc loại hạng sang của khu nghỉ mát.

Chính là bởi vì biệt thự thiết kế với ý nghĩ mới mẻ độc đáo, nên đã giành được giải nhất phong cách kiến trúc và trang trí nội thất, còn được đưa vào danh sách của các bài báo kinh tế, lập tức khiến cho các giới nhân vật nổi tiếng khắp nơi chú ý, số lượng nhà bán ra cao chưa từng có.

“Em đã kiên trì đúng.” Đường Diệp Hoa tựa vào bên tường rào nhìn ra biển, giờ lên ly Champagne.

Đường Diệp Trạch nhìn về phía biển xanh thẳm, nước biển vỗ vào đá ngầm, tung tóe lên tầng tầng bọt sóng.

Hải âu bay lượn ở tầng trời thấp, mọi người ở bờ biển chơi đùa, hết thấy hết thấy, ở trong mắt của anh tịch tịch an bình và trầm lặng như vậy.

Năm tháng không có ở trên mặt anh lưu lại bất cứ dấu vết gì, anh vẫn trở thành nhân vật cao ngạo thần bí như cũ. Liên tiếp có các tạp chí ở trên thương trường nổi lên tâm tư muốn phỏng vấn anh, không chỉ có trở thành trùm của giới địa ốc, còn được không ít danh gia thiên kim ưu ái, vì vậy, anh vô hình chung trong trở thành chiêu bài quảng cáo sống của biệt thự Diệp Ái, vì công trạng bán hàng mà làm ra công hiến trác tuyệt. Dĩ nhiên, anh đối với thứ này chỉ cười trừ.

“Ba mươi tuổi rồi, em còn phải đợi nữa à?” Đường Diệp Hoa nhấp một miếng rượu, xoay người nhìn về phía mặt biển, làm bầm nói “Con nhóc xấu xa không có lương tâm, nhìn xem đã đem em hành hạ thành cái dạng gì . . . . .” Đường Diệp Hoa có khi thật sự vì em trai mà thấy oan uổng, Liêu Bắc Bắc đi một lần liền mất bốn năm.

“Sắp bốn giờ rồi, chị dâu còn đang chờ anh.”

Đường Diệp Hoa vừa định nói thêm chút gì, thì bà xã Vương Tuyết Mạn điện thoại gọi tới, anh nhìn bóng lưng Đường Diệp Trạch đi về phía phòng khách, muốn nói lại thôi, sau đó anh cũng rời đi. Đường Diệp Hoa đến chuyển này cũng không phải là vì việc chung, anh chỉ tranh thủ lúc rảnh rỗi tới nghỉ ngơi, mỗi lần nghĩ đến — đứa con gái nhỏ một tuổi rồi, là Đường Diệp Hoa hận không được lập tức về nhà.

Mỗi tuần ba bốn giờ buổi trưa, hành trình biểu sẽ đúng lúc báo giờ. Đến nơi này đã một khoản thời gian, vô luận Đường Diệp Trạch lúc ấy là ở trên cuộc họp hay đang xử lý công vụ, cũng sẽ thả công việc trên tay xuống, mờ ti vi cơ, nhìn bóng hình xinh đẹp xuất hiện ở trên màn ảnh, người phụ nữ kia không có ăn mặc thời thượng, cô mặc một thân quần áo thể thao cùng một đôi giày thể thao, tay cầm Microphone, không chối từ lao khổ, lên núi xuống nông thôn, sử dụng sức lực cùng sức sống, đào móc những phong cảnh kỳ dị từ chỗ rừng sâu hoặc cao nguyên cho đến đầm hồ.

“Xin chào quý vị khán giả, tôi là ký giả Liêu Bắc Bắc người《 dẫn bạn du ngoạn kỳ cảnh 》. Hôm nay tôi muốn mang quý vị đi đến nơi được gọi là ‘Thất thái Tuyền’ dòng suối trong khe núi. Các vị mời nhìn, ở dưới ánh mặt trời chiếu xuống, bậc thang hình tròn có hình dạng dòng suối có hiện ra làm cho người xem như tôi có thể thấy đủ tia sáng kỳ dị, tương truyền a, đây chính Tiên tri lúc thất tiên nữ hạ phàm tắm rửa . . . . .”

Đường Diệp Trạch không tự chủ vùng lên khoe miệng, nhìn chăm chăm vào thân ảnh Liêu Bắc Bắc đang có mùi phần khí thế.

“Theo địa phương cư dân nói, khi nam nữ trẻ tuổi họp mặt thường đến bên giong suối rải hoa đào, phương pháp rất đơn giản, chỉ cần bạn không chút do dự từ bên cạnh dòng suối mò lên một khối đá cuội, nếu như đá cuội phía sau bóng loáng không sần sùi, vậy chứng minh duyên phận của bạn còn chưa tới; nếu như phía sau đá cuội có đường vân màu đỏ rõ ràng, vậy chứng tỏ ý trung nhân của bạn cũng đang nhớ bạn, dĩ nhiên tỷ lệ cũng không lớn lắm, tôi hiện tại thử một chút. . . . .”

Nụ cười của Đường Diệp Trạch thu lại, một tay chống đỡ ở mép, hi vọng truyền thuyết của hồ thần kỳ kia là thật sự, đem nhung nhớ của anh truyền qua đó.

Liêu Bắc Bắc xuất hiện ở trên màn ảnh đang nhắm lại hai mắt, khom người nhặt lên một khối đá cuội, khi cô nheo lại nửa con mắt liếc trộm mặt ngoài tảng đá, cô dừng một chút, bỗng nhiên trong mắt tỏa sáng: “Nhìn xem, tôi thật may mắn a, cả phía sau tảng đá hiện đầy đường vân màu đỏ.” Vừa nói, cô nhìn phía ống kính làm động tác hôn gió, “Mặc dù ý trung nhân của tôi nhìn không thấy tiết mục này, nhưng tôi muốn nói cho anh biết, tôi cũng rất nhớ anh, rất nhớ. . . . .” Bất tri bất giác, vành mắt của cô ửng đỏ, cho nên cô vội vàng xoay người, chỉ hướng núi non, đem một bóng lưng tung tăng để lại cho người xem.

Đường Diệp Trạch chậm rãi đứng dậy, đi tới phía trước TV giống như có người thật, vươn tay, cách tầng màn hình TV không cách nào xuyên qua được, vượt đôi môi của Liêu Bắc Bắc. Bốn năm thời gian, cô thay đổi, trở nên hoạt bát sáng sủa cùng năng ngôn thiện biện (*ăn nói khéo léo*) rồi, đã gặp cô làm được công việc yêu thích, thấy trên mặt cô đầy nụ cười, có phải đây là hồi báo tốt cho lần ra đi không từ biệt này không?

Nhưng mà anh còn không có nhận được, phải làm sao bây giờ?

Bắc Bắc, em còn muốn anh chờ bao lâu đây?

Lúc này, tiếng gõ cửa truyền đến, Phạm Phi lặng lẽ đi tới, kể từ khi sau sự kiện vụ hãm kia, Đường Diệp Trạch không có tàn khốc trách mắng cô, chẳng qua là, Liêu Bắc Bắc đi, mang theo áp lực mà mọi người gây cho cô, trốn đi.

Phạm Phi nhìn Đường Diệp Trạch lòng như chết rồi kia, cô biết, người của anh mặc dù vẫn còn ở nơi này, nhưng là tim của anh thực sự đã cùng Liêu Bắc Bắc cùng nhau cao bay xa chạy. Anh chẳng qua là để lại một thể xác không hồn, hoàn thành sứ mạng phải gánh vác, đem một mảnh đất hoang du này hóa thành thiên đường hoan thanh tiểu ngữ.

Cô kỳ cầu nhận được sự tha thứ của anh, khẩn cầu anh để cho mình lưu lại, chỉ vì muốn phụ tá anh thuận lợi hoàn thành kế hoạch khu biệt thự Diệp Ái.

Đường Diệp Trạch không có khí lực trách cứ bất luận kẻ nào, cũng không có quyền lợi thay Liêu Bắc Bắc tha thứ cho bất luận kẻ nào, thể giới của anh đã không có sắc thái, vị giác, thính giác, thị giác. . . . . Nên biến mất, hay không nên biến mất, phải đi hay là ở lại, anh đều không để ý.

Mà trong bốn năm từ nay về sau, anh dùng công việc dồn dập đem mình ép tới không thở nổi, vào mỗi đêm anh đều ở trên bờ cát một mình bước chậm chậm, đợi đến lúc mặt trời mọc, thì trở về phòng ngủ, ngủ không được mấy giờ, thì bỏ dậy xử lý công vụ. Từ cái ngày Liêu Bắc Bắc rời đi, anh vốn là người nội liêm, đã hoàn toàn đem tim niềm phong cất vào trong kho.

“Tài liệu đặt ở trên bàn làm việc rồi, em đã rót cho anh một chén sữa tươi. Em đi ra ngoài trước.” Phạm Phi nhẹ giọng hồi báo xong, liền xoay người rời đi. Cô càng lúc càng quen thuộc với bóng lưng của Đường Diệp Trạch rồi, vô luận là anh nhìn thẳng cô hay là đưa lưng về phía cô, anh sẽ không nhìn người nào bằng ánh mắt lạnh lẽo cả, phẳng phất như chỉ có thể nghe được một người đang nói chuyện với mình, nhưng nhìn không thấy tới hình ảnh.

Phạm Phi vốn muốn trợ giúp Đường Diệp Trạch xây nhà, không ngờ, người khi toàn tâm toàn ý đem tinh lực ném ở một việc xong, lại có sức sáng tạo ra ngoài tưởng tượng, sáng lập ra thần thoại mà bản thân đều không thể tiếp nhận. Lần này người được vinh dự nhận giải thưởng thiết kế ưu tú chính là cô, thời điểm khi cô lấy danh hiệu nhà thiết kế nổi danh quốc tế cùng mấy vị kiến trúc sư có tiếng trong giới thiết kế sánh vai, cô không khỏi bùng tình đại ngộ, thì ra là tình yêu cũng không thể thỏa mãn lòng hư vinh của cô, mà là vinh quang làm cho cô đạt được vui vẻ trước nay chưa có, mặc dù không cao bằng thứ đã mất đi.

Giá trị con người cô hiện tại khá cao, trong một đêm trở thành người hot trong lãnh vực thiết kế. Cuộc đời chính là như vậy, thứ không thuộc về mình liều mạng lấy cũng không có được; thuộc về mình, thì chỉ cần cố gắng nhất định sẽ có điều hồi báo.

Phạm Phi nghĩ thông suốt, cô cảm thấy ban đầu mình thật khờ, vạn nhất té thành tàn phế, người khác còn mắng cô một câu, đáng đời.

Tiết mục du lịch nửa giờ luôn vội vã rồi biến mất, khi quảng cáo đủ màu sắc hiện ra ở trên màn ảnh, ánh mắt Đường Diệp Trạch còn dừng ở phía trên đó mấy phút đồng hồ, anh ngắm nhìn thật lâu những thứ nội dung quảng cáo kia mà không biết nó truyền bá cái gì.

Trên bàn làm việc, điện thoại di động vang lên, kéo về suy nghĩ của anh, đón nghe.

“Diệp Trạch, cha lùi một bước, con có thể cùng Liêu Bắc Bắc quen nhau, nhưng mà thời gian thành hôn kéo dài sau hai năm như thế nào?”

“Cha, con đã nói với cha, là Bắc Bắc đi rồi.”

“Con đùa nhỏ này làm sao lại giống mẹ như thế? Cha có lúc tính tình nóng nảy một chút, nhưng con là xương thịt của cha, có lời gì sao không thể thống thống khoái khoái nói ra chứ? Cha thật lo lắng con đã từng như vậy đem mình phong bế một lần, cha già rồi, con đừng làm cho bộ dạng của cha già thêm được không?” Đường Sâm mấy năm nay bị con trai đối đãi lãnh mạc đủ rồi, dĩ nhiên, thật ra thì Đường Diệp Trạch cũng rút không ra thời gian trở về thành phố, nhưng loại cảm giác này, hình như người làm cha như ông đã ép người con gái nó yêu bỏ đi.

“Cha, con cũng muốn hỏi người, mẹ qua đời này hai mươi năm, cha chưa bao giờ tỉnh lại sao? Mẹ rõ ràng là một cô gái yếu ớt, tại sao phải thu thập hành lý mang con cùng anh hai rời nhà đi?” Đường Diệp Trạch không thể hiểu ba ba tại sao có thể sống được bình thản như vậy, chẳng lẽ ông không biết mình đã cô phụ một người phụ nữ dùng tánh mạng để bảo vệ tình yêu sao?

Sau khi nghe xong, Đường Sâm trầm mặc một lúc lâu, ông thở một hơi dài nhẹ nhõm: “Con bây giờ cũng đã trưởng thành, cha cũng già rồi, có mấy lời không nói có lẽ sẽ không cơ hội nói. . . . . Cha không phải là không có yêu mẹ của các con, nhưng theo thời gian trôi qua, tình cảm phai nhạt, tình yêu là tôi không có đạo lý, đi cũng không có nguyên nhân nào, cho nên trước lúc con ra đời cha có nói với mẹ con chuyện ly hôn, lúc ấy cha không biết mẹ con đã có thai con, mẹ của con ngay lúc đó phản ứng cũng rất bình tĩnh, cô ấy nói vì con cái, sẽ không can thiệp chuyện của nhau, nên đồng ý. Vì vậy các con nhìn qua những sự tình kia. . . . . Ai, chờ có một ngày cha ở trên đường hoàng tuyền gặp gỡ mẹ của các con, cha nhất định phải nói cho cô ấy biết, kiếp sau ngàn vạn lần đừng gặp phải người đàn ông bạc tình như ta.”

Tiếng nói khàn khàn đem hình tượng Đường Sâm uy nghiêm phá vỡ, tâm tình của Đường Diệp Trạch càng thêm trầm trọng, đúng vậy a, ba ba đã lớn tuổi rồi, làm con trai còn muốn buộc ông phải phá vỡ vết sẹo, cúi đầu sám hối, thì có chút quá tàn nhẫn. Bất quá, nghe xong ba ba tự thuật, anh từ từ bình thường trở lại, khúc mắc dấu ở trong lòng suốt hai mươi năm bỗng nhiên mở ra. Có lẽ, mẹ sớm rời đi thế giới hỗn loạn rồi rầm rây này, là một sự may mắn.

Thời gian phẳng phất như một con yêu quái ăn thịt người, nó không chút kiêng kỵ mà gặm cắn, không biết một ngậm cắn vào đã làm phai nhạt biết bao lòng của con người.

Đường Diệp Trạch an ủi ba ba mấy câu, rồi cúp điện thoại, đứng dậy đi về phía bức ngắm cảnh, anh ở giữa sườn núi xây dựng một ngôi biệt thự có toàn bộ phương vị hướng ra cảnh biển, đây là nhà mới thuộc về anh, vừa sáng ngời vừa rộng mở, lớn đến có thể treo tất cả tác phẩm hội họa của anh, một bức tiếp một bức, lấy bức tranh nói với Liêu Bắc Bắc niềm thương nhớ của anh.

Phòng làm việc điện thoại lần nữa vang lên, lần này là Triệu Diệu gọi tới: “Đường tổng giám, có một nữ ký giả làm tiết mục du lịch muốn phỏng vấn ngài, nếu như ngài đồng ý tiếp nhận, tôi sẽ giúp ngài an bài thời gian tiếp khách.”

“Không chấp nhận.”

“À, ngài không muốn biết vị ký giả kia là ai sao?” Triệu Diệu bỗng nhiên ngập ngừng.

“Không muốn.” Đường Diệp Trạch vừa muốn cúp điện thoại, thì nghe được một loạt tiếng huyền não truyền đến, ngay sau đó, điện thoại bên kia phát ra tiếng la lo lắng: “Này thư ký Triệu không nên thừa nước đục thả câu, là em . . . . . Liêu Bắc Bắc. ”

Đầu óc Đường Diệp Trạch trống không trong một giây đồng hồ, khóe miệng mặc dù đã vung lên, nhưng nghĩ đến mấy năm nay Liêu Bắc Bắc đã để cho anh bị khô, anh dời đi ống nghe, chậm rãi điều chỉnh tâm tình, mới lần nữa đem ống nghe dời đến bên tai: “Cô khỏe chứ, Liêu tiểu thư.”

“Anh khỏe chứ. . . . .” Liêu Bắc Bắc nắm chặt chéo áo, “Em đại biểu tiết mục du lịch XX, chân thành xin mời ngài tiếp nhận phỏng vấn.”

”Tập chí du lịch tại sao lại tìm tôi? Tôi làm bất động sản.”

“Bởi vì thông qua khu biệt thự với phong cách kiến trúc hiếm có đã thu hút du khách, hơn nữa Đường tổng giám là một vị tổng giám đốc công ty nhiệt tình yêu thương tự nhiên, vô cùng phù hợp với tôn chỉ của tiết mục mà bản báo phát hành.”

“Phải không? Nhưng mà tôi đã hạ lệnh đồn không ít cây, giết hại nhiều loại sinh vật biển.”

“Anh đừng tùy hứng như vậy. . . . .”

“Tôi chỉ tiếp nhận phỏng vấn viết, còn camera thì không bàn nữa. Nếu như không thành vấn đề mà nói . . . , kỳ hạn cho em trong năm phút đồng hồ phải có mặt ở chỗ của anh, quá hạn không tiếp.” Nói xong, liền cúp máy.

“A a a. Cho dù em có đôi chân chạy nhanh cũng không qua kịp a. . . . .” Liêu Bắc Bắc ngửa mặt lên trời hét lớn, cũng không rảnh cùng thợ camera giải thích, xoay người hướng ngoài cửa chạy đi. Biệt thự của Đường Diệp Trạch là ở giữa sườn núi, cô cô cô. . . . . Thấy một chiếc xe gắn máy dựng ở bờ cát, cô nhanh chóng xông qua, móc ra chứng nhận ký giả cùng ví tiền mạnh mẽ nhét vào trong tay người lái xe: “Cho tôi mượn dùng dùng một chút, anh quả là người tốt.” Vừa nói, cô vừa đạp một cước xuống chân ga, vèo một cái rồi đi, mà lái xe vẫn sững sờ ở tại chỗ như cũ, nhìn về phía “Kẻ cướp xe” trắng trợn.

Lúc này, Đường Diệp Trạch đem một bức tranh lớn vẽ hình Liêu Bắc Bắc treo ở trong phòng khách gỡ xuống, vội vã khiêng vào phòng ngủ, lại đem hình bày loạn xạ ở trên bàn làm việc nhét vào ngăn kéo, sau đó nhìn khắp bốn phía, ừ, sạch sẽ.

Anh nhìn thời gian một chút, rồi đi tới bộ cửa sổ tựa vào, nghiêng người liếc trộm về hướng đường núi, chỉ thấy Liêu Bắc Bắc giương nanh múa vuốt chạy nhanh mà đến, anh hé miệng cười một tiếng, thật giống như chợt nhớ tới cái gì, liền đi vào phòng bếp, ở trong tủ lạnh thả mấy chai nước uống.

Chỉ chốc lát sau, tiếng chuông cửa leng keng leng keng vang lên.

Nhưng mà Đường Diệp Trạch không có mở cửa, chỉ cầm lấy ống nghe điện thoại có thể thấy hình ảnh, xuyên qua camera, anh có thể nhìn thấy rõ Liêu Bắc Bắc mồ hôi đầm đìa, dưới ánh mặt trời cô đứng thờ hồng hộc, thoạt nhìn tựa như một con mèo nhỏ ốm yếu.

Liêu Bắc Bắc lau mồ hôi, vừa mới chuẩn bị cầm lấy ống nghe, thì cửa phòng đột nhiên mở ra.

“Em . . . . .”

“Vào trước.” Đường Diệp Trạch mở rộng cửa, để điều hòa hướng gió một chút.

Liêu Bắc Bắc khó khăn nuốt từng ngụm nước, cúi người chào tạ ơn, cô đã từng vô số lần hình dung qua tình cảnh lúc gặp mặt Đường Diệp Trạch, nhưng làm sao cũng không có nghĩ tới lại chật vật như vậy.

Liêu Bắc Bắc khẽ cúi đầu, kể từ khi cô rời đi Đường thị xong, cô mỗi ngày đều nhớ đến Đường Diệp Trạch, nhớ đến Đường Diệp Trạch liền nghĩ đến gió biển, bờ cát, thiên nhiên, cho nên cô dự thi vào hướng dẫn viên du lịch chuyên nghiệp, vốn định làm một người hướng dẫn du lịch, ở những nơi Đường Diệp Trạch từng đi qua hoặc là không có đi qua mà lưu lại dấu chân thuộc về cô.

Một ngày khi cô lấy được chứng nhận hướng dẫn du lịch, dưới cơ duyên xảo hợp, cô bị đạo diễn tổ ngoại cảnh của đài truyền hình nhìn trúng, cứ như vậy hồ đồ mà trở thành một người dẫn chương trình tạm thời của ban du lịch, tiếp sau đó, bởi vì cô yêu một người đàn ông nhiệt tình yêu thương thiên nhiên, cho nên cô cũng đã yêu phần công việc này, cô lợi dụng thời gian rảnh rỗi thu thập tài liệu du lịch. Vì chuyên cần có thể đền bù cho kiến thức, nói nhiều, luyện nhiều, đi nhiều mới là con đường đúng đắn, hơn nữa cô đối với những nhi đồng thất học ở miền núi chú ý trợ giúp kịp thời, cho nên hôm nay cô kiểm soát quản lý bộ phận tuyên truyền gây quỹ nhi đồng, và là người dẫn chương trình du lịch cùng ký giả.

Cuộc sống phong phú đã làm cho cô có thêm sự tự tin, song, cái người công thần làm động lực phía sau cho cô, không biết đã biết chưa?

Hôm nay, cô không dám nói mình đã làm ra một phen sự nghiệp lớn gì, nhưng ít ra đã không còn là cô gái “Nhược trí” mọi việc đều cần dựa vào người khác bảo vệ, nhất là cha Liêu, ông đối với thay đổi của cô cảm thấy vô cùng vui mừng.

Phòng khách của Đường Diệp Trạch nói trắng ra là chính là một gian phòng lớn để xử lý công việc, vì không có nữ chủ nhân, nên trừ làm việc ra cũng không cần cái gì gọi là ngôn nhà ấm áp.

Anh ngồi vào trước bàn làm việc, hai tay khoác lên trên bàn, thấy Liêu Bắc Bắc đi về phía mình, anh khẽ nhếch cằm, buông tay ý bảo Liêu Bắc Bắc ngồi vào trên ghế sa lon cách xa nhau khá xa.

Liêu Bắc Bắc không tự chủ mà chu môi, cô một mực chú ý đến tin tức của Diệp Trạch, từ khi khu biệt thự điệp yêu bắt đầu khởi công đến khi hoàn thành, không dám nói một cục gạch một viên ngói cũng là cô xem để xây dựng lên, nhưng ít nhất mấy nóc biệt thự tăng thêm vài loại hạng mục trang trí cô đều biết rất rõ ràng.

Cô biết mình chính là người không có tiền đồ vì toàn quay lén, rõ ràng ngày nhớ đêm mong, nhưng hết lần này tới lần khác lại không có dũng khí chạy về tìm anh, lần này nếu không phải tổ tiết mục an bài nhiệm vụ quay phim phỏng vấn, tạo cơ hội tốt cho cô một lần cùng Đường Diệp Trạch gặp mặt, cô thật không biết mình sẽ dây dưa tới khi nào.

“Liêu tiểu thư, có thể bắt đầu phỏng vấn sao?” Đường Diệp Trạch nhàn nhạt nói.

“Gọi tên đầy đủ của em. . . . .” Cô vừa cúi đầu, vừa xoay người xem thường, nhỏ giọng nói thầm. Đường Diệp Trạch hai tay hoàn ngược, cô vừa đi một lần là mất bốn năm, hiện tại còn nổi lên tính tình nữa sao?

Liêu Bắc Bắc thấy anh lạnh lùng, thì bấu môi, từ trong túi quần móc ra bút ký, nghiêm mặt nói:

“Xin hỏi, anh vẫn còn cần em sao? ”

Đường Diệp Trạch sắc mặt một cái, vì che dấu tâm tình, liền nhấp một miếng cà phê, xoay người ngồi lại.

“Đường tiên sinh, xin phối hợp với công việc phỏng vấn của tôi.”

“Tôi có quyền không trả lời cô vấn đề này.”

Liêu Bắc Bắc nhấn nhấn lỗ mũi, hỏi: “Chủ tịch Đường vẫn còn giận em sao?”

“Không.”

Liêu Bắc Bắc hé miệng vui lên, nhưng là nghĩ tới tin tức có liên quan đến Đường Diệp Trạch mấy năm nay, cô băng lên mặt, lại hỏi: “Đường tiên sinh là nhất biểu nhân tài, nghe nói có mấy vị tiểu thư trẻ tuổi xinh đẹp đối với anh rất là chú ý, là thật sao? ”

Đường Diệp Trạch chậm rãi trừng mắt nhìn: “Em là ký giả giải trí hay là ký giả du lịch hả?”

“Hừ. Anh có nói hay không?”

Liêu Bắc Bắc vốn vạch ra kế hoạch, lấy sự rèn luyện hàng ngày về tính chuyên nghiệp để được Đường Diệp Trạch cùng trưởng bối của Đường gia chấp nhận, nhưng rồi cô bỗng nhiên nhận thấy được một chuyện, thời gian cũng không có đem khoảng cách giữa cô cùng Đường Diệp Trạch kéo ra xa, thật giống như bọn họ chỉ mới chia tay năm ba ngày.

Loại cảm giác quen thuộc này kỳ diệu này, làm cô lộ ra nguyên hình.

Đường Diệp Trạch thấy cô từng bước tiến tới gần, thì đứng lên lui về phía sau, anh trước sau vẫn giữ vững thái độ ôn hoà, rất cực khổ a, có được hay không?

“Năm đó em bỏ đi là em không đúng.” Liêu Bắc Bắc đã đem anh bức đến góc tường, làm sống lưng Đường Diệp Trạch đụng vào vách tường, cô theo bản năng lúi cổ tay anh kéo xuống, rử mắt, cúi người chào thật sâu, “Thật xin lỗi, anh hãy đánh mắng em đi.”

Đường Diệp Trạch ngẩng nhìn con người tràn đầy nước mắt của cô, tim bỗng nhiên bị hòa tan.

Anh buông xuống bả vai, vô lực thở ra một hơi, nói: “Em chính là ý vào anh không mắng được em, mới có thể nói như vậy. . . . .”

Liêu Bắc Bắc chậm rãi ngược mắt nhìn lên, từ thần sắc của anh có thể nhìn ra được sự bất đắc dĩ, nổi giận, thậm chí là kiệt sức.

Từ từ, cô ôm hông của anh, mười ngón tay ở phía sau anh đan vào nhau.

“Em đã lãng phí của anh rất nhiều thời gian, em muốn dùng nửa đời sau của em để bù đắp lại cho anh. . . . .” Nước mắt lặng lẽ chảy xuống, nếu như ban đầu không đi, thì cô không trải qua nỗi khổ tương tư này; nếu như cô không rời đi, cô cũng sẽ không biết thì ra mình thương anh nhiều như vậy.

Nước mắt nóng hổi thấm ướt áo sơ mi của anh, thấm thấu đến chỗ mềm mại nhất trong đáy lòng của anh, có câu nước đổ khó hút.

Đường Diệp Trạch đem cô ôm vào lòng thật chặt. Tất cả dự định trả thù đều hóa thành bột nước, anh không cách nào đối với cô nói lời lạnh nhạt, càng không cách nào dễ dàng tha thứ cho mình, từng khi cô chảy nước mắt khổ sở đều là vì anh không đáp lại.

“Cha mẹ của anh, bị thử thách thời gian mà kết thúc tình yêu. Còn anh sử dụng thời gian để chứng minh, anh vẫn yêu em như cũ.”

Kiếp trước đến tốt cùng anh đã nợ cô cái gì? Kiếp này, anh làm sao cũng đều không hiểu được, không thể quên được.

Liêu Bắc Bắc rúc vào anh đầu vai, dùng sức chui vào trong ngực của anh, không đi, cho dù anh đuổi, cô cũng không đi nữa.

Phút chốc, cô túm lấy bàn tay của Đường Diệp Trạch, giống như đầu kim la bàn, ở phòng khách đi loạn xông loạn.

“Em muốn đi đâu vậy?”

“Phòng ngủ a.” Cô khẩn cấp nói.

Đường Diệp Trạch ngây ngốc, chỉ hướng cửa phòng bên trái .

Cho nên, Liêu Bắc Bắc lôi kéo anh trực tiếp đi vào phòng ngủ. Mở cửa phòng xong, đầu tiên là cô bị tác phẩm hội họa lớn bằng người thật dọa sợ hết hồn, sau đó lập tức khôi phục trấn định, đứng vậy, cô là người da mặt dày, ý lại vào việc anh chạy không thoát khỏi năm ngón tay của cô, nên mới dám đi .

Đường Diệp Trạch còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, đã bị Liêu Bắc Bắc đẩy một cái ngã ở trên giường.

Cô chống nạnh hai tay, nhếch lên khóe miệng, lộ ra một cái răng khểnh trắng nõn.

“Tự mình còi, hay là em giúp anh còi?”

Đường Diệp Trạch sững sốt một giây đồng hồ, cảm thấy buồn cười.

“Có phải em còn nói thiếu ba chữ không?”

Liêu Bắc Bắc nhíu mày, giống như con mèo nhỏ bò đến trên người Đường Diệp Trạch, cô cười ở trên người anh, đầu ngón tay lướt qua khuôn mặt anh tuần của anh, nhìn này, gương mặt này chỉ nguyện ý tươi cười trước mặt cô, cô liền vô liêm sỉ tràn đầy tự tin mà nói: “Anh yêu, anh có biết em đối với thân thể của anh nhớ nhưng rất nhiều hay không? lời kia nói như thế nào đây? Yêu là làm được. . . . .”

“Em. . . . . Học xấu”

Liêu Bắc Bắc tặc tặc cười một tiếng, ngăn chặn hai vai của anh, từ từ cúi người, hôn bờ môi của anh.

Cứ như vậy đi, nếu không còn cái “Thẹn thùng” kia, thì cô coi như mình là người thuần thực trên tâm lý vậy, hắc hắc.

Đường Diệp Trạch, cảm ơn anh đã để cho em hiểu được cái gì là tình yêu, tình yêu chân chính có thể chống lại thời gian khảo nghiệm, chống lại khoảng cách thử thách. Thật ra thì trong bốn năm chia tay này, chúng ta giống như chưa từng tách ra.

Em yêu anh, vĩnh viễn, vĩnh viễn.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ! Quan Tâm Thêm Chút Nữa Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.